

Bất khả kháng lực - Uncontrolled Love

Contents

Bất khả kháng lực - Uncontrolled Love	1
1. Chương 1 - Chương 1	2
2. Chương 2 - Chương 2	7
3. Chương 3 - Chương 3	9
4. Chương 4 - Chương 4	12
5. Chương 5 - Chương 5	15
6. Chương 6 - Chương 6	18
7. Chương 7 - Chương 7	22
8. Chương 8 - Chương 8	25
9. Chương 9 - Chương 9	28
10. Chương 10 - Chương 10	32
11. Chương 11 - Chương 11	35
12. Chương 12 - Chương 12	38
13. Chương 13 - Chương 13	42
14. Chương 14 - Chương 14	46
15. Chương 15 - Chương 15	51
16. Chương 16 - Chương 16	55
17. Chương 17 - Chương 17	60
18. Chương 18 - Chương 18	65
19. Chương 19 - Chương 19	69
20. Chương 20 - Chương 20	73
21. Chương 21 - Chương 21	78
22. Chương 22 - Chương 22	86
23. Chương 23 - Chương 23	91
24. Chương 24 - Chương 24	94
25. Chương 25 - Chương 25	99
26. Chương 26 - Chương 26	103
27. Chương 27 - Chương 27	108
28. Chương 28 - Chương 28	115
29. Chương 29 - Chương 29	118
30. Chương 30 - Chương 30	125
31. Chương 31 - Chương 31	134

Bất khả kháng lực - Uncontrolled Love

Giới thiệu

Từ nhỏ Thư Niệm đã luôn mong mình sẽ được như cô công chúa, chờ đợi trong cô nhi viện, chờ đến r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-kha-khang-luc-uncontrolled-love>

1. Chương 1 - Chương 1

Thư Niệm nhớ mãi cảnh tượng lần đầu tiên cậu gặp Tạ Viêm.

Đó là một ngày nắng đẹp. Cậu đang ngồi xỏm trong một góc vườn, giở một cuốn truyện tranh vốn đã hơi cũ ra đọc. Thư Niệm kì thực đã xem qua rất nhiều lần, hình ảnh và nội dung trong từng trang giấy chỉ cần nhắm mắt lại cũng có thể hiển hiện rõ nét trong đầu, hiệu ứng lập thể (3D ý) rất chân thật. Nhưng cậu vẫn háo hức xem lại, có lẽ bởi vì đây là cuốn truyện duy nhất cậu có.

Cũng như những cô bé trong trại mồ côi, cậu thích nhất chàng hoàng tử trong truyện. Chàng ta cười trên lưng một chú ngựa trắng cao cao, khuôn mặt anh tuấn mà trang phục thì đẹp mắt, lại mang theo thanh kiếm oai phong lẫm liệt, chỉ thoáng chốc thôi đã đánh bại con rồng lớn, giải cứu nàng công chúa khỏi tòa lâu đài.

Trang đó Thư Niệm đã xem đi xem lại mãi, hâm mộ vô cùng.

Cậu cũng muốn được như nàng công chúa, tựa như được viết trong hồi kết truyện, “Từ đây về sau sống một cuộc đời hạnh phúc.”

Thư Niệm năm đó đã mười hai tuổi, nhưng có nhìn thế nào đi nữa cũng giống một đứa bé chưa lên mười. Gầy yếu đến mức ngay cả đứng cũng muốn không vững. Nơi cậu lớn lên, được gọi là “Viện phúc lợi Hạnh Phúc”.

Dù tất cả mọi cô nhi viện trên đời này đều chẳng thành thật tự nhận là “cô nhi viện”, nhưng lẽ ra người ta cũng không nên gán cho nó cái tên hoàn toàn chẳng hợp tình hợp cảnh tí xiu nào... Nào là “Hạnh Phúc”, “Hồng Tâm” (tìm hồng ý, ọe), “Thiên Sứ”, “Nhân Ái”... Đâu cũng như đâu!

Tiếc thay, mãi tận bây giờ Thư Niệm vẫn chưa hiểu ý nghĩa từ “hạnh phúc” này là như thế nào. Tất nhiên, nói ra thì niềm vui không hẳn là không có. Chẳng hạn khi có phóng viên tới phỏng vấn được diện tạm bộ cánh mới, đêm Noel sẽ được hơn mọi ngày một miếng thịt lợn hun khói, lại còn... hình như là không còn gì nữa.

Ước mơ lớn nhất của lũ trẻ trong viện chính là có thể được người ta nhận nuôi. Bất kể có là nhà giàu hay không, dù chỉ là cha mẹ ‘hờ’, nhưng ít ra với chúng nó thì vẫn thực đáng quý. Thư Niệm thì khác, cậu không dám nuôi vọng tưởng. Vì lẽ, cậu không xinh xắn cũng không thông minh, khi ở trước mặt người lạ lại còn biểu hiện ấp úng chậm chạp hơn cả lúc thường. Bao lâu nay chưa hề có ai chọn cậu cả.

Thế nên lúc ma sơ gọi đến tên mình, cậu phải mất nhiều thời gian hơn mọi khi mới phản ứng lại kịp.

“Cậu, chính là cậu, lại đây cho tôi.”

Cậu đem cuốn truyện quý giá giấu phất sau lưng, hơi hơi sợ sệt nhìn người thiếu niên ăn vận sang trọng vẫy tay về phía cậu.

Một khuôn mặt hài hoà đẹp dễ lạ thường, khi cười còn hé ra hàm răng trắng loá. Thư Niệm cảm thấy gương mặt ấy trong sắc hoàng hôn quả thật như viên thủy tinh tỏa sáng lấp lánh, lại còn phát ra ánh hào quang đẹp dễ chói lọi.

Thiếu niên tựa như hoàng tử bước ra từ trang sách, không chút dè dặt khoác tay lên vai cậu, tay kia giống như cầm món đồ chơi trẻ em mà chớp lấy mặt cậu: “Ồ, thật dễ thương!” Tiện thể hẳn còn xoa đầu cậu mấy cái: “Mẹ, đầu nó sờ còn thích hơn cả Alice.”

Trên mặt hơi nhói nhói nhưng lại không dám khóc, cậu chỉ có thể siết chặt nắm tay.

“Tiểu Viêm, người với chó sao có thể so sánh, đừng có thất lễ như vậy!” Có tiếng quả trách dịu dàng.

“Cậu là con gái hả?”

Thư Niệm lắc lắc đầu: “Tôi là con trai...”

“Chắc, là con trai à.” Thiếu niên thất vọng buông thõng tay xuống, một lần nữa đưa mắt ngó nghiêng đánh giá cậu, rồi lại kéo kéo mặt cậu, “Thế là thế nào ta? Rõ ràng mặt mày y chang con gái mà, làm sao cậu có thể là con trai được cơ chứ? Xạo thôi phải không? Nói đi, cậu mau nói cho tôi!”

Sức kéo rất mạnh, nước mắt Thư Niệm suýt chút nữa trào ra.

“Ê này, cậu tính khóc hả?”

Thư Niệm mím chặt môi. Ma sơ đã từng dặn không được khóc trước mặt khách quý, đó là hành vi thiếu giáo dục, sẽ chịu phạt không được ăn cơm tối.

“Này, cậu khóc nha, khóc cho tôi xem đi!” Khuôn mặt càng lúc càng bị véo mạnh, hẳn ta lại còn ác ý mà lắc lắc mấy ngón tay, “Cậu khóc tôi mới không véo cậu.” (bá đạo, bá đạo a, nhưng mừi mềnh thích)

Khóe mắt Thư Niệm ăm ắp nước mắt, nhưng cậu vẫn cố sức ghìm lại.

“Thật đáng ghét, không biết nghe lời chút nào, khóc đi! Khóc mau!”

“Tiểu Viêm, không được náo loạn, nó không nghe lời thì kiếm đứa khác, đừng khó dễ nó.”

“Bà Tạ, Thư Niệm còn nhỏ, không hiểu chuyện,” Là ma sơ cười giảng hòa, “Các vị có thể xem mặt mấy đứa trẻ khác, chúng sẽ ngoan hơn chút đó...”

“Không được, tôi muốn đứa này thôi,” Tạ Viêm ngoan cố véo véo khuôn mặt đã muốn thâm tím, “Cậu khóc mau! Khóc đi tôi ngừng tay!”

Lúc này đây, Thư Niệm đã hoàn toàn quên mất bữa cơm tối, nhưng ánh mắt khinh miệt rở rúng của thiếu niên khiến cậu kiên quyết nghiêng chặt răng không để mình bật khóc.

“Dừng tay đi, Tiểu Viêm.”

“Tạ thiếu gia...”

Giằng co mất mấy phút, Thư Niệm trước sau vẫn không rên lấy một tiếng, nhưng nước mắt vẫn cứ lã chã rơi.

“Phải thế chứ!” Tạ Viêm hài lòng thở ra, đoạn vỗ tay, “Khóc sớm một chút không phải tốt rồi sao. Mẹ à, con chọn nó, mang nó về nha, con muốn chơi với nó.”

Thư Niệm hoảng hồn mở to mắt.

“Này, cậu tên gì? Tôi sẽ nhận nuôi cậu, sau này tôi chính là chủ nhân của cậu đó.” Tạ Viêm bắt chước điệu bộ bề trên xoa xoa đầu cậu, quay lại nhìn người thiếu phụ bên cạnh, “Phải không hở mẹ?”

“Người nhận nuôi nó là mẹ mới phải,” thiếu phụ cười khở, “Nó là bạn cùng học cùng chơi với con, không giống với Alice đâu, con chó có cần quý nha.”

“Dù gì thì sau này nó là của con là được rồi.” Dáng vẻ Tạ Viêm dẫu môi thật giống y một thiên thần, trái hẳn lời hắt hủi ra, “Con muốn nó làm gì thì nó phải ngoan ngoãn mà làm, nếu không con sẽ phạt nó!”

Thư Niệm theo bản năng lui lại hai bước, nấp phía sau ma sơ.

“Này, cậu lại đây, tôi dắt cậu đi.” Tạ Viêm khoả tay múa chân, “Sau này không cần ở đây nữa, chúng ta sẽ cùng sống chung trong một ngôi nhà to thật to, còn có cả vườn hoa nữa nha.”

Thư Niệm mím chặt môi, hướng hẳn hoảng hốt lắc đầu.

“Cậu lại không nghe lời!” Tạ Viêm giơ nanh vuốt tóm cậu trở về, đồng thời miết miết khuôn mặt thon nhỏ của cậu, “Nhớ kỹ cho tôi, sau này tôi là chủ nhân của cậu, chỉ cần cậu chịu nghe lời tôi, làm theo ý tôi, tôi sẽ đối xử tốt với cậu mà.”

“Sẽ đối xử tốt với cậu.”

Đây có lẽ là lời hứa cảm động nhất, hấp dẫn nhất cậu từng được nghe . (sao em dễ bị zụ quá zậy?)

Thế là cuối cùng cậu mang theo túi hành lí nhỏ, rất đơn giản, bên trong còn nổi rõ gờ quyển truyện tranh đã cuộn lại, theo Tạ Viêm bước lên xe. Văng vẳng sau lưng cậu là tiếng hò reo lao nhao mà the thé của đám bạn: “Thư Niệm, cậu sẽ bị lừa bán đi đó!”

Trong nháy mắt khi cậu vừa đặt chân đến cổng chính, vẻ xa hoa của nhà họ Tạ choán hết trí óc vừa non nớt vừa đáng thương của cậu, số lượng từ ngữ của cậu vào lúc đó còn lâu mới đủ miêu tả được chính xác, chỉ có thể không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu: “To quá, đẹp quá...”

Ngồi trên sofa nhỏ trong phòng khách rộng lớn, đối mặt những trái táo Washington và nho California được đặt trong một bát thủy tinh trong suốt lấp lánh, cậu hiếu kỳ ngắm nghía, không dám nghĩ tới những thứ lạ lẫm xinh xắn này mà lại có thể cầm lên ăn được?

Tạ Viêm đặt vào tay cậu một quả táo, ý bảo cầm lấy mà ăn thì cậu thật tình hoang mang.

“Không cần cắt ra sao?”

“Hả?”

“Khỏi cần... cắt ra tám miếng sao?”

Nhìn vẻ thắc mắc của Tạ Viêm, cậu rụt rè nói thêm: “Toàn bộ... đều là của tôi sao?”

Tạ Viêm ngẩng người một lúc, cả buổi mới nói: “Phải, đương nhiên là của cậu.” Nghĩ ngợi một chút, lại đẩy cả bát qua, đặt lên đùi cậu: “Cho cậu hết đó, muốn ăn hết cũng được, ăn xong tôi sai người mang lên thêm.”

“Thật sao?” Thư Niệm thoáng rụt vai lại, quên sạch nguyên nhân gây nên vết bầm trên mặt, ngẩng đầu dùng cặp mắt đen nhánh như con thú nhỏ biết ơn nhìn hẳn: “Cậu thật là tốt.”

“Hả? À ừ... Đương nhiên là thế rồi.” Tạ Viêm hả hê đắc ý, không biết vì sao được cậu khen lại cảm thấy đặc biệt khoan khoái. (ảnh còn không tin nổi mình được khen mừì)

Cái tên gây yếu mới nhìn đã khiến người ta cảm thấy muốn bắt nạt, vậy mà lại khiến hẳn cảm thấy điềm đạm đáng yêu lại khả ái mới chết chứ.

“Ăn ngon không?”

“Ngon lắm.” Thư Niệm miệng cắn từng miếng nhỏ, đầu thì khăn trương gạt gù.

Woah, dễ thương quá!

Tạ Viêm nhin không được vươn tay ra vuốt ve mái tóc màu trà mềm mượt kia. Quả giống Alice ghê nha, à không, so với con chó mình nuôi còn đáng yêu hơn nhiều, thật muốn ôm vào lòng.

Nghĩ sao làm vậy, ngay lập tức hẳn áp sát vào thân thể gầy gò vừa mới được tắm rửa thơm tho sạch sẽ của Thư Niệm, khư khư ôm lấy, thỏa mãn hôn lên mặt cậu một phát: “Chỉ cần cậu biết vâng lời, muốn gì cứ nói, tôi đều có thể cho cậu.”

“A...” Thư Niệm nhớ tới ma sơ có nói qua với các cậu, phải cảm ơn người đã cho các con thức ăn, trong lòng phải biết ơn họ, thì thành thật gạt đầu.

Kể từ ngày hôm đó, cậu trở thành người của nhà họ Tạ, ngoài mặt thì nói là con nuôi của vợ chồng Tạ Phong, còn thực tế thì cũng ngang như bạn cùng học hay thư đồng trong các gia đình lắm tiền nhiều của thời xưa; thân phận thật sự, độ niên thiếu xem như là người hầu, chờ khi tuổi lớn một chút, nếu vận khí tốt, may ra sẽ được làm quản gia.

Đương nhiên đối với Tạ Viêm mà nói, thì càng đơn giản – cậu chính là thể thân cho con chó cưng Alice xúi quẩy đã mất. Nhiệm vụ chính là cùng chơi với Tạ đại thiếu gia, dùng các cánh an toàn để vơi bớt những khoảng thời gian tẻ nhạt không cách nào tiêu khiển. Khi cao hứng Tạ đại thiếu gia sẽ xoa đầu ôm ấp cho chút phần thưởng, mất hứng thì sẽ nắm chặt gối dùng sức đánh vào mông cậu, đặt cậu xuống sàn nhà hung hăng véo mặt cậu đến khi cậu oa oa khóc mới thôi.

Cậu không chờ mong hoàng tử, nhưng cũng không chờ cậu chủ tính khí gần dở.

May thay, cậu chủ này tuy rằng tính tình không được tốt, đôi khi còn ngang ngược xảo quyết, động tí là lên cơn, nhưng vẫn chưa có hành vi nào bạo lực hơn là véo mặt cậu.

Hơn nữa một khi lớn lên, chắc hẳn tên Tạ Viêm kia sẽ khó mà trơ trên véo mặt cậu mãi được...

Tiếng đồng hồ báo thức đầu giường vang lên, Thư Niệm mơ mơ màng màng vươn tay ấn tắt, sau đó theo bản năng rờ rờ lên mặt mình.

May quá, không có sưng lên.

Quả nhiên chỉ là nằm mơ thôi.

Thời thơ ấu bị Tạ Viêm biến tấu trò véo mặt đã trở thành ác mộng dai dẳng, hại cậu đã gần ba mươi tuổi đầu, vẫn còn mất thể diện mà sợ hãi những ngón tay Tạ Viêm âu yếm.

Vừa nghĩ tới hôm nay tên kia sắp trở về từ Anh Quốc thì phản xạ có điều kiện mà mộng mị tới thuở bé.

“Không biết mấy năm không gặp hẳn trở thành bộ dạng gì nữa.” Cậu vừa lẩm bẩm vừa rời giường mặc quần áo. Hôm nay lão gia và phu nhân sẽ đích thân ra sân bay đón thiếu gia, mà cậu chỉ có thể theo lệ thường đến công ty làm việc. Nhà họ Tạ vẫn còn phân rõ tôn ti trật tự mà.

Ngay cả căn hộ cậu đang ở, cũng cách hơi xa nơi ở vợ chồng Tạ Phong.

Rửa mặt thay đồ tử tế xong, cậu lơ đãng bước ra ngoài, vừa đi xuống nửa đoạn thang gác chợt nghe thấy một tràng bát nháo.

Còn sớm tinh mơ, dưới đại sảnh hỗn loạn gì chứ?

“Thư thiếu gia, là thiếu gia đã trở về!”

“Hả?”

Cơ sở dữ liệu trong đầu còn chưa kịp xử trí thông tin bất ngờ này, người đã bị một vật thể bay chưa xác định đâm sầm tới, đến nỗi cậu phải giật lui bốn năm bước để giảm rung động, mới tránh khỏi cảnh nằm đo đất giữa mặt lên trời.

“Tiểu Niệm

người ta nhớ cậu quá đi mất.”

Lưng Thư Niệm thành linh rét run một trận, ráng căng mắt đoán ra vật vừa nhào tới, à, không, người vừa lao tới gì mặt sát đến nỗi trông rõ mồn một. “Là Tạ Viêm sao?”

“Ghét hôn, dĩ nhiên là tôi rồi ~~”

Thật, thật buồn nôn...

Cậu cười khổ, kéo con bạch tuột đang dính trên người ra: “Bây giờ chẳng phải cậu còn ở sân bay chờ người tới đón sao?”

“Người ta muốn gặp cậu trước tiên mà, đã vậy lại gọi tắc xi không được, nên phải tự bon chen lên xe buýt đó ~ tôi đã đổi chuyến khứ hồi sớm hơn, mà quên báo mọi người mất tiêu. Rồi thì đợi không nổi, đã nói nhớ cậu mà... Tiểu Niệm, cậu có nhớ tôi không, nói nghe thử coi!”

Thư Niệm lại toát mồ hôi hột lạnh ngắt.

Tạ Viêm bây giờ đã nhìn hơn cậu hơn nửa cái đầu, cao ráo đẹp trai, mạnh mẽ đỉnh đặc, vài tháng nữa là tròn hai mươi lăm, thế mà vẫn chưa thôi làm nũng với cậu.

“Lão gia nhìn thấy cậu sẽ vui lắm đó.”

“Kỳ quái nha, sao cậu không vui gì cả.”

“Tôi, tôi đương nhiên là vui chứ!”

“Nhìn không ra đó...” Lại còn dẩu dẩu cái miệng.

Cậu đương nhiên là vui rồi, vui tới nỗi không biết phải dùng vẻ mặt nào mới hợp, không biết nói sao mới khéo.

Chẳng qua là do từ nhỏ đến lớn cậu không phải kẻ giỏi lời ăn tiếng nói, tính nết lãnh đạm, cười to nói lớn là chuyện cậu chưa từng làm. Cho dù bởi vì mình đang bị đôi tay Tạ Viêm gắt gao quẩn lấy mà tim đập muốn nổ tung ra, ngoài mặt cậu vẫn chỉ có thể mím mụ cười bình thản.

“Tiểu Niệm, tôi nói cậu nghe nè,” Tạ Viêm đại khái là lâu lắm rồi không được xỏ tiếng Hoa, nay cuối cùng cũng có dịp mở miệng, chẳng đại gì từ. Ngồi xuống gọi kẻ dưới dâng trà bánh điểm tâm xong, chờ khi người hầu vừa đi thông báo vợ chồng Tạ Phong thì nhanh tay tóm lấy Thư Niệm thao thao bất tuyệt. Vì quá gần, Thư Niệm cơ hồ cảm thấy trên mặt lấm tấm nước bọt.

“Cái gì?”

“Lúc ngồi xe buýt, tôi đã bẻ gãy ngón tay một người...”

“Hả?” Mới trở về đã bộc lộ khuynh hướng bạo lực, trước kia không phải chỉ véo mặt thôi sao? Đột nhiên lại biến thành vặn ngón tay? Thư Niệm thầm khiếp hãi, rút vội bàn tay bị hấn cầm lại, “Sao vậy? Có người lấy trộm ví cậu ư?”

“Không phải,” Như nhớ tới điều gì đó đáng căm thù lắm lắm, Tạ Viêm nhíu cặp lông mày dài lại, nhe răng nhe lợi, “Nó sờ trộm tôi! Chết tiệt, đồ biến thái...”

“Sờ...” Thư Niệm có chút lơ mơ.

“Là thế đó. Lợi dụng đồng người tụ tập lên sờ mông tôi, tôi chộp ngón tay bẻ mạnh một cái, xương kêu cái rắc... Người kia ngay cả kêu đau cũng không dám.”

Thần lực bẩm sinh của tên này vẫn không thay đổi chút nào. Thư Niệm cười khổ một tiếng: “Đâu cần hung hăng dữ vậy, tuy cô ta có làm quá một chút, nhưng người ta tốt xấu gì cũng là con gái...”

“Gái nào? Cha đó là thằng dê già đầu hói à nha! Tiểu Niệm à, không lẽ cậu hông biết cái gì gọi là đồng tính luyến ái sao?”

“A, đồng...” Thư Niệm run lên một chút, nửa ngày mới gượng cười, “Biết chứ. Thời đại này rồi, chuyện đó cũng không có gì đáng ngạc nhiên.”

“Biến thái chết bà! Tôi ghét nhất đồng tính luyến ái,” Tạ Viêm nhíu mày dữ dội hơn, “Đàn ông với đàn ông? Bệnh hoạn thấy ớn! Lúc làm tình không thấy ghê tởm sao? ... Ồi thôi... Tôi hết muốn dùng điểm tâm...” (choài, anh nói 1 câu em nó bùn tới thiên thu lun)

“... Dù sao cũng ăn một ít đi, đặc biệt làm cho cậu đó, hơn nữa thời gian ướp các thành phần chuẩn bị trước sau mất gần cả tháng đấy.” Thư Niệm đẩy cái đĩa sứ đến trước mặt hắn, nâng cặp kính còn chưa trượt xuống của mình (chắc em nó lo tới vã mồ hôi, tội lỗi). “Cậu ăn trước đi, tôi lên lầu lấy cho cậu mấy thứ.”

Tuy lòng đã sớm biết, nhưng nghe hắn thẳng thắn nói ra, cậu vẫn không khỏi thấy chút hy vọng may mắn mình từng lặng thầm áp ủ sao quá nực cười mà cũng thật đáng thương.

2. Chương 2 - Chương 2

“Tiểu Niệm, còn chưa xong à?”

“À, chưa...” Thư Niệm đang chặt vật chĩnh lại số tư liệu trước mặt, “Cũng sắp xong rồi...”

Cậu thề rằng mình tuyệt đối không hề chểnh mảng, chẳng qua lấy hiệu suất làm việc của Tạ Viêm ra đối chiếu, tốc độ và độ chuẩn xác của cậu hiện tại là thấp tới nỗi khiến người ta hoài nghi liệu có phải đang tắc trách không.

“Cậu rề quá đi,” Tạ Viêm vẽ mặt sốt ruột, ngồi bên cạnh không ngừng xem đồng hồ, “Tôi chờ cậu hết nửa tiếng rồi đó nha! Sắp chết đói luôn nè!”

Thư Niệm cười khổ không thôi. Đối với Tạ Viêm mà nói, những công việc này đương nhiên không đáng để liếc mắt, đáng tiếc không phải ai cũng có thể cùng hắn chia sẻ cái tư duy vĩ đại này. Hơn nữa, đại để thì nền giáo dục tại cô nhi viện Thư Niệm sống mười hai năm* cơ bản là một lỗ hổng, cậu phải bỏ thời gian và nỗ lực gấp mấy lần người khác mới dần dần bồi dưỡng lại những phí hoài trước đây. Năng lực bẩm sinh cũng chỉ tầm tầm, sau này lại bắt đầu chậm hơn người ta một bước, làm sao có thể đánh đồng cậu với kẻ tuổi đời còn trẻ đã được du lịch nhiều nơi, bằng cấp ôm đầy tay như Tạ Viêm.

Sợ mở miệng ra nói lại thêm phí thời gian, cũng chỉ khiến con rồng phun lửa Tạ Viêm bụng rỗng càng thêm cấu kính, cậu không dám dài dòng thanh minh, chỉ có thể tranh thủ từng giây miệt mài xoay trở.

“Tạ Viêm, hay là cậu về trước đi.” Không biết đã làm sai tới lần thứ mấy, có một Tạ Viêm ngồi bên cạnh hai tay ôm ngực quan sát cậu, động tác liên cứng đờ như người máy, “Tạm thời tôi vẫn chưa xong đâu, cậu không cần đợi nữa.”

Tạ Viêm sắc mặt càng khó xem, “Cậu giỡn chơi hả!”

“Hử?” Thư Niệm thấy mình thật vô tội, cũng đâu ai ép tên này chờ ở đây nha, “Cậu về trước không phải tốt hơn sao? Tôi chậm chạp như vậy...”

“Đừng lảm chuyện! Tôi muốn ăn tối với cậu mà, cậu nhanh nhanh cho tôi!”

“Ồ...” Thư Niệm đành ngậm miệng, miễn cưỡng chuyên tâm làm việc.

“Người đầu vụng về quá, chờ cậu làm xong trời cũng sáng bánh,” Tạ Viêm ở bên cạnh đốc thúc một hồi, dần lòng không được, “Tôi giúp cậu vậy, để đó cho tôi.”

Khi làm việc, nét cợt nhả của Tạ Viêm liền lặn mất tăm, chỉ còn một vẻ chuyên chú nghiêm nghị bất khả xâm phạm, hàng lông mày dài thẳng tắp khẽ chau lại, làn môi mỏng cũng nghiêm túc mím lại thành một đường thẳng, khí thế bức người.

Đàn ông trở nên nghiêm túc quả nhiên là mê người nhất, Thư Niệm ngồi bên cạnh chỉ thấy càng lúc càng khó lòng tập trung tinh thần, làm tới phần sau thì càng rối tinh rối mù, đành phải lần nữa xin lỗi Tạ Viêm, kẻ chẳng khác nào hóa thân của Godzilla mi trừng mắt trợn.

“Tiểu Niệm cậu vô dụng quá đi.” Về đến nhà trời đã sập tối, sắc mặt Tạ Viêm u ám như đáy nồi, “Cậu làm ở Tạ thị cũng đã nhiều năm, sao so với thời điểm tôi đi, chẳng tiến bộ được miếng nào vậy?”

Thư Niệm có chút buồn bã. Cậu vốn đang hy vọng có thể ở trước mặt Tạ Viêm biểu hiện kha khá một tí.

“Thôi quên đi, tôi đói rồi, thím Lưu đâu? Sao không ai chuẩn bị bữa tối hết vậy kia?!”

“A!” Thư Niệm lúc này mới nhớ tới bà giúp việc duy nhất đã xin nghỉ phép, “Thím ấy xin nghỉ dạng về trông con... Xin lỗi cậu, vừa rồi tôi hổng nhớ...”

Tạ Viêm trừng mắt khiến cậu một phen áy náy: “Lỗi tại tôi... Hay cậu về chỗ lão gia đi, chắc nhà bếp bên ấy chuẩn bị đồ ăn nhanh lắm...”

Tạ Viêm nhú mày: “Tôi chờ cậu tan sở mốc meo cả người, lại cố tình về chung với cậu, vậy mà cậu đuổi tôi thế á? Cả tôi là ai cậu cũng quên luôn phải không? Cậu còn biết tới quy củ không hả? !”

“A...” Tạ Viêm càng giận cậu càng rồi lên, “Tôi lái xe đưa cậu đi nhà hàng...”

“Tôi mệt rồi.” Thiếu gia Tạ Viêm tính tình nói một là một, dứt lời đã tháo phăng cà- vạt ra, lạnh lùng thả mình xuống sofa.

“Tôi lập tức gọi cơm...”

“Mấy thứ đó bẩn thủ gần chết, tôi không ăn.”

Thư Niệm hầu hạ hắn đã nhiều năm thế rồi, song vẫn lóng ngóng như trước, đoán không ra tâm tư hắn, đành phải bất an đứng ngây ra: “Thế... Nếu cậu chờ được, tôi đi làm vài món ngay.”

Tới lúc này Tạ Viêm mới không tỏ vẻ dị nghị, Thư Niệm thở phào nhẹ nhõm, cả áo khoác cũng chưa kịp cởi ra đã vội xuống bếp lục tủ lạnh kiểm tra. May mắn còn mấy thứ, làm vài món đơn giản cũng tạm đủ dùng.

Bộ dạng cậu dễ nguyên âu phục quần thêm tạp dề khá là buồn cười, nhưng cũng đành chịu chứ biết sao hơn. Đang cầm chảo xào vội, cậu cũng không quên tranh thủ xem lại giờ giấc. Đối với cậu mà nói, ngay bây giờ không có gì tội lỗi hơn để Tạ Viêm tức giận ôm bụng đói trong phòng khách.

“Tiểu Niệm, còn chưa xong ư?”

“Sắp xong rồi, cậu chờ thêm một lúc nữa đi.” Cậu lấy ống tay áo quạt mồ hôi, bày chén đĩa ra bàn.

“Ta đói bụng...” Anh chàng trẻ tuổi anh tuấn cao ráo nhe nhe răng nanh, đầy âm trầm đóng giả ma cà rồng, khế cúi đầu từ phía sau lưng ôm lấy cậu, cầm thìa trên bàn vai cậu, “Tiểu Niệm...”

“Có liền, có liền,... chờ chút đã.” Nhiều lời vô ích, nếu nhắc chảo ra quá sớm, không đủ chín thì thể nào cậu cũng sẽ bị bắt bẻ. Thư Niệm chăm chú nhìn chảo rán, vừa phải chịu đựng Tạ Viêm hà hơi vào tai vừa quấy rối bằng tiếng răng đánh lạch cạch, cuối cùng cũng hiểu thế nào gọi là lo đến cháy lòng cháy dạ.

“Mặc kệ, ta muốn ăn ngay.”

“A? Thêm một phút... Một phút nữa là được rồi, cậu ráng một chút, a—“ tai bỗng dưng bị cắn một phát, tay Thư Niệm giật bắn lên, suýt chút nữa lật nhào cả chảo.

“Thật đáng giận, cả gan bỏ đói ta, còn không cho ta ăn cơm, ... không ăn cơm, thì ta ăn thịt người... Ăn người trước đã.”

Tai bị răng nanh cọ mạnh đến nỗi vừa đau vừa ngứa, tuy rằng biết Tạ Viêm không có nửa ý khiêu khích, cậu vẫn không khống chế được mà nóng cả mặt, tay thì loay hoay.

Lưng kề sát ***g ngực rộng rắn chắc của hắn, đôi cánh tay thon dài mạnh mẽ vòng quanh thắt lưng, nhiệt độ quen thuộc cách lớp quần áo thật dày truyền tới, Thư Niệm cảm thấy hơi hơi mê muội, hô hấp cũng bắt đầu rối loạn.

Kỳ thực từ đầu chí cuối hết thấy chỉ có mười mấy giây, thức ăn vừa mới xúc khỏi chảo, Tạ Viêm liền hò reo một tiếng cấp tốc buông cậu ra, nhanh nhẩu bưng đĩa lên, bỏ cậu trở lại một mình trong bếp.

Chỉ thoáng hơn mười giây mà thôi.

Bất quá bấy nhiêu cũng đã đủ.

Thư Niệm đứng ngẩn một lúc, lại quạt mồ hôi trên trán, một lần nữa đổ dầu vào chảo, chuẩn bị bắt tay xào đĩa thứ hai.

“Ừm, ngon quá chừng ~” đúng là có thực mới vực được đạo, vài phút trước mặt còn đờ đờ sát khí, giờ có người lại nâng đũa cười tít cả mắt, “Vẫn là Tiểu Niệm tốt, rành khẩu vị của tôi nhất.”

Thư Niệm bưng món cuối cùng lên, mới có thời gian cởi bỏ chiếc áo vét xấu số bám đầy vết dầu mỡ chờ giặt sạch, ngồi vào góc bàn bên cạnh thở hào hển. Mệt đến nỗi muốn ăn không vô, chỉ lặng yên nhìn Tạ Viêm ngoác mồm xử món tôm xào.

“Tiểu Niệm, ăn cái này đi, mở miệng ra nào!”

“A?” Thư Niệm theo phản xạ có điều kiện há miệng ra, liền được đút một miếng thịt xông khói.

“Ăn ngon chứ?” Tạ Viêm tủm tỉm cười, biểu cảm hoàn toàn như tự tay đút chó cưng ăn.

“Bữa ăn khuya tôi muốn ăn chè hạt sủng nấu bách hợp.”

“A? Tối nay cậu...”

“Ngủ lại đây.”

Thư Niệm a lên một tiếng, luỳnh quỳnh cầm đũa, nhưng dường như khẩn trương đến độ thứ gì cũng gấp không lên.

“Lâu rồi chưa ngủ chung với Tiểu Niệm.”

“Chúng ta đều lớn xác cả rồi.” Cậu gượng gạo nở nụ cười, “Tôi ở lại thu dọn phòng khách một chút.”

“Khỏi cần, tôi muốn ôm cậu ngủ, y như hồi trước vậy.”

Chóp mũi Thư Niệm rịn đầy mồ hôi li ti: “Thật ra, bây giờ tôi ngủ không được tốt nữa, còn hay nói mơ...”

“Đừng nói nữa,” Tạ Viêm vừa cười vừa huơ chân dưới bàn đá cậu một cước, “Đi tắm nhanh nhanh để còn lo thị tắm nữa chứ!”

Nhân lúc Tạ Viêm còn đang tắm gội, Thư Niệm quàng quàng rà soát một lượt, thu dọn mọi thứ trong phòng, đều là những món thượng vàng hạ cám Tạ Viêm đã dùng qua, trước nay vốn là báu vật đặt ở những góc dễ đập vào tầm mắt, toàn bộ xếp vào ngăn kéo khóa kỹ không chứa một mẫu.

Nếu để Tạ Viêm phát hiện đồ đạc của cậu ấy bị mình giấu trộm từ bé tới giờ, bị cậu ấy biết mình đồng tính luyến ái, còn thâm thương trộm men mười mấy năm, e rằng sau này đến cơ hội được gặp cậu ấy một lần cũng không có.

Càng chẳng cần nói tới chuyện có thể cùng cậu ấy ngủ chung một giường.

3. Chương 3 - Chương 3

“Tiểu Niệm à, cậu thật là tiết kiệm quá chừng.” Có kẻ vừa bước ra khỏi phòng tắm, nửa nằm nửa ngồi, vừa bấm điều khiển từ xa chọn kênh vừa bắt măn bình luận.

Ban nãy lúc còn ăn cơm, Tạ Viêm đã bắt đầu hoài nghi liệu có phải vật dụng trong phòng khách đều là những thứ từ N năm về trước không, thậm chí dấu tích ngày trước hằn ngịch dao trên cái bàn ăn gỗ lim vẫn còn chình ịch trước mắt. Kể đến, lượn đại một vòng từ trước ra sau nhà, lại thấy thêm không ít thứ quen mắt, lúc này mới hay phần lớn các thứ dùng trong căn hộ này từ lúc hắn đi tới giờ chẳng đổi khác là bao.

“A?” Thư Niệm mỉm cười, “Thì đã sao? Cả căn hộ này trong đến ngoài đều bố trí theo ý lão gia dặn lúc trước mà.”

“Cho xin đi, thiết kế của mấy năm về trước á? Làm như Tạ gia chúng tôi hà khắc với cậu lắm không bằng. Để mai tôi cho người đến tu sửa lại lần nữa.”

“Không cần đâu, đồ cũ tôi dùng quen tay rồi.” Chỉ vì cậu không nỡ đổi, lúc Tạ Viêm đi cậu rõ ràng đã là chàng trai hai mươi ba tuổi, cũng xem như là trầm ổn biết xét đoán, vậy mà vừa tiễn Tạ Viêm lên máy bay, đã ngỡ ngàng tới không biết phải làm sao, dường như đến cả chuyện ăn ngủ cũng quên bẵng, về đến nhà lại một mình tựa lưng lên chiếc ghế sofa Tạ Viêm đã từng ngồi, thần thờ tới hừng đông.

Có lẽ cũng bắt đầu từ thời khắc đó, cậu mới đủ can đảm tin rằng, chính mình thật gan to mật lớn, dám cả gan đi thích Tạ Viêm.

“Tiểu Niệm, đàn ông quá dè sẻn, không biết tiêu tiền, rất khó lấy lòng bạn gái nha.”

Thư Niệm chỉ cười trừ.

“Nhưng thế cũng tốt, Tiểu Niệm vốn là của tôi mà, chỉ cần biết cách lấy lòng tôi là đủ rồi.” Tạ Viêm vỗ tay, “Ngoan, đến đây cho tôi ôm một cái.”

Đúng là mệnh lệnh khiến người nghe thật sự dựng tóc gáy.

Mặc dù lúc nhỏ luôn đảm đương vai trò thể thân cho chú chó Alice kia, sớm đã quen với loại sai bảo này, nhưng bây giờ đã là thằng đàn ông suýt soát ba mươi cái xuân xanh, bảo cậu ngoan ngoãn nằm lên đùi Tạ Viêm, khó tránh khỏi toàn thân cứng đờ.

“Không nên đâu...”

“Không nên?” Tạ Viêm nét mặt không vui nhướn mày khiến cậu tỉnh ngộ, bất kể trải qua bao năm, vị đại thiếu gia như ông trời con này cũng chẳng nhìn cậu như một người đàn ông trưởng thành.

Cách đối xử hiện nay so với trước đây, quá lắm cũng chỉ là sự khác biệt giữa Alice ba mươi tuổi và Alice mười hai tuổi.

Đành cười khổ nằm thành tư thế kỳ quặc, cố gắng tưởng tượng mình là chú cún lông xù, mặc cho chủ nhân có tiếp tục vuốt ve thân mật thế nào, cũng chẳng thể phát sinh những ý nghĩ hay phản ứng không nên có.

Quả nhiên Tạ Viêm lập tức vừa lòng thỏa ý áp đầu cậu vào ngực, vừa chăm chú nhìn màn hình TV vừa sờ soạng: “Tiểu Niệm, tóc cậu mượt quá à... da dẻ cũng mịn màng...”

Tạ Viêm tới nay vẫn thích sờ nắn vật yêu, thuở bé Thư Niệm bắt đầu nhận thứ “Sủng ái” này, đã bị hấn sờ mó tới tê dại, từ trán xuống cằm, còn chỗ nào không bị hấn bao phen xoa đi nắn lại, thế nên trước kia mặt cậu thường xuyên sưng vù.

“Ừm, thật thoải mái...” Tạ Viêm hứng chí lên, lần tay thẳng xuống cổ áo cậu bắt đầu trêu đùa nơi cổ.

Một lần gần gũi tiếp xúc tựa hồ như là chuyện bảy năm trước khi hấn còn chưa xuất ngoại. Tuy rằng Thư Niệm rất nỗ lực muốn kiềm chế, hô hấp vẫn vài phần bất ổn, nhin không được ngược mắt trộm nhìn Tạ Viêm đang hết sức chăm chú xem chương trình truyền hình buổi tối.

Vàng trán Tạ Viêm cao rộng thanh nhã vô cùng, tương xứng với đôi mày dài anh tuấn, làn môi mỏng mím mím, đôi mắt dài hẹp hơi nheo nheo, đáng vẻ thật sự khiến người ta dễ nảy sinh tà niệm.

Thư Niệm đáng thương nằm trên đùi hấn, cách một làn vải mỏng manh có thể cảm nhận được cơ thể ấm áp mạnh mẽ bên dưới, ngay cả hương vị tinh khôi ấm áp phảng phất như có như không trên người hấn cũng có thể dễ dàng ngửi thấy, mấy ngón tay hấn thì ở trên lưng cậu vuốt ve xoa nắn thỏa thích, dây dưa lâu thêm một tí, chỉ sợ bản thân sẽ không chịu đựng nổi, hồi hộp đến mức trông mắt cũng trắng dã.

Chỉ lo tiếng tim mình đập quá lớn sẽ bị hấn phát hiện, đành phải dốc sức ổn định tâm trạng, dời sự chú ý đi, cố gắng không nghĩ tới hiện tại chính mình đang gối đầu lên đôi chân dài đẹp tựa khuôn đúc của Tạ Viêm, nỗ lực đè nén lại chút tà niệm vừa chợt đến này.

Vất vả chờ Tạ Viêm xem hết chương trình, cuối cùng cũng thấm mệt mà không sờ mó cậu, tắt đèn nằm xuống chuẩn bị ngủ, vẫn khẩn trương cao độ, toàn tâm toàn ý khống chế tiếng tim mình đập, Thư Niệm mới thở phào nhẹ nhõm, rồi lại lập tức bị ôm lấy từ sau lưng, bị đè chặt xuống dưới, hại cậu suýt chút nữa thở không ra hơi.

“Tiểu Niệm, ngày mai dọn về nhà mà ở.”

Thật dứt khoát, là dùng câu cầu khiến, ngay cả một từ “nha” ngụ ý thương thảo cũng không có.

“A? Nhưng lão gia bảo tôi ở đây mà, tôi...” Vợ chồng Tạ Phong kỳ thực vẫn xem cậu là người ngoài, bằng không cũng không chờ Tạ Viêm vừa trưởng thành, chẳng cần đến người hầu kẻ hạ xoắn xuýt bên cạnh, bảo cậu dọn ra ngoài.

“Lo gì bọn họ, bảo cậu dọn về thì cứ về. Ai muốn hỏi, cứ bảo là ý của tôi.” Bất kể lúc nào, Tạ Viêm đều muôn phần ngang ngược, trong mắt nào có ai.

“À...” Nghĩ tới khả năng có thể cùng hắn sớm tối kề cận, Thư Niệm kích động đến độ lắp bắp, lời nói lắp lại thành ra khách sáo, “Giờ chúng ta đều đã lớn... Tôi trở về cũng đâu giúp gì được cho cậu...”

“Cậu chỉ cần ngoan ngoãn làm gối ôm cho tôi là được rồi.” Tạ Viêm nói nghiêm túc đến thế, tuyệt không giống đùa giỡn, Thư Niệm trăn trãi tại chỗ.

Đúng vậy, trước khi cậu dọn ra ngoài, đích xác mỗi tối đều có Tạ Viêm ôm cậu ngủ...

Khi ấy hai gã thanh niên khí huyết dồi dào nằm ôm ấp nhau cũng đã đủ quái dị, chỉ có thể miễn cưỡng giải thích rằng Tạ đại thiếu gia còn chưa trưởng thành, chưa mất hẳn tâm tính trẻ con. Còn hiện tại...Cả hai đều xấp xỉ độ tuổi làm cha, vẫn ôm nhau ngủ...

Trước tiên khoan kể đến việc có kì quái hay không, chỉ riêng xác suất vỡ lở cũng đã là quá cao.

Tuy rằng cậu chưa từng dám có những mộng tưởng không an phận, lại biết tính chất cái ôm của Tạ Viêm nào khác bé con ôm búp bê, nhưng nếu mỗi ngày đều bị Tạ Viêm ôm chặt như vậy, thì thoảng còn sờ cho mấy lượt... Chỉ sợ cả đêm cậu cũng đừng hòng ngủ được.

“Tôi thích ôm Tiểu Niệm,” vòm ngực rộng lớn rắn chắc cùng đôi cánh tay thon dài mạnh mẽ cơ hồ sắp ép phẳng cậu, “Không ôm cậu như vậy ngủ không thấy ngon... À, Tiểu Niệm, cậu gây ơ là gây, ôm vào thật thoải mái...” (về chuyện, dư mỡ ôm zào mí phê chứ lì)

Thư Niệm nơm nớp lo sợ mà rúc người trong lòng hắn, cả cử động cũng không dám, chỉ cảm nhận nhịp tim và hơi thở trầm đều đó là ngỡ như giây tiếp theo sẽ ngắt đi.

Từng giây lại từng giây chậm rãi trôi qua, cậu lại không ngắt, chẳng qua duy trì mãi một tư thế, thất lưng đã hơi mỏi, nhưng vì nghĩ đến người kia đang say giấc nồng, cậu đành phải nằm yên không nhúc nhích.

Cảm giác đụng vào tấm lưng kia nặng nặng ầm ầm, gần gũi tới mức ngược lại khiến cho người ta cảm thấy không thực.

Không biết đã qua bao lâu. Những hạt nắng xuyên qua bức màn dường như từ từ sáng rõ.

Dường như mình đã thức trắng đêm.

Tạ Viêm rõ ràng vẫn còn ngoan cố ôm cậu, hoàn toàn chẳng có khoảng trống để trở mình, thật ngưỡng mộ sức chịu đựng của hắn.

“Tạ Viêm?” Cậu nhỏ giọng kêu. Dường như không lâu nữa thôi cậu nên rời giường. Vắng thím Lưu, cậu phải thức dậy trước chuẩn bị điểm tâm mới được.

Chẳng có xú xiu phản ứng. Tạ Viêm thật sự đã ngủ say mê mết.

Thư Niệm định lén gỡ hai tay hắn, đang mải nghĩ ngợi thì tên này tựa như nhện ăn thịt người vừa bắt được con mồi, tay chân kẹp lại thật chặt.

Sợ cử động quá mạnh sẽ khiến hắn trở nên khó chịu, Thư Niệm đành phải nín thở cẩn thận xoay người, muốn thử xem có thể dùng cách nào êm ái nhất lay hắn tỉnh vài giây không.

Nhịp thở của Tạ Viêm vẫn đều đều, khuôn mặt khi ngủ vô cùng ôn hòa bình lặng.

Vàng trán cao ngạo điểm vài sợi tóc rơi xuống, thoạt nhìn có vẻ mạnh mẽ hơn lúc tỉnh. Lông mi thật dài – hắn rõ ràng là một người đàn ông rất đẹp trai. Bờ môi khẽ mím lại tạo thành đường cong vừa tươi tắn vừa khờ dại.

Bỗng nhiên Thư Niệm chẳng còn muốn đánh thức hắn.

Cứ lẳng lặng mà ôm mình ngủ say thế này là tốt rồi. Càng lâu lại càng tốt, tốt nhất là có thể như vậy mãi, không phải tỉnh lại, chính mình đây, cũng không cần tỉnh.

Nếu có thể mơ giấc mơ này cả đời thì thật tốt biết bao.

Nửa thân cậu tựa hồ đã muốn đại đi. Cậu lặng yên ngắm nhìn người đàn ông cách mình trong gang tấc, tìm lại rộn lên thành thịch.

Cậu ấy đang ngủ.

Mình nào có thể... có phải là không thể không...

Thư Niệm vừa thoáng run rẩy vừa chậm rãi tiến đến. Tiếng con tim va đập trong ***g ngực giữa gian phòng yên ắng lại nghe rõ mồn một, chính cậu nghe thấy thì gần như cũng muốn thoái lui.

Cuối cùng cố thu hết dũng khí, ngón tay vươn tới bờ môi hắn, khẽ khàng vuốt nhẹ qua. Cảm giác mềm mại ấm áp. Lại vuốt ve lần nữa.

Rồi lại đưa ngón tay vừa đụng chạm, hãy còn run run đó kể lên môi mình.

Còn lưu lại ít hơi ấm, hơi ấm của cậu ấy, thật ấm áp.

Thư Niệm cơ hồ không thể tin được mình có thể có một thời khắc xa xỉ như thế này.

4. Chương 4 - Chương 4

Cậu dọn về khu nhà chính của Tạ gia đã được một thời gian. Nếu muốn hỏi về cảm nhận của Thư Niệm, thì chỉ có một chữ – Oải.

Cậu đồ rằng Tạ Viêm với cậu trở về, căn bản là đã có mưu đồ từ trước. Ai mà biết bằng đi vài năm, thói soi mói và căn bệnh sạch sẽ của Tạ Viêm sẽ phát triển tới mức cực điểm, đồ dùng cá nhân ngay cả lão người hầu phục vụ mấy chục năm cũng không cho động tới. Nhưng đại thiếu gia của cậu được nâng niu từ tấm bé, hiển nhiên chẳng đời nào là người theo chủ nghĩa tự thân vận động. Vậy nên, để chăm chút cho những sinh hoạt thường ngày của Tạ đại thiếu gia, giúp cho Tạ Viêm được ung dung thư thái, Thư Niệm đành phải một thân đảm đương đủ chức danh, đồng thời sắm nhiều loại vai từ tài xế đến vệ sĩ, người hầu này nọ, thì thoảng còn kiêm luôn nào là đầu bếp, nào là nơi trú ẩn, đủ vai đủ dạng.

Ai bảo Tạ Viêm đối với cậu tuyệt không bài xích, thậm chí cốc nước cậu đã uống qua cũng có thể tỉnh bơ cầm lên uống tiếp.

Vậy nên, hiện tại..., nói cậu được Tạ đại thiếu gia yêu thích nhất, chi bằng nói là được sai vặt nhất.

Lương lậu lại không lên nửa đồng, thật sự là thiếu thỏa đáng.

“Tiểu Niệm, tôi muốn uống hồng trà cậu pha.”

“Ồ? Nhưng mà buổi tối không phải cậu còn phải... A, đừng véo mặt tôi, được được được... Đợi tôi dọn xong chỗ này đã.” Thư Niệm vuốt mồ hôi cả đầu giúp Tạ Viêm sửa sang lại tủ quần áo, “Nè, buổi tối mặc bộ này thế nào? Áo sơ mi để đây nhé... cà vạt thì thất cái này cũng khá hợp...”

Vốn phải từ trong núi quần áo đồ sộ như vậy chọn ra một bộ phù hợp nhất thật không dễ dàng, hướng chỉ cậu còn phải gánh thêm cái bị thịt nặng trĩu Tạ Viêm, bước đi càng thêm khó nhọc.

Đúng vậy, Tạ Viêm lúc này đang dồn cả tấm thân lên người cậu, ôm eo cậu từ sau lưng, dính chặt không rời một tấc. Tạ Viêm bây giờ y chang như miếng kẹo kéo tăng cả về thể tích lẫn độ bám, Thư Niệm đi tới đâu hắn theo sát sườn tới đó, xua mây cũng không ra.

“Được, đi pha hồng trà nhanh lên nào.”

Một tên to xác như cậu đè trên lưng tôi, bảo tôi nhanh thế nào được a!

Kết quả là Thư Niệm vẫn phải ị ạch tha cái gã còn cao hơn mình ngả nghiêng lê vào bếp, sau đó lại lê trở ra phòng khách.

“Ừm, ngon tuyệt.” Anh chàng mảnh khảnh tao nhã ngả mình vào sofa, phơn phơ nâng tách, đồng thời lại bắt đầu giục, “Đi thay quần áo nhanh lên, buổi tối cậu phải đi với tôi đó.”

Thư Niệm chần chờ một lúc: “Chắc tôi không đi được đâu.”

Bữa tiệc đêm nay ngoài miệng thì nói là tiệc tẩy trần mừng Tạ Viêm mới về nước không lâu, kỳ thật ai nấy đều biết tổng đây là tiệc xem mắt, tất cả những nhân vật tai to mặt lớn có hứng thú với Tạ gia, đồng thời có con gái xinh đẹp trong ngoài độ tuổi cập kê đều tới góp mặt.

Tạ Viêm đã hăm lăm, tuy còn trẻ, nhưng là người thừa kế duy nhất của đại gia tộc họ Tạ, chả gì từ bây giờ cũng nên chọn lựa đối tượng kết hôn gia.

Chừng một hai năm tới, nếu không có trục trặc gì, Tạ Viêm sẽ kết hôn.

Đương nhiên, chẳng phải cậu thấy khó chịu nên không muốn đi với hắn, chẳng qua bận rộn cả ngày, cậu thấm mệt rồi, chỉ vậy thôi.

Thật đấy.

“Không được.” Tạ Viêm dứt khoát, “Thay đồ mau đi, đừng bắt tôi chờ cậu.”

Thư Niệm uể oải cười: “Tôi đau đầu dữ lắm, có thể cho tôi nghỉ ngơi chút không? Dù sao tôi đi cùng cậu, cũng có làm trò trống gì đâu...”

“Cậu thấy trong người không khoẻ?” Tạ Viêm cau mày tới sờ trán cậu, “Cần tôi gọi điện thoại kêu bác sĩ Tô đến không?”

“Ngủ một giấc là xong,” Thư Niệm vội khoát tay, sắc mặt cậu rõ ràng thật tái nhợt, chẳng cần đóng kịch cũng giống, “Chẳng qua tôi mệt quá thôi. Cậu mau đi đi, nhân vật chính đến muộn thì kì lắm.”

Tạ Viêm vẫn cứ xụ mặt, dùng dằng nửa ngày, rốt cuộc không mấy cam lòng buông tha cậu: “Thế... Tôi đi một mình...” Giọng điệu như thể không có Thư Niệm đi cùng thì có bao nhiêu là uất ức, “Đến lúc tôi về, cậu phải khỏe lại nha! Ngày mai không được đổ bệnh đầu đây, phải ngoan ngoãn đi làm với tôi, nghe chưa!” (đúng là có giọng điệu tiểu tức phụ bị ủy khuất thiệt a)

Cuối cùng cũng tiến được ôn thần đi, Thư Niệm dùng qua quýt chút cơm tối, tắm táp qua loa rồi lên giường ngủ.

Thật ra cậu chẳng hề khó chịu chút nào. Từ nhỏ đến lớn cậu chưa từng bao giờ mơ mộng viễn vông, thì lấy gì thất vọng, hay khó chịu.

Mình sẽ sống cuộc đời như thế nào, nhắm mắt cậu cũng có thể đoán được.

Nhìn Tạ Viêm cưới vợ, sinh con, kế thừa Tạ gia, cậu tiếp tục ở lại cạnh hắn làm một tay trợ thủ nhát nhòa, năng lực bình bình, nhưng được cái cù cung tận tụy. Cậu sẽ không nói gì, mà cũng không dám nói, tránh cho cả quyền được ở bên cạnh trộm nhìn Tạ Viêm cũng không có.

Hạnh phúc lớn nhất của Thư Niệm, có chăng chỉ là được âm thầm ở bên Tạ Viêm, hầu hạ hắn, săn sóc hắn, ngày ngày lặng lẽ nhìn hắn, cho đến lúc già đi.

Còn những chuyện khác, đều không dám mơ tới.

“Tiểu Niệm...”

Thư Niệm khẽ cựa mình ngủ tiếp.

“Này, ngủ gì mà say như chết vậy! Tôi cố tình chạy về gặp cậu nè, cậu mau tỉnh dậy nói chuyện với tôi đi, nè!”

Bị bóp mũi gần cả phút đồng hồ, cho dù là người chết cũng tỉnh vì ngột ấy chứ.

“Ô ——” khó khăn nhưn một bên mắt lên, đối diện gương mặt phóng đại của Tạ Viêm, lơ mơ nhìn nhau nửa này cậu mới tỉnh hẳn, “Cậu đã về rồi sao? Buổi tiệc kết thúc rồi?”

“Chưa đâu, tôi lén chuồn về trước.” Tạ Viêm ngồi bên mép giường, giơ tay ra xoa mặt cậu, “Tôi lo cho cậu thôi, sợ trong người cậu không khoẻ sẽ khó chịu lắm, ai mà biết cậu ngủ quên trời đất luôn.”

Thư Niệm cảm động, quên sạch trơn những ức hiếp thường ngày phải mình chịu đựng. Trong mắt cậu, khuôn mặt Tạ Viêm lại giống hệt thiên sứ. Lại một lần nữa, cậu có cảm giác chôn giấu khuynh hướng giới tính và tâm ý của mình là việc làm cực kỳ chính xác, ít ra còn có thể nhận được chút hơi ấm tình bạn.

Nếu đại đột nhảy vô bầy tổ, cam đoan kết cục là treo cao ngã đau, hết như cái thằng cha xấu số trên xe buýt kia, bị “rắc” một tiếng bẻ gãy ngón tay, bị xem như biến thái, rồi từ đấy bị liệt luôn vào danh sách từ chối qua lại. Đầu thể được hưởng hạnh phúc cận kề bên hân.

“Mấy cô gái đó thế nào? Không ai bỏ bùa được cậu sao?” Nếu muốn vờ rằng bản thân mình thật “bình thường”, thì nên làm những việc “bình thường”, tán gẫu những đề tài “bình thường” mới phải.

“Chẳng khác nào hù tôi hết vía.” Tạ Viêm cười khẩy. “Lạy hồn luôn ý, trời thì rét mà cả đám toàn ăn mặc mỏng tanh hở trên hở dưới, có phải show nội y đâu mà lại. Lẽ nào cậu cho đó là phẩm vị của tôi? Hai quả đu đủ bự ư? Hừm!”

“Ồ... Thật ra thì-then như thế cũng đâu tệ...” Thư Niệm vất óc tìm từ khen, “Đầy đặn chút... Sau này dễ sinh con hơn...”

“Tôi thềm vào, tôi thích gầy gầy...” Tạ Viêm đột nhiên cười gian, “Y như Tiểu Niệm nè...” Đột nhiên vươn tay, dùng tốc độ nhanh như chớp sờ lên bộ ngực lép xẹp của Thư Niệm.

Thư Niệm đáng thương vừa mới tỉnh dậy, phản ứng hãy còn lờ đờ, đến khi bật ra tiếng rên mới giật thót người, “Cậu làm gì vậy!”

“Hả? Ô, không thể nào, có cảm giác thật ư? Tiểu Niệm, cậu có phải con gái đâu!”

Thư Niệm mắc cỡ kéo áo ngủ lại, mặt đỏ gay gay. “Đâu có... Cậu đừng có nói bậy!”

Ngực đàn ông cũng có thể là điểm mẫn cảm, huống chi người chạm vào cậu lại là Tạ Viêm.

“Không được, tôi nghi lắm nha ~ để tôi kiểm tra thử xem, rùi Tiểu Niệm là con gái thiệt ~ thì tôi liền, hắc hắc ~” Hân cố ý cười y chang quỷ râu xanh, ngăn không cho Thư Niệm kéo quần lại. Thấy Thư Niệm hốt hoảng cố sống cố chết giãy giụa, hân càng cười tà ác, “Không cho coi hả? Vậy cho sờ thử hén, đằng nào chả thể~”

Thư Niệm vã hết mồ hôi lạnh, hạ bộ cậu đã có phản ứng, sao có thể để Tạ Viêm phát hiện, vội tóm chặt bàn tay đang nghịch ngợm mò xuống của Tạ Viêm: “Đương nhiên tôi là đàn ông! Được rồi đấy, đừng quấy nữa, cậu đi nghỉ sớm đi, mai còn phải đi làm.”

Tạ Viêm nheo mắt nhìn cậu một lát, bỗng dưng hết o ép cậu, đứng dậy so vai: “Được thôi, cậu đã nhỏ mọn thể... thì tôi sẽ rộng lượng tí vậy. Tôi muốn đi tắm, cậu chà lưng giúp tôi đi, cho cậu xem miễn phí đã đời luôn.”

Có nhầm không đây, lời người nằm trong chăn ra giúp hân chà lưng...

Thư Niệm không còn cách nào khác đành rời giường, lảo đảo theo vào phòng tắm, tới chỗ bồn tắm xả vòi, pha nước ấm, giúp đại thiếu gia khoan khoái nằm dài trong đấy.

Vừa mới cảm chai sữa tắm lên, đột nhiên cậu bị tóm gọn, kéo giật lại, cả người chúi vào bồn tắm.

“Ô – “ Không kịp đề phòng, cậu bị sắc nước, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Tạ Viêm đắc ý cười hả hê, hung hăng vùng dậy đè cậu: “Không cho xem, tôi càng muốn xem! Dám nói không với tôi? Hử?! Lần này tôi phải dòm kỹ từ đầu tới chân cho mà biết~”

“Này, đừng, đừng có đùa...” Giọng Thư Niệm hơi run lên, căn bản không dám nhìn thân hình có những đường cong tuyệt vời của Tạ Viêm lồ lộ ngay trước mặt mình. Đồ ngủ ngấm nước, dính bết người cậu, cảm giác không khác gì phơi bày hết thân thể, bị Tạ Viêm trần truồng đè xuống bằng tư thế ám muội, cậu chỉ thấy choáng từng chớp.

Áo ngủ đã bị lột xuống hoàn toàn, da thịt bọt bọt dưới cái đụng chạm từ những ngón tay nóng bỏng của hân liền chuyển sang màu phấn hồng đáng xấu hổ. Không xong rồi, bị phát hiện mất... Cậu ta sẽ cảm thấy ghê tởm ngay...Thư Niệm gắng sức vùng vẫy, tuyệt vọng muốn bảo vệ cái quần đang bị kéo xuống: “Đừng quấy nữa, Tạ Viêm... Tôi giận bây giờ, Tạ Viêm...”

“Sao? Giận hả? Tôi cũng chưa thấy bộ tịch cậu giận ra làm sao, cậu giận cho tôi xem đi!” Tạ Viêm dường như bị chọc sôi máu, dùng sức nắm chặt cổ tay cậu, đè chặt đôi chân đang vẫy loạn, giật lần vải kia xuống, “Cậu giận cái gì chứ? Tưởng tôi hiếp cậu chặc?! Tôi có phải đồng tính đâu, cậu sợ cái gì?! Chẳng lẽ cậu...”

Hạ bộ trần trụi của hai người dán sát vào nhau không kẻ hở. Đường như chỉ vừa một giây thôi, Tạ Viêm đã trắng bệch mặt mày buông cậu ra, hay nói cho chính xác hơn, là đẩy cậu ra. Thư Niệm còn đang ngỡ ngàng, thì rất nhanh, cậu còn chưa kịp đoán xem có phải Tạ Viêm đã nhận ra phản ứng của mình chẳng, nét mặt Tạ Viêm đã khó coi tới cực điểm.

“Đi ra.”

Thư Niệm vẫn còn thần thờ.

“Tôi bảo cậu biến đi!”

Mắt thấy Tạ Viêm danh mặt đứng dậy, tức tốc quấn khăn tắm quanh eo (anh í sợ mất zin sao?), cậu lật đật nhặt lấy quần áo, che bừa lên người, leo khỏi bồn tắm, chưa kịp mở miệng giải thích, Tạ Viêm đã sừng sĩa đẩy cậu ra khỏi phòng tắm, sau đó chẳng nói chẳng rằng đóng sập cửa lại.

Thế này là... hết rồi sao?

Cuối cùng vẫn bị cậu ta phát hiện sao?

Thư Niệm chân trần đứng ngơ ngác trước cửa phòng tắm, hơi run rẩy.

Thật ra mình có làm gì đâu... Cho dù có phản ứng, cũng đâu thể chứng minh mình nhất định là loại người đó... Mình còn cơ hội giải thích mà, đúng không?

... Tạ Viêm... Dù tôi là... Tôi cũng có thể cam đoan mình sẽ không có những ý nghĩ không an phận với cậu, tôi chẳng bao giờ dám cả... Tôi cũng chưa từng làm chuyện khiến cậu thấy ghê sợ... Tôi, tôi quá lảm cũng chỉ sờ môi cậu có một lần đó thôi... Chẳng còn gì khác nữa, bao nhiêu năm qua tôi chưa từng dám làm gì... Sau này cũng không... Xin cậu tin tôi đi, có được không? Xin cậu đó...

Tôi chỉ cần được nhìn thấy cậu là đủ lắm rồi.

5. Chương 5 - Chương 5

Sự tình tựa hồ khả quan hơn cậu những tưởng, mặc dù có vẻ là cũng chẳng đi tới đâu.

Vốn tưởng đâu bị phán tử hình, nhưng nay xem ra, có lẽ chỉ là treo án tử.

Nhiều ngày qua Tạ Viêm đều lửng lơ con cá vàng cậu, cả khi đối diện tầm mắt nhau cũng cố lảng đi. Tuy vậy, hẳn chẳng hề có biểu hiện chán ghét rõ rệt, có sáng còn gọi cậu đến pha tách hồng trà. Thư Niệm rốt cuộc chẳng đến nỗi tuyệt vọng, từ đầu cậu vốn chẳng đòi hỏi gì nhiều.

Nhưng Tạ Viêm lại bắt đầu thường xuyên có những đêm không về nhà.

Tạ Viêm chưa bao giờ là kẻ suy xét bằng nửa thân dưới. Tuy không hẳn là biết tự kiềm chế, nhưng vì mất hân hạ quá đầu, soi mói tận chân tơ kẽ tóc, phụ nữ lọt được vào mắt hắn ít lại càng ít, chẳng những có bệnh sạch sẽ trầm kha, mà còn có khuynh hướng theo chủ nghĩa hoàn mỹ, đương nhiên không có khả năng gái gú lăng nhăng. Giữa đám cậu ấm cô chiêu, đời sống riêng tư của hắn có thể nói là thanh sạch hiếm thấy.

Song, ngay cả là như vậy, gần đây Tạ Viêm cuối cùng cũng vướng bận hò hẹn cùng hàng hà sa số loại mỹ nữ, sau đó lại vác bộ mặt hậm hực về nhà.

Tuy Thư Niệm cảm thấy thế không ổn, nhưng vợ chồng Tạ Phong vừa sang Pháp, đầu thể mới đó lại về ngay được, kỳ thực dù có họ ở đây đi nữa, cũng chưa chắc Tạ Viêm đã buồn quan tâm.

Mà bản thân cậu lại càng hoàn toàn không có tư cách thuyết giáo Tạ Viêm.

Thực tế thì ngay đến cơ hội nói chuyện cũng đâu có bao nhiêu.

Một tối ở nhà, cậu ngồi trong phòng khách đọc bộ “Đi tìm thời gian đã mất” của Proust*. Phải nói rằng, một tác phẩm dài tận bảy cuốn; không có tình tiết khuấy động lòng người; thiếu hẳn tính mạch lạc; thậm

chỉ không có luân tiến triển, cao trào, và kết cục; còn có những cảm tưởng, những nghị luận, sự trăn trối bất chợt nảy sinh đan xen nhau không theo quy luật. Nếu là người bình thường biết đâu đã bỏ cuộc từ lâu rồi, nhưng Thư Niệm vốn là người cực kì giỏi kiên nhẫn, vừa xem vừa vô vọng chờ Tạ Viêm trở về. Một buổi tối cứ thế lặng lẽ trôi đi.

Đang lật xem, cậu đột nhiên nhớ hôm nay mình đã cùng một thư ký có bằng thạc sĩ văn học đối thoại về Proust.

“Ồ, anh nói cái người vô đạo đức đó hả?”

“... Sao, sao lại gọi ông ấy là vô đạo đức?”

“Anh không biết sao? Ông ta và gã hầu từng có quan hệ. Ông là đồng tính luyến ái đó.”

“Đồng tính và có đạo đức hay không thì can gì tới nhau, chẳng qua là do hormone thôi, vả lại mười người thì hết một người là đồng tính hoặc bi rồi, có gì là lạ đâu...”

Lúc vậy lại, cậu đã kích động thái quá, khiến cô thư ký hoảng sợ. Mặc dù đã chú ý, nhưng cậu vẫn không kiềm chế được.

Vô đạo đức.

Thư Niệm ủ oải day day ấn đường, gấp sách lại toan về phòng nghỉ ngơi, thì nghe thấy tiếng bước chân lao nháo trên cầu thang.

Vậy là Tạ Viêm đã về. Cứ tưởng nhất định tối nay cậu ấy sẽ qua đêm bên ngoài.

Giấc này mà đánh thức người giúp việc làm bữa khuya cho cậu ấy cũng không nên lắm. Nếu cậu ấy đói, có lẽ mình sẽ xuống bếp tự tay chuẩn bị vài món vậy.

Vừa mới đứng lên, Tạ Viêm đã thành linh xuất hiện ở đầu cầu thang, nồng nặc mùi rượu, lại còn ôm ấp một cô gái.

Thư Niệm bàng hoàng quá đổi. Ra ngoài chơi bởi cách mấy, Tạ Viêm cũng sẽ không đưa người về nhà. Có lẽ là lần đầu tiên thấy tận mắt chứng kiến Tạ Viêm với ai đó... cậu hơi bối rối không biết phải làm gì.

“Nhìn cái gì hả?” Có rượu vào, Tạ Viêm cực cần ngang tàng hơn hẳn.

“Tạ Viêm, cậu-cậu làm thế ở nhà, hình như không hay lắm?”

“Có phải nhà cậu đâu, mắc mớ gì cậu!”

Thư Niệm ngớ người, bất thần bị Tạ Viêm đẩy: “Về phòng cậu mà ngủ! Bọn tôi muốn chơi trong này!”

Thấy cậu vẫn còn đứng đực ra đực không chịu nhúc nhích, giọng Tạ Viêm càng dữ dằn hơn: “Bảo cậu ra ngoài có nghe không! Bớt làm kỳ đà cản mũi đi! Không nhẽ cậu muốn coi bọn tôi làm chuyện đó?”

Thư Niệm bấy giờ mới hoàn hồn, lật đặt nhật sách lên, cúi đầu cung cúc đi về phòng mình, đóng chặt cửa.

Ngồi trên mép giường, Thư Niệm thần thờ nghe những tiếng động từ phòng khách truyền đến.

Cậu buồn bã nằm xuống đắp chăn. Giờ đâu còn sớm, phải ngủ đi thôi, để mai còn đến công ty, còn một núi việc đang chờ kìa.

Tiếng nam nữ yêu đương cứ rả riết len lách qua cửa vào phòng cậu, đuổi giấc ngủ đi, Thư Niệm đành phải kéo chăn trùm kín đầu.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cuối cùng tiếng thở dốc và rên rỉ mới từ từ lặng đi.

Kết thúc rồi ư?

Thư Niệm thở hắt đánh sượt, cơ thể đang gồng cứng rốt cuộc đã thả lỏng, cậu trở mình, đổi sang một tư thế tự nhiên hơn, nhưng mặt vẫn vùi trong chăn.

Sóng mắt không hiểu sao lại thấy cay cay.

Đúng là đồ ngốc, có gì đâu mà khó chịu. Tạ Viêm đã lớn vậy rồi... đã là một người đàn ông trưởng thành, cậu ấy như thế này, không phải là chuyện quá mức thường tình sao? Mặc kệ cậu ta chung đụng loại phụ nữ nào, mi đều không có tư cách để đau lòng.

Đoạn cậu nghe thấy tiếng rì rào chửi rửa bằng ngôn ngữ nước nào không biết, lẫn với tiếng giày cao gót như giạn dỗi, nện chát chúa trên cầu thang.

Cô gái đó đi rồi?

Sớm thế sao? Còn tưởng Tạ Viêm đưa cổ về, thì sẽ giữ lại qua đêm chứ.

Hình như là tiếng nước rì rào, chắc Tạ Viêm về phòng cậu ấy, tắm không đóng cửa rồi.

Đến lúc phải ngủ thôi. Thư Niệm kéo chăn che mắt lại.

Khi cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, cậu đã tỉnh như sáo. Phòng hai người họ đều không khóa, đẩy vào là mở ngay, giữa hai người không hề tồn tại khoảng trời riêng nào, không có lấy một sự ngăn cách.

“Tiểu Niệm, cậu đang ngủ hả?”

Không nghe trả lời, người vừa tới liền dò dẫm đến bên giường cậu, vịn “tách” một tiếng, đèn sáng.

Thư Niệm nín thở, nằm bất động.

“Đang ngủ ư?”

Tạ Viêm đưa tay gỡ chăn, nhưng kéo không ra, bèn dứt khoát lần tay vào chăn, bắt lấy mặt Thư Niệm, toan lôi cậu ra.

Nghĩ tới khoe mặt mình còn đang sưng vù, Thư Niệm xấu hổ vùng vẫy, rúc đầu giấu vào gối. Nhưng lại bị Tạ Viêm thô bạo co kéo giằng giật ra, vòng tay ôm chặt lấy: “Tiểu Niệm, chúng ta ngủ chung đi ha.”

Thư Niệm sưng sốt đến nghẹn lời, trước vẫn luôn là chuyện mỉm cười nói “Được”, nay nhất thời lại không biết nên trả lời thế nào, đành phải ngáp ngừng phản đối: “Không được, giường chật lắm, hai người nằm thế nào cũng ngã, về phòng cậu mà ngủ ấy.”

Kỳ thật giường của Tạ gia chiếc nào chiếc nấy đều đủ rộng cho ba người nằm lên đấy mặc sức lăn lộn.

Tạ Viêm cự mình, dè ghệt cậu ở dưới: “Như vậy thì khỏi lo ngã nữa.”

Cơ thể dán sát rịt một chỗ, từng hơi thở nóng rực phì phò phả ra đều có thể cảm thụ rõ ràng, Thư Niệm cảm thấy máu trong người đều xộc thẳng lên đầu: “Đừng...đừng quây nữa, Tạ Viêm, cậu nặng quá.”

Cảm thấy hơi men lại nồng lên, Tạ Viêm giả ngơ giả điếc dè chặt cậu, vươn tay vén đi làn tóc loà xoà trên mặt cậu. Dưới ánh đèn sáng choang, đôi mắt xưa nay ôn hoà đang sưng đỏ.

“Bị sao vậy?” Hắn lấy bàn tay che lên mắt cậu, cảm nhận được hàng mi rung rung hoảng loạn, ngứa ngáy cả lòng bàn tay mình. Tạ Viêm hít một hơi thật mạnh.

Hai mắt Thư Niệm bị che kín, cậu bất giác dấy lên nỗi sợ, gượng mỉm cười: “Không có gì... Cậu định làm gì thế?”

Không nhìn thấy được gì, cậu chỉ cảm nhận được hơi thở rực cháy hăng hắc mùi rượu tiến sát mình vô cùng. Tiếp đó vai cậu bị nắm chặt, thoát tiên trên mặt nóng ửng mềm mại, rồi sau đó lại nhức nhối, thì ra là bị Tạ Viêm cắn mạnh một phát.

“Ôi – “ Nếu coi cú đớp này là màn giận dỗi hay giỡn dai, thì kể đấy, vị tình ái dày đặc khi cổ bị cắn, nhiều lần nồng nhiệt hôn hít mút mát cuối cùng đã làm cậu run rẩy căng thẳng hẳn.

“Tạ, Tạ Viêm...”

Chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, bàn tay che mắt cậu đã rời đi, chuyển sang nắm chặt cổ tay cậu ấn chặt hai bên người, áo ngủ mỏng manh bị hàm răng mở bung ra, ngực phơi trần lạnh buốt.

Cuối cùng cậu đã ý thức được Tạ Viêm đang làm gì, nhưng vẫn không thể tin nổi, ngơ ngác nhìn mái đầu đen huyền kia rúc vào ngực mình, cuồng nhiệt hôn hít gặm nhấm, có tới vài phút cậu hoàn toàn không thể động đậy, chỉ có thể cứng còng cả người giữa những nụ hôn, những cái vuốt ve cuồng bạo.

“Ồ —— “

Cảm giác đốn đốn do bị răng cắn mạnh vào ngực khiến cậu ít nhiều tỉnh táo lại, nụ hôn nóng bỏng bỗng sã lăn xuống một đường, dừng lúc ngừng lại giữa bụng, cậu rớt cuộc cũng hết chịu nổi, kịch liệt giãy giụa, nhưng ngay cả nỗ lực muốn gập chân lại cũng bị Tạ Viêm dùng đầu gối ngăn.

“Tạ Viêm... Cậu say rồi!”

Tạ Viêm giương kiếm nóng bỏng thúc vào cậu. Theo bản năng, cậu nhích eo lui phía sau để tránh, lại bị hất kéo giật trở về, bàn tay to lớn mạnh mẽ thò vào quần ngủ, nâng mông cậu lên vuốt ve xoa nắn ấn tới chỗ dục vọng nóng bỏng, vừa không quên sờ soạng lung tung trong đùi cậu.

“Tạ Viêm! Tạ...” Trong lúc tứ chi quẩn riết kịch liệt như vậy, ý thức đã hoàn toàn rối loạn, chính ra phải phản kháng, nhưng hai tay lại chẳng chịu nghe cậu sai khiến, giữ chặt lấy bờ vai lực lưỡng của đối phương.

Không rõ sao lại thế này... Cứ như đang mơ vậy...

Chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày như thế này, bởi thế ngay cả nên phản ứng như thế nào cậu cũng không biết... Có lẽ, có lẽ...

“!”

Động tác kịch liệt bất ngờ khựng lại, rốt cuộc Tạ Viêm đã không tránh khỏi chạm tay vào cái nơi cậu đang bắt đầu cương cứng trong lúc vật lộn ma sát. Sau đó, như phải bỏng, hất rụt phát tay lại.

Đàn... ông?

Tạ Viêm bỗng nhiên tỉnh hồn, đẩy cậu ra. Hắn nhòm người dậy, sững sờ không dám tin nhìn người đàn ông quần áo xộc xệch trước mặt mình, nhiệt độ trong người tụt xuống âm độ, vẻ mặt nghệt ra.

Hai người vẫn giữ nguyên tư thế quái dị này, trân trân nhìn nhau suốt mấy phút, hắn mới lúng búng mở miệng: “... Xin...lỗi cậu nha, Tiểu Niệm.”

Thư Niệm còn chưa kịp hoàn hồn sau cuộc tập kích đầu rồng đuôi rắn bất ngờ này, hơi đỏ mắt bản thân, cúi đầu nhìn ngực mình bị hôn sưng đỏ hết cả.

“Xin, xin lỗi mà, Tiểu Niệm... Chỉ tại tôi say quá...mới nhầm lẫn... tưởng cậu là con gái...”

Thư Niệm “A” lên một tiếng, tỉnh người lại, uể oải cười gượng, tỏ vẻ thấu hiểu và thông cảm cho hắn.

“Tiểu Niệm, nếu cậu mà là con gái, tôi nhất định phải làm chuyện đó với cậu, tôi chỉ muốn cùng cậu...”

“Sao cậu lại là con trai chứ... Tôi đâu có thích đàn ông...” Cơ thể mê loạn vì say của Tạ Viêm vẫn còn dai dẳng.

Thư Niệm cười khổ. Như thể an ủi, cậu vỗ nhẹ tấm lưng rộng của người đàn ông đang ôm mình.

...Ồ thì, đó giờ tôi đều biết, cậu đâu có thích đàn ông.

6. Chương 6 - Chương 6

Tôi cũng chưa bao giờ mơ mộng rồi cậu sẽ thích đàn ông.

Nhầm tôi là con gái... cũng chẳng sao, cho dù là sự dối trá giả tạo, tôi vẫn thấy rất vui.

Vậy nên tiếp theo đó, khi Tạ Viêm ôm cậu, tứ chi khăng khít cọ xát nhau, hắn lại không tự chủ được, mê mê màng màng mà cuồng nhiệt nâng gáy cậu lên hôn những nụ hôn vụn vặt rời rạc, cậu thôi cả chống cự, buông xuôi hé mở khuôn miệng.

Khoảnh khắc vừa tỉnh dậy, Tạ Viêm thật sự sợ mất mật, ngồi ngây dờ trên giường nhìn chằm chằm tấm khăn trải giường bị vắn vò thành cục và vết tích chẳng hề che đậy trên tấm thân trần trụi của Thư Niệm, sững sờ cả buổi.

Trước nay hẳn đều giới trấn định, vậy mà lần này phải hút liền vài điều mới lấy lại được bình tĩnh.

Mặc dù có thấm hơi men, chuyện tối qua hẳn vẫn chưa tới nỗi tù mù hết cả. Hẳn mừng rỡ nhớ ra may mà mình chưa say rượu làm bậy, gây nên những chuyện trái luân lí. Hẳn cũng nhớ rõ lúc đó Thư Niệm hầu như cũng chẳng phản kháng chi, thậm chí còn hôn đáp trả hẳn.

Hẳn nào phải thằng ngốc, những hiểu biết thông thường tuyệt đối không khuyết hụt, đến nước này rồi, ít nhiều cũng đoán được sơ sơ.

Hẳn ngoảnh đầu nhìn thoát qua Thư Niệm đang ngủ say, biểu cảm cậu bình ổn, đôi môi sưng mọng vì hôn hơi hơi hé mở, mặt mày thản nhiên, không có lấy nửa phân khó chịu hay uất ức, đầu hẳn kêu rên một trận, suýt chút thì muốn nổ tung tại chỗ.

Thư Niệm hồng chùng là... Thư Niệm quả nhiên là...

Tạ Viêm dụi đầu mẩu thuốc đang hút, nhảy phắt khỏi giường tức tốc mặc đồ vào, chạy xuống lầu vào phòng khách, bấm ngay điện thoại: “A lô, ba hả? Là con đây...”

Hẳn vừa đập máy chưa bao lâu, Thư Niệm cũng xuống nhà dưới, trên mặt cậu vẫn còn đọng lại làn hơi ẩm sau khi rửa xong, tuy mi mắt còn sưng nhẹ, nhưng khuôn mặt lại sạch sẽ tinh khôi. Bởi vì thân thể hư nhược nên da dễ cậu có phần xanh xao, mỏng đến nỗi hơi trong suốt. Đôi mắt dài ôn hòa, hốc mắt hơi hõm vào. Nếu tách riêng từng phần mà xét, thì nhìn thế nào cũng không thể coi là điển trai, may nhờ mũi và cằm cậu đều có đường nét cực kì thanh thoát ưu nhã, hài hòa cùng đôi mắt, nên toát ra một vẻ đẹp độc đáo.

Dáng người Thư Niệm thực ra cũng rất cao, nhưng mình hạc xác ve, lúc đi đứng cũng quen khom lưng, điệu bộ như thế bất giác khiến cậu thấp bé đi cả khúc trước Tạ Viêm.

Thấy Tạ Viêm đã ngồi nghiêm chỉnh trên sô pha, cậu mỉm cười áy náy, có vẻ xấu hổ vì mình mà dậy muộn hơn cả Tạ Viêm: “Cậu không dùng điểm tâm sao? Có kịp giờ làm không?”

Cậu thản nhiên như không có gì thế này lại khiến ***g ngược Tạ Viêm tung tức cả lên: “Không vội, hôm nay khỏi cần đến công ty cũng được, tôi có mấy lời muốn trao đổi với cậu.”

Thư Niệm sững sốt mấy giây, rồi vội tìm một chỗ trên chiếc sô pha đối diện Tạ Viêm khép nép ngồi xuống, vẻ nghiêm túc hiềm hoi của Tạ Viêm khiến cậu cũng dè dặt đi hẳn.

“Có khi nào cậu nghĩ muốn học chuyên sâu nữa chưa?” Trước ánh mắt có phần ngỡ ngàng của Thư Niệm, hẳn giải thích cặn kẽ thêm: “Ý tôi là, cậu tốt nghiệp đại học cũng đã lâu, đa phần những cái đã học trước đây cũng hết hợp thời rồi, chúng tôi thấy cũng nên cho cậu có cơ hội học hỏi thêm những điều mới mẻ.”

“Học thêm những điều mới mẻ?” Thư Niệm kinh ngạc có, ngập ngừng có, hỏi dè dặt nữa.

“Phải.” Tạ Viêm lại châm thêm thuốc, trả lời gãy gọn dứt khoát: “Chúng tôi định cho cậu xuất ngoại, giấy tờ thủ tục nhập học cũng đã thay cậu sắp xếp thỏa đáng rồi. Cậu cứ học đến chừng nào lấy xong bằng thạc sĩ hẵng về.”

Thư Niệm trầm ngâm mất vài giây, hẳn nhiên đang bối rối lắm rồi: “Tôi... tôi đã ra trường lâu lắm rồi.. Cậu cũng biết tôi học hành không được khá cho lắm mà, e là...”

“Tạ thị đối với năng lực của nhân viên bao giờ cũng đòi hỏi rất nghiêm ngặt.” Không để cậu lưỡng lự, Tạ Viêm bồi thêm một câu.

Thư Niệm hơi nhấp nhồm không yên: “Tôi chưa phạm bất kỳ sai lầm nào, những công việc này cũng làm tới nơi tới chốn...”

“Giờ không sai, đâu có nghĩa là sau này cũng vậy. Dù sao bây giờ cậu cũng đang làm sếp người ta, cấp dưới bằng cấp ai nấy cũng cao hơn cậu, vậy mà coi được á?”

Kiểu kiến giải này rõ là hoàn toàn bất công, nhưng Thư Niệm chẳng hề nhận ra điều đó, vẫn uống hơi tự biện hộ: “Bằng cấp không cao... nhưng tôi vào làm cho Tạ thị lâu thế rồi, tôi đủ kinh nghiệm mà...”

Tạ Viêm mất kiên nhẫn xua tay, đứng phắt dậy: “Đừng nói nữa, mọi thủ tục sẽ thay cậu lo liệu hết mau thôi, phía nhà trường cũng dễ liên hệ, mùa xuân này nhập học. Tính tới tính lui cũng chẳng còn bao lâu nữa đâu, cậu tự mà chuẩn bị cho tốt đi.”

“Đợi đã, Tạ Viêm!” Cuộc đối thoại tiết tấu thương lượng này khiến Thư Niệm cuống lên, vội giơ tay ra kéo cánh tay đang kẹp điều thuốc của hắn. Hắn thoáng sững lại, rồi phớt tỉnh hất tay cậu ra.

Trông thấy thần thái nghiêm nghị ở hắn, Thư Niệm bấy giờ mới ý thức được điều gì đó, thoát tiên bờ vai gầy gầy của cậu khẽ rụt lại. Tạ Viêm nhìn cánh tay kia dần lui khỏi tầm mắt mình, hắn có cảm giác cả người cậu đều đang lùi đi.

“Chúng tôi muốn tốt cho cậu thôi,” Tạ Viêm ra vẻ bình tĩnh ho khan hai tiếng, bỗng dưng hắn thấy mình giả trá làm sao, nhưng đây cũng đâu hẳn là lời nói dối: “Cậu rõ rồi chứ?”

Thư Niệm dường như muốn nói gì đó, nhưng yết hầu chỉ dịch lên dịch xuống vài cái rồi thôi.

“Được rồi, công ty còn nhiều việc phải làm, tôi đi trước. Cậu ở nhà ăn một mình đi.” Nhìn cái vẻ Thư Niệm ngồi im như thóc, tần ngần nhìn xuống sàn nhà, hắn quả tình cũng chẳng có tâm trạng ăn gì cả.

“Tôi đưa cậu đi.” Thư Niệm vực lại chút tinh thần, lúc này rồi mà cậu vẫn không quên nhiệm vụ tài xế riêng cho Tạ Viêm suốt mấy tháng qua luôn do mình lãnh vai.

“Không cần.” Tạ Viêm chối phăng đi. “Tôi tự đi.”

Thư Niệm “Ừ” một tiếng, Tạ Viêm nghe rõ trong đó nỗi lòng tự ti và bối rối, nhưng hắn chẳng mấy may đổi ý. Hắn đứng dậy một mình đi ra ngoài.

“Tạ Viêm.” Thư Niệm vẫn cất tiếng gọi hắn, giọng rồi bời, “Đây... là ý cậu, hay ý của lão gia?”

Tạ Viêm không nghĩ đến cậu sẽ hỏi thẳng từng như vậy, đắn đo mấy giây, rồi mỉm cười nói: “Đương nhiên là ba gọi điện về dặn tôi đấy chứ.” Mới này bóng gió vài câu là đủ rồi, thỉnh linh mà dả kích cậu ta tới cùng luôn không hay cho lắm.

Bỏ đi được vài bước hắn mới sực nhớ ra, điện thoại trong phòng khách hôm nay đã đổ chuông bao giờ đâu – thật là một lời nói dối khắp khiêng.

Hắn ngoái đầu nhìn Thư Niệm, mình cậu ngồi chờ vợ góc cuối phòng khách, tấm thân chỉ mặc mỗi manh áo sơ mi mỏng co ro lại như sợ lạnh, hai bên vai đổ gục phía trước, nhìn vào vô cùng ốm yếu.

Ngày Thư Niệm xuất ngoại rốt cuộc đã đến. Tiết trời vẫn chưa ấm lại, nên những ngày này Thư Niệm đều giữ nguyên một bộ dạng co vai cụp mắt. Cậu vốn chẳng phải kẻ ưa chuyện, nay cũng không vì sắp đi xa mà trở nên kích động hay nhiều lời, chỉ lủi thủi cúi đầu giúp bác tài xế Vương cùng khiêng hành lý chất vào xe. Cặp môi mỏng mím lại, động tác có phần vụng dại.

Tạ Viêm tựa vào cạnh cửa trông theo dáng lưng mảnh khảnh yếu ớt của cậu. Lại còn khuôn mặt nghiêng nghiêng bình tĩnh không gợn biểu cảm, khi tình cờ đối diện với mình thì có thể trông rõ hai gò má hồng hoắm xuống, đầu khẽ quay đi, tĩnh mạch nhọt nhọt trên cổ liền nảy sinh biến đổi mãnh liệt. Nhìn mãi, ***g ngực dần dần thấy khó chịu, hắn bực dọc châm một điều thuốc.

Nghiện thuốc lá nặng có vẻ là chuyện dạo gần đây mới bắt đầu xảy ra với hắn.

“Tôi đi đây.” Chết xong hành lý, Thư Niệm tới chào Tạ Viêm, vẫn động tác cúi đầu cung kính, Tạ Viêm nhất thời không chịu nổi, lại dập luôn điều thuốc chưa hút được hai hơi.

“Ừ, lên đường cẩn thận. Chúng tôi không tiện tiễn cậu ra sân bay.” Hắn chỉ thấy khó chịu, khó chịu vô kể. Mới đầu hắn những muốn tiễn Thư Niệm lên máy bay mới thôi, nhưng nỗi buồn bực bất an chợt đến khiến hắn phải bay cái ý nghĩ ấy ra khỏi đầu.

“Vâng.” Thư Niệm im lặng một hồi, đột nhiên mở miệng, dường như muốn làm dịu đi bầu không khí, cậu mỉm cười, “Tôi học không giỏi thiết đấy... Nhỡ mà không qua nổi luận văn tốt nghiệp, cũng chẳng biết chừng nào mới về được.”

“Nếu học hoài không xong, thì thôi dừng về nữa.” Tạ Viêm vốn chỉ định đùa chơi thôi, nhưng chẳng hiểu sao lời ra khỏi miệng lại chẳng nghe được tí tí ý đùa nào.

“Dạ, thiếu gia.”

Một tiếng xưng hô mười mấy năm chưa hề nghe lại đâm xoáy vào mình, Tạ Viêm phải ho khan một tiếng mới giữ vững được tinh thần.

Có lẽ mình thật sự không nên ép Thư Niệm đi lấy tấm bằng nhằm nhí, có cũng bằng thừa kia. Tự mình hiểu Thư Niệm rõ hơn ai hết mà, có thể Thư Niệm thông minh đấy, xem như cậu ấy có năng lực đi, cũng được nước chuyên cần, nhưng buộc một người gần ba mươi tuổi đầu, thành tích luôn không cao là mấy tha hương xứ người dùi kinh nấu sủ, có khi làm khó cậu ta quá cũng nên.

Nhưng đây đúng là vì muốn tốt cho cậu ta đó thôi, hai người giữ khoảng cách một chút, lâu dần, nhiều khả năng có thể cắt đứt những tơ tưởng của cậu ta.

Không đúng sao?

“Thiếu gia,” Lúc sắp quay người cất bước, Thư Niệm lại dừng lại, đột nhiên như hạ quyết tâm: “Thật ra, nếu không muốn nhìn thấy tôi, cậu chỉ cần nói một lời là xong, tội chi hao tổn lắm tâm tư thế để tống tôi đi.”

Trước khi Tạ Viêm kịp phản ứng, cậu đã bỏ đi ngay, dù hơi cúi lưng, nhưng chân bước thoăn thoắt. Tạ Viêm chưa kịp nói nửa câu chống chế, cậu đã chui tọt vào xe, đóng cửa đánh cạch một tiếng.

Tạ Viêm tin chắc hẳn đã làm đúng. Hắn không thích đàn ông. Hắn đâu thể khoan nhượng cho một tên đồng tính có ý đồ với mình tồn tại bên cạnh. Vả lại, xử trí Thư Niệm như thế đã coi là bình tâm tĩnh khí* và kín đáo lắm rồi. Hắn đã bao giờ khoan dung ai được thế đâu.

Song lúc trở vào nhà, phòng Thư Niệm chỉ còn là một gian buồng trống rỗng. Ngoài mùi hương dịu nhạt trên người Thư Niệm còn lưu cữu đâu đó, nó chẳng giữ lại cái gì khác liên quan đến cậu. Lúc sắp mạnh để khóa trái cửa lại, hắn vẫn không nhịn được phải hít sâu một hơi.

* Là thế này: Bạn beta của tớ trước đây đã bảo không hiểu lắm chữ “Bình tâm tĩnh khí” ở đây, đề nghị tớ sửa lại. Tớ nghĩ nhiều rồi, và quyết tâm không sửa. Đây là quyết định sau khi đã “ngâm cứu” kĩ rồi, chẳng phải mình chưa có ai dùng từ đó, không biết cũng khá là lạ.

Đây là 1 vấn đề nói chuyện rất nghiêm túc. Tớ sẵn sàng đổi bất cứ thành ngữ Hán-Việt khó nhằn nào, kiểu như thực tuý tri vị chẳng hạn (cái này thì chắc mình chả ai dùng và không đọc đam mỹ thì chả ai biết) và hầu hết những cụm khác nữa tớ đổi tất, đổi tuốt và đổi ngay. Nhưng cái gì người Việt mình dùng được và tớ xét thấy là phù hợp với bối cảnh truyện, xin thứ cho tớ được giữ lại. Thực ra dịch giả có nhiều vị kì cựu còn khoái xài mấy câu Hán-Việt khó nhai hơn trong bản dịch từ tiếng Anh, tiếng Pháp của họ, thậm chí trong bài bình bằng tiếng Việt cho tác phẩm nào đó (chứ ko phải chỉ trong dịch phẩm thôi). Vậy việc gì mà tớ ko đc giữ cái tớ thích? Việc phải chuyển cả 1 cụm để hiểu vậy làm tớ khá là không thích, vì việc đấy khá là không cần thiết.

Ở đây tớ hoàn toàn:

1) Tách bạch giữa việc mượn Hán-Việt làm giàu cho tiếng Việt và làm nô lệ cho tiếng Hán.

2) Ủng hộ mọi người động não 1 tí khi đọc. (Ừ, tớ quan niệm việc đọc cũng cần động não, không thì chúng ta đọc làm cái gì nhỉ?)

Nếu ai đó thấy câu này tớ edit khó hiểu, xin cứ nghĩ đây là cơ hội tốt để làm giàu vốn từ cho bạn đi hế!

Tớ vô cùng cảm ơn nếu mn hiểu cho vấn đề này.

7. Chương 7 - Chương 7

Tạ Viêm về nhà thì cũng là lúc trời đã ngã tối, dạo gần đây hắn luôn làm việc ngoài giờ, tuy công việc cần bản chẳng lu bù thế.

Nán lại công ty muộn vậy thực ra cũng chẳng có việc gì để mà làm. Chẳng qua là bắt nguồn từ quán tính, hắn luôn cần có một người gõ cửa vào văn phòng mình, giục hắn tan sở về nhà, mới chịu gom dọn đồ đạc. Mà con người ấy giờ đây có đợi cách mấy chẳng nữa cũng chẳng đến, nên đám nhân viên toàn công ty đều chẳng dám ho he về trước sếp, bấm bụng ngồi trông giờ, cầu cho hôm nay sếp có thể chóng nhớ ra hơn hôm qua một tẹo chuyện Quản lý Thư đã ngưng công tác từ hồi nào hồi nao.

Bữa tối vẫn như trước, ăn trong lặng lẽ. Tạ Viêm gần đây còn lảm lì hơn dạo trước, bên bàn ăn càng chẳng có ai để chuyện trò. Người hầu bưng món canh đã hầm nhiều giờ lên, hắn lại thuận miệng kêu: “Tiểu Niệm, múc một bát...” Nói đoạn, hắn mới sực ý thức được bên cạnh mình đã không còn bóng dáng gầy gầy hay khom người kia, sắc mặt càng khó coi đi vài phần.

Tạ Viêm cảm thấy rất khó chịu, thứ cảm giác tựa như người nghiện nặng bỗng bắt đầu buộc phải cai thuốc. Thường xuyên có cảm giác cồn cào bất hảo như khi cơn nghiện phát tác mà ngay đến một điều thuốc cũng bối không ra.

Hắn phát hiện ra mình rất nhớ người kia. Xuất phát từ sự quan tâm cũng được, mà do thói quen cũng được, sớm sớm tối tối, nhắm mắt mở mắt đều là khuôn mặt của người đó. Hắn có thử đến gặp bác sĩ tâm lý, nhưng bọn vô tích sự ấy chỉ biết đưa ra toàn những ý kiến vô dụng khiến hắn hoàn toàn không dám ừ ào theo họ, làm lòng kiên nhẫn của hắn ngày một tồi tệ, tần suất và mức độ nổi bão cứ tăng lên vùn vụt, suýt nữa thì cả việc động tay động chân với bác sĩ cũng làm nốt.

Kỳ thật trước giờ hắn đâu tới nỗi cục tính vậy. Dầu có nổi nóng, đơn giản cũng chỉ cần người kia đến bên hắn khuyên giải dăm ba câu, ngồi lại với hắn một lúc, thì chuyện gì cũng xong đâu đấy.

Cớ sao người có thể khiến lòng hắn yên ả bình lặng như Thư Niệm, có mãi miết đi tìm cũng không thấy đâu một kẻ thứ hai?

Song tự hắn cũng biết Thư Niệm rất đặc biệt, từ thuở nhỏ hắn đã bắt đầu cảm nhận được điều đó.

Cảm giác Thư Niệm mang tới cho hắn, như thể viên kẹo được cất kỹ trong chiếc túi bên mình hồi bé, người khác hoàn toàn không hiểu thấu, chỉ riêng hắn biết đến sự ngọt ngào vừa sâu lắng vừa thâm kín ấy.

Hoàn toàn không giống với tất cả những người khác, tựa như một loại màu sắc mới chưa từng tồn tại trên sắc phổ, thế nên hắn cũng không biết phải làm sao để định nghĩa nó, gọi tên nó.

“Tạ tiên sinh.”

“Có chuyện gì?” Tạ Viêm cau có ngược mắt nhìn cô thư ký đang đứng nơm nớp lo. Tối qua lại ngủ không yên, mất ngủ liên miên khiến cho cơn cáu bẳn của hắn ngày một trầm trọng. Hắn nghe nói không ngủ liên tục năm mươi ngày, con người ta nhất định sẽ chết, xem chừng mạng hắn cũng chẳng còn đâu mấy ngày.

“Ngài làm ơn ký giúp bản văn kiện này...”

“Không phải tôi vừa mới ký rồi sao?”

“Đúng vậy, nhưng, nhưng mà...”

Hắn không biết mình đang quắc mắt, nhưng gần đây mọi người đều nói hắn hung bạo, bộ mặt thiếu ngủ của hắn cũng sưng bì bì, vành mắt thâm đen, sức đầu mà hung lên với ai?

“Nhưng mà ngài ký bằng tên Quản lý Thư...”

Khốn kiếp!

Tạ Viêm nhin hết nổi ném phăng tập tài liệu. Đủ rồi đó! Hể tinh thần không tập trung lại vô thức viết tên Thư Niệm ra, không phải là bị quỷ ám thì là gì?

“Đặt vé máy bay cho tôi ngay! Tôi muốn đi Luân Đôn!”

“Ồ?” Cô thư ký tội nghiệp còn đang ngẩn người, “Nhưng, nhưng...”

“Nhưng nhị gì?! Tôi muốn đến dự cuộc hội nghị quốc tế ngày mốt, còn không nhanh lên cho tôi?”

“Nhưng đây vốn là do Quản lý Phạm phụ trách...”

“Anh ta làm việc không đảm bảo, tự tôi sẽ đi!”

“À, vâng, vâng!”

Bản thân hắn cũng từng có lúc sống ở Luân Đôn mấy năm, nên chẳng tốn tí sức đã tìm ra nơi ở của Thư Niệm. Nhấn chuông hai lần vẫn chưa thấy ai ra mở cửa, lòng hắn bùng lửa giận, dằn mạnh cái chuông hoài không thôi, làm cho tiếng chuông trong nhà rú inh lên như còi báo cháy.

Dám đi vắng hả? Dám vắng nhà thì cậu cứ chờ đấy mà xem!

Cả nửa ngày cuối cùng cũng nghe thấy tiếng dép lệt sệt, nhưng khi cửa nhà mở ra, những lời mắng chửi xối xả hắn chuẩn bị tuôn ra lại tắc hết trong cổ họng.

Thư Niệm hiển nhiên là đang tắm, chỉ kịp xỏ cái quần dài vào ba chân bốn cẳng chạy ra mở cửa, nửa người trên để trần hây còn ướt rượt nước. Tạ Viêm hầu như có thể thấy rõ cả những đốt xương sườn nhô cao dưới làn da bần trong suốt của cậu.

Mới chưa đầy hai tháng, thế mà Thư Niệm lại rộc người đi như vậy.

Lòng hắn se lại, phút chốc đã mất hết tinh thần, chỉ biết lơ ngơ nhìn khuôn mặt quá ư hốc hác của người kia.

Thư Niệm cũng ngó người ra, dường như phải một lúc lâu mới phản ứng kịp mà xoay người lao vào phòng tắm. Tạ Viêm còn đang đoán duyên do, thì thấy cậu cầm cặp kính ra, lính quynh đeo vào, rồi lại nhìn Tạ Viêm thêm mấy phút, đến cuối cùng dường như vẫn chưa dám tin, bèn gọi thử: “Tạ Viêm?”

“Ừ.”

Trước khi gặp cậu, tâm tình Tạ Viêm có thể xem là rối như tơ vò, nhưng giờ đây có vẻ như những cảm giác phức tạp rồi bồng bong ấy bỗng chốc đều bị quét đi sạch trơn, chỉ còn lại sự nhoi nhói trong lòng.

Thư Niệm lập tức lúng ta lúng túng hẳn lên, dường như bối rối đến độ xương mày cũng phốt ửng hồng: “Sao cậu lại... Cậu vào nhà mà ngồi... Chờ tí đã, tôi...” Cậu quáng quàng quay trở vào phòng tắm, lúc ra đã bận xong một chiếc áo hơi nhàu.

Ở trước mặt Tạ Viêm, bất kể hờ hênh cái gì ra, cậu đều cảm thấy ngượng hết sức.

“Ngồi đi, tôi lấy cho cậu ly nước...”

Kỳ thật trước khi cậu mở lời, Tạ Viêm cũng đã tự mình ngồi xuống, tùy ý đánh giá sơ lược căn phòng, ánh mắt cuối cùng vẫn dừng lại trên người cậu. Mặc thêm tấm áo nhìn cũng vẫn thế, cậu thực sự gây đến thảm.

“Sao đột nhiên cậu lại đến đây? Cũng chẳng gọi điện báo trước cho tôi một tiếng.” Cậu như vừa vui vừa bẽn lẽn, mím mím cười.

“Việc công ty ấy mà, tiện thể ghé qua thăm cậu một tí.” Tạ Viêm trả lời qua quýt. Thực tế thì tay quản lý Phạm xui xẻo bị chỉ trích lung tung là “Làm việc không đảm bảo” vẫn đi cùng, nên hiện tại hắn trăm phần trăm là đang mượn việc công lo việc tư mà thôi.

Tuy không muốn thừa nhận lắm, nhưng thật sự hắn chỉ muốn được thấy Thư Niệm. Nay người đã thấy, hắn không thể không thừa nhận Thư Niệm hữu dụng hơn bất kì tay bác sĩ tâm lý nào. Thật tình đã lâu lắm rồi, hắn chưa dùng ngữ khí ôn hòa đến thế.

“Cậu mới tới hử? Dùng cơm chưa?” Thư Niệm vẫn có hơi bối rối chẳng biết phải làm sao, “Tủ lạnh còn một ít thứ, tôi làm ít món ăn khuya đơn giản cho cậu...”

“Được đấy.” Tuy rằng hần đã no anh ách.

“Tiểu Niệm...” Nhìn theo dáng người cao cao gầy gầy hí húi bận rộn trong bếp, hần chỉ thấy con tim đang quẫy đập căng phồng ra, cơ hồ muốn căng tràn cả ***g ngực. Hần buộc mình phải đứng lại nơi ngưỡng cửa, nếu không sẽ không tìm được mà giống như trước đây, từ phía sau ôm lấy thắt lưng người kia, “Việc học thế nào?”

Thư Niệm hơi khựng tay, bối rối quệt tay lau văng trán lấm tấm mồ hôi: “Không... tời.”

“Sao cơ?”

“Cậu cũng biết tiếng Anh của tôi thật ra không tốt cho lắm...” Thư Niệm thận trọng thú thật, “Tôi đã cố hết sức nghe giảng... thường ngày nói chuyện với bọn họ, cũng không hiểu mấy...”

Tạ Viêm lập tức hiểu ra bản thân trước đây quả thật đại hết sức, không dừng lại đẩy cậu đến cái quốc gia mà việc trao đổi ngôn ngữ thôi đã là một chướng ngại nghiêm trọng. Thư Niệm đã sớm qua cái lứa học ngôn ngữ, ở một nơi thế này, đừng nói là học thứ bằng thạc sĩ kinh tế học ghê gớm gì đấy, ngay cả những sinh hoạt thường nhật cũng thành cả một vấn đề rồi.

Tự mình nhất thời nóng nảy, tự dưng mù quáng vận hết khả năng làm thủ tục, quảng cậu ấy một thân bơ vơ tới đây...

Cậu ấy ở lại đây, có khác gì kẻ cầm người điếc.

Lòng hần dậy cơn thất đau.

Thư Niệm thi thoảng có gọi về nhà vài cuộc, cũng chưa từng vì chuyện này kể khổ. Còn hần chỉ chăm chăm lo cho chính mình, ngay cả cái chuyện rành rành ra như thế cũng lơ đãng nốt.

“Hai tháng nay, cậu sống ra sao?”

“Ổn.” Thư Niệm gật gù, cặm cùi xới đồ ăn ra khỏi nồi.

Tạ Viêm thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của cậu rõ ràng thiếu huyết sắc, hần có phần không dám tưởng tượng đến chuyện hai tháng nay cậu đã sống như thế nào.

“Tiểu Niệm.”

“Ừ?”

“Hai ngày nữa cậu theo tôi trở về đi.”

Thư Niệm quay đầu lại chớp mắt nhìn hần, như thể không thể lý giải được ý tứ của hần.

“Cậu không rành ngôn ngữ cơ bản ở đây, hay là theo tôi trở về cho rồi.”

Thư Niệm phần phiền não, phần bối rối mỉm cười, đôi mày chau nhẹ, biểu cảm ấy trên mặt cậu khiến người ta nhói lòng: “Chẳng phải cậu đã nói, nếu không lấy được học vị thì khỏi cần về nữa sao?”

Tạ Viêm chỉ cảm thấy cơn quặn thắt trong tim: “Không cần, học vị này...” Vốn định nói “Học vị này cần bản không cần thiết”, nhưng tức thì nhận ra nói thế khác nào tuyên bố khi ấy hần mượn cớ đuổi cậu khỏi Tạ gia, đành phải miễn cưỡng nuốt trở vào.

Từ đôi mắt hơi mở to của Thư Niệm, hần nhìn rõ sự hờ hênh của chính mình.

“Cậu cứ từ từ cố gắng, nhất định sẽ nhanh lấy được thôi.”

Thư Niệm mỉm cười nhìn hần, một nụ cười như hứa hẹn, khoan dung, đối mình đối người.

Đối diện cái người vừa ôn hòa vừa quật cường ấy, Tạ Viêm thật sự rất muốn ôm chầm lấy, sau đó ghì xuống sô pha, giống như lúc nhỏ thường làm vậy, vừa hưởng thụ sự giãy giụa yếu ớt của cậu, vừa dùng cách mình thích để trừng trị tội “không vâng lời” của cậu. Nhưng hiện tại họ đều đã trưởng thành, rất nhiều thứ đã không còn được như trước.

“Tiểu Niệm, tối nay tôi ngủ lại đây nha.” Hấn mở miệng gần như không thành tiếng, có phần kìm nén không được ham muốn được ở bên cậu.

Thư Niệm kinh ngạc nhìn hấn, đoạn gật đầu.

Nhưng sau khi dọn dẹp phòng ngủ, trải chăn ngăn nắp theo thói quen của hấn xong, Thư Niệm lại tự mình ôm một tấm chăn, đi về hướng phòng khách.

“Tiểu Niệm,” Hấn vô cùng kinh ngạc, nhưng Thư Niệm còn ngạc nhiên hơn cả hấn: “Sao vậy?”

“Không ngủ chung ư?”

Thư Niệm im lặng mấy giây, đoạn cười khở: “Thiếu gia, cậu chớ đùa nữa.”

Tạ Viêm vô cớ có nỗi oán hận cay đắng với tính hướng của Thư Niệm. Nếu cậu không phải đồng tính luyện ái, không phải cái loại đồng tính hấn chúa ghét, kiêng kỵ nhất, thì giờ bọn họ vẫn có thể như trước kia, nằm cùng một giường, hấn có thể ôm ấp cậu, vuốt ve mái tóc mềm mại, hít hà mùi hương dịu dịu tươi mát trên người cậu thiếp vào giấc ngủ mà khỏi cần băn khoăn chi cả, biết đâu sẽ không bao giờ mất ngủ nữa.

8. Chương 8 - Chương 8

Lúc từ biệt Thư Niệm, hấn có nói sau khi kết thúc hội nghị hôm nay sẽ về nước ngay lập tức. Song đến phút chót, người lên máy bay chỉ có một mình Quản lý Phạm “tận chức tận trách”.

Dù sao thì công ty cũng không có việc gì làm, coi như tự cho mình thư giãn hai ngày, nghỉ một kỳ nghỉ nhỏ nhỏ ấy mà.

Tiền dịp, tiền đường, lại rảnh tới chán ốm luôn, chừng nào vô tình đi ngang, thăm người kia một chút đi.

Vừa bước khỏi thang máy đã trông thấy ngay một đôi đang hôn hít ngoài cửa, Tạ Viêm thoáng nhú mày. Làm ơn đi, tuy rằng đêm đã khuya, cũng đâu cần phải vô vấp yêu đương ngay tại chỗ đây, chờ nhích thêm hai bước đẩy cửa ra một cái, vô nhà rồi thân mật tiếp thì chết à?

Vừa định lách ngang qua chỗ bọn họ, đột nhiên hấn lại thấy có gì đó không đúng cho lắm. Tuy rằng ánh đèn không sáng mấy, nhưng cái kẻ bị ẩn vào tường đó, dòm chiều cao và thể hình này, rõ ràng ... chính là một tên đàn ông.

Fuck! Đồng tính luyện ái...

Mắt thấy động tác gã Tây tướng tá cao to, tóc buộc đuôi ngựa kia mỗi lúc một kịch liệt, vừa sờ soạng bừa bãi vừa giật tung quần áo của người đàn ông bên dưới, bộ dạng ham muốn bùng phát, Tạ Viêm có cảm giác như nuốt phải ruồi nhặng, dạ dày nhộn nhạo hết cả, hấn nhếch khóe miệng vì ghê tởm, đang muốn lui lẹ về khoảng cách an toàn, chợt cái người đã bị cuốn áo lên cao lại thốt ra những tiếng yếu ớt: “Đừng mà... đừng... buông tay ra...”

Tạ Viêm hít phải một ngụm lương khí, trước lúc đầu óc kịp phản ứng đã nhào tới kéo phăng gã Tây kia ra, động ngay một quả trời giáng vào mặt gã: “Shit! Thằng chó nhà mày đang làm cái gì đấy!”

Cái người đang khốn đốn dựa tường, hơi lấy bầy run, một tay lấp lửng che mặt, tay kia hoảng loạn chỉnh lại áo quần quả nhiên đúng là Thư Niệm.

Tạ Viêm chỉ cảm thấy gân xanh run bần bật trên trán, hấn chộp áo gã kia, không kể phải trái ra sao đã dằn tiếp tập hai. Gã kia tự dưng bị đánh bất tử, chưa kịp trở tay, xới tù tì vài ba cú mới vùng lên gào mắng một tràng, gắng gượng ngăn nắm đấm của Tạ Viêm lại: “Anh làm gì vậy! Tôi gọi cảnh sát bây giờ!”

Cảnh sát hả? Mày có ngon thì cứ việc gọi! Điều bộ Tạ Viêm hệt như ông chồng ***g lộn đi bắt ghen, túm rít cổ áo gã kia không chịu buông, hai mắt đỏ ngầu: “Đã làm gì chưa? Mày đã làm gì cậu ta rồi hả? Hả?! Shit, son of bitch %*&^%^^%”

Hắn chỉ hận mấy năm nay mình toàn học tiếng Anh chính thống cao cấp, những từ chữ bới chợ búa thô lỗ có thể xỏ ra được sành sỏi quá ư nghèo nàn, hoàn toàn không thể biểu đạt hết nỗi phần hận ăm ắp trong lòng lúc này.

Gã kia lơ mơ hiểu, đẩy Tạ Viêm đang phát điên ra, vẻ mặt lại còn rất lịch thiệp: “Xin anh nói rõ cho, đây là chuyện riêng của chúng tôi, có can hệ chi đến anh không?”

Tạ Viêm đâu có tâm trạng cùng gã nói phải trái: “Người ta đã bảo đừng, mà điếc sao không nghe?! Chẳng lẽ mà còn định cưỡng bức?!”

“Đấy chẳng qua là tình thú giữa bạn tình với nhau đó thôi,” Gã kia đâu có cam lòng lép vế, “Tiên sinh, anh lo chuyện bao đồng quá.”

Tạ Viêm muốn căng cả đầu, hung hăng kéo Thư Niệm lão đảo mấy bước: “Ai bảo tao bao đồng?”

Gã kia đổi sắc mặt, gơ tay ôm Thư Niệm đang thần sắc mơ màng, đứng liêu xiêu không vững: “Tôi vẫn nói một câu đó thôi, đây là chuyện riêng tư giữa bạn tình chúng tôi, chẳng can gì tới anh, anh mà còn quấy rối, tôi sẽ gọi cảnh sát.”

“Bạn tình, cậu ta á?!” Tạ Viêm biết bộ mặt mình lúc này hết tám phần đã biến dạng méo mó không nên hình nét gì rồi, “Mày chó có mơ hão!” Hắn hùng hổ chỉ tay vào mũi đối phương: “Tao mới là bạn trai cậu ta, đồ tạp chủng nhà mày từ đâu tới thì lập tức biến về đấy cho tao!”

Giờ đây hắn chỉ muốn làm sao cho kẻ lạ hoác mặt mày dê tiện này (chỉ hắn thấy thế) hoàn toàn biến khỏi tầm mắt bọn họ.

Gã đàn ông kia và Tạ Viêm bộ vó cao lớn chẳng kém mình độ ‘mất’ với nhau mấy giây. Đoạn gã nhún vai nhận thua, buông Thư Niệm ra: “Tôi đùa chút thôi, xin đừng chấp nhặt.” Rồi nhanh nhẹn dứt khoát xoay người bỏ đi: “Cưng à, nếu nói sớm cậu đã có chàng hiệp sĩ rồi, tôi đâu cần phải gây chú ý với cậu.”

Tạ Viêm nhìn gã đi khuất dần, nhin không được lại chữi vung thêm mấy câu, thô bạo lấy tay kéo Thư Niệm đang rũ rượi trượt xuống vách tường lên: “Cậu làm sao thế này! Cái loại đấy mà cũng... Này... Cậu không sao chứ?”

Hơi rượu nồng nặc xộc vào mặt hắn, khuôn mặt vốn nhợt nhạt giăng kín một áng hồng hơi không bình thường lắm, hai mắt không đúng tiêu cự, nom như bộ tịch con sâu rượu. Tạ Viêm chau mày, giọng chán ghét: “Làm quái gì thế hả? Tửu lượng của cậu có bấy nhiêu, cũng học đòi người ta rượu chè? Cậu được lắm, say xỉn, chà đàn ông, học nên tài cả rồi ha!”

Tuy đã biết tính hướng của Thư Niệm, nhưng tận mắt trông thấy cậu và nam giới gần gũi thân mật, cơn sốc hắn vừa hứng phải vẫn vượt xa khỏi dự đoán.

“Không...” Thư Niệm bụm miệng, hắn nhiên là trong dạ dày không mấy dễ chịu, bị hắn xốc mạnh dậy, cậu giãy giụa một cách khó khăn, từ cổ họng phát ra những tiếng mơ hồ không rõ: “Đừng mà, tôi uống không nổi nữa đâu...”

“Đâu ai ép cậu uống, cậu làm rõ giùm đi, bây giờ đã về tới nhà rồi, không phải đang hẹn hò yêu đương đâu nhé.” Tạ Viêm làm mặt lạnh, để cậu dựa vào người mình, vừa sờ soạng trên người cậu tìm chìa khóa mở cửa. Ngượng cái là, chừng như mò khắp cả mà vẫn không thấy bóng dáng nó đâu, khó khăn lắm mới mò ở túi sau sâu hút của quần dài ra cái xâu chìa khóa chết giấm kia, nhưng bởi vì cậu đang ở tư thế khom thắt lưng, căng mông ra, bàn tay thò được tới cái chìa khoá thì không sao rút ra được.

“Được rồi, thả lỏng cái nào.” Tạ Viêm kiên trì, cảm giác bàn tay hắn áp trên cái mông đầy đặn của cậu hơi kỳ quái sao ấy, khó tránh hắn có mớ ý nghĩ linh tinh kiểu như “Cái cậu này gầy tẻo gầy teo, hồng ngò chỗ này nom căng tròn ra phết”. Có lẽ vừa nãy chính mắt thấy cái cảnh mùi mẫn kia kích thích quá lớn, đến nỗi mà bây giờ hắn cũng bạo gan ảo tưởng mình hình như đang có ý kéo dài thời gian ăn đậu hủ người ta.

Cuối cùng cũng mở được cửa, hắn nửa dìu nửa ôm Thư Niệm đang say bết nhè vào nhà, đá cửa, mở đèn, sau đó thẳng hướng vào phòng tắm luôn.

Hắn cố ý không pha nước ấm, đẩy Thư Niệm ra dưới vòi sen là mở ngay van nước lạnh luôn.

Thư Niệm lạnh run cầm cập, mở đôi mắt đang him híp ra. Đường như đã tỉnh lại chun chút, cậu nhìn gương mặt có vẻ ác liệt của người đàn ông trước mặt, ngập ngừng nghi hoặc cất tiếng gọi: “Tạ Viêm?”

“Phải!” Tới giờ mới nhận ra hấn, Tạ Viêm không khỏi thấy ửng ửng.

Cậu dường hồ rất hoang mang: “Đây... đây là Party nhà giáo sư mà, làm sao cậu ở đây được?” Ngừng lại một thoáng, cậu cố nghiền ngẫm điều gì đấy, sau đó lại cảnh giác nói: “Cậu đừng chúc rượu tôi nha... Tôi uống không nổi nữa... Tôi...”

“Cho tôi xin, bây giờ cậu đang ở nhà mà!”

Thư Niệm im lặng một chốc, giọng bỗng dưng nghẹn lại: “Tôi chưa muốn về... Không phải cậu đã nói phải lấy học vị xong mới về được sao? Tôi vẫn chưa lấy được...”

“Thôi nào,” Tạ Viêm luýnh quính vỗ lưng cậu, “Ở đây là Luân Đôn mà, tội mình đã về nước đâu.”

“Nhưng mà... không phải... cậu đi rồi sao?” Nét mặt lơ ngơ, mày chau chau, mắt hơi ngược lên nhìn vào không ngờ lại có vẻ gợi tình thế kia, Tạ Viêm thấy nghệt thở, tự dưng rất muốn chửi đứng lên.

Là đàn ông thì không nên phơi ra cái vẻ mặt quỵn rũ đàn ông a!

“Tôi ở thêm hai ngày nữa, mốt mới đi.” Hấn trả lời ngắn gọn, rồi bắt tay vào lột bộ quần áo bị vò nhàu nhĩ khỏi người Thư Niệm, “Cởi ra, tắm rửa sạch sẽ cho tôi! Bẩn chết được rồi này.”

Thấy Thư Niệm túm chặt cái áo không chịu buông, như sợ lạnh vậy, hấn lại thấy hơi mềm lòng, pha nước ấm hơn đôi chút, “Thôi mà, tắm xong hăng ngủ tiếp, nào.”

Thư Niệm bấy giờ mới nghe lời, lừ thừ cởi quần áo. Tạ Viêm nhìn bởi vì say mà động tác của cậu trở nên chậm chạp vụng về, cứ cảm như đang xem màn thoát y quay chậm, đầu lại căng lên một trận.

Chờ Thư Niệm loay hoay tháo dây thắt lưng xong, rì rì chuẩn bị cúi xuống tụt cả quần dài lẫn quần lót, hấn rút cuộc cũng nhịn hết nổi, nghiêng nghiêng răng, tự dưng lại muốn làm một điều thuốc.

Mẹ khi ! Có cởi quần áo ra tắm thôi, cần chi làm như đang quay phim tươi mát vậy!

Thư Niệm cởi đồ xong, sự tra tấn hấn phải chịu đựng rốt cuộc cũng đã chấm dứt, cũng không nói được tại sao, hấn vẫn không dám nhìn thẳng vào kẻ đương đứng trong màn hơi nước trắng xoá, chìa cái lưng về phía hấn vụng về máy móc kì cọ.

Hấn cảm thấy cổ họng hơi khô đi, khô như thể hai tháng không được thỏa chí ôm cậu cũng bằng như hai tháng chưa được uống nước, thật sự có thứ thôi thúc muốn ôm chặt Thư Niệm, cắn cổ cậu, hung hăng hút máu. = =

“Này, vô bồn mà tắm ấy.” Một tên đàn ông lơ lờ đứng sờ sờ trước mặt, quả thật là đang mưu sát tròng mắt hấn. Í? Không phải, cùng giới cả mà, có gì mà hấn phải khấn trương đâu nào?

Thư Niệm thuận theo, ngồi vào bồn nước nóng vừa được xả đầy, cứ mỗi khẩu lệnh là một động tác, nề nếp hệt như đứa học sinh tiểu học. Nhìn là biết cậu thực tình say đứ đừ rồi – cái vẻ lơ mơ như mộng du trên mặt đã nói lên tất cả.

Hơn nữa nào giờ cậu đều rất câu nệ, đặc biệt là ở trước mặt Tạ Viêm. Cho dù là mùa hè, máy điều hòa bị hỏng, nóng đến mức phải cuộn áo phông lên tận ngực, Tạ Viêm mà xuất hiện, cậu chần chẫn sẽ cấp tốc kéo xuống ngay.

Trần trụi tụi đi tới đi lui trước mặt Tạ Viêm như bây giờ, lại còn tỉnh bơ như không, cảm chắc là cậu đang say mềm.

“Tắm nhanh lên á, nước... nước lạnh bây giờ.” Tạ Viêm hơi chán nản cho cái sự bất tự tại của mình. Ban đầu hấn theo vào phòng tắm là sợ Thư Niệm say quá ý thức mơ hồ, không tự lo được, hấn định bụng tiện tay thì giúp cậu tắm, nhưng bây giờ chớ nói chi đến động tay, ngay cả động mắt thôi cũng thấy cam go nữa là.

Haizz... Dù gì cũng đều là đàn ông với nhau cả, nhìn một cái có chết chóc gì đâu!

Cứ thế tự mình khích lệ mình, ánh mắt hấn lại hùng hồn đảo xuống thân hình mảnh khảnh thon dài của Thư Niệm, không nhìn không sao, vừa nhìn một cái đã hấn xém phụt ra cả bùm máu.

“Ê này... cậu, cậu...” Tạ Viêm lớn thế rồi mà chưa từng bao giờ cuống tay cuống chân như vậy, nhất thời đến cả nói cũng không ra.

Thư Niệm mà, mà lại DIY(1)!

Nếu chẳng tận mắt thấy, có chết hấn cũng không tin Thư Niệm lại làm cái chuyện này. Ừm, không sai... Thư Niệm đã là người đàn ông trưởng thành ba mươi cái xuân xanh rồi, lại luôn chẳng có lấy một người bạn trai bạn gái nào, có nhu cầu bình thường phải tự mình giải quyết, đó cũng là chuyện đương nhiên hết sức. Tuy biết là vậy, nhưng, nhưng mà... chính mắt nhìn thấy, hấn vẫn chấn động hết biết.

Chưa khi nào hấn liên hệ Thư Niệm ôn hòa nội tâm, vĩnh viễn đều là điệu bộ im lặng ẩn nhẫn, không ham không muốn cùng một chỗ với cái từ “tính dục” này.

Trong mắt hấn, Thư Niệm chỉ là Thư Niệm, từ bé đã xem như chú chó cưng để yêu thương, lớn lên vẫn là thứ hấn không nỡ buông khỏi tay, mọi đặc điểm về tuổi tác, giới tính thế nào đều tự động bỏ qua, chỉ còn lại một sự tồn tại giản đơn thuần túy mà thôi.

(1) Do it yourself. Tự hiểu rồi ha ^^”

9. Chương 9 - Chương 9

Trong mắt hấn, Thư Niệm chỉ là Thư Niệm, từ bé đã xem như chú chó cưng để yêu thương, lớn lên vẫn là thứ hấn không nỡ buông khỏi tay, mọi đặc điểm về tuổi tác, giới tính thế nào đều tự động bỏ qua, chỉ còn lại một sự tồn tại giản đơn thuần túy mà thôi.

Nay để hấn trông rõ rành rành Thư Niệm nằm ngửa ra ở một nơi cách hấn chưa đầy nửa mét, nhắm mắt giàng chân làm cái chuyện gợi tình như vậy, cú sốc này hoàn toàn chẳng lời nào hình dung đủ.

Không rõ có phải vì nhiệt độ căn phòng dày đặc hơi nước cao quá chẳng, hấn cảm thấy hơi chóng mặt, khó thở.

“Ồ này, Tiểu, Tiểu Niệm...” Mà nên nói cái chi đây? Bảo cậu ấy mau dừng tay lại? Luôn cả cái quyền được DIY của người khác mà cũng muốn tước sạch, hình như không được hay cho lắm? Huống hồ Thư Niệm căn bản là xin quắc cần câu rồi, còn giằng được cái đạo lý gì với cái hũ chìm đây?

“Cái đấy, cậu, cậu nhanh lên chút đi, bằng không... sẽ, sẽ bị lạnh đó.” Có mỗi câu nói đơn giản mà phải lú lười lấp bắp, hấn rõ mất mặt. Càng mất mặt hơn nữa là Thư Niệm căn bản đâu có đoái hoài đến hấn, hoàn toàn coi hấn không tồn tại, vẻ mặt cậu như là nghe gì cũng chẳng lọt tai, tiếp tục tự sướng.

Bực cả mình, đi ra ngoài trước đã, đàn ông DIY thì có gì hay ho đâu mà dòm? Chẳng phải đều là một khuôn thể này: phê tới nổi mặt mày méo mó gần chết, hồng hộc như trâu thở, hết ưm ưm rồi a a, làm không nên thân nước dãi còn rơi lộp độp nữa là đằng khác. =.=

Bốn từ thôi – chán như con gián.

Tầm mắt lăm lét nghiêng xuống bốn mươi lăm độ, ôi chao...

Mũi đột nhiên nóng ran một trận, Tạ Viêm lúng túng ho khan hai tiếng.

Rõ ràng là đang làm chuyện *** loạn, nhưng nhìn Thư Niệm chẳng *** loạn tí nào.

Cậu không hề làm điệu làm bộ, nằm loã lồ cả người trong nước, tư thế gập gối, giàng chân tự nhiên như không, nhìn thế nào cũng giống như đang khiêu khích, hoặc nên nói là... đang mời gọi.

Tạ Viêm lại ho thêm hai tiếng, hấn có thôi thúc muốn phá cửa chạy tháo thân lắm chứ, song cặp chân lại như bị đóng đinh vào đất hay sao ấy, có muốn cũng nhấc không lên.

Ngón tay thon dài mềm mại chuyển động trong nước, màu da Thư Niệm nhợt nhạt, hơi có vẻ xanh xao vì thiếu máu, ngâm trong nước cơ hồ nửa trong như ngọc, sạch sẽ mà mịn màng, đường nét nửa khuôn mặt đã hơn cả thanh tú, trên đôi môi mím chặt nổi bật lên một mảng hồng làm cho cả khuôn mặt bình thường đều trở nên sinh động hẳn.

Cái từ quuyền rũ có thể dùng chỉ một tên đàn ông hướng nội an phận sao? Ày... Thôi quên đi. Hắn miễn cưỡng không để bản thân thả hồn theo những tưởng tượng vô nghĩa trên mây trên mây, nhưng tiếng rên bị đè nén của Thư Niệm lại khiến tim hắn đập loạn như điên, không cách nào ghìm được.

Đợi khi tiếng rên dứt hẳn, mồ hôi đã muốn vã đầy đầu hắn.

Ừ, ở đây sao mà nóng kinh hồn. Tạ Viêm lau trán che giấu, ý thức được mình đã không hề chớp mắt thưởng thức hết toàn bộ quá trình DIY của người đồng giới, hắn dần không được lùi một bước.

Đúng là phải gió mà...

“Tiểu Niệm,” Hắn xấu hổ phải biết, “Cậu... tắm xong chưa?”

Thư Niệm vẫn bỏ ngoài tai, cậu hơi gấp gáp điều hòa hô hấp lại, rồi bỗng nhiên ngược mắt lên. Nhìn Tạ Viêm đang đứng ngay râu ra đó, cậu mỉm cười như thể một đứa trẻ đang mãi chơi đột nhiên phát hiện ra trong nhà có người khách lạ.

Tạ Viêm thật sự hoài nghi chẳng biết rốt cuộc tối nay thần kinh hay cặp mắt mình có vấn đề, chỉ một cái liếc mắt thoáng nhẹ qua thể thôi, sao hắn lại cảm thấy là mị nhân đầy hàm ý dụ dỗ?

Thôi chết, dù định lực có kém cỡ cách mấy, ham muốn chưa thoả cách mấy, hắn cũng không đến nỗi bị một tên đàn ông hấp mất hồn chứ?

Song cái khiến da đầu hắn ngứa ran chính là trạng thái rùng rục phấn khích ở chỗ bụng dưới, hình như đã rất lâu rồi.

Hắn vội hít thở sâu vài lần, cố gắng khôi phục lại giọng nói và tư duy bình thường, “Tiểu Niệm, đứng lên nào, không lau mình coi chừng bị cảm mạo bây giờ.”

Thư Niệm đã quay trở về thế giới riêng của cậu, hoàn toàn coi gã đàn ông đứng chình ịch ngay bên cạnh là không khí, cậu lơ tít hẳn, tiếp tục xịt chai sữa tắm lên người, cặm cùi cọ mình cọ mẩy.

Tạ Viêm có cảm giác nếu hắn không làm gì cả, thật sự không chỉ là vấn đề mặt mũi thôi đâu, cứ tiếp tục đứng thế này với Thư Niệm trần truồng, tư thế liêu nhân (là hắn thấy thế), tim hắn nhất định sẽ có vấn đề mất thôi.

Nói sao thì nói, hắn cũng phải kéo tên kia lên trước, lau khô rồi trông đồ ngủ tươm tất vô cái đã. Tạ Viêm miễn cưỡng tự trấn an mình một lúc, đoạn bước lại cạnh bồn tắm, ngồi xổm xuống, vươn tay ôm cậu: “Đứng lên nào, lau mình đã, rồi hẵng ngủ tiếp.”

Làn da dưới bàn tay hắn thật mịn màng, nhưng hoàn toàn không giống cảm giác mềm mại như làn nước ở phụ nữ, rõ ràng là da thịt săn chắc dẻo dai của nam giới.

Bắt đầu từ thuở bé, hắn đã ưa thích xoa nắn vuốt ve cậu hết lần này tới lần khác. Bởi vì hắn thấy thỉnh thích, thấy khoan khoái, hắn quen và mê mẩn cái cảm giác ấy. Ở cùng cậu, thì như nghiện muốn chạm vào cậu. Mặc dù là thân thể đàn ông rắn chắc phẳng lì, nhưng cái cảm giác thoả mãn khi ôm vào lòng thì ngoài cậu ra, không còn bất kì ai khác có thể mang lại cho hắn.

Cớ sao ôm một gã đàn ông cũng sẽ có cảm giác ngọt ngào đến thế?

Là kiểu yêu thương đối với sủng vật của riêng mình sao?

“Tiểu Niệm,” Khó khăn lắm mới đứng thẳng được, Thư Niệm ở trong lòng hắn se sẽ phản kháng. Sự tê ngứa từ những sợi tóc mềm cọ lên mặt làm giọng hắn bất tri bất giác dịu dàng lại: “Ngoan đi mà, đừng cựa quậy nữa.”

Thư Niệm không hé môi, giờ đây cậu chỉ có vẻ ngoài tỉnh táo im lặng với cái đầu say đứ đừ, cậu nhắm mắt ngoan ngoãn để Tạ Viêm dùng tấm khăn lông lớn giúp cậu lau người một hồi. Chiếc khăn vừa dịch xuống

phần eo, cậu liền căng thẳng, bất an dúi dụi vào lòng hần. Bất chợt đôi con ngươi của cậu lú quít đảo quanh dưới làn mi mỏng, Tạ Viêm cảm thấy hô hấp của mình cũng bắt đầu gấp dần.

Sức nóng chẳng nên có nơi bụng hần càng mãnh liệt hơn. Mẹ kiếp, đàn ông quả nhiên rất một lũ cầm thú, cọ quẹt lung tung vài ba cái thể nào cũng có phản ứng.

“Đi được rồi chứ?”

Thư Niệm mở to mắt nhìn hần chăm chăm, như là đang cố sức nhận rõ điều gì đó, nửa ngày cậu mới ngờ ngợ khẽ lẩm bẩm: “Tạ Viêm?”

“Đúng rồi đấy.”

“Tạ Viêm...”

“Là tôi nè.” Thấy vẻ mặt Thư Niệm hồ hồ như sắp khóc tới nơi, hần không đành lòng được vươn tay xoa xoa khuôn mặt lạnh ngắt của cậu, nhìn cậu mỉm cười dỗ dành.

“Tạ Viêm...” Cậu có phần rụt rè vươn tay ôm lấy cổ Tạ Viêm, cơ thể trở nên co rụt lại, như thể muốn giấu đi những khớp xương nom rõ mồn một vì gầy ốm, hay ít ra đừng hiện rõ ra như thế. Hoặc biết đâu chừng, ấy là vì cậu thấy xấu hổ vì thứ tình cảm u u uẩn uẩn, không tí hy vọng, không đủ quang minh minh đang có với hần cũng nên.

Cậu ngập ngừng quan sát khuôn mặt dù đang ở rất gần nhưng lại mơ hồ không rõ nét của Tạ Viêm, đoạn căng thẳng bỗng người lên, như thể đã gom hết toàn bộ dũng khí, dè dặt ghé vào, đưa môi mình dán lên môi hần.

Tạ Viêm bất ngờ không kịp đề phòng, trong đầu hần nổ bùm lên như là bị vật cứng nào đấy giáng mạnh đến nỗi vỡ tung, ghê gớm tới mức hần choáng đầu mất một lúc.

Đợi khi ý thức tràn về, hần phát hiện ra quần áo mình đã không còn ngay ngắn, mình thì đang ôm ghì Thư Niệm ép vào tường phòng tắm, chèn người vào giữa hai chân cậu, dùng sức kìm chặt gáy cậu hôn đắm đuối, nghiêng ngả như điên đầu lưỡi nao núng của cậu.

Thích cậu thích tới nỗi muốn nhai vụn, nuốt lấy cậu. (ác liệt quá chẳng? Vậy mà chút hồi xách dép chạy có cờ >0<) từ=“” nhỏ=“” đã=“” thể...=“” khi=“” tình=“” cảm=“” quá=“” sức=“” mãnh=“” liệt=“” hần=“” liên=“” cần=“” cậu,=“” véo=“” mặt=“” cậu,=“” bắt=“” nạt=“” cậu=“” ác=“” liệt,=“” dùng=“” bạo=“” lực=“” trút=“” ra=“” hết=“” những=“” gì=“” xao=“” động=“” bắt=“” an,=“” tựa=“” như=“” chúng=“” sẽ=“” bị=“” cuốn=“” trôi=“” theo=“” khí=“” lực=“” của=“” hần.=“” hiện=“” tại,=“” cũng=“” như=“” thể.=“” hần=“” vừa=“” mút=“” mát=“” quần=“” quện,=“” vừa=“” vuốt=“” ve=“” xoa=“” nắn=“” thô=“” bạo=“” từ=“” trên=“” xuống=“” dưới,=“” dục=“” vọng=“” kim=“” nén=“” đã=“” lâu=“” giữa=“” hai=“” chân=“” vô=“” phương=“” nhẫn=“” xuống=“” đang=“” thúc=“” vào=“” phân=“” bụng=“” cũng=“” nóng=“” rục=“” của=“” người=“” bên=“” dưới,=“” cọ=“” xát=“” đè=“” ép=“” đẩy=“” tính=“” xâm=“” lược.=“” đường=“” như=“” hần=“” đã=“” kiềm=“” chế=“” suốt=“” một=“” thời=“” gian=“” dằng=“” đặc,=“” dài=“” hơn=“” buổi=“” tối=“” hôm=“” nay=“” rất=“” xa.=“” hơi=“” còn=“” từ=“” khoang=“” miệng=“” thư=“” niệm=“” đường=“” như=“” cũng=“” khiến=“” ý=“” thức=“” hần=“” hần=“” loạn=“” phát=“” rò.=“” nếu=“” như=“” tiểu=“” niệm=“” là=“” con=“” gái...=“” mình=“” nhất=“” định=“” phải=“” có=“” cậu=“” ấy...=“” bắt=“” kể=“” thể=“” nào=“” đi=“” nữa,=“” giờ=“” đây=“” hần=“” đều=“” muốn=“” có=“” con=“” người=“” này,=“” hung=“” hăng=“” giãy=“” vò=“” cậu=“” ta,=“” chiếm=“” hữu=“” cậu=“” ta,=“” đem=“” trút=“” hết=“” những=“” dục=“” vọng=“” bị=“” dòn=“” nén=“” bấy=“” lâu=“” chưa=“” thể=“” thoát=“” ra...=“” rớt=“” cả=“” vào=“” bên=“” trong=“” cơ=“” thể=“” cậu=“” ta=“” không=“” chứa=“” lại=“” chút=“” nào.=“” thể=“” chủ=“” động=“” chỉ=“” duy=“” trì=“” vốn=“” vẹn=“” hai=“” giãy=“” đã=“” tiêu=“” sạch=“” dùng=“” khí=“” mà=“” thư=“” niệm=“” phải=“” mượn=“” men=“” rượu=“” mới=“” vắt=“” vả=“” gom=“” được.=“” kè=“” đến,=“” cậu=“” chỉ=“” còn=“” biết=“” hoảng=“” sợ=“” đờ=“” đại=“” ra,=“” bị=“” tạ=“” viêm=“” ghì=“” cứng=“” âu=“” yếm=“” đến=“” thờ=“” không=“” ra=“” hơi,=“” đồng=“” thời=“” vì=“” cảm=“” nhận=“” được=“” dục=“” vọng=“” cương=“” cứng=“” đang=“” hung=“” ác=“” húc=“” vào=“” mình,=“” cậu=“” muốn=“” cuộn=“” tròn=“” lại=“” theo=“” bản=“” năng.=“” “mỡ=“” chân=“” ra.”=“” tạ=“” viêm=“” nổi=“” cái=“” cần=“” vào=“” bả=“” vai=“” đang=“” phát=“” run=“” kia,=“” đồng=“” thời=“”

dùng=" sức=" giăng=" chân=" cậu=" ra,=" "mở=" rộng=" một=" chút."=" (ba=" viêm=" oi=" là=" ba=" viêm=",=) "..."=" thư=" niệm=" vẫn=" chưa=" tỉnh=" rượu,=" sau=" một=" cuộc=" đây=" đưa=" cuồng=" loạn=" như=" vậy=" càng=" tơ=" mơ=" chỉ=" đờ=" dẫn=" dựa=" tường,=" gương=" chống=" cho=" cơ=" thể=" không=" trợt=" xuống,=" hơi=" tách=" chân=" ra=" một=" tí=" theo=" động=" tác=" tay=" của=" tạ=" viêm.= "những=" ngón=" tay=" thon=" dài=" mạnh=" mẽ=" sờ=" soạng=" giữa=" hai=" đùi=" cậu,=" len=" tới=" phía=" sau,=" thô=" lỗ=" muốn=" kéo=" căng=" cậu=" ra,=" thể=" nghiệm=" chưa=" bao=" giờ=" có=" này=" khiến=" cậu=" nín=" thở,=" bàn=" tay=" vịn=" vẹo=" túm=" chặt=" lấy=" bả=" vai=" người=" trước=" mặt.= "cơ=" đau=" buốt=" như=" muốn=" nứt=" toạc=" ra=" bắt=" chột=" dăng=" lên=" phía=" sau*= "làm=" cả=" người=" cậu=" run=" bắn=" lên:= " "đừng!=" tạ=" viêm=" nào=" đau=" để=" ý=" đến=" cậu,=" một=" hai=" muốn=" đưa=" mình=" tiến=" vào=" nơi=" duy=" nhất=" có=" thể=" tiếp=" nhận=" trên=" người=" cậu,=" bắt=" chấp=" sự=" kháng=" cự=" run=" rẩy=" của=" thư=" niệm,=" hần=" vẫn=" cứ=" nắm=" lấy=" thắt=" lưng=" cậu,=" dùng=" sức=" mạnh=" tiến=" vào.= "lúc=" đã=" vào=" được=" hoàn=" toàn,=" cơ=" thể=" trần=" trụi=" của=" thư=" niệm=" thoát=" căng=" lên=" gần=" như=" sẽ=" gãy=" lia=" bắt=" kỳ=" lúc=" nào,=" tiếng=" cậu=" cũng=" lạc=" hần=" đi:= " "không=" được,=" đau=" quá,=" không...=" "thả=" lỏng=" cái=" đi,=" ngoan=" nào.= " bị=" ép=" chặt=" cứng=" khiến=" hần=" suýt=" chút=" nữa=" đã=" mất=" không=" chế,=" đành=" phải=" vỗ=" bộp=" vào=" cái=" mông=" đang=" thít=" lại=" vì=" đau=" của=" thư=" niệm,=" đồng=" thời=" đưa=" đẩy=" cuồng=" nhiệt,=" "thả=" lỏng=" chút=" nữa=" đi.= " thư=" niệm=" đáng=" thương=" dần=" dần=" không=" cất=" ra=" nổi=" tiếng=" nào,=" nổi=" đau=" hệt=" như=" muốn=" xé=" đôi=" cậu=" ra=" xua=" tan=" hết=" cơn=" say=" còn=" sót=" lại.= " tuy=" rằng=" đau=" đến=" mức=" mất=" có=" phần=" đại=" đi,=" nhưng=" cậu=" vẫn=" thấy=" rõ=" kẻ=" đang=" ôm=" mình=" thô=" bạo=" luật=" động=" là=" tạ=" viêm.= " là=" tạ=" viêm...=" ư?= " cậu=" khó=" tin=" mở=" to=" mất=" ra,=" muốn=" cố=" nhìn=" cho=" rõ=" hơn,=" song=" lại=" đau=" đến=" mức=" hai=" mất=" đều=" nhòa=" đi.= " là=" tạ=" viêm=" ư?= " cậu=" chưa=" bao=" giờ=" nghĩ=" tới,=" cũng=" chẳng=" dám=" nghĩ=" "...=" có=" một=" ngày=" mình=" có=" thể=" làm=" chuyện=" ấy=" với=" hần.= " sao=" lại=" thế=" này,=" rõ=" ràng=" đều=" là=" đàn=" ông...=" có=" lẽ...=" có=" lẽ=" là...=" cậu=" không=" dám=" nghĩ,=" ý=" nghĩ=" như=" thể=" với=" cậu=" mà=" nói=" vẫn=" là=" quá=" xa=" xỉ.= " chỉ=" cần=" có=" thể=" được=" hần=" ôm=" áp=" như=" vậy=" cũng=" quá=" tốt...=" quá=" đủ=" rồi.= " "tạ=" viêm.= " cậu=" cố=" vắt=" ra=" chút=" âm=" thanh=" từ=" vòm=" họng=" khô=" khóc,=" nhưng=" tạ=" viêm=" chẳng=" hề=" nghe=" thấy.= " không=" sao,=" như=" thể=" nào=" cũng=" tốt.= " cậu=" đã=" thấy=" hạnh=" phúc=" đến=" nổi...=" chẳng=" cần=" so=" đo=" gì=" nữa.= ">

Trước khi mở mắt, Tạ Viêm đã tỉnh. Đau chỉ vậy, hần còn tỉnh như sáo. Chuyện tối qua, hần đương nhiên nhớ cả, chính vì nhớ quá rõ nên giờ đây hần mới chẳng tí manh mối loạn cào cào hết cả đầu óc. Hần đã cùng Thư Niệm làm tình. Chết tiệt! Nguyên do tại sao làm chuyện ấy với Thư Niệm... hần cũng chẳng rõ. Tóm lại, khi đó dục vọng đã bị khơi ngòi, đàn ông đều là động vật bị nửa người dưới chi phối đầu óc cả thôi, tên đã lên dây, không bắn mà được à? Nhịn hết nổi thì tới luôn, cũng đâu có gì kỳ quái, đúng chứ nhỉ? Trước khoan kể đến tiền căn hậu quả chi xa, dù sao cái sự thực có muốn cũng trốn không thoát đã sờ sờ ra trước mặt hần, hần chỉ cần mở mắt là thấy được ngay – hần cảm nhận được nhịp thở có phần khẩn trương của Thư Niệm ghé sát mình đã lâu rồi, hần biết Thư Niệm đang nhìn trộm mình suốt. Bởi vậy mà hần càng phiền loạn. Nói ra có lẽ rất đốn mặt, nhưng hần thật sự chẳng hề thích đàn ông. Giống như hần trước giờ luôn ghét ăn sầu riêng, chẳng lẽ chỉ vì nhất thời hứng sáng, không cưỡng được cám dỗ lơ nêm thử một miếng, sau này phải ăn đời ở kiếp với quả sầu riêng thối hoắc? Hần thầm nín thở, đoạn hé mắt ra. Thư Niệm quả nhiên đang si ngốc nhìn xuống hần, thấy hần đột nhiên “tỉnh dậy”, cậu thoáng lấy làm kinh hãi, nhất thời quỵ hết chân tay, vội vàng lảng mắt đi. “...Chào, chào buổi sáng.” “Ừ.” Tạ Viêm đẩy chân xuống, ngồi dậy, liếc thấy nét mặt bừng đỏ như gấc của Thư Niệm, hần càng đâm rối ruột, bước xuống giường là đi thẳng tới phòng tắm nhỏ ăn thông với phòng ngủ, lượn lại mở quần áo bị vứt đầy, dù có hơi nhàu, nhưng cũng đành mặc đỡ, chỉnh trang lại tí, đoạn quay người trở lại bên giường. Hai người trần

trường ngồi chung một chỗ nói chuyện, cảm giác sẽ quái dị lắm. “Chuyện đó...” “Chuyện tối hôm qua,” Hấn cướp lời: “Thành thật xin lỗi cậu.” Nét mặt Thư Niệm hơi đông lại, như nghe mà chẳng hiểu lời hấn, cậu lần thân “À” một tiếng, nom có phần bơ thờ. “Tối qua là tôi nhất thời kích động, cậu đừng để trong lòng.” Thư Niệm lại “À” thêm một tiếng, nghệt ra nhìn bàn tay mình đặt trên chân. “Cậu biết rồi còn gì, tôi đâu có thích đàn ông.” “...Ừ.” Thư Niệm vẫn nhìn mỗi bàn tay mình, Mặt cậu đã hoàn toàn vụt mất chút ửng hồng ban nãy, giờ trái lại nom còn trắng bệch hơn bình thường. “Chuyện này, tốt hơn hết là cậu quên đi, coi như chưa từng có, hiểu không?” (=)=hử cái đầu ông) Thư Niệm như bị tức ngực, hơn nửa ngày mới ho khan một tiếng, sau đó cậu gật đầu. “Thật xin lỗi đã làm cậu đau.” “Không sao...” Thư Niệm cười một cách khiên cưỡng, cúi đầu đẩy đẩy chân, lúc sau lại kéo về, tay chân tựa như không biết nên để đằng nào, “Tôi đi... tắm cái đã.” Tư thế cậu bước xuống giường không tự nhiên cho lắm, bước đi rõ là xiêu vẹo. Cậu vào phòng tắm đóng cửa lại, liền đấy chỉ còn tiếng nước chảy rào rào to khác thường. Tạ Viêm biết tối qua hấn giống như thằng phát rồ, giày vò cậu đến hơn nửa đêm, trên khăn trải giường toàn là vết máu. Thư Niệm tắm thật lâu mới ra, đôi mắt có lẽ bị hơi nóng phả vào lâu, hơi đỏ đỏ lên. “À, xin lỗi cậu nha Tiểu Niệm, hồi đầu tôi định ở thêm hai ngày, nhưng mới rồi công ty gọi đến báo, có việc gấp chờ tôi về xử lý, chắc hôm nay tôi phải đi luôn.” Thư Niệm mỉm cười một cái, gật đầu, tần ngần nghĩ, đoạn thêm một câu: “Đi đường cẩn thận.” Nụ cười đầy hiểu biết thông cảm trên mặt cậu làm Tạ Viêm bất an một lúc. Tuy rằng những lời kia nghe như tìm cớ đánh bài chuẩn, nhưng trăm phần trăm là sự thật. “Tôi đi đây.” “Ừ, cậu đi.” Thư Niệm vẫn cụp mắt suốt, không biết là vì quá ư mệt mỏi hay bởi còn nguyên nhân nào khác, khuôn mặt vốn thiếu biểu cảm giờ như trống rỗng vô hồn. Phút chốc bọn họ dường như đã trở về vai trò chủ tớ đơn thuần. Thư Niệm giúp hấn mở cửa, tiễn hấn ra ngoài, tuy rằng đi lại rất khó khăn, vẫn tận hết trách nhiệm đưa hấn đến giao lộ, đón tắc xi, chờ hấn lên xe rồi giúp hấn đóng cửa, như lúc nhỏ cậu vẫn thường làm. Xe lăn bánh chạy đi được vài giây, Tạ Viêm thật sự không nhận được ngoái đầu lại, xuyên qua khung kính thủy tinh vẫn còn thấy rõ cái người đang đứng bên đường. Người ấy gầy gò, lưng khom khom, vai co ro như sợ lạnh. Bóng người nhỏ dần thành chấm đen, để rồi bọn họ cuối cùng mỗi lúc một xa. * Thực tế là sau háng, nhưng thôi đồng bào miễn thứ cho tớ nha >”

10. Chương 10 - Chương 10

“Tiểu Viêm...”

“Dạ?” Tạ Viêm thờ thẩn gấp đồ ăn.

“Con cầm dưa ngược kia.”

“À, à – “ Tạ Viêm trở đầu dưa lại, thờ thẩn gấp tiếp.

Bà mẹ nào nhìn bộ dạng như người mất hồn của thằng con mình mà chẳng thấy lo đau đầu. Huống chi Tạ Viêm thành ra thế này đâu còn là chuyện ngày một ngày hai. Sau chuyến đi Anh Quốc, dường như hơn nửa phần hồn hấn đã bỏ lại đấy, quên lấy về mất rồi. Nếu không phải cả đời theo thuyết Vô thần, hấn bà đã định mời đạo sĩ về chiêu hồn.

Song chẳng rõ liệu pháp lực của đạo sĩ Trung Quốc có thể vươn xa tới tận trời Tây không nữa.

“Con bị làm sao vậy, dạo này cứ bồn chồn suốt? Tinh thần cũng kém hấn,” Tạ phu nhân hết nhận được bắt đầu nhần, “Đã bảo con rồi, làm việc đừng có lao lực quá. Con đã lớn vậy, luôn cả bản thân mình cũng lo không xong...”

“Nếu thật làm không xuể, ba cho thêm mấy người qua giúp con.” Tạ Phong cũng chẳng thể tiếp tục lờ được bộ mặt thiếu ngủ, tinh thần bất ổn lộ ra đầy của thằng con trai, “Chỉ mình Thư Niệm đi thôi mà bận lu bù dù vậy? Sao hồi còn ở đây, ba đâu thấy nó có tài cán bao nhiêu, mới đi một cái là giống y như sụp hết nửa bầu trời vậy?”

“Ừm... Tiểu Niệm, cậu ấy được việc lắm.” Tạ Viêm hàm hồ đáp bừa.

“Không ổn thật thì cứ kêu nó về đại đi. Bày đặt học kinh tế kinh tế chi cho mệt.”

“Dạ...” Tạ Viêm vẫn ngồi và còm một cách vô hồn.

Dạo này hẳn thật sự chẳng có tinh thần chi cả, tuy hết mất ngủ, nhưng tối nào cũng nằm mộng xuân với đàn ông, cũng đủ làm hẳn chịu hết thấu.

Sáng ra thức dậy, hẳn ngây phồng ra nhìn giường chiếu bừa bộn, toàn thân hóa đá. Với thằng đàn ông luôn tự tin giới tính mình bình thường như hẳn mà nói, thật chẳng có đả kích nào to tát bằng.

So với ác mộng, thà rằng cứ mất ngủ còn sướng hơn.

Dùng bữa xong, hẳn ỉu xiu ra sô pha nằm, lấy remote chỉnh lung tung cái tivi choán nửa mặt tường. Thiếu cái gối ôm thon dài ôm nhom kia, cảm giác trống trải trong lòng tồi tệ hết biết.

“Thư phụ nhân, Thư thiếu gia gọi về.”

Tạ Viêm lập tức đồng tai lên, làm bộ dán mắt vào xem truyền hình, tay còn chậm chậm đổi kênh, chứ dư quang ở khóe mắt lại hờ háy nghe theo cái ống nghe trên tay người hầu.

Từ dạo trở về, hẳn chẳng hóng được thêm tin tức nào của Thư Niệm, luôn cả email có tính chất báo cáo thông lệ cũng chẳng có lấy nửa bức. Nhưng những người khác đều không thấy gì bất ổn, chỉ mỗi mình là nôn nao bất an, coi bộ lỗ bịch lăm, thành thử hẳn đành phải phơi luôn cái vẻ bang quan vô lo.

Chứ nói thật tình, nghĩ tới Thư Niệm, lòng hẳn cứ thấy nhoi nhói.

Hẳn biết Thư Niệm thiệt thà, an phận thủ thường, lại nhút nhát sống nội tâm, luôn nghe hẳn, chỉ cần hẳn bảo mình không phải đồng tính, cái sự kiện kia coi như chưa hề có, đến chết Thư Niệm cũng sẽ không hề nhắc một chữ.

Cũng sẽ không ôm ấp bất cứ mong đợi gì vào hẳn.

Nói theo lý, cái chuyện hoang đường mà hẳn nhất thời kích động gây ra, tới đây coi như chìm xuống. Đơn giản như lấy khăn lau vệt cà phê khỏi bàn vậy.

Cho dù là đối tượng 419* trước đây ==, sáng ra thức dậy nếu hẳn không nói câu nào đã quay lưng bỏ đi, các cô thể nào cũng bù lu bù loa cả sáng cho mà xem. Huống chi Thư Niệm là đàn ông, còn là một tên đàn ông rất nghiêm túc rất bảo thủ, lại là lần đầu tiên.

Thư Niệm đương nhiên sẽ không làm dữ, trầm tính ít lời như cậu, chuyện có to bằng trời cũng chỉ mỉm cười một cái, đầy khoan dung và hoà khí.

Nhưng hơn bất kỳ ai hết, cậu mới là người khiến Tạ Viêm thấy đau lòng thay.

Hãy, lúc đó Tiểu Niệm chắc chắn là đau dữ lắm, cái thằng mình luôn cả xin lỗi cũng nói nửa vời thiếu thành ý kiểu đó, nhất định khiến cậu ấy thấy tủi lắm đây.

Cơ, cơ mà, mình cũng hết cách rồi chứ bộ, Tạ đại thiếu gia lớn từng này rồi, hai chữ “xin lỗi” có nói được mấy lần đâu?

Đương nhiên nói đằng nào cho xuôi được.

Mẹ cứ ngồi bên kia kể chuyện nhà, cà kê dê ngỗng, nghe miết hẳn đâm mất kiên nhẫn cực kì, khó khăn lắm mới chờ được một câu có dính mình: “Muốn nói với Tiểu Viêm một hai câu không?”

Tạ Viêm có phần khản trương hẳn, đang chuẩn bị vâng lời mẹ qua nhận máy, thì nghe thấy mẹ “Ừ” thêm một tiếng: “Thôi khỏi cần hả? Cũng được...”

Điện thoại kêu bip một tiếng thì gác máy, cùng lúc ấy màn hình TV cũng nhá “phụt” lên rồi tắt ngúm thành một mảng đen thui.

Tạ đại thiếu gia nghiêng răng nghiêng lợi bóp chặt cái remote, có thôi thúc muốn chọi vô cái màn hình tinh thể lỏng bể một lỗ to. ~”

~

Cậu ta dám không chịu nói chuyện với hẳn?! Gan to cùng mình...

“Kể cũng ngộ, hồi trước mấy đứa rõ ràng thân như tay với chân, mới có mấy tháng không gặp đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ, cái thằng này cũng dễ thay đổi quá...”

Tạ Viêm hừ mũi, bụng sôi ùng ục một cục tức, đứng dậy hăm hăm bỏ lên lầu, về tới phòng ngủ chụp cái điện thoại bấm số ngay, vừa nói máy hấn đã gào: “Này!”

“...” Thư Niệm thót tim cái liền nhận ra giọng người kia, “Thiếu gia...”

“Hồi nãy cậu dám không chịu nói chuyện với tôi luôn nha!” Tạ Viêm chẳng hề phát giác mình đang ***g lộn lên án y chang một bà oán phụ.

“... À, tại không có chuyện gì đặc biệt, nên tôi không làm phiền cậu... Thiếu gia gọi tôi có việc gì sao?”

“Ừm, vụ đấy cho qua đi. Tôi hỏi cậu, biết bao lâu rồi sao cậu không gọi về?”

Thư Niệm im lặng một chốc, mới trả lời: “Xin lỗi cậu, gần đây tôi khá bận...”

“Ừ ha... Bận tới nỗi đêm khỗi về ngủ? Sáng cũng không về?” Tạ đại oán phụ giả giọng châm chích. Có lần nửa đêm hấn thao thức không yên thật, bèn gọi điện cho cậu, cơ cũng bịa hết cả, kết quả chẳng hề có ai bắt máy, làm hấn sốt vó gần chết, vừa cả ngờ không biết Thư Niệm rút cuộc đi đâu chơi bởi, vừa cách năm phút là ùng ùng gọi một cuộc. Ngày hôm sau hấn đặng đặng sát khí vác cặp mắt cú mèo đến công ty, điện thoại ở phòng ngủ tiện thể cũng thay luôn cái mới.

“... Xin lỗi, thời gian này tôi nằm viện suốt, bữa nay mới được cho về.”

Tạ Viêm nhất thời ngây mặt, bấy giờ mới chú ý tới sự yếu ớt và bải hoải đang được cật lực giấu đi trong giọng cậu nói, “Bệnh gì, nặng lắm không?”

“Không đâu, chỉ sốt thôi... Tự mấy hôm trước lười đi khám, nhiệt độ không giảm, nên sau đấy hơi phiền tí. Mà chẳng có gì nghiêm trọng đâu, bây giờ hết hấn rồi.”

“...” Tạ Viêm thấy lòng hấn lại nhoi nhói.

Thư Niệm là người chẳng khi nào kể khổ.

Nghĩ thôi cũng biết, cậu ta đâu phải lười đến bệnh viện, cầm chắc là không dám đến, bị thương ở chỗ khó nói, một thân một mình, luôn cả việc xúc thuốc cũng chẳng làm được, cơ thể Thư Niệm vốn đâu có khỏe gì cho cam, cái đêm ấy không chừng hấn đã làm cậu bị thương rất nghiêm trọng.

Nằm viện lâu chừng bấy, sao có thể đơn giản chỉ “hơi phiền tí” như cậu nói nhẹ không kiểu đó.

Cả đến những chuyện khác, chẳng hạn như nỗi khổ do không quen cuộc sống nơi đó, va đó vấp đây, dùng thứ tiếng Anh chấp vá sống dật dờ những ngày nay, cậu cũng chớ hề than lấy nửa lời.

“Tiểu Niệm.” Tạ Viêm nghi lúc đó hấn nhất định điên rồi, mới có thể đuổi cậu đi.

“Vâng.”

“Cậu về đi.”

“...” Thư Niệm dường như buông tiếng cười khổ, “Thiếu gia, cậu lại đùa nữa rồi.”

“Dạo này việc công ty bề bộn lắm, tôi cần người giúp.”

“Thiếu gia, mọi người ở công ty ai cũng có bằng cấp cao hơn tôi, người nào cũng giỏi hơn tôi nhiều. Giờ tôi có về, thật ra cũng đâu giúp được gì cậu.”

“Sao lại không? Cậu làm nhiều năm rồi, kinh nghiệm hơn đứt bọn họ,” Bị chính những lời mình nói lúc trước vặc lại, Tạ Viêm đâm cuống, “Cái đám đó chả ai bì được với cậu.”

Thư Niệm im lặng hồi lâu, cậu thở dài, nhẹ nhàng nói: “Thiếu gia, cậu đừng trêu tôi nữa.”

Tạ Viêm chưa kịp phản ứng, đầu dây bên kia đã cung kính chúc ngủ ngon, đoạn gác máy, để lại mình hấn ngỡ ngàng nhìn ống nghe chỉ còn lại những trường âm đơn điệu.

Thư Niệm ngang nhiên cãi lời hấn?!

Nhận thức này khiến hắn hít phải một ngụm khí lạnh.

Tối đó may làm sao, hắn chẳng còn mơ tiếp giấc mộng xuân nào. Bởi cuối cùng, hắn lại mất ngủ.

Song Thư Niệm cuối cùng vẫn phải làm thủ tục thôi học, về nước trước thời hạn.

Cậu ở Luân Đôn gian nan đủ bề, vì cái gọi là theo đuổi nghiệp học mà tâm thân khổ khổ chịu đựng mấy tháng nay, dường như chỉ là một trò hề không hơn, chẳng qua đều chỉ vì một ý nghĩ bất chợt của Tạ Viêm.

Cậu chỉ có thể hạ mình thỉnh cầu, “Đừng đùa tôi nữa”, nhưng chỉ cần Tạ Viêm thích, muốn bày đủ trò trên giỡn cậu ra sao, cũng chỉ một câu của Tạ Viêm là định đoạt xong.

Ban đầu công ty cử cậu đi nước ngoài tu nghiệp, nay vì kế hoạch lâm thời sinh biến, công ty yêu cầu cậu thôi học về nước ngay lập tức, toàn bộ chi phí và tổn thất đều sẽ quy thành khoản bồi thường tương ứng, cậu cùng lắm chỉ là một nhân viên quen ở Tạ thị, đâu có lý do để khởi phục thù sự an bài.

Nhận được mệnh lệnh công thức hóa toàn lời lẽ xác đáng vậy, Thư Niệm cũng chẳng giận, chỉ cười khổ, phần nào hơi mỗi một.

Dù sao thì Tạ Viêm với cậu, từ trước tới nay đều thế cả.

Từ nhỏ đến lớn hắn đều coi cậu như con chó để chơi giỡn, ngoắt thì đến, xua thì đi, vui thì thưởng cho mẩu xương, hết vui thì đá cho hai phát biểu cậu cút đi. (_ _!!)

Kỳ thật, cậu cũng đã quen.

Tuy đến nay, giữa hai người đã có mười mấy năm trôi qua, nhưng Tạ Viêm vẫn là thiếu gia ngang tàng tuý húng, cậu cũng vẫn là kẻ thay thế cho chú chó cưng ấy mà thôi.

Sau này cũng sẽ không khác đi.

“Tiểu Niệm!”

Gặp lại cậu, Tạ Viêm dường như rất vui, hắn lao tới định ôm thắm thiết, cậu vội lùi hai bước né, cúi đầu cung kính: “Thiếu gia.”

Hồi trước khi lá gan còn to, dám ôm hy vọng ngông cuồng với Tạ Viêm, hễ hơi chạm tay chạm chân thân mật một tí, sẽ làm cậu hồi lòng suốt một thời gian dài, thấy mình chẳng thể nào hạnh phúc hơn được. Tuy đáng xấu hổ, nhưng vẫn có thể mơ màng thêm dẹt chút ảo tưởng, thầm mong mỗi tí gì đó về tương lai sau này có thể đến.

Giờ thì khác, cậu đã biết cái tương lai ấy căn bản không có khả năng tồn tại.

Tạ Viêm đã nói, đã làm quả quyết và rõ ràng thế rồi, đã lạnh lùng và cự tuyệt hoàn toàn. Luôn cả chuyện mây mưa cũng đã làm, song vẫn ghét bỏ cậu. Bởi vậy, cậu đúng là hoàn toàn không có hy vọng, thực sự không thể không bỏ cuộc.

Từ đó cậu ngộ ra, có lẽ giữ khoảng cách với người kia một chút, ngược lại chính là khoan dung với chính mình.

Tới càng gần, càng ảm ứ không nên lời, càng không biết làm sao, càng chường về si ngốc, làm đủ chuyện ngu xuẩn, tiếp tục có những mộng tưởng đó dấn không đâu.

Cả đời mình, cậu không thể cứ sống hoài cái kiếp sống tội nghiệp như vậy.

11. Chương 11 - Chương 11

Tạ Viêm thấy bức bối. Bức bối không để đâu cho hết.

Không sai, Thư Niệm đã trở về đúng như hần muốn. Cậu ta tiếp tục ở căn phòng cạnh hần như ý hần, vẫn gánh hết trăm thứ việc không tên cho hần, thoả mãn hàng mớ yêu cầu vô lý của hần, vẫn trầm lặng ngoan ngoãn, nghe lời hần, cung kính hần như xưa.

Cơ mà, hần cứ thấy không đúng cho lắm.

Đường như có cái gì đó khác biệt trước.

Rõ ràng cùng một thứ đồ ăn, cùng một tay người nấu, nguyên liệu và cách chế biến đều y như trước, nhưng nếm vào miệng, hần luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đấy.

Hại hần không phải ăn không ngon, mà là ăn không no == (đây là của bà Lâm nha)

Chẳng hạn như bây giờ, đáng nhẽ phải an nhàn ngồi chờ Thư Niệm mang cà phê và điểm tâm đến, nhưng nhắc thấy bóng người lướt qua trong bếp, tự dưng hần thấy đói đói, lại còn nuốt nước miếng ừng ực, chịu không nổi gạt quách cái nguyên tắc “Quần tử xa nhà bếp”, lò dò lết vô.

Đứng xây lưng về phía hần là Thư Niệm đang bận rộn bếp núc. Cậu vẫn gầy như trước, chiếc áo len kiểu giản dị cậu mặc trên người có vẻ hơi lụng thụng, tóc cậu vừa cắt ngắn, lúc cúi đầu sẽ để lộ phần gáy hơi xanh xao.

“Tiểu Niệm.”

Đang hí húi nướng “bánh tráng miệng buổi trưa dành riêng cho Tạ đại thiếu gia”, Thư Niệm vội đáp một tiếng, tưởng Tạ thiếu gia đã chờ sốt cả ruột, cậu gấp gáp mở nắp lò, lấy từ bên trong ra một khuôn bánh.

“Sắp xong rồi, phiền cậu chờ thêm một lát nhé.”

Tạ Viêm luôn cảm thấy Thư Niệm rất ưa nhìn. Cho dù cậu ốm đến mức đường như lưng hơi tôm, hay lúc với tay lấy đồ còn lòi ra bắp vai gầy nhách, hoặc là biểu cảm hơi lảng tránh, thoáng ngại ngại khi đối diện hần đều làm hần xúc động muốn đưa tay vuốt ve.

“Tiểu Niệm.” Nhớ ra hình như lâu lắm rồi mình chưa chạm vào người này, mấy ngón tay hần lại ngứa ngáy không yên.

“Xong ngay, thiếu gia.” Cậu đem làm lạnh cấp tốc bánh ga tô vị cà phê, sau đó thì có thể tách khỏi khuôn, tiếp đến phết hỗn hợp mứt đường với rượu rum lên, về cơ bản đã gần xong.

“Có vẻ thơm ghê ta.” Hần vừa lơ đãng khen, vừa vòng cánh tay từ phía sau tới ôm Thư Niệm chắc nịch.

Đây vốn là một động tác rất đời thường, ít ra trước kia bọn họ quá quen với loại tiếp xúc thân thể mức độ này từ đời nào rồi, nhưng Thư Niệm bất ngờ chẳng kịp đề phòng, cả người nhảy giật lên như phải bóng, đánh đổ luôn lọ đường trong tay mình.

Cả hai đều cứng người, tiếng gổm sứ vỡ giữa sàn gạch vang động chất chứa khác thường. Cũng theo dư âm quần trong tai, cái mặt Tạ Viêm tức khắc sa sầm, đen lại như đáy nồi.

“Xin, xin lỗi, thiếu gia.” Thư Niệm xấu hổ lúng búng, tay đẩy Tạ Viêm ra, cậu cúi người luống cuống dọn chỗ bột đường tung toé đầy ra đất. Sắc mặt tái ngắt của Tạ Viêm làm cậu thêm lúng túng, cả buổi cũng không biết để tay đâu, đành mỉm cười áy náy: “Xong ngay thôi, cậu chờ thêm lát nữa nhé.”

Chờ Tạ Viêm xụ mặt bỏ ra khỏi bếp, cậu mới vội lau tay sạch, cấp tốc trang trí những miếng hạnh nhân sấy khô và bột đường mới lên bánh, dọn chung với cà phê nóng, “Thiếu gia, mời cậu từ từ thưởng thức.”

Tạ Viêm mím môi dỗi: “Cậu cũng ngồi xuống đi.”

Tự dưng hần thấy ứ ghê nơi. Ban nãy hần rút cuộc cũng vỡ ra chỗ mấu chốt của vấn đề – Thư Niệm bây giờ đã không chịu để hần đụng vô!

Cầm có sai đâu được, kể từ ngày đầu tiên trở về, cậu đã ngang nhiên né không cho hần ôm, rồi dài dài như vậy tới bây giờ.

Luôn cả việc bưng cà phê, cậu cũng cẩn thận không để chạm vô một ngón tay của hắn. Cậu khách sáo và xa cách hắn, chớ nói gì đến việc ngoan ngoãn để hắn sờ, để hắn ôm, mặc tình hắn hứng chí dè ra sô pha lẫn lộn với nhau.

Đương nhiên, hắn cũng biết, Thư Niệm không để hắn ôm ôm ấp ấp mới là phải đạo.

Đằng nào thì chuyện giới tính cũng đã bể, cũng bị hắn từ chối thẳng cánh rồi, nếu cậu còn có thể cùng hắn thân thân ái ái một cách mập mờ, thì thần kinh có mà chai đá quá.

Biết thì biết vậy nhưng hắn cứ khó chịu không thôi.

Còn nguyên nhân... chính hắn cũng chẳng rõ. Dù chính mồm mình yêu cầu Thư Niệm xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cấm cậu không đề cập đến nữa, nhưng Thư Niệm không hờ mồm nhắc, mặt mày bình thản như là đã quên thật, né tránh đủ đường mọi đụng chạm với hắn, hắn lại thấy tức mình.

Thậm chí hắn còn có ảo giác, cho rằng – hình như cái người đáng thương bị bỏ rơi là mình mới đúng.

Ờ thì, được rồi, hắn cũng biết ý nghĩ này hơi bị đáng thẹn, đã bảo là ảo giác mà lại!

Hắn ngược nhìn Thư Niệm đang ngồi một bên, cụp mắt xuống lo rót cà phê, cắt bánh ga tô kiểu Úc cho mình. Đúng là cậu gây thấy mà thương. Trong ấn tượng của hắn, Thư Niệm hồ như chưa bao giờ được thêm miếng da thịt nào, dáng thì cao lên không ít, nom lại thêm gầy, hèn gì mà ôm vào lại dễ chịu như vậy. (pó chú = =)

Đang nhìn, hắn bắt giác mơ màng lại cái cảm giác hồi trước ôm Thư Niệm. Một anh chàng ba mươi, im lặng trầm mặc, vòng eo mảnh mai, thân thể có mùi rất sạch sẽ, trên ngực có thể sờ tới xương sườn. A, khi bị sờ ngực, cậu ta sẽ cuộn tròn lại theo bản năng, hông tránh thoát những ngón tay mơn man ngực mình, nhưng có trốn đằng trời cũng đâu thoát nổi, chỉ có thể nín lặng căng mình ra, cái biểu cảm nhăn nhó chịu xen lẫn ngưỡng ngưỡng đó...

Ho hắng hai tiếng, Tạ Viêm vội bưng tách cà phê tộp liền mấy hộp, đoạn chop luôn cuốn tạp chí trên sô pha lật bừa phứa, cố im đi cái sự thất thố vừa rồi: “Tiểu Niệm, cậu đi chuẩn bị một chút đi.”

“Vâng.”

Tiệc rượu tối nay được xem là buổi party bạch kim trong ngành. Chẳng riêng gì Tạ Viêm, cả nhân viên dưới quyền cũng phải chú ý đến hình tượng bên ngoài. Khắp người mà không phủ lên X chục vạn, thì ai chẳng ngại vác mặt tới đây.

Cái Tạ Viêm gọi là “chuẩn bị” đương nhiên là bảo cậu đi mặc thử quần áo mới đưa tới. Đúng là Thư Niệm rất may mắn, công ty sẽ thay cậu lo chi phí ăn mặc cho trường hợp này. Bằng không mấy tháng thu nhập của cậu phải nung cả vào những thứ khoắc trên mình mất thôi.

Tạ Viêm hay sơ ý quên mất rằng xuất thân địa vị của hai người cách nhau lác lơ cả vạn dặm. Thế là hắn cứ hay phàn nàn cậu ki bo quá, cầu nệ quá. Mà quả thật, suốt bao lâu hai người ở dưới một mái nhà, đám người hầu hễ mở miệng thì y như rằng là “Thư thiếu gia, Tạ thiếu gia”, dễ khiến người ta quên bég luôn sự cách biệt giữa họ. May là Thư Niệm vẫn có thể nhớ như in.

Tương lai Tạ Viêm sẽ kế thừa toàn bộ Tạ thị, còn cậu cùng lắm chỉ là hàng tôi tớ được đối xử tốt hơn người giúp việc trong nhà chút đỉnh thôi.

Hai người họ, căn bản là khác biệt hoàn toàn.

“Tiểu Niệm, cậu lè mè vậy, rốt cuộc xong rồi... chưa?”

Tạ Viêm đang sốt ruột hỏi, vừa nhác thấy cảnh tượng trong phòng, thì cái âm tiết kéo dài khó mà nghe rõ sau đó cũng vội vàng ngừng bật.

Đang thay đồ dở, Thư Niệm nắm cái quần dài vừa cởi ra lúng túng khôn tả, che lại cũng kỳ, mà không che cũng dở, đành phải miễn cưỡng xoay người, chìa lưng về phía hắn: “Sắp... sắp xong rồi.”

“...À.” Tạ Viêm bật ra một âm tiết đơn lẻ tỏ ý mình đã hiểu, nhưng chân và mắt hắn đều như bị dán chặt rứt không ra.

Đường cong của Thư Niệm gầy teo, rõ ràng thuộc về phái mạnh, không hiểu sao, hể lọt vào mắt, hấn toàn thấy khô khô cổ họng.

Gì vậy trời, tuy chân có dài, mông có đẹp... nhưng nói kiểu gì cũng là một tên đàn ông thôi.

“... Thiếu gia, cậu ra ngoài chờ là được rồi.”

“À...”

Tạ Viêm thừ người hồi lâu, mãi mới húng hắng hai tiếng, làm điệu bộ chuẩn bị xoay người đi, hấn nghĩa cậu một cái, nghiêm chỉnh tự giải thích giùm mình: “Mai mốt có thay đồ, cậu nhớ khóa cửa cái nha.”

Thư Niệm cười khổ nắm chặt cái quần dài trước thắt lưng: “Thiếu gia... Cậu cũng biết, cửa phòng tôi đâu có khóa được. Sau này có vào, phiền cậu gõ cửa trước.”

“À... À...” Tạ Viêm chưa bao giờ ngượng mặt thế, bèn cấp tốc chạy thực mạng.

Gì thế này, đều là đàn ông với nhau cả, cho dù mình có thấy bộ dạng cậu ấy bần mỗi cái quần lót, cũng có gì đâu phải xấu hổ?

Đâu phải chưa từng thấy bao giờ!

Thiệt tình. Hừm...

Có điều, kể ra thì...

Dáng Tiểu Niệm... hồng ngò... bắt mắt ghê.

Thì đó, gầy gầy một tạo, không có cơ bắp, cơ mà tay chân thon dài, da dẻ căng mịn... ừm... hình như là... hơi bị... hay hay...

F**k! Mình đang nghĩ cái quỷ gì vậy trời!

Đâu phải mình chưa từng ôm đàn ông, cảm giác thì chỉ có ba chữ thôi – cứng như đá. Hay ho cái con khỉ! Sờ vô chẳng giống mấy em gái miếng nào, con gái thì mềm mại, Tiểu Niệm thì dẻo dai, rất có tính đàn hồi, vòng eo mảnh mai săn chắc...

Ấy chết...

Vội lắc đầu nguây nguẩy, đem cái ý nghĩ “Thư Niệm hình như được hơn chán” chực lơ mờ lơ ra quãng tít ra ngoài vũ trụ, Tạ Viêm xanh mặt chạy lui về phòng khách.

12. Chương 12 - Chương 12

Tuy đã nhắc đi nhắc lại bản thân không nên suy nghĩ bậy bạ, nhưng vừa nhìn thấy Thư Niệm thay đồ xong bước ra, hấn vẫn thừ người một lúc.

“Ừm Tiểu Niệm, rất là hợp nha.”

“Thật sao?” Thư Niệm cũng rất phối hợp, cậu mỉm cười, xoay người một vòng. Đối với

y phục, cậu không quá lưu tâm hay có hứng thú đặc biệt gì, chỉ cần gọn gàng tươm tất không cầu kì là được.

“Ừ, thật chứ” Tạ Viêm ngắm nghía mãi vòng eo thon nhỏ săn chắc của cậu, thật lâu sau mới ho khan hai tiếng, rời mắt đi.

Rõ tệ, chẳng nhớ trước kia ai đã nói với hấn, đồng tính luyện ái là để chỉ bọn Lan Hoa

Chỉ*, không thì ít nhất cũng là mấy tên ẻo lả, dáng đi ông ẹo như rắn nước, mỗi khi cười hai tay đều uốn éo như thế, muốn bao nhiêu kỳ quái thì có đủ bấy nhiêu. Đúng là nói hươu nói vượn, Tiểu Niệm của hấn hoàn

toàn đầu phải thế, sao có thể dùng cái nhìn soi mói đó để trông lên ngó xuống, mà nào thấy Thư Niệm và loại đàn ông bình thường có gì khác biệt đâu, quá lắm chỉ là trong lòng hay e thẹn chút thôi.

Nhìn thế nào cũng vẫn là một người đàn ông hiền hòa, thanh tú, trong sáng, chẳng có chỗ nào không tốt cả.

Dĩ nhiên rồi, Tiểu Niệm của hần mà, sao lại không tốt được! Từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, điểm nào hần cũng vô cùng thích.

Nhìn mãi hình bóng ôn hòa, bình thản bên cạnh, do dự cả buổi, hần vẫn không cầm lòng được, vươn tay ôm lấy cậu, siết chặt vòng eo thon nhỏ mềm mại đằng sau lớp âu phục đen.

Thư Niệm lại bị dọa mất hồn, cố đẩy tay hần ra, nhanh chân lùi hần về sau.

Đứng lặng nhìn nét mặt cứng đờ của Tạ Viêm, thấy mình đã thất lễ, cậu cuống quýt xin lỗi: “Thật, thật có lỗi, thiếu gia.”

Cậu nào muốn chọc Tạ Viêm nổi cáu, hoàn toàn chỉ là phản xạ có điều kiện thôi.

Ba lần bốn lượt bị cự tuyệt, kẻ xưa nay muốn mưa được mưa muốn gió được gió như

Tạ Viêm, sao tiêu hóa nổi cơn giận này, lạnh lùng hừ một tiếng, bỏ cậu lại một mình, quay người dời gót. Thư Niệm đành phải gượng cười, lẻo đẻo theo sau.

Riêng mặt này, Tạ Viêm mãi là cậu thiếu gia tính nết trẻ con. Cho dù theo hần mười

mấy năm, cũng khó lòng thấu đáo được phải làm cách nào để vừa lòng đại thiếu gia sớm nắng chiều mưa, vui buồn bất chợt này.

Suốt buổi tiệc rượu, dường như Tạ Viêm hầy còn giận dỗi, nét mặt khó đăm đăm, gặp

ai cũng bày ra một vẻ cộc cằn, nhất là với cái kẻ đang ở bên cạnh. Thư Niệm chỉ còn biết chạy bén gót theo hần, cẩn thận cảnh giác, phòng hần cùng ai đó nói chuyện bất hòa, ở chốn này sinh sự đắc tội với người ta.

Đám đông đột nhiên nổi trận xôn xao, Thư Niệm cũng đưa mắt nhìn cậu trai đã gây nên cuộc náo động kia.

Cao cao gầy gầy, gương mặt đẹp đẽ xán lạn, biểu tình lãnh đạm, trông thấy sự phò

trương hoa lệ trong đại sảnh, y tựa như có chút kinh ngạc, nhưng lập tức khôi phục lại vẻ bất cần.

Dáng vẻ y thoát nhìn không có gì đặc biệt, chỉ là một cậu học sinh trung học vô cùng

bình thường. Mũ lưỡi trai và quần jean hơi nhem nhuốc, rõ ràng là bộ dạng lấm mồ hôi và bụi bẩn sau khi vừa tham gia các hoạt động đội nhóm. Sẽ chẳng có gì khác lạ nếu y xuất hiện tại sân bóng chày, song ở một nơi mà phục vụ viên cũng ăn mặc trang trọng thế này, trông thật lạc lõng.

Thiếu niên chẳng buồn kiêng dè, vượt qua đám đông, chẳng nhìn ngang liếc dọc mà tiến thẳng phía trước, thần tình lạnh lùng đứng dừng.

Thư Niệm loáng thoáng nghe thấy những người bên cạnh xì xào bàn tán: “Thằng nhãi đó là ai vậy?” “Còn ai vào đây. Ngoài tiểu thiếu gia nhà họ Kha ra, ai dám làm càn như vậy.”

“Vậy ra kia là ”

Thiếu niên bỗng nhiên liếc mắt về phía này, ánh mắt cực kỳ bình thản, khiến cho

những tiếng râm ran bình luận trong thoáng chốc liền ngưng bật. Cảm thấy có chút khôi hài, Thư Niệm nhếch môi cười. Ánh mắt thiếu niên khẽ chững lại khi lướt qua cậu, rồi mới dời sang hướng khác.

Những người kia có vẻ rất kiêng kị y, nói sao thì đây cũng là bữa tiệc được tổ chức tại

Kha gia. Tiểu thiếu gia của Kha gia, trong suy nghĩ của mọi người là một tên quý nhỏ (nghe nói điều này hoàn toàn đúng về mặt huyết thống, mặc dù chẳng người nào có thể xác định cha y là ai), nhưng hôm nay lần đầu diện kiến, cậu thấy bất quá cũng chỉ là một cậu nhóc rất đỗi bình thường, lại có phần khả ái nữa.

“Sao ngươi lại ăn mặc như vậy?” Một người đàn ông trung niên chạy đến đón đường

y, thấp giọng khiển trách: “Có phải định đến làm loạn không? Tiêu hết thể diện họ Kha chúng ta rồi!”

“Cậu hai,” thiếu niên thờ ơ nói, “Thật ngại quá, anh họ có bảo tối nay ăn bữa cơm gia

đình thôi, còn ân cần dặn tôi đánh bóng xong khỏi cần tới. Vậy ra bây giờ tôi lại nhâm chỗ rồi sao?”

“Kha Lạc, ngươi đừng có lí sự,” người trung niên có hơi xấu hổ, “Mau đi thay quần áo rồi hãy ra.”

Kha Lạc phớt lờ ông: “Tôi đói rồi, đồ ăn ở đâu vậy?”

Không chờ Kha Dung kịp mở miệng, y chỉ chăm chăm đảo mắt nhìn khắp xung quanh

một lượt, thản nhiên cầm một đĩa lớn chạy đến bên cạnh một chiếc bàn dài xếp đầy những món điểm tâm nhẹ, chất vào cơ man là thức ăn, cũng chẳng thiết tìm chỗ ngồi, tùy tiện dựa lưng vào tường, cúi đầu chúi mũi xuống ăn.

Mọi người hơi khó xử mà nín lặng như tờ cả một lúc, sau đó lại tiếp tục những mẩu

chuyện vừa nãy bị gián đoạn, khách sáo giữ lễ, chỉ nói những lời vô vị. Theo những câu chuyện nhàn tản đó, bầu không khí chung liền nhanh chóng được hâm nóng lại.

-77-

Nhưng lắm kẻ hay giả vờ vô ý ném những cái nhìn lấp lửng về hướng bức tường, nơi

cậu thiếu niên kia đang nghiêng thấp mũ, ăn uống khoa trương. Khéo sao, nơi y đứng lại rất gần Thư Niệm.

Mũ lưỡi trai sụp xuống, che khuất nửa khuôn mặt y, phải nhìn nghiêng mới thấy đôi

môi đang nhâm nhi từ tốn, chưa kể yết hầu đang chuyển động đơn điệu trên vùng cổ thanh thanh, trên người vương chút bụi, ướt mồ hôi, lại không hề hôi hám.

“Không có ai dạy dỗ, thành ra thiếu gia giáo như vậy đấy.”

Thư Niệm giật thót người, cổ họng nghẹn lại nhìn thật kỹ Kha Lạc, bất động cả một hồi lâu.

Tự dưng, cậu có đôi chút thương cảm cho cậu thiếu niên ấy.

Cậu cũng nghe qua không ít chuyện ngồi lê đôi mách, qua đây mà biết Kha Lạc được

đón về từ cô nhi viện. Cô con gái được các bậc trưởng bối nhà họ Kha yêu quý nhất đã bỏ nhà đi, không lâu sau khi sinh ra một cậu con trai thì tự sát, thậm chí ông bố là ai vẫn luôn là một đề tài bị cấm kỵ trong các cuộc trà dư tửu hậu.

Đối với những tin đồn thất thiệt được kín đáo rỉ tai nhau này, Thư Niệm vốn không

hứng thú, chẳng qua nhắc đến cô nhi viện, cậu liền không thể không đổi mắt nhìn Kha Lạc lần nữa.

Khi Kha đại lão gia qua đời, đã để lại phần lớn tài sản cho y. Thế nên, người nhà họ

Kha đối với cái kẻ đột nhiên đút mặt vào đoạt gia sản này đều chẳng có tí ti thiện cảm, lại e ngại một khi y trưởng thành sẽ thừa kế hai mươi phần trăm cổ phần công ty, đâm ra thù y không ít. Thỉnh thoảng cũng có người ngoài mặt không tiếc lời nịnh nọt, nhưng thật tâm đối tốt với y, chỉ sợ có tìm mãi cũng chẳng ra.

Thư Niệm cầm lòng không được, đưa mắt nhìn bốn phía, muốn giúp Kha Lạc đang trầm mặc trong cảnh ngưỡng nghệu tìm ra cái tên ác mồm kia, nhưng mãi chẳng dò ra, trên mặt mọi người đều là một vẻ thản nhiên đến lạnh đậm.

Bỗng nhiên Kha Lạc bỏ đĩa xuống, cố ý tùy tiện đưa tay áo lau khước miệng, nói to

“Khát quá”, rồi lại bất chấp vẻ lúng túng của tay phục vụ, vói tay chụp lấy chai rượu, ngồi đại một góc, xem đây không khác gì nước lã mà ngửa cổ ra uống.

Thư Niệm thoáng nhìn qua Tạ đại thiếu gia nhà mình đang bị vây chặt giữa những cô

nàng thượng lưu xinh đẹp yêu kiều, tin rằng phải một lúc lâu cũng chẳng có việc cần đến mình, nên chậm rãi tiến về phía Kha Lạc.

Cậu cũng không định bắt chuyện cùng Kha Lạc. Điều bộ trầm lặng kiều ngạo kia thoát

nhìn hoàn toàn không hoan nghênh kẻ khác quấy rầy, cậu cũng không cần phải tự mình rước nhục, chẳng qua có phần lo lắng Kha Lạc còn nhỏ mà lại nốc rượu ừng ực như vậy, nhờ đâu lại có chuyện bất ổn.

“Khụ ”

Quả nhiên, bị sắc rồi kia.

Theo bản năng, Thư Niệm đưa tay vỗ lưng y, “Này, cậu không sao chứ?”

Kha Lạc hiển nhiên có chút giật mình, ngẩng đầu nhìn cậu.

Hoàn toàn chẳng có ánh mắt sắc nhọn như dao trong đồn đại, chỉ là không nhiều biểu cảm, có tí kinh ngạc mà thôi, “Không việc gì, cảm ơn.”

Trái lại, Thư Niệm trở nên xấu hổ, cậu không muốn bị người khác xem như một ông chú trung niên bất lương, lòng đầy mưu mô mà tiếp cận.

“Không sao thì tốt rồi ”

Sắc mặt Kha Lạc bỗng nhiên trở nên rất khó coi, Thư Niệm đứng chờ người đỡ y vài phút, đột nhiên nghe thấy tiếng “Ọe”.

“ ” Thư Niệm ngậy ra nhìn bộ âu phục của mình bị nôn đầy cả, nhất thời không nghĩ được nên nói thế nào.

“A, xin lỗi,” Kha Lạc đỏ mặt, “Bình, bình thường tôi không có như vậy Tôi Tôi không say đâu Tại dạ dày hơi khó chịu Xin lỗi anh ”

“À ” Thư Niệm thì thào, “ Không, không sao đâu ”

Đùa kiểu gì đây chứ Cái này có thể giặt ra không?

“Tôi, tôi đền lại cho anh.” Mặt Kha Lạc cứ đỏ hồng cả lên, bối rối tràn dâng.

“A, không sao, không cần đâu.” Thật ra thì có vẻ rất đắt tiền

“Anh lưu số điện thoại của tôi đi,” Kha Lạc hơi lấp bắp, đỏ lừ mặt nhìn cậu, dường như bất chợt nhớ ra điều gì, liền mỉm cười, “Tôi trả được mà Tôi có nhiều tiền lắm.”

13. Chương 13 - Chương 13

“Tôi không có ý đó,” đến lượt Thư Niệm xấu hổ, kỳ thật ý cậu chính là thế, “Thật sự không sao hết, đừng lo.”

Cậu vội nhìn quanh quất mọi nơi, tìm xem có thứ gì có thể dùng để lau áo không. Kha

Lạc cũng rướn người, lục tìm chiếc khăn mùi soa đắt tiền trong túi quần thể thao, dáng y vừa tự tôn vừa cô quạnh.

“Kha Lạc, người lại gây rắc rối cho bọn ta rồi!”

Đã đứng ở góc khuất người, hoàn toàn không gây ồn ào, chỉ im hơi lặng tiếng, ấy mà

ngay phút đầu bị bắt gặp, bọn họ đã nhanh chóng xoáy vào Kha Lạc những cái nhìn chòng chọc không giống ai.

Kha Lạc thọc luôn tay kia vào túi, nét mặt lạnh tanh.

“Đúng là không ra cái thá gì mà,”Kha Dung hằm hằm nổi giận, “Người làm cái gì thế!

Còn không mau xin lỗi khách khứa! Chút xú giáo dục cũng không có, không biết cái giống gì ”

“Không sao đâu, Kha tiên sinh ” Lo không khí trở nên căng thẳng, dẹp đi cảm giác

tiếc của, Thư Niệm nhanh miệng đỡ lời, vẽ ra cho họ một lối thoát. Kha Dung chẳng qua là đã vớ được dịp may để cáu tiết mà thôi, sao lại thật tâm coi trọng tên “tùy tùng” tép riu như cậu,

cũng chẳng buồn liếc mắt đến, ngoảnh mặt gọi người đến: “Đưa Thư tiên sinh lên lầu thay y phục.”

Thư Niệm miễn cưỡng cười trừ, việc nhà người ta, đâu lý nào để người ngoài nhúng tay vào.

Kha Lạc khẽ nhún vai, nhìn điệu bộ mẫu mực của Kha Dung, ương gàn xoay người bỏ đi.

“Đứng lại! Thái độ đó là sao? Ai dạy người xử sự như vậy với người lớn, người ”

“Tôi dẫn anh lên lầu,” Kha Lạc đột nhiên giơ tay ra kéo Thư Niệm đang đứng chờ phía

sau, “Tự tôi phục vụ anh ta thật tốt, thế chẳng phải rất có thành ý, rất có giáo dục sao, cậu~”

Nào ngờ Kha Dung không nổi cáu, trái lại còn nhìn kỹ Thư Niệm lần nữa.

Thư Niệm cũng chưa kịp khách khí, đã bị Kha Lạc lôi đi xành xạch: “Đi thôi.”

“Vậy, cảm ơn cậu ”

Bên trên đại sảnh hoa lệ nơi Kha gia tổ chức tiệc rượu, là khu vực được thiết kế dành

riêng cho quan khách nghỉ ngơi, trò chuyện riêng tư hoặc bàn luận những chuyện nhạy cảm, việc thay áo khoác đương nhiên chỉ là việc cỏn con. Kha Lạc kéo cậu lên lầu, bảo cậu chờ trong một gian phòng nọ, rồi nhanh chóng đem y phục đến.

“Đây là theo khổ người của anh, thay nhanh đi, đồ dơ tôi đưa người mang đi giặt, hai ngày sau sẽ gửi trả anh.”

“Cảm ơn.”

Y phục rõ ràng vừa vặn, không cần phải khoác áo bản về, Thư Niệm thở phào một hơi,

đẩy cửa đi ra, Kha Lạc đang đứng đưa lưng về phía cậu, nhào người lên dây lan can trước phòng.

Từ nơi đây nhìn xuống buổi tiệc rượu rực rỡ ánh đèn, hiệu ứng thị giác cũng chẳng mấy khác đang trông ra từ khán đài. Thư Niệm nhìn vào là thấy ngay Tạ đại thiếu gia của cậu vẫn đang trong vòng vây của đám phụ nữ, hơn nữa còn có xu hướng mỗi lúc một thêm nườm nượp, không khỏi khe khẽ cười khỏ, quay sang bên cạnh nhìn cậu thiếu niên đang ngây người.

Kha Lạc đã cởi mũ ra, áo khoác thể thao vắt hờ trên vai. Mái tóc đen nhìn có vẻ mướt, con ngươi đen láy ngời sáng, lông mi thật dài, sống mũi dọc dừa, môi mỏng mím chặt, đường nét thoát nhìn có chút sắc sảo hơn người, cũng có khi là do vẻ cứng cỏi của y mà nên.

Bên trong mặc áo thun tay ngắn màu nhạt, trên cái cổ thanh mảnh chỉ đeo sợi dây da màu nâu giản dị, thậm chí dây chuyền cũng không có, dù là bờ vai của thiếu niên chưa định hình rõ nét nhưng thật thanh nhã, đến lúc trưởng thành sớm muộn gì cũng sẽ trở thành chỗ dựa vững chãi cho người khác.

Nhìn qua, y chẳng có điểm nào giống con nhà quyền thế, cùng lắm cũng chỉ là vận động viên trẻ được nữ sinh nhiệt liệt hoan nghênh, có điều nơi hai tay trần đầy những mảnh sẹo đậm nhạt khác nhau, đa số đều nhìn không giống vết thương trên sân bóng.

Thư Niệm khẽ nhú mày.

Bấy giờ Kha Lạc mới để ý đến cái người đang đứng kế bên, quay lại cười nhẹ: “Ồn rồi chứ?”

“Ồ.”

Kha Lạc thẳng người dậy, cọ cọ mũi chân mang giày trên nền nhà, nét cười vừa ngượng ngùng pha lẫn chán ghét: “Bây giờ tôi chưa muốn xuống dưới.”

“À ”

“Đứng đây chút nữa đi.”

Thư Niệm nhìn xuống góc dưới lầu, nơi Tạ Viêm đang bị vây chặt giữa các mỹ nhân, rồi chuyển tầm mắt đi, gật đầu mỉm cười với người bên cạnh, tia nhìn lại vô thức dừng lại trên những dấu sẹo trên cánh tay y.

Kha Lạc phát hiện ra ánh mắt đó, cũng cúi đầu nhìn xuống, vô tư nói: “Cái này lạ lắm hả? Ồ, đều là chuyện đã qua rồi, sau này sẽ chẳng còn nữa đâu.”

Chẳng rõ nguyên do làm sao, Thư Niệm chỉ hé ra một nụ cười nghi hoặc.

“Bởi vì tôi nay đã lớn rồi.” Kha Lạc nói giọng tự hào, bỏ tay vào túi quần. Suy nghĩ thật lâu, chân lại miết miết nền gạch, y liếm môi nói: “Hồi đó còn bé quá, cũng chẳng biết làm sao được.”

Thư Niệm nghĩ mãi, không biết nên nói thế nào mới tốt, thật chẳng dám tưởng tượng còn bao nhiêu vết sẹo giấu dưới lớp y phục đó, đứng im chốc lát, rồi nhắc nhở: “Hơi lạnh đó, cậu khoác thêm áo vào cho ấm đi.”

Kha Lạc nghe theo, một lần nữa xỏ áo khoác vào, thuận tay cào cào tóc, Thư Niệm thoáng thấy chiếc khuyên màu bạc trên tai y, tự nhiên lại ngêhệ mặt ra, nhưng liền nhanh chóng trở lại bình thường.

Thời nay, thanh thiếu niên đeo hoa tai đã là chuyện rất phổ biến, đại đa số những người dám làm thế đều là straight, còn phần lớn gay, chẳng hạn như cậu đây, đều không dám đeo chúng.

“Cậu thích chơi bóng lắm hả?”

Hai người không nói một lời, đứng ngẩn tò te như hai cái cột nhà có vẻ rất bí bách.

“Ừm, đúng, đã thích từ hồi ở cô nhi viện cơ.” Kha Lạc khá là phần chấn, rồi tự dừng

lại xấu hổ. Quan sát thấy Thư Niệm không có biểu hiện dị ứng với cái từ “Cô nhi viện” chẳng phù hợp với xã hội thượng lưu, y mới tiếp tục: “Hồi nhỏ, mỗi lần cùng bạn bè bắt chước người ta chơi bóng đều chạy đến sân bóng cũ ở khu bên cạnh, không xa lắm, ra cửa quẹo qua góc phố rồi đi tiếp. Bức tường ngoài sân cao lắm, leo vào rất khó, cũng may bên dưới có cái lỗ

nhỏ ”

Thư Niệm không khỏi giật mình: “Không phải chứ, cái lỗ đó vẫn còn hả?”

Kha Lạc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cậu. Nhất thời lờ lờ, cậu có hơi ngượng ngùng: “À

Không có gì, trước kia tôi cũng được người ta nhận nuôi từ cô nhi viện.”

“Thật sao?” Kha Lạc tròn mắt.

Thư Niệm cười xòa: “Bộ dạng cậu sao mà nhìn giống như muốn chúc mừng tôi nha.”

“Anh ở nhà nào?”

“Hạnh Phúc, chắc, cậu đã nghe đến chưa?” Gần hai mươi năm đã qua, thế mà ký ức ngày ấy chưa từng nhạt đi chút nào.

“Chính là cái chỗ cuối tuần nào cũng có nước trái cây để uống ”

“Chính là nó, chua xám hờn, nghĩ hoài chẳng biết họ nấu bằng cái gì luôn. Còn cậu?”

“Ở nhà Nhân Ái. Khiếp, chẳng những không có nước trái cây, còn có ma sơ để móng tay dài ngoằng.”

“Nhưng nghe nói bên chỗ cậu hồi đó chủ nhật đều được cả cốc cà phê to đùng nha.”

(con lít hem mà cho uống café??? @_@)

“Xạo đó, y chang nước chùi xoong, có đưa tôi cũng chẳng dám uống.”

“Ha ha ” Thư Niệm cảm thấy thật thú vị, dường như chẳng phải bọn họ đang nói đến cảnh đời thiếu ăn thiếu mặc trong cô nhi viện, mà là một tuổi thơ vô cùng vui tươi.

“Bắt đầu từ khi nào anh không còn uống nước trái cây ở đó nữa?” Kha Lạc cố ý tránh nhắc tới ba chữ “được nhận nuôi”.

“À, hồi mười hai tuổi.” Thư Niệm loáng thoáng nhớ lại cái ngày mà những ngón tay

Tạ Viêm véo véo lên má cậu, cả khuôn mặt ai kia bừng sáng trong mảng hoàng hôn. Ngày ấy, cậu cứ ngỡ hẳn là chàng hoàng tử hiện ra sau trang sách, “Ừm, đến nay cũng đã mười tám năm rồi.”

“Hả? Anh ba mươi rồi?”

“Thì sao?” Biểu tình y há mồm tròn mắt khiến cậu không được thoải mái lắm.

“Trông chẳng giống chút nào.” Kha Lạc lăm bắm, “Nhìn bề ngoài anh trẻ lắm nha.”

“Thật sao? Cảm ơn.” Thư Niệm mỉm cười. Quả thật, cậu không có nếp nhăn, cũng

không có râu ria lộn xộn, luôn luôn thanh tú gọn gàng, nhưng có nói thế nào thì cũng đã cách cái danh từ “thanh xuân” khá là xa rồi.

“Vài tháng nữa tôi cũng đến tuổi thành niên.” Kha Lạc ưỡn ngực nói, “Là người lớn đó

nha.”

“Phải ha, chúc mừng cậu ” Thật có phần ghen tị. Tuổi trẻ thật hay. Khi cậu mười tám,

Tạ Viêm chỉ mới là cậu nhóc mười ba tuổi, ở cùng nhau, so với bây giờ đúng là vui vẻ thoải mái hơn nhiều. Thuở bé có biết bao niềm hạnh phúc dung dị sâu lắng, mà nay nghĩ tới đã thấy quá xa vời.

“Đúng rồi ” Kha Lạc dường như nhớ ra điều gì đó, vô cùng trịnh trọng nói, “Tôi tên là Kha Lạc.”

Thư Niệm bật cười: “Tôi biết mà.”

“ Chú nè, chú đang đánh trống lảng nha. Tôi đã nói rồi, thì chú phải cho tôi biết tên chú mới đúng chứ, đây là lễ nghi xã giao cơ bản mà.”

“À ” Thư Niệm mỉm cười, “Tôi tên Thư Niệm, cỡ tuổi cậu, nếu thích thì, ừm có lẽ gọi tôi là thúc thúc nghe mới hợp.”

“ Thư thúc thúc ” Kha Lạc bối rối nhíu mày, “Chắc người ta tưởng tôi cà lăm mất, thúc thúc thúc thúc ”

“Ha Bỏ đi bỏ đi, gọi thẳng tên cũng được.”

“Như vậy được sao?” Kha Lạc còn đang nghiêm túc tự hỏi.

“Tiểu Niệm!”

Thư Niệm sợ mất hồn, cuống quýt xoay người, vừa thấy ngay vẻ mặt hốt hải của Tạ Viêm.

“Thiếu gia ”

“Cậu không báo tôi tiếng nào đã lên chuồn đến đây hả?” Tạ Viêm nổi cáu, giọng nói đầy ai oán, “Có lộn không vậy, hại tôi tìm cậu dưới đó cả buổi trời ”

“Xin lỗi cậu,” Thư Niệm vội đứng thẳng người, “Có chuyện gì sao?”

“ Không có,” Tạ Viêm đáp cộc lốc, “Nhưng Nhưng cậu phải luôn ở bên cạnh tôi mới đúng chứ.”

“Xin lỗi, thiếu gia Vừa rồi tôi không cẩn thận làm dơ quần áo, nên vừa mượn đồ bộ khác để thay ”

“Thế mà cũng không nói tôi một tiếng.” Tạ Viêm vẫn canh cánh trong lòng.

“Lúc đó cậu đang bận mà.” Thư Niệm cười khổ, “Hơn nữa, tôi sẽ xuống mau thôi, không tới vài phút nữa.”

Tạ Viêm không biết nói sao, đành phải đùa giỡn bá đạo, quàng tay qua vai cậu, lôi mạnh đi: “Ừ đi thôi, không được chạy đi lung tung nữa đó.”

Thư Niệm không tránh được, vừa đụng phải tay hắn thì như bị điện giật, cậu khẽ run lên, hơi hơi co vai lại.

“Xin hỏi vị này là?” Kha Lạc thản nhiên hỏi.

Tạ Viêm lúc này mới nhận ra nơi đây còn có kẻ thứ ba, nhìn y gật đầu khách sáo, “Tạ Viêm bên Tạ thị. Chào cậu.”

“Tôi là Kha Lạc.” Kha Lạc đứng thẳng lưng, rõ ràng so với hai người họ chẳng thấp hơn là bao.

“À ” Tạ Viêm nhớ ra tiểu thiếu gia đang là đề tài bàn tán này của Kha gia, chỉ cảm thấy tuy rằng diện mạo xinh đẹp, nhưng lại khiến người ta có cảm giác sắc bén, không khỏi lưu tâm quan sát y.

Thư Niệm đứng ngẩn ra nhìn hai người kia giáp mặt, bắt tay, gật đầu chào hỏi, rồi tách ra, không biết sao cậu lại liên tưởng tới cảnh trước khi bắt đầu trận đấu quyền anh mà thấy buồn cười.

Vừa quay người định đi, Kha Lạc đột nhiên giơ tay kéo cậu lại: “Này, chờ một chút.”

Tiếp đó lấy trong túi quần ra một cây bút lông, giở tay Thư Niệm ra, viết nhanh một dãy số.

“Của tôi đó.” Điệu bộ y nhe răng mỉm cười thật đúng là khiến người ta có chút kinh động, “Phải nhớ đấy.”

“Được, cảm ơn nhiều.” Thư Niệm biết y muốn ám chỉ việc hai ngày nữa lấy lại quần áo đã gửi đi giặt, rồi cả chuyện bồi thường cho bộ âu phục bị làm bẩn, liền gật đầu, cảm thấy đứa trẻ này thật hiểu chuyện.

Tạ Viêm lại lập tức cau mày, hồi lâu không nói năng gì, chỉ nhìn Kha Lạc đăm đăm, rồi kéo Thư Niệm đi.

Thư Niệm nhìn xuống bàn tay bị nắm chặt của mình, khẽ cười trừ.

Thiếu gia nhà cậu, làm việc luôn nhập nhằng khó đoán thế này đây.

Cậu khi xưa chỉ vì những tiểu tiết như vậy mới dám dặt nên nhiều ảo tưởng đáng thương.

Nay đã nếm trải, đương nhiên cũng phải thấu suốt mọi chuyện rồi.

14. Chương 14 - Chương 14

“Quản lý Thư, có người tìm anh.”

“Là ai?”

“Cậu ta nói mang đồ đến cho anh.”

“Được, cho người ta vào đi.”

Sáng nay mới gọi vào số của Kha Lạc, nói cho y biết địa chỉ công ty, chiều đến lập tức có người mang quần áo tới, tác phong làm việc thật nhanh nhẹn.

“Chào Thư Niệm ”

Thư Niệm liền ngẩng đầu nhìn, cái người vừa bước vào văn phòng, đánh tiếng chào

hỏi không phải là người giao đồ của cửa hiệu giặt là như cậu vẫn tưởng, mà chính là Kha Lạc đang đội mũ chơi bóng che khuất mặt như lần trước.

“Sao cậu lại tới đây?” Thư Niệm mỉm cười ngạc nhiên, vội đứng dậy kéo chiếc ghế đối diện cho y ngồi, “Nhờ ai đó mang đến là được mà?”

“À mới tan học, tiện đường đưa luôn ” Kha Lạc bỏ mũ xuống, cười ngại ngùng.

“Ra là vậy ” Tuy rằng thấy y vừa tan học lại không mặc đồng phục có phần kỳ quái, nhưng Thư Niệm cũng chẳng gạn hỏi thêm, “Cảm ơn cậu. Tí nữa tôi tan ca rồi, hay để tôi lái xe đưa cậu về?”

“Được.” Kha Lạc lập tức gật lấy gật để, nhìn cậu mỉm cười ra chiều thích thú.

Lần trước gặp Kha Lạc là lúc y vừa đánh bóng về, khó tránh mồ hôi đầm đìa, người

ngợm bần thiêu, còn mặt mày thì rử rượi. Hôm nay, y mang một dáng vẻ khoan khoái cởi mở, khuôn mặt đầy phấn chấn, mặc áo khoác thể thao kết hợp quần jeans gọn gàng vừa vặn, lại tạo cho người khác một cảm giác sáng sủa hẳn ra.

Tuy còn đường nét trẻ con, nhưng vẫn có thể đoán ra tầm đôi năm nữa khi y trưởng

thành sẽ là một anh chàng điển trai chết người. Tuổi trẻ thật hay, Thư Niệm có đôi chút ghen tị.

Vừa nghĩ ngợi vừa mở tập văn kiện, chợt chú ý tới khi Kha Lạc cúi đầu, bên cổ áo lấp

ló vật gì đó, nhìn kỹ, cậu không khỏi bật cười: ” Kha Lạc cả nhãn áo cậu cũng mặc ra đường luôn sao?”

Kha Lạc nhanh chóng với tay ra sau nắm cái nhãn mác quên chưa giặt ra, ngắc ngứ cả

buổi không nói nên lời, nhất thời bối rối đỏ bừng cả hai tai. Thư Niệm nhanh tay tìm dao rọc giấy giúp y cắt ra, cảm thấy bộ dạng đó của y rất thú vị.

“Cố ý mặc đồ mới tới gặp tôi sao?” Nhìn vẻ mặt lúng túng ửng hồng như sắp ngất của

y, thật khiến người khác khó nhìn được, muốn chọc ghẹo, “Đáng yêu ghê, cậu muốn hẹn hò với thúc thúc sao?”

Kha Lạc mím môi, sắc đỏ lan xuống tận cổ, chỉ gấn chặt mắt vào những vật trang trí bé xíu trên bàn.

Tự nhiên Thư Niệm lại có cảm giác mình cứ như ông chú trung niên gian ác bất lương.

“Đúng vậy.”

“À?”

“Tối nay anh có rảnh không?” Màu đỏ trên mặt còn chưa tan biến, Kha Lạc thành lĩnh ngẩng đầu, quyết chí hỏi tới cùng.

“Hả?”

“Tôi muốn mời anh đi ăn tối.” Ánh mắt rõ là nghiêm túc.

“A?”

“Được không?”

“A?”

“Có thể cùng nhau đi ăn tối không?”

“Ăn ”

“Có thể chứ?”

Bị hỏi dồn mãi, chẳng có thời gian đắn đo suy nghĩ, Thư Niệm cứ thuận tình gật đầu:

“Được, cùng đi ăn tối vậy.”

Kha Lạc lập tức nở nụ cười, cứ như đã hoàn thành nhiệm vụ cực kỳ trọng đại.

Bữa ăn tối đó, Kha Lạc kéo cậu đến một nhà hàng chuyên làm hải sản, không kể là xa

hoa, nhưng lối bày trí và cách phối màu bên trong đều rất thú vị, nhìn khắp nơi đều có thể thấy những chế phẩm từ vỏ sò thô nhưng lại không kém phần tinh tế, tạo nên một loại cảm giác rất mới mẻ, tựa như đang ngồi ở bờ biển thưởng thức món hải sản vừa được ngư dân đánh bắt. Thư Niệm thích nhất chính là những con se sẽ làm bằng sợi ốt đỏ đặt trong vỏ sò biển, món canh nóng hôi hổi lại cay nồng, chẳng biết ăn đến lúc nào đầu cậu đã nhể nhại mồ hôi, chớp mũi ửng hồng, mũi không ngừng sụt sịt, chặt vật khó tả.

Trước đây làm việc ở nhà họ Tạ, bất kể trong ngoài thế nào đều phải nghiêm cẩn tuân

thủ lễ nghi, tránh gây tổn hại thể diện Tạ gia, cậu luôn thấy tự ti, đã hiểu rõ địa vị của mình, lại càng phải hết sức giữ gìn quy củ để không chọc giận tới ai.

Đã lâu rồi cậu mới lại như hôm nay, được trải nghiệm cảm giác không cần phải kiêng

nể gì, cứ mặc nước mắt nước mũi thi nhau tứa ra, còn lấy cả tay bốc thức ăn. Trong không khí tự do cởi mở như thế này, khắp người đều thư thái dễ chịu, tuy rằng ngồi đối diện Kha gia tiểu thiếu gia, cậu lại không cảm thấy gò bó chút nào. Hiển nhiên là Kha Lạc cũng có cùng suy nghĩ, ăn cay đến phải hít hà mãi mà vẫn luôn mồm kể cho cậu nghe những mẫu chuyện hài hước ở lớp học.

Hai người đều thấy điệu bộ đối phương vừa lau nước mũi vừa phì cười thật đáng buồn

cười, bèn trêu chọc nhau không chút lưu tình, còn hứng chí lên gọi thêm mấy cốc bia lớn uống cho thỏa sức, hoàn toàn bất chấp việc một người hãy còn vị thành niên, một người từ lượng tồi kinh khủng.

Kết thúc bữa ăn, gặp một cơn gió lạnh thổi qua khiến người ít nhiều tỉnh táo lại, Thư

Niệm mới cảm thấy hơi thẹn vì bộ dạng mất hình tượng lúc nãy, nói sao thì cũng đã tầm ba mươi mà còn ngả ngớn thế này. Đối diện khuôn mặt rạng ngời của Kha Lạc, cậu có chút ngượng ngùng.

“Mặt anh đỏ au rồi.” Kha Lạc quan sát cậu thật lâu rồi nghiêm trang nói.

“Đúng ha ” Thư Niệm ngưỡng ngưỡng xoa vành lông mày chớm đỏ, chắc hẳn nét mặt ửng hồng vậy nhìn rất ngốc.

“Thật đáng yêu.”

“Cái gì?” Thư Niệm nhất thời không nghe rõ, vừa định hỏi lại, khóe mắt lại lướt sang

người đang lén lút nhìn trộm từ bàn bên cạnh. Kẻ vừa bị bắt gặp liền ngoảnh mặt đi, cũng không quên giả vờ khoác lên một bộ dạng điềm nhiên.

Kha Lạc cũng ngó qua bàn bên cạnh, mặt y lộ vẻ chán ghét quen thuộc, lí nhí một câu

“Mất cả hứng”, rồi kéo tay Thư Niệm, “Chúng ta đi thôi.”

“Cũng phải, muộn thế này rồi, người nhà cậu sẽ lo lắng? Tôi chở cậu về.”

“Người nhà?” Kha Lạc cười rộ lên, “Nếu anh muốn nói tới những người nhà họ Kha thì tôi không sống cùng bọn họ.”

“Bọn họ đời nào để tôi ở lại nhà lớn của Kha gia. Tôi có nhà riêng bên ngoài, nhân tiện anh ghé chơi một lúc đi, được không?”

Lúc vừa khởi động xe, mày Kha Lạc càng nhíu chặt hơn, bỗng nhiên y giành lấy tay lái:

“Để tôi lái cho.”

“Cái ” Thư Niệm không kịp trở tay, đành phải cố luồn người qua đổi vị trí cho y. Ngay

sau đó, Kha Lạc liền phóng xe quá tốc độ một cách điên cuồng khiến cậu không kịp được phải la toáng lên.

“Đừng thế này, chạy chậm lại đi, vậy không được đâu, này ”

Đùa kiểu gì thế này, bọn họ vốn là say rượu lái xe, không an phận thủ thường thì sẽ dễ bề lãnh giấy phạt, y chơi trội như vậy khác nào mời cảnh sát đến tóm cả bọn.

Kha Lạc bỏ ngoài tai tất cả, khuôn mặt âm trầm vừa rửa thắm câu gì đó, vừa thử thách

mạnh mẽ sức chịu đựng trong trái tim đáng thương của cậu, lao bạt mạng trên đường lớn. Thư Niệm sợ tới mức mặt trắng bệch ra, nói không ra lời, chỉ có thể ngoác mồm ngồi yên nhìn phía trước mà phó thác cho số trời.

Không biết đã lạng lách như điên mất bao lâu, cuối cùng Kha Lạc mới chịu dừng lại.

Khi xe thắng kệt lại, y hung hăng tung nắm đấm lên tay lái. Đoạn y ngồi im một buổi trời, rồi cắn chặt môi, ném cho Thư Niệm một câu nói không đầu không đuôi: “Cứ thế này đi Sau

này tôi không đến làm phiền anh nữa.”

“ Cái gì?” Thư Niệm ngậy ra như phồng.

“Hôm nay tôi rất vui ” Mặc dù nói thế nhưng Kha Lạc nhìn rất uể oải, “Có thể đi ăn với anh thật là vui Tối nay thật cảm ơn anh ”

Thư Niệm nhìn vẻ căng thẳng khốn khổ trên mặt y, tóc y ướt đầm dính bết trên trán, cậu vươn tay vén tóc cho y, “Đã xảy ra chuyện gì vậy? Có gì cậu cứ nói đi.”

Kha Lạc giận dữ bặm môi, lẳng lặng nhìn tay mình đến đờ người, thật lâu sau mới trả

lời bằng giọng thiếu tự nhiên: “Xin lỗi, trước đây đã không nói rõ với anh Qua lại với tôi, anh sẽ gặp nhiều phiền toái đó.”

Cont.

“Hử?” Giống như đang dỗ dành, Thư Niệm xoa xoa đầu y, “Sao lại thế?”

“Điều tại đám người đó Hồi nãy anh cũng nhìn thấy đó, đó là người được cử đi theo

dôi tôi. Thật nhảm nhí. Nhưng đúng là như vậy đấy Bất kể người nào ở bên cạnh tôi đều bị bọn họ làm phiền Đám bạn trước đây của tôi cũng bị dọa cho chạy mất tăm Lũ người nhà họ Kha, ngay từ đầu ai cũng khinh khi tôi Xem tôi không hơn con chó Sau khi ông ngoại lập di chúc thì rồi rít chạy theo tôi, vừa đâm vừa xoa Kệ xác họ! Tôi có đem tiền đốt sạch cũng không có cửa cho họ!” Kha Lạc bắt đầu nói năng lộn xộn, “Tôi vừa kết bạn với ai, bọn họ đã nghĩ người ta chạy theo giành của Lo đồng tiền này rơi vào tay người đứng Giống như chó

điên cắn người không buông Đúng là bệnh hoạn mà ”

“Cả anh cũng vậy Chúng ta cũng mới gặp nhau được hai lần, không hiểu bọn họ

khẩn trương gì chứ Anh xem, lúc nào cũng bám đuôi chúng ta, có đuổi cũng không đi! Mà thôi Coi như xong, sau này anh cũng không cần để ý đến tôi nữa.” Kha Lạc cam chịu nói, “Tôi chỉ mang rắc rối đến cho anh, chứ chẳng có lợi lộc gì đâu Được rồi, tôi phải vào nhà, tạm

biệt, chúc ngủ ngon.”

“Cái gì thế Đợi đã,” Thư Niệm cười khỏ, giữa chặt cổ tay y, “Rõ ràng cậu đã mời tôi đến nhà chơi mà.”

Kha Lạc dường như còn đang tức tối, y cứ đứng bất động, quay lưng về phía cậu.

“Lật lọng nha.”

“Nhưng mà ”

“Không sao, tôi có một thân một mình, chẳng dính dáng tới ai, lại còn làm việc cho Tà

thì, bọn họ có thể làm gì được tôi? Cậu đừng quá lo.”

“ Một ngày nào đó anh sẽ chán ghét tôi.” Kha Lạc do dự một lúc, rồi nói yếu ớt.

“Sao thế được,” Thư Niệm vừa cười vừa cốc nhẹ đầu y, “Đi nào, phiên cậu đưa tôi đến nhà cậu ngồi chơi một lúc đi, Kha thiếu gia.”

Cậu vốn định đưa Kha Lạc về rồi sẽ gấp rút chạy về nhà. Dù sao trời cũng không còn

sớm, e rằng Tạ Viêm lại nổi cáu. Nhưng bây giờ thấy Kha Lạc tội nghiệp thế này, cứ thế mà bỏ đi thì thật quá vô tình.

Cảnh quan và kiến trúc nội thất nơi Kha Lạc sống nhìn rất đẹp mắt, đồ dùng cũng

được trang bị tương đối đầy đủ, dù có hơi bề bộn nhưng lại rất sạch sẽ, trên mặt bàn và giá sách là tầng tầng lớp lớp những món đồ được xếp chồng lên nhau. Đúng là phòng của học sinh trung học điển hình.

Nhưng có lẽ do gian phòng quá rộng, cậu cứ cảm thấy nó quá ư trống trải, lại mang

theo sắc thái âm đạm khiến Thư Niệm nghĩ tới cảm giác sống ở đây không biết có phải rất lạnh”Thiếu hơi người, phải không?” Kha Lạc rót hai cốc nước nóng, đặt hai tấm nệm lên

thảm trải sàn, bật TV. Cuối cùng căn phòng mới tồn tại chút sinh khí. Hai người ngồi xếp bằng xuống, nhìn vô định khắp bốn phía.

“Cậu cứ năng mời bạn gái về nhà, giúp cậu dọn dẹp thì sẽ khá hơn nhiều.”

“Bạn gái?” Kha Lạc mỉm cười.

“Thế nào?”

“À, không ” Kha Lạc nghiêng nghiêng mái đầu, bĩu môi nói, “Tôi là người tự do. Đàn ông độc thân là viên kim cương mà~” (em ơi, em còn chưa thành niên nha)

“Gật người,” Thư Niệm cũng bắt chước điệu bộ đáng yêu của y, “Sao có thể chứ, cậu đẹp trai thế kia lại không có người thích ư?”

Kha Lạc lập tức đỏ mặt, dường như rất phấn khởi, lại có chút lung túng: “Thật hử ”

“Thật mà,” Thư Niệm tiếp tục trêu ghẹo y, “Cậu rất bảnh trai mà Chẳng lẽ chưa có

ai khen cậu sao? Tôi thấy cậu rất được, phải có nhiều người thích mới đúng chứ.” Tuy rằng không phải nói khoác, nhưng nếu là bình thường, với tính cách của mình chẳng khi nào cậu lại nói thế. Đây là vì tên nhóc con này đúng là sắp thành quả cà chua chín rồi.

“À ” Kha Lạc mím môi, mặt mày đỏ bừng, “Ồ sau này mời anh đi chơi nữa có được không?”

“Đương nhiên là được.” Thư Niệm ưng thuận ngay tắp lự.

“Ngày mai có được không?”

“Ồ?” Đối diện ánh mắt mong đợi của Kha Lạc, lại cảm thấy cậu bé bị cô lập, trợ trọi một mình thật đáng thương, cậu gật đầu, “Được chứ. Mai muốn đi đâu?”

“Tối mai đi xem phim có được không? Bộ phim mới công chiếu rất hay, nhưng chẳng có ai đi coi với tôi ”

“Được.” Thư Niệm mới nghe hết nửa câu lại mềm lòng.

“Thế ngày mốt thì sao?”

“Hả?” Thư Niệm hơi sững lại.

“Một là cuối tuần Tôi muốn ra bờ biển, nhưng không có bằng lái, nên tự mình chạy đi xa vậy không ổn lắm, nếu lỡ bị tóm được ”

“Cũng được Tôi chờ cậu đi.”

“Chắc là hai ngày cuối tuần anh luôn rảnh?”

“ Đúng vậy.”

“Đến chơi với tôi nha?”

“Ở nhà một mình buồn lắm ”

“Ừm, không sao, tôi sẽ đến.”

“Thật chứ?”

“Ừ, thật.” Thư Niệm trêu mếu vuốt nhẹ làn tóc mềm mại của y. Y đáp lại bằng ánh mắt ngời sáng và khóe môi lấp lánh nụ cười.

Đối với Kha Lạc, cậu chỉ cảm thấy y vừa đáng yêu lại đáng thương. Tuy rằng may mắn không có nhiều cách biệt bởi mười hai năm chênh lệch tuổi tác, nhưng cũng đủ để khơi gợi tình thương vô bờ của người cha không ngớt dâng lên trong cậu. Nói thế nào thì cậu cũng đã bước sang cái ngưỡng ba mươi rồi.

15. Chương 15 - Chương 15

“Quản lý Thư, cuối tuần mọi người kéo nhau đi tắm suối nước nóng, anh lại không đi nữa à? Phúc lợi của công ty, không xài cho đã thì thật phí của giờ.” Lúc rảnh rồi trước giờ họp, chị trưởng phòng kế hoạch ngồi bên cạnh gọi chuyện với Thư Niệm.

Tính cách Thư Niệm nhã nhặn, không thích buôn chuyện, là mẫu người biết lắng nghe, nên quan hệ giữa cậu và các đồng nghiệp nữ trong công ty rất hòa hợp.

“Chịu thôi, cuối tuần tôi có việc rồi.” Thư Niệm uể oải xoa nhẹ thái dương, chuẩn bị tốt tinh thần đối phó với cả một buổi họp dài lê thê. Đạo gần đây, tinh thần cậu rất kém, người thì mệt rũ, hôm qua còn liều mạng đi chơi bóng cùng tên nhóc kia, suýt chút nữa đã khiến cậu rã hết xương cốt.

Cậu cũng muốn tham gia các hoạt động thư giãn gân cốt, tiếc thật...

“Gần đây anh thường bận rộn lắm nha, có bạn gái rồi à?”

“Đâu có.” Thư Niệm lắc đầu cười xòa, rồi cúi xuống nhìn đồng hồ. Cậu chỉ mong cuộc họp này không kéo dài quá muộn, chốc nữa còn phải đi đón tên tiểu quỷ đang tuổi mới lớn, rất cần người quan tâm kia, rồi cùng nhau đi ăn tối.

“Xạo hoài,” Chị trưởng phòng nhích lại gần cậu một cách ám muội, “Vội vàng như vậy, ngày nào cũng có hẹn, không phải đang yêu thì là gì?”

“Không phải thật mà...” Thư Niệm cười khổ.

Bạn gái thế nào được, phải gọi là nhận con nuôi mới đúng.

Hiện tại chẳng khác nào cậu đang làm tròn bổn phận “người cha”, bận rộn đi tập đánh bóng cùng Kha Lạc, theo dõi gần hết các trận bóng của Kha Lạc, lúc nào cũng xách theo khăn mặt và nước tinh khiết như cha hiền, đến tối còn phải giúp Kha Lạc ôn lại bài trên lớp, vì Kha Lạc đã là học sinh cuối cấp, hại lòng cậu cũng sắp như cha mẹ thí sinh, thường hay lảm nhảm gấp mười lần trước kia.

“Nói anh nghe chút nè, đừng sống khép mình như vậy nữa, anh có biết tất cả mọi người đều quan tâm đến chuyện của anh lắm không...”

“Tôi?”

“Thì đó, tới tuổi này còn lẻ bóng, anh không thấy lo sao? Nếu không có bạn gái, tôi giới thiệu cho anh...”

“Thôi, cảm ơn ý tốt của chị, không cần đâu.” Thư Niệm vội xua tay cười.

“Thấy chưa thấy chưa, đã bảo là anh có bồ mà! Còn không chịu nhận! Chính tai tôi nghe anh đặt hai chỗ ở nhà hàng mà!”

“Được rồi, đó là...” Thư Niệm đang định giải thích, đột nhiên sau lưng nổi lên cơn gió lạnh.

“Nơi này là phòng họp, không phải chợ cá, có chuyện tâm phào gì đợi sau giờ làm hằng nói.”

Lúc này mới nhận ra Tạ Viêm không biết đã vào tự bao giờ, đang đứng phía sau bọn họ, trưng ra một bộ mặt lạnh như tiền, biểu cảm cho thấy tâm tình hẩn xấu tới cùng cực. Hai người lập tức ngậm miệng, cúi đầu, hết sức cẩn thận tránh giẫm phải địa lôi.

Cả công ty đều biết, nhìn sắc mặt Tạ Viêm thì hôm nay hiển nhiên là hẩn vô cùng, vô cùng cáu giận, vài đề nghị các vị trưởng phòng nêu ra đều bị bác bỏ hết không chút lưu tình, hẩn còn tiện thể phê bình một trận tới bởi, luôn mồm mắng nhiếc “Đồ vô dụng”. Mọi người đều sợ tới mức không dám bép xép, cả bọn đưa mắt nhìn nhau rồi cúi gằm mặt, rù rờ chịu trận. Nhưng hóa ra cuộc họp lại kết thúc sớm hơn dự đoán rất nhiều, tiếc là tất cả mọi người đều bị bắt phải ở lại nghiền ngẫm tiếp. Tạ Viêm đã ra lệnh bảo mọi người làm thêm giờ, còn ai dám không theo.

“Không biết ai đã đắc tội ổng.” Mọi người im như thóc, lũ lượt kéo ra rồi thề thào oán trách.

“Quản lý Thư, anh biết ai không?”

“Hử? Cũng không rõ lắm.” Thư Niệm duỗi tay cười khổ.

Làm thế nào cậu biết Tạ Viêm nghĩ gì.

Đạo này, hai người họ ngày càng xa cách, nhất là toàn bộ thời gian rỗi của cậu hiện nay hầu như đều dành cho Kha Lạc, chỉ có bữa điểm tâm và lúc đến công ty họ mới chạm mặt nhau.

Lúc đầu, Tạ Viêm còn thờ ơ hỏi xem cậu ra ngoài gặp ai, sau mấy lần câu trả lời đều là cái tên nhóc Kha Lạc kia, vẻ mặt hẩn liền trở nên quái dị khiến Thư Niệm thật xấu hổ.

Đương nhiên cậu hiểu được ẩn ý giấu trong đáy mắt Tạ Viêm, nhưng lại không dễ dàng giải bày cho hợp tình hợp lý với hẩn, chẳng thể nói dù mình đồng tính luyến ái nhưng không phải cứ gặp đàn ông là sinh những ý muốn không an phận.

Thế lại càng khiến bản thân càng thêm nực cười.

Nay thì Tạ Viêm cũng chẳng buồn đoái hoài đến cậu, rõ ràng đã cảm thấy quan hệ giữa hai người nhanh chóng xấu đi, cậu cũng mù tịt, chỉ còn biết đoán chừng rằng chuyện mình và nam giới giao du thân thiết chính là nguyên nhân khiến Tạ Viêm vốn không thích gay càng thêm chán ghét cậu.

Nhưng cậu cũng hết cách.

Tạ Viêm phớt lờ cậu, cậu cũng đã quen dần. Nhưng cậu không thể bỏ mặc Kha Lạc cô độc một mình.

Dù bản thân có thể nào cũng không thể có được người thương, chỉ bằng dành thời gian sức lực mang đến cho ai đó một chút ấm áp.

Trở về phòng làm việc, không còn lựa chọn nào khác cậu đành tiếp tục công việc, vừa miễn cưỡng nhìn đồng hồ. Không biết khi nào mới hết giờ làm việc đây. Tạ Viêm đứng án trước cửa văn phòng không hề có ý rời đi, nào ai dám động dẩy nửa bước.

“Quản lý Thư...”

“Gì thế?” Thư Niệm ngược nhìn bộ mặt méo mào của kế toán phòng tài vụ.

“Bị trả về nữa rồi...” Kế toán không cầm được nước mắt, “Quý tha ma bắt, hôm nay sếp đúng là bạo long, đơn từ gì cũng không chịu ký... Thêm lần nữa chắc tôi treo cổ luôn...”

“À...” Thư Niệm vội an ủi kẻ xui xẻo, “Thôi nào, ai chả bị thế, ngày mai các cô hãy thử lại xem sao.”

“Haizz, bọn mình ai chẳng cần miếng ăn, tiền không lãnh được...” Kế toán tiếp tục đeo bộ mặt thảm thiết, “Quản lý Thư, anh và sếp giao tình rất tốt, anh cứu tôi một lần đi, được không?”

“Cái gì nữa đây.” Thư Niệm trầm thờ dài một hơi, vừa bực vừa buồn cười, “Để đó đi, lát nữa tôi đem của tôi đi sẽ đưa hộ luôn. Cũng không chắc ăn đâu nha.”

Nhìn chữ ký xiêu vẹo trên văn kiện vừa cầm lên tay, cậu biết ngay Tạ Viêm đang nổi trận lôi đình. Khi nào đang phấn chấn, hai chữ “Tạ Viêm” được ký như rồng bay phượng múa, đẹp đến khôn tả, kẻ ngốc cũng hiểu được tâm tình sếp đang phơi phới. Phải những lúc không vui, chữ viết của hắn cứ nguệch ngoạc như cua bò, không mấy khác nét chữ của mấy đứa nhóc tiểu học. Nghiêm mặt đến gõ cửa phòng làm việc của Tạ Viêm, khi nhận được hai tiếng “Vào đi” gắt gỏng, cậu mới dám đẩy cửa ra, cung kính đi vào, trình bản kế hoạch đã sửa đổi và đơn từ được kế toán nhờ đưa: “Thiếu gia, mời cậu xem qua.”

Tạ Viêm mặt nặng mày nhẹ đón lấy, lật qua vài trang, bặm môi không nói một lời. Hắn không lên tiếng, đương nhiên Thư Niệm không dám nhúc nhích, đành phải đứng mãi tư thế hợp khuôn phép.

“Cậu...”

Thư Niệm còn tưởng hắn lại muốn nổi điên lên mắng chửi, nào ngờ tuy rằng Tạ Viêm đang chau mày, nhưng giọng điệu lại không mấy gay gắt: “Tối nay cậu có về nhà dùng cơm không?”

“Hả?” Việc hoàn toàn ngoài dự liệu, Thư Niệm sững sốt một chốc mới cười đáp: “Không được rồi, tôi bận việc...”

Sắc mặt Tạ Viêm trầm xuống, khinh khỉnh nói: “Lại là tên tiểu quỷ kia hả? Mắc hẹn với nó sao? Lúc nào đến chỗ công cộng cũng có đôi có cặp, sợ người khác không biết chuyện hai người phải không?”

Thư Niệm xấu hổ cười gượng, nhất thời không biết phải nói sao.

“Bọn tôi là hoàn toàn trong sáng.”

“Thật sao? Được thế thì tốt.” Tạ Viêm gấp bộ văn kiện lại, nét mặt lãnh đạm không muốn nhiều lời, “Dù sao tự cậu cũng phải biết ý tứ một chút. Đừng để bại hoại danh dự Tạ gia.”

Nụ cười trên mặt Thư Niệm vừa lễ phép mà lại có phần cứng nhắc, mất một lúc cậu mới khẽ đáp: “Vâng, thiếu gia.”

“Cậu hiểu được là tốt rồi.” Tạ Viêm thoáng ngưng lại, liếc qua nhìn điệu bộ cúi gập đầu của cậu, “Đừng để tôi phải nghe những lời đồn đại kỳ lạ gì nữa đây.”

“Vâng.” Thư Niệm xiu giọng đáp lại.

Bản thân cậu cũng thấy chán ghét khuynh hướng tình dục của mình. Chính nó đã khiến cậu bị đẩy khỏi cuộc sống của Tạ Viêm, càng ngày càng xa thêm, càng ngày càng bị Tạ Viêm ghét bỏ hơn.

Nếu có thể lựa chọn, cậu cũng hy vọng mình có thể là loại người “bình thường” như Tạ Viêm những muốn. Thế thì mọi phiền não đều chẳng có, cậu cũng không cần phải sống dè dặt đến cùng kiệt thế này.

“Thư Niệm!!”

Nhìn cậu thiếu niên trong quán ăn đang ra sức vẫy tay gọi cậu, Thư Niệm cố vực dậy tinh thần, nở nụ cười: “Ngại quá, còn bắt cậu phải chờ tôi.”

“Thì đó...” Kha Lạc đang gặm ống hút trông rất thăm, “Chờ anh cũng đã lâu, cứ tưởng anh cho tôi leo cây...”

“Sao thế được.” Cậu ngồi xuống mỉm cười trấn an y, “Đã đói bụng rồi hả? Muốn gọi món gì không?”

“Tôi sợ anh ghét tôi rồi... Suốt ngày cứ quần lấy anh, không biết anh có thấy tôi phiền không nữa...” Kha Lạc dẫu môi, cậu nhóc đã lớn tướng còn bày ra một vẻ mặt như vậy, thật hết sức đáng yêu.

“Được rồi,” Thư Niệm mỉm cười, xoa đầu y, “Toàn nghĩ lung tung, gọi đồ ăn đi, nhịn đói lâu quá không tốt cho dạ dày đâu, chẳng bao lâu nữa cậu phải thi rồi, phải lo giữ gìn thân thể chứ.”

“À...” Kha Lạc vẫn cúi đầu, cắn môi, không thèm ngó tờ thực đơn, “Mai mốt anh... đừng đến muộn nữa được không? Tôi cứ sợ anh không đến... rồi lại lo... nhờ đâu đợi mãi mà anh chẳng tới thì sao đây... Biết đâu tự nhiên anh lại không muốn gặp tôi...”

“Không có chuyện đó đâu,” Thư Niệm vội vỗ về y, “Có việc không tới được thì chắc chắn tôi sẽ báo cậu biết, bữa nay kẹt làm ngoài giờ...”

“Anh sẽ luôn đúng hẹn, phải không?”

“Đương... nhiên.” Ánh mắt y rất giống con thú nhỏ làm Thư Niệm hơi luống cuống.

“Bất kể có thể nào, anh đều sẽ đến gặp tôi chứ?”

“Ừ...” Thư Niệm âu yếm xoa nhẹ làn tóc mềm mại của y, “Đương nhiên là thế. Xin lỗi, sau này sẽ không để cậu chờ nữa đâu.”

Có lần cùng tán gẫu, Kha Lạc đã từng nói, lúc bị gửi đến trại mồ côi, người đưa y đi dắt y đến trước cổng cô nhi viện rồi nói với y, “Con ngoan ngoãn ở đây chờ ta, ta đi mua cho con ít kẹo, sẽ trở về liền.”

Y đã thật sự ngoan ngoãn một mình đứng đợi nơi ấy, đợi đến khi trời tối mịt mùng, đường phố không còn một bóng người, y lạnh đến muốn nói cũng không mở miệng được, mới chịu chấp nhận rằng người phải đến rước y rốt cuộc đã không xuất hiện.

Đứa trẻ này thật sự khiến cậu tủi lòng.

“Cậu yên tâm đi.” Nhìn đôi mắt vẫn còn do dự bất an của Kha Lạc, Thư Niệm vỗ nhẹ bàn tay y đặt trên bàn, an ủi, “Tôi sẽ không nói dối cậu đâu.”

Bỗng dưng Kha Lạc lật tay lại, siết chặt tay cậu trong lòng bàn tay y, Thư Niệm hơi ngạc nhiên, cậu còn chưa kịp phản ứng, Kha Lạc đã nhanh chóng đan mười ngón tay của hai người vào nhau, chẳng chịu buông ra.

Bàn tay mạnh mẽ ấm áp của cậu nhóc khiến tim cậu suýt nổi trống dồn dập. Vì e ngại khuynh hướng tình dục của mình, bình thường cậu luôn cố hết sức giữ khoảng cách với Kha Lạc, tránh va chạm tay chân để khỏi nảy sinh những tình huống khiến mọi người khó xử. Hai người đụng chạm thân mật như hôm nay chỉ mới là lần đầu.

“Ừm...” Thầm muốn nhẹ nhàng rút tay về, bỗng nghe thấy tiếng “Cạch” khê vang lên, cậu vội xoay qua nhìn.

Người ngồi bên gần đấy, sắc mặt khó coi đến cực điểm là Tạ Viêm. Cậu bồi bàn vừa chạy tới liền nhanh tay dọn dẹp bàn ăn bị rượu vang đổ xuống loang đỏ.

“Thiếu gia...” Hoảng hồn rút tay lại, cậu vội quay sang chào hỏi Tạ Viêm đang bất ngờ xuất hiện ở nơi này.

Nhưng Tạ Viêm chẳng thèm đếm xỉa tới cậu, hần quay sang cô gái ngồi cùng bàn, mở miệng lãnh đạm: “Ta đến quán khác đi.” Rồi chậm rãi buông thêm một câu: “Chán thật.”

Về mặt Thư Niệm có phần dờ dẩn, lúng túng giấu bàn tay vừa rút về dưới góc bàn. Thấy Kha Lạc đang tần ngần nhìn mình, cậu liền cười gượng: “Gọi món đi, cậu không đói hả?”

Kỳ thực việc nắm tay giữa những người đồng tính chẳng thể nói lên điều gì.

Chỉ là, việc đó lại khiến cho Tạ Viêm vốn rất nhạy cảm với chuyện đồng tính càng thêm căm ghét đến dường ấy. Cậu thật sự đã cảm thấy chán chường và tuyệt vọng.

Nếu đổi lại là cậu cầm tay Tạ Viêm, có lẽ thiếu gia của cậu cũng sẽ thấy ghê tởm mà hất ra.

Đúng thật là cái thời có thể vô tư chạm vào đối phương đã xa rất xa.

End chap 15.

16. Chương 16 - Chương 16

16

Thư Niệm chỉ cảm thấy tinh thần cậu càng ngày càng sa sút, về mệt mỗi lộ hẳn ra ngoài, tối đến thì liên tục mất ngủ, tỉnh táo đến nỗi chỉ còn biết lặng thinh nhìn trần nhà tối u, ban ngày đi làm đầu đau như búa bổ, thái dương co giật loạn cả lên.

Điềm báo bệnh mau như núi đổ (1) mà.

Thật ra bệnh cũng không nặng cho lắm, chẳng qua chỉ là lao lực quá độ, làm mãi sinh ốm, phát sốt một chập rồi cũng khỏi. Cậu cũng không lưu tâm.

Kỳ thật công việc cũng không nặng nhọc, tuy Kha Lạc cứ hay bám lấy cậu, nhưng y rất hiểu chuyện, không cần cậu phải lo lắng, thể lực cũng không có khả năng bị kiệt quệ.

Chỉ là cậu cứ cố ngăn không cho bản thân nghĩ tới Tạ Viêm, cố ép mình trấn tĩnh trước vẻ lãnh đạm đầy chán ghét của Tạ Viêm, cố tìm đủ cách không để chính mình có thời gian buồn rầu nản chí, những điều đó khiến cậu dần cảm thấy có phần khó chống đỡ.

Chẳng hạn như hôm qua, vừa nhận cuộc gọi của Kha Lạc trong phòng khách, Tạ Viêm mặt mày hằm hằm, ném vỡ cả tách trà, bảo cậu rút ra ngoài, rút đi xa xa mà nghe điện, cậu phải dùng rất nhiều khí lực mới giữ nổi vẻ bình tĩnh trên mặt.

Không sai, cậu không bức tức, cũng sẽ không nổi cáu, sẽ không uất ức, nhưng cậu vẫn có cảm giác “tổn thương”. Đôi khi, dù có kiềm chế thế nào, lòng cậu vẫn đau âm ỉ.

Hiện là giờ nghỉ trưa, Kha Lạc đã tan lớp, từ trường học chạy đến hàng ăn gần công ty, cùng cậu dùng cái món Hồng Du Sao Thủ (2) khiến chớp mũi người ta cứ đầm đìa mồ hôi.

Kha Lạc đặc biệt thích ăn ở các hàng quán nhỏ, không phải vì giá cả phải chăng, mà vì trong nhà hàng sang trọng hai người toàn phải ngồi nghiêm chỉnh ở hai góc bàn. Ở những nơi nhỏ bé, xoàng xĩnh như chỗ này, hai người chỉ còn cách dồn lại một góc, tay chạm tay chân đụng chân, hoàn toàn là không khí gần bó thân thiết.

“Thư Niệm...”

“Ừ?” Thư Niệm cầm cái bát nghi ngút khói, xớt vài viên hoành thánh cho y. Cậu nhóc đang tuổi phát triển cơ thể, bữa trưa chỉ ăn một bát hoành thánh thì làm sao đủ.

“Anh có nhớ... hôm nay... là ngày gì không?” Kha Lạc lấy muỗng khuấy nước súp thơm phức trong bát, ấp a ấp úng nói, dường như có phần mắc cỡ, nhưng giọng nói lại không giấu được sự hưng phấn, con người sâu thẳm đen huyền phản chiếu ánh sáng từ cửa tràn vào, thật là rực rỡ lấp lánh.

“Đúng rồi... Sinh nhật cậu! Sắp tròn mười tám tuổi rồi ha!” Thư Niệm giật mình, rõ chán, cậu đúng là một quá hóa hồ đồ, lại quên hết sạch một chuyện hệ trọng thế, “Hay là chúng ta đến chỗ khác ăn đi, phải mừng sinh nhật cậu cho đàng hoàng một chút, quà thì để tối tôi tặng sau nhé?”

“Không hề gì, ở đây ăn cũng rất ngon!” Kha Lạc vội giữ chặt cái bát, ngưỡng nghịu đưa tay vuốt vuốt vành tai do đỏ của mình, “Có điều... tối anh có rảnh không? Qua nhà tôi đi... Thế nào?”

“Được.” Thư Niệm gật đầu, trấn tĩnh lại tinh thần, “Tôi mang bánh ngọt qua cho cậu. Có quà gì cậu đặc biệt thích không?” Cậu vốn muốn tan ca về nhà thả sức làm một giấc. Nhưng qua ngày hôm nay, Kha Lạc sẽ hoàn toàn tự lập. Một ngày sinh nhật vô cùng ý nghĩa. Bất kể thế nào, cậu đều không thể để y thất vọng được.

Không biết có phải là ảo giác không, chỉ chớp mắt mặt Kha Lạc càng đỏ hơn, hé môi nửa ngày mới “Ừ” một tiếng.

“Có đấy...”

“Hả, là cái gì? Tan tầm tôi đi mua liền.”

“À...” Kha Lạc dường như rất ngượng ngùng, ngoảnh mặt đi không nhìn cậu, mãi chọc mấy viên hoành thánh trong bát, “Cái này... để tôi nói sau... Anh nhớ qua là được rồi.”

“Ha...” Nhóc con còn ra vẻ bí hiểm. Cậu mỉm cười cứng chiều, xoa nhẹ mái đầu xinh xinh của Kha Lạc.

“Nhất định phải tới đó.”

“Đương nhiên rồi.”

“Đúng bảy giờ đến nhà tôi nha, không được đến muộn đâu đấy.”

“Biết rồi.”

“Tôi sẽ ở nhà đợi anh mãi thôi... Nếu anh dám không đến... Tôi...”

“Được rồi, biết rồi, sáu giờ năm mươi tôi nhất định sẽ đến, có được chưa?”

Dùng bữa xong, cậu lại cùng Kha Lạc tán dóc một lát, thời gian nghỉ ít ỏi còn lại vốn định để chợp mắt chút đỉnh lại đi tong rồi. Lúc trở về công ty, đầu cậu cứ kêu lên ong ong, đau đến mức phải không ngừng ấn huyệt thái dương.

“Quản lý Thư, anh về rồi. Tạ tiên sinh tìm anh đó.” Trợ lý chào cậu với vẻ mặt sợ hãi.

“À? Tôi biết rồi, cảm ơn.” Thư Niệm có dự cảm không hay. Hai ngày nay tình trạng rất tệ, gây ra không ít sai sót, cậu đã bị cảnh cáo qua nhiều lần rồi.

Quả nhiên mới đẩy cửa vào đã thấy Tạ Viêm xanh xám mặt mày, hung hăng ném bản hợp đồng về phía cậu: “Cậu làm ăn kiểu gì vậy? May là cậu đã làm cho Tạ thị nhiều năm rồi, loại sai lầm này cũng mắc phải! Tự mà xem lấy!”

Thư Niệm bị cơn thịnh nộ của hân làm cho chấn động, cuống quýt nhặt lên xem kỹ.

“Viết thiếu một số không! Cậu có biết thiếu một số không thì lệch mất bao nhiêu không?! Công ty chịu bao nhiêu tổn thất? Cậu tự tính thử xem! Có bồi thường nổi không? Cậu mau nói tôi biết, cậu tính trả lại thế nào đây?”

Thư Niệm đứng thộn ra kinh ngạc, quả thật không thể tin vào hai mắt mình, nửa ngày vẫn không nói được một chữ.

Hoàn toàn không dám tưởng tượng, thời điểm đầu óc cậu xây xẩm lại gây nên một sai lầm tai hại đến thế.

“Cậu có hoa mắt không? Cứ thả hồn lên mây, không lo chú tâm, toàn nghĩ cái gì vậy? Đầu óc cậu để đâu hả? Có phải đang học theo tụi ranh con yêu đương bộp chộp không? Cậu lớn rồi, sao không nhìn lại coi mình tới đâu!”

“Xin lỗi cậu... Thiếu gia...” Cậu thì thào, cả người mướt mồ hôi như vừa mới tắm xong, tay chân lạnh ngắt.

“Bắt đầu từ mai cậu đừng đến làm nữa. Chỗ này không cần đồ ăn hại.” Tạ Viêm nổi giận đùng đùng, giọng lạnh băng, “Cậu phải bồi thường đó, một đồng cũng không được thiếu, tự nghĩ biện pháp đi!” “Vâng... Thiếu gia...” Cậu dờ dẩn nghĩ. Bồi thường thế nào đây? Dù có đi bán nội tạng cũng chưa chắc trả được một phần mười.

“Trả không nổi chứ gì?” Tạ Viêm hơi nhếch mắt lên, lạnh lùng nói, “Cần gì lo, vị thiếu gia họ Kha kia của cậu đâu? Không phải mới đi gặp nó về sao? Các người thân thiết vậy, đến nhờ nó không phải là êm chuyện rồi sao? Tóm được nó thì sớm muộn gì hai mươi phần trăm cổ phần công ty của Kha gia cũng thuộc về tay cậu, tôi nói không sai chứ?”

Thư Niệm chỉ cảm thấy mắt mũi tối sầm, huyết thái dương rung lên dữ dội, khó thở kinh khủng, nửa buổi cũng không thốt được một tiếng.

Câu đứng thờ người rét run một lúc, cảnh trước mặt cứ mờ rồi lại rõ, hết rõ lại mờ, rất lâu mới thở nổi. Lờ đờ xoay người đi, chậm chạp nhích được hai bước, cậu lại quay đầu lại, thều thào không ra hơi giải thích: “... Tôi sẽ... tự nghĩ cách...”

Cậu rất muốn nói, tôi và Kha Lạc hoàn toàn không có gì hết, hoàn toàn không như cậu nghĩ, nhưng đối diện khuôn mặt lạnh lùng đến cực điểm của Tạ Viêm, lại không nói nên lời. Lúc định mở miệng nói, một cơn chóng mặt bất thần ập đến, gót chân yếu hèn, bản năng muốn giơ tay ra chống đỡ, lại không có thứ gì để bám vào, dường như mới đầu là va mạnh vào bàn, sau đó lại chật vật ngã xuống.

Mơ màng nghe thấy tiếng hét kinh hãi, nhưng gần như chỉ trong giây lát, cậu đã không còn nghe thấy gì nữa.

TBC.

Còn nửa chap sẽ post sau

- (1) Bệnh lai như sơn đảo, bệnh khừ như trừu ti : hàm ý mắc bệnh thì nhanh, khỏi bệnh thì lâu
- (2) Hồng Du Sao Thủ: đại khái là món hoành thánh nấu nước sốt cay, tiếng Anh là red oil wonton (chả biết dịch sao)

=====

Thành thật xin lỗi nhưng chưa thể post tiếp được, dây cảm điện của Lap-chan nhà mình có vấn đề (cụ thể là vừa bị đứt vừa bị chấy dây) đang nhờ sửa nhưng hơi khó, chưa biết khi nào xong. Có lẽ sẽ post muộn.

Có 1 điều phải chân thành xin lỗi mọi người là trong chương 10, có 1 câu 419 đối tượng, lúc ấy là do mình không biết, hoá ra 419 là 1 cách viết tắt, kiểu như four one nine = for one night => tình một đêm. Cái này mình cũng bó tay, mới biết đây thôi, sẽ sửa lại gấp, ai đã đọc thì cho gửi lời xin lỗi. :laychua:

Khi tỉnh lại, dưới thân là chiếc giường êm ái, mở mắt nhìn lên trần phòng quen thuộc của mình, cậu hốt hoảng một lúc rồi mới buông tiếng thở dài.

“Dậy rồi à?”

Cậu giật mình xoay đầu nhìn, người ngồi bên cạnh rõ ràng là Tạ Viêm.

“Tôi đưa cậu về nhà, bác sĩ vừa mới đi.” Về mặt Tạ Viêm vừa như yên lòng mà lại có phần tức giận, “Đồ ngốc này, bị bệnh cũng không biết gọi điện mời bác sĩ Tô tới khám, để té xỉu trong công ty, cậu muốn hù tôi chết à!”

“Thật xin lỗi...” Vẫn còn hơi ngẩn ngơ, có lẽ do thái độ của Tạ Viêm lúc này quá tương phản với trước lúc cậu bị mất ý thức, hại cậu nhất thời không kịp thích ứng. “Ngốc...” Tạ Viêm dường như thở dài, đưa tay véo mặt cậu một cái như thể muốn trút giận, nhưng giống như sợ làm đau cậu, không dám mạnh tay. Cảm giác ấm áp làm Thư Niệm thấy như tê dại.

“Bây giờ thấy thế nào? Vừa nãy bác sĩ có tiêm thuốc cho cậu.”

“...Hơi... chóng mặt.” Thư Niệm dè dặt nói. Đầu chỉ đơn giản là chóng mặt, nhưng cậu sợ nói ra, cái biểu hiện dịu dàng bình tĩnh không có thực trong khoảnh khắc này sẽ vỡ ra rồi bay biến đi mất.

“Đương nhiên rồi, cậu đang sốt mà.” Tạ Viêm giơ tay vén mớ tóc bết mồ hôi khỏi trán cậu. Động tác tuy cầu thả, nhưng lại mang theo sự hiền hòa hiếm thấy, “Nằm yên nghỉ ngơi chút cho tôi, ở nhà tĩnh dưỡng vài ngày rồi hẵng hay. Có chỗ nào không thoải mái thì nói tôi biết ngay đấy, tôi gọi bác sĩ đến.”

Thư Niệm “Ừ” một tiếng, vẫn ngây ngốc ngược nhìn gương mặt đẹp trai đó. Kỳ thật, nét đẹp của Tạ Viêm đã gần tới độ hoàn mỹ, nhưng bờ môi mím chặt và đường quai hàm rắn rỏi làm hần nhìn có cái vẻ lạnh lùng cách biệt. Lúc này, cơ mặt hần giãn ra nên trông có phần nhu hòa, quả thật như một người hoàn toàn khác với cái kẻ bộ dạng lạnh tanh lúc chiều.

Vừa nhớ tới cái bản hợp đồng khiến cho trời long đất lở kia, cậu lại nhồm dậy bất an: “Cái bản...”

Tạ Viêm lập tức nhìn thấu suy nghĩ cậu, lại càn rỡ véo véo mặt cậu: “Cậu đừng lo, ngoan ngoãn nằm đây ngủ một giấc đi. Ngốc gì đâu, cậu có bán cả da thịt xương cốt cũng đâu được mấy đồng, làm sao giải quyết được, cuối cùng cũng không phải nhờ bốn thiếu gia ra tay sao? Tôi cũng chẳng trông mong gì cậu cả.”

“Nhưng mà...”

“Bỏ đi, lúc đó tôi bực quá nói bừa thôi, cậu cứ coi như không nghe thấy đi. Dù thế nào cũng dưỡng bệnh nghiêm túc đang hoàng giùm tôi cái, hạn cậu trong vòng ba ngày phải khỏi cho tôi, bằng không...”

“Nhưng chuyện đó...” Thư Niệm ngập ngừng nói, “Quả thật là do tôi nhất thời sơ suất gây nên tổn thất, tôi phải chịu trách nhiệm...”

“Đừng ngốc vậy,” Tạ Viêm nghiêng rằng, dùng lực kéo mặt cậu căng căng ra, nói giọng hung dữ, “Cậu vốn là người nhà họ Tạ mà, tất cả những chuyện linh tinh đó của cậu cũng là chuyện của bốn thiếu gia đây, cậu chịu trách nhiệm? Vậy có gì khác để tôi đứng ra lo liệu đâu? Tôi là cậu chủ của cậu nha! Hừ... Nuôi cái tên thích ôm đồm như cậu, chỉ còn biết coi như số tôi xui xẻo...”

Cái loại ngữ điệu bề trên, giống như đang giáo huấn chú cún cưng vừa ị đùn trên thảm trải sàn khiến Thư Niệm vừa bực mình vừa buồn cười. Đúng là cậu có hơi mệt, đành nhắm mắt nghỉ.

Tạ Viêm nhìn mi mắt mỏng manh, tái nhợt của cậu, hần lặng lẽ xích lại một chút, nhin không được đưa mấy ngón tay áp lên gò má gầy đến sâu hoắm đó.

“Tiểu Niệm...”

“Ừm?” Thư Niệm lại mở mắt, nhìn hần với vẻ tin cậy của đứa trẻ, thấy hần cứ như đang thất thần xoa tới xoa lui khuôn mặt gầy gò của cậu.

Tình trạng như thế này, cậu nằm đấy, hần ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng xoa mặt cậu, tự nhiên mà lặng im đối diện nhau, lại trở về cảnh tượng dịu êm đơn thuần. Thư Niệm không thể, cũng không dám tưởng tượng có sự êm dịu nào lớn lao hơn thế. “Cậu uống thuốc rồi ngủ đi,” Tạ Viêm nhướn nhướn đôi lông mày đen dài, giọng nói bất tri bất giác mềm mỏng đi nhiều, “Cũng không còn sớm.”

Thư Niệm mơ màng đáp lại một tiếng, đột nhiên lơ mơ nhớ ra điều gì: “...Mấy giờ rồi?”

“Cậu ngủ lâu lắm rồi, bây giờ cũng sắp mười giờ, tôi đi lấy thuốc cho cậu...”

“Mười...?! Trời...” Thư Niệm giật mình, trong nháy mắt giống như choàng tỉnh mộng, nhưng không đón lấy ly nước Tạ Viêm đưa cho, gấp gáp nhào người xuống giường, “Nguy rồi, tôi ra ngoài một lát, tôi phải đi ra ngoài, hỏng rồi... Tôi...”

“Có chuyện gì?” Tạ Viêm bỏ ly nước xuống, giơ tay ấn cậu lại, một lần nữa phủ kín chắn lên người cậu, răn đe như trách cứ: “Cậu ngốc à, đứng không vững còn đòi ra ngoài cái gì? Có chuyện gì ghê gớm, tôi sai người đi lo liệu cho.”

“Không được, tôi phải tự mình đi.” Thư Niệm nôn nóng cực độ, “Kha Lạc chắc chắn còn đang đợi tôi, tôi đã hứa cùng cậu ấy mừng sinh nhật.”

Tạ Viêm tựa như hơi sững sốt một thoáng, dường như cũng vừa tỉnh khỏi vẻ dịu dàng bình tĩnh không thực đó, sự nhu hòa còn sót lại trên mặt chừng giây trước chỉ nháy mắt đã biến sạch, vừa nhìn thẳng vào mắt cậu mà lạnh nhạt hững hờ hần ra: “Sao?”

Một tiếng ấy vừa như tỏ vẻ đồng ý, vừa như chẳng động tâm. Hần đã buông đôi tay đang ấn chặt trên vai Thư Niệm, lộ ra điệu bộ xa cách, nhưng lại không hành động gì tiếp, chẳng hạn như tránh khỏi giường, mà chỉ đánh mặt đối diện Thư Niệm, phần nộ và chán ghét phốt nhẹ trên mặt hần.

Thư Niệm không có thời gian nhìn tới hần, cậu chớp lấy quần áo treo kế bên, qua quít thay đồ ngủ ra. Vừa cài xong nút áo khoác, cậu bỗng nghe thấy giọng ra lệnh lạnh lùng, đánh thếp của Tạ Viêm: “Không được đi.”

Thư Niệm hơi ngạc nhiên: “Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết, lên giường nằm lại cho tôi.”

Thư Niệm đứng đối diện hần luống cuống một lúc, lại vội đến mức toát ra in ít mồ hôi: “Thiếu gia, đừng cản... Thật sự là tôi không đi không được đâu...”

“Không đi thì không được?” Tạ Viêm nhếch mép cười, lại mang vẻ lãnh đạm châm biếm, mí mắt hạ xuống, hàng mi dài dừng ngay giữa mắt, “Ha? Té xui mới tỉnh dậy đã liều mạng muốn đi tìm trai? Ai dè cậu cũng... tình thâm ý nặng quá.”

Thư Niệm bất chấp cảm giác lung túng hay thôi thúc muốn biện bạch, nhũn nhặn nói: “Tôi chỉ đi một lúc rồi về...”

“Về giường nằm.”

Đã hình thành một bản năng luôn ngoan ngoãn trước Tạ Viêm khiến cậu không cách nào chống đối hẳn, Thư Niệm lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, cậu lục tìm di động: “Để tôi gọi điện báo cậu ta một tiếng...”

“Không được.”

“Thiếu gia...”

“Tôi nói không được là không được!” Giọng điệu Tạ Viêm trở nên mất kiềm chế, “Sau này cậu không được tiếp tục qua lại với thằng đó nữa, nghe không! Lập tức cắt đứt quan hệ với nó cho tôi! Không cho cậu lằng nhằng với người khác nữa, cậu là của...”

Tiếng di động vang lên inh tai, vừa nhìn thấy dãy số hiển thị trên màn hình, Thư Niệm chẳng buồn nhìn tới Tạ Viêm đang cắn chặt môi tức giận vì bị cắt ngang, đang định bắt máy, lại bị Tạ Viêm giơ tay cướp mất, chẳng để cậu kịp phân bua, hung hăng ném vào tường.

“...” Vỗ ngoài mỏng manh của chiếc máy cùng những mảnh vỡ văng ra khắp nơi, Thư Niệm ngơ ngàng nhìn theo.

“Không được nghe!” Tạ Viêm nghiêng răng nghiêng lợi túm lấy vai cậu, “Cậu còn dám nghe? Cậu còn can đảm bắt điện thoại của nó trước mặt tôi hả?!”

“Thiếu gia,” Thư Niệm đành cãi lại, “Kha Lạc, cậu ấy không phải loại người đó đâu, cậu ta không giống tôi... Cậu đừng hiểu lầm...”

“Ấy là bởi vì cậu thích nó phải không? Tôi không cho phép! Nói không cho có nghĩa là không cho!” Tạ Viêm hoàn toàn thất thố, lồng lộn lên, “Thằng oắt kia rõ ràng là đồ biến thái thích đàn ông, cậu tưởng tôi đoán không ra?! Không phải nó đang gây chú ý với cậu sao? Cậu cho tôi mù rồi hả? Cậu bớt qua lại với nó đi...”

“Thiếu gia!” Thư Niệm vội ngắt lời hẳn, ngực cậu phập phồng lên xuống, có thể nhìn thấy rõ các mạch máu trên vùng trán mỏng manh. Một lúc lâu cậu mới cụp mắt xuống, giọng nói mệt mỏi và lãnh đạm, “Cảm ơn đã nhắc nhở, nhưng cậu chớ quên, tôi cũng là cái đồ biến thái thích đàn ông.”

Tạ Viêm nghẹn họng, như thể bị người ta giội gáo nước lạnh lên cơn nóng giận lúc ban đầu.

“Cho nên, cậu cũng đừng bận tâm.”

“...” Tạ Viêm nghiêng chặt môi, muốn áp chế cậu lại không biết phải làm sao, đành làm càn, tỏ ra ương ngạnh, “Tôi không cho phép cậu thích nó! Dù sao đi nữa cậu chỉ được nghe lời tôi thôi! Cậu không thể thích... Chuyện kia vốn là không đúng mà... Bây giờ cậu phải thay đổi đi, mau bỏ...”

“Thiếu gia...” Thư Niệm cười khổ, không biết đến tột cùng kẻ đáng buồn cười là hẳn hay là chính mình, “Cậu đừng đem tôi ra làm trò nữa.”

“Tôi chỉ có thể là loại người đó... Nếu cậu nhìn không quen... Muốn tôi dọn ra ngoài cũng được, từ chức cũng có thể...” Thư Niệm cúi đầu sửa lại quần áo, lách qua bên người hẳn mà đi, “Tôi đi đây, thiếu gia.”

“Cậu dám đi thì cứ đi thử xem,” Tạ Viêm vẫn đứng đờ ra không nhúc nhích, mí mắt nheo lại, “Dám đi thì đừng có trở về.”

Thư Niệm dừng lại, ngán ngẩm đứng đấy một lát, lẳng lặng mở cửa, bỏ ra ngoài.

Khi chạy tới bên dưới nhà Kha Lạc, cậu khó nhọc thở gấp, giở tay nhìn đồng hồ, cũng may chưa qua mười hai giờ, nhưng đã cách giờ hẹn cả quãng dài. Cậu ngửa đầu nhìn lên, đèn phòng Kha Lạc đã tối om.

Tim cậu bỗng nhiên co thắt lại, vội chạy vào tòa cao ốc, định lên lầu, lại phát hiện ra bóng đèn ngồi cúi đầu nơi cửa cầu thang trông quen quen.

“Kha Lạc?”

Đèn trong hành lang được để sáng, cậu thiếu niên ngẩng đầu lên, nét mặt thờ đẫn, có lẽ vì chịu cái rét của không khí lạnh lẽo buổi tối, chớp mũi y đỏ au, đôi mắt cũng ươn hồng.

“Xin lỗi cậu...” Thư Niệm phần chấn lại một chút, nói giọng hổn hển, vẻ mệt mỏi vô lực trùm lấy cả người cậu, ở sâu trong đầu trướng đau trầm trọng, còn những đau đớn lạnh lẽo mà mãnh liệt giống như sắp vỡ ra trong lòng đều giấu nhem đi, tựa như đã cuộn thành một khối, gói gọn lại ném vào một góc, sau đó dựng nên một bức màn che, để chính mình có thể miễn cưỡng đóng tiếp một bộ dạng thanh thản, người lớn hơn, một bộ dạng có thể cho kẻ khác dựa vào.

End chap 16

17. Chương 17 - Chương 17

Kha Lạc buông đôi tay đang ôm chặt lấy đầu gối xuống, ngồi yên như cũ, khóe mắt đỏ hồng ngẩng đầu nhìn cậu, y vẫn chưa có ý định đứng lên.

Thư Niệm bước tới, vươn đôi tay trêu mếu xoa đầu y, chuẩn bị tinh thần đón nhận cơn buồn giận và sự trách móc của y, đem hết khả năng ra đỡ dành y: “Thật xin lỗi, tôi đến muộn.

Không phải tôi cố ý đâu, chiều nay tự nhiên ”

Đột nhiên bị Kha Lạc ôm ghì lấy, xung động thật lớn khiến cậu lão đảo, theo bản năng

vịn lấy bờ vai Kha Lạc, mặc cho đôi tay mạnh mẽ thon dài của cậu nhóc ôm miết lấy eo cậu, mặc đầu y dán chặt lên bụng cậu.

“Không sao đâu, anh đến là tốt rồi ”

“Thật xin lỗi.”

“Anh đến là tốt rồi ” Cậu nhóc ầm ức lẩm bẩm, tay siết chặt đến nỗi cậu thấy đau đau, “Tôi còn tưởng anh không đến anh không muốn gặp tôi ”

“Sao lại thế được.” Thư Niệm vụng về xoa đầu y, “Xem cậu lạnh cóng rồi kìa, mặt lạnh như băng ấy, vào phòng đi, nhiễm lạnh sẽ không tốt.”

Cậu quên mất bản thân còn đang sốt cao, bàn tay áp lên mặt Kha Lạc chỉ cảm thấy lạnh ngắt, cũng chỉ nghĩ Kha Lạc đã bị rét.

Trong phòng quả thật ấm hơn bên ngoài rất nhiều. Trên chiếc bàn con trong gian

phòng khách rộng lớn, vài món ăn chưa từng được đụng đến đã sắp nguội tanh, rõ ràng Kha Lạc đã luôn chờ cậu đến, cả cơm cũng chưa ăn.

“Đói bụng rồi nhỉ, tôi mang đồ ăn đi hâm nóng, muộn rồi còn chưa ăn gì sẽ không tốt cho dạ dày đâu ”

Thư Niệm cũng không biết trong người cậu rốt cuộc là đang nóng hay lạnh, vừa vào bếp liền yểu ớt cởi áo khoác ra.

“Khỏi cần, tôi không đói Anh đến chơi với tôi là tốt rồi ” Kha Lạc ôm cậu, không biết

có phải do mệt mỏi quá sức mà bị ảo giác không, trong nháy mắt cậu thấy dường như Kha Lạc đang đứng trước mặt lại có phần cao lớn hơn mình.

“Được ” Thư Niệm chậm chậm men theo chiếc xô pha nhỏ ngồi xuống, cảm giác

chóng mặt hoa mắt lại càng rõ rệt, chỉ có thể bất lực mặc Kha Lạc quỳ trên thảm trải sàn trước mặt cậu, chẳng nói lời nào, ôm cứng lấy cậu như thể sợ cậu sẽ bỏ trốn.

“Thư Niệm ”

Mặc dù cái kiểu mặt đối mặt ôm miết nhau có hơi kì quái, nhưng khuôn mặt ấm áp của cậu nhóc vùi trên hõm vai cậu, còn siết chặt lấy cậu trong khuôn ngực nóng ran lại khiến cậu mỉm lòng, cậu cũng dè dặt vòng tay ôm lưng Kha Lạc: “Sao thế?”

“Hôm nay tôi đến tuổi thành niên rồi.”

“Ừ.”

“Tôi đã là người lớn rồi.”

“Phải.”

Kha Lạc ngẩng đầu lên khỏi bờ vai cậu, một gợn tóc đen mượt rơi xuống vàng trán y, che bớt đi ánh mắt đen huyền sâu thẳm, trên khuôn mặt cậu thiếu niên bỗng hiện ra một biểu cảm vừa chín chắn vừa nồng nhiệt.

Cảm nhận được hơi thở âm ấm lướt nhẹ trên môi, cậu chưa kịp nghĩ gì, mắt đã hoa đi, môi lập tức bị khóa chặt.

Thư Niệm nhất thời không thể lý giải được chuyện gì đang xảy ra, sự dây dưa khuấy

đảo trong khoang miệng nóng rất làm cậu càng mất đi ý thức, chỉ biết hé miệng ra một cách cứng nhắc, mặc cho Kha Lạc nâng gáy cậu lên mút mát thăm dò tận chỗ sâu nhất, đầu lưỡi mềm dẻo mà mạnh mẽ quấn chặt lấy đầu lưỡi đang rút lại theo bản năng của cậu, môi dán sát không một kẽ hở khiến cậu suýt không thở nổi Bị đè xuống thành ghế, cậu ngỡ ngàng mà bị động thuận theo mọi động tác của Kha

Lạc, mãi đến lúc Kha Lạc chậm rãi rời khỏi khoang miệng cậu, cậu vẫn chưa thể tin được là họ đang hôn nhau.

“Cậu ”

Thư Niệm ngơ ngác nhìn cậu nhóc quỳ giữa hai chân mình, đôi tay đang khư khư giữ chặt lấy eo cậu, thần trí cậu hoàn toàn bất loạn.

“Tôi thích anh.” Khuôn mặt đẹp trai của Kha Lạc ứng ứng hồng, như thể đang cố gắng thu hết dũng khí, “Ta ở bên nhau đi, có được không?”

“Cái gì?”

“Tôi đã trưởng thành rồi Sau này có thể chăm lo cho anh thật tốt, mình quen nhau được không? Tôi nhất định sẽ khiến anh hạnh phúc ”

Thư Niệm hoàn toàn có nỗi kinh ngạc như bị con trai ruột xâm phạm, dùng hết khí lực đưa tay đẩy khuôn mặt Kha Lạc đang ghé sát lại: “Cậu nói gì bậy bạ vậy!”

“Tôi thích anh mà ” Kha Lạc không thể che giấu được một chút thoái chí, nhưng ngữ

khí vẫn rất cương quyết, “Tôi thích anh Ở bên cạnh anh tôi thấy rất vui Luôn muốn mỗi ngày đều được ở cùng anh Anh chưa thể chấp nhận cũng không sao, tôi cũng không cần anh phải đồng ý ngay lập tức,

chúng ta cứ thử quen nhau trước xem có được không? Vừa rồi lúc tôi hôn anh, anh cũng đâu có khó chịu mà, cứ từ từ thôi, tôi có thể đợi đến lúc anh chấp nhận ”

“Đừng nói nhảm nữa ” Thư Niệm chóng mặt kinh khủng, cổ sức day day thái dương,

giọng cậu trở nên nghiêm khắc, ” Một chàng trai chân chính phải quen với bạn gái mới đúng, tìm một ông già như tôi làm cái gì chứ? Đúng rồi, không phải cậu đã từng nói với tôi hồi trung học có quen bạn gái hay sao? Cậu cũng đâu phải đồng tính luyến ái! Càn quấy cái gì! Ai dạy

cậu mấy cái chuyện nhăng nhít này!”

“Tôi đồng tính!” Kha Lạc vội vàng cướp lời, khum tay nâng mặt cậu, “Tôi là đồng tính

đó. Sau khi gặp anh tôi mới thế Bây giờ tôi đã thế rồi! Thế nên anh phải chịu trách nhiệm, trước kia tôi chưa từng thích đàn ông Là anh biến tôi ra thế này, anh phải chịu trách nhiệm

Anh không thể bỏ mặc tôi được ”

Thư Niệm hốt hoảng nhìn y, thờ người ra rất lâu, đôi mắt mỗi lúc một u ám.

“Là anh biến tôi ra thế này.”

Cậu vô cùng thương yêu Kha Lạc, quả thật xem y như con trai mình mà cưng chiều

đến vậy, chỉ muốn cho y mọi điều tốt nhất, giúp y lúc nào cũng được vui vẻ mãn nguyện, để y có thể sống một cuộc đời tươi đẹp hoàn hảo. Cậu đem mọi dịu dàng và hạnh phúc mình vốn không thể với tới gửi gắm lên người Kha Lạc, hy vọng Kha Lạc có thể có được một cuộc sống đầy khoái hoạt, một cuộc sống “bình thường” bình ổn, một cuộc sống cậu không dám kỳ vọng.

Nhưng mà

“Là anh biến tôi ra thế này.”

Dù cậu cẩn trọng che giấu khuynh hướng *** thế nào, vẫn vô tình làm hỏng Kha

Lạc sao?

Cậu đã quên mất mình là người “không bình thường”, cậu cũng không biết thứ giới tính này lại có thể lây nhiễm như virus bệnh cảm.

Phải, bản thân cậu chính là loại người này, nên không có tư cách để nói loại người này

không tốt, nhưng cũng vì cậu là đồng tính luyến ái, cậu mới không hy vọng Kha Lạc cũng trở nên giống mình.

Thật vất vả, sống hèn mọn thế kia, kẹt trong một chiếc khung hẹp mà ánh sáng không

thể xuyên tới len lút vụng trộm nhìn ra bên ngoài

Loại đau khổ đó, chỉ mình cậu biết tới là đủ rồi.

Cậu không muốn Kha Lạc cũng thành ra như vậy.

“Kha Lạc, cậu suy nghĩ kỹ lại đi,” Cậu gần như tuyệt vọng, “Có thể là không phải vậy

đâu, rõ ràng cậu đâu có thích đàn ông, chỉ vì tôi đối xử tốt với cậu, nên đã gây ra ảo giác đó, đúng không? Cậu chỉ coi tôi như trưởng bối thôi Đây đâu phải tình yêu, cậu nhầm rồi. Đúng

không? Cậu nghĩ cho thật kỹ đi, đừng nói cái gì thích hay không thích nữa. Nếu nếu trước

kia tôi đã làm gì để cậu ngộ nhận, cậu đừng để bụng là thúc thúc không tốt ”

“Kha Lạc, cậu là người biết xét đoán, cậu có thể hiểu cái gì nên làm, cái gì không nên

làm, đúng không? Thích đàn ông có gì tốt đâu. Cậu nên quen bạn gái. Có phải tại thúc thúc mãi chưa có bạn gái, cậu cũng bắt chước theo, không quen con gái? Cậu không giống tôi, cậu

còn trẻ như vậy sẽ dễ dàng tìm được một cô bạn gái tốt, cậu ”

Kha Lạc lộ ra một vẻ mặt vừa tức giận mà lại thương tâm, cúi đầu định hôn cậu lần nữa, lấp đi những tiếng lải nhải đầy hỗn loạn của cậu. Thư Niệm vội đẩy tay, kích động đòi đứng dậy: “Tôi về trước. Sau này chúng ta đừng gặp nhau nữa, cứ vậy đi ”

Sắc mặt Kha Lạc trở nên trắng bệch ngay tức thì: “Anh ghét tôi ư?”

“Không phải ” Thư Niệm trở nên rối loạn, “Chỉ là chúng ta đừng tiếp tục qua lại sẽ tốt hơn. Trước kia cậu không nên quen biết tôi ”

“Anh không muốn gặp tôi nữa?” Giọng Kha Lạc đã nhen nhúm sự kích động, “Rõ ràng anh đã từng nói bất kể chuyện gì xảy ra, anh cũng không rời bỏ tôi! Anh gạt tôi!”

“Xin lỗi cậu,” Thư Niệm ngỡ ngàng, cậu cũng không rõ chính mình đến tột cùng vì chuyện gì mà xin lỗi, vì đã làm y bị ảnh hưởng hay đã từ chối chịu trách nhiệm với y, “Tôi chỉ muốn tốt cho cậu thôi. Sau này đừng tới gặp tôi nữa. Tôi cũng sẽ không đi tìm cậu, đừng ở đây đi. Cậu cũng đã lớn rồi, có thể sống tự lập, sau này không cần tôi giúp cậu nữa, cho nên ”

“Anh gạt tôi ” Kha Lạc vừa giận dữ vừa tuyệt vọng, “Anh nói sẽ không rời tôi, đến cả anh cũng gạt tôi ”

Y đột nhiên vụt tới trước mặt, Thư Niệm vẫn chưa kịp phản ứng, đã bị đẩy mạnh lên

ghế sofa, cậu vốn đã bệnh đến khó đứng vững, độ rung động quá lớn lên thân thể càng khiến đầu cậu kêu lên ong ong, hoa mắt chóng mặt một hồi mới có thể thấy rõ những thứ trước mắt.

“Sao thế?”

Tai cậu ù đặc, chỉ thấy miệng Kha Lạc mấp máy, mà nghe mơ hồ cả đi. Kha Lạc không hề trả lời cậu, cũng không mở miệng nói thêm gì nữa. Y bặm môi, dùng đầu gối đè ghệt hai chân cậu lại, thô bạo kéo tuột áo len của cậu lên.

Thư Niệm nào có sức ngăn y, cơn ngạt thở chừng mấy giây ngắn ngủi khi áo len hoàn toàn bị cởi khỏi đầu khiến mặt cậu càng trắng bệch, rất lâu mới hít thở lại được.

“Kha Lạc, cậu làm gì vậy ” Áo sơ mi trên người cũng bị giật phất đi, cậu dĩ nhiên biết

Kha Lạc đang làm gì, nhưng lại không dám tin. Cậu hoảng hốt chống cự, nhưng cũng chẳng có chút tác dụng. Dù trong phòng có bệ sưởi, nhưng ngay khi hoàn toàn trần trụi cậu vẫn nổi da gà cả người vì rét run.

“Kha Lạc, cậu đừng có làm vậy ” Dây thắt lưng cũng bị tháo nốt, bản năng mách bảo cậu cố sức giãy giụa để bảo vệ bản thân, những ngón tay co lại xiết chặt lấy khuy quần, “Cậu đừng làm vậy ”

Nếu đổi lại là lúc thường, dù Kha Lạc có thể lực trai tráng mạnh mẽ tới đâu, bản thân

cậu cũng là đàn ông như y, thật sự giãy giụa vùng lên, có thể nào cũng chẳng đến mức không phản kháng được. Nhưng bây giờ có dốc toàn lực, cậu cũng không cách gì ngăn được bàn tay lì lợm của Kha Lạc, càng không cần phải bàn đến những chuyện khác.

Hạ thân lạnh lẽo bị phơi bày trong không khí, cậu nghe thấy giọng mình như đang

khẩn nài: “Không được đâu Kha Lạc. Không được. Đừng như vậy ”

Tiếng kéo khóa quần (của em Lạc >"<) sắc=" lạnh=" đập=" vào=" màng=" nhĩ=" khắp=" người=" đều=" cứng=" còng=" cậ=" liêu=" mạng=" cổ=" khép=" hai=" chân=" lại=" "kha=" lạc=" kha=" lạc ==" đùng=" như=" vậy =" chân=" vắn=" bị=" ương=" ngạnh=" kéo=" ra=" thất=" lưng=" bị=" nâng=" lên=" cơn=" đau=" ồ=" ạt=" kéo=" đến=" từ=" phía=" sau=" khiến=" cậ=" co=" rúm=" người=" muốn=" giật=" lùi=" nhưng=" lại=" bị=" tóm=" chặt=" lấy=" thất=" lưng=" dùng=" sức=" tiến=" thẳng=" vào.= (mẹ=" oi,=" huhuhu,=" ừ=" chịu=" nổi)= trong=" nháy=" mắt,=" tay=" chân=" cậ=" đều=" cẳng=" cứng,=" đau=" đến=" cổ=" họng=" khăn=" đi=" không=" rên=" được=" một=" tiếng,=" ***g=" ngực=" mỗi=" lúc=" mỗi=" ngọt=" ngạt=" dữ=" dội,=" hơn=" nửa=" ngày=" mới=" phát=" ra=" tiếng=" ho=" khan=" khù=" khụ.= đầu=" đau=" như=" búa=" bổ,=" tưởng=" sắp=" cẳng=" nứt=" ra,=" cậ=" hoảng=" loạn=" giường=" mất=" nhìn=" lên,=" nhưng=" trước=" mắt=" chỉ=" còn=" một=" khoảng=" mờ=" mịt.= may=" mà=" kha=" lạc=" chỉ=" mới=" đẩy=" mạnh=" vào,=" chưa=" có=" tự=" ý=" làm=" bừa,=" bằng=" không=" cậ=" hoàn=" toàn=" không=" chóng=" đỡ=" nổi.= "rất=" đau=" hẫ,=" (mún=" vẫ=" cho=" em=" tét=" mỗ=" ">"<) kha=" lạc=" thấp=" giọng=" trầm=" đục.= cậ=" chỉ=" có=" thể=" có=" sức=" thờ=" dốc,=" lơ=" ngơ=" nhìn=" khoảng=" không=" hoàn=" toàn=" mù=" mờ=" phía=" trên.= "xin=" lỗi=" anh "= (huhuhu=" xin=" lỗi=" mà=" hết=" chuyện=" thì=" cần=" gì=" tới=" cs)=" cậ=" nhóc=" hôn=" khắp=" cổ=" cậ=" như=" đang=" khẩn=" cầu,=" "xin=" lỗi=" anh ==" nhưng=" tôi=" thích=" anh=" mà =" giọng=" y=" nghen=" nghen.= "tôi=" muốn=" có=" anh "= "tôi=" thích=" anh=" sao=" anh=" không=" thể=" thích=" tôi=" thử=" hẹn=" hò=" với=" tôi=" đi?"=" "không=" phải=" anh=" chưa=" có=" người=" anh=" thích=" sao ==" sao=" lại=" không=" thử=" thích=" tôi=" đi?"=" thử=" niệm=" lập=" tức=" ho=" thật=" gắt,=" ho=" đến=" nước=" mắt=" suýt=" nữa=" đã=" trào=" ra.= tạ=" viêm,=" tạ=" viêm=" cậ=" bỏ=" mất=" khoảng=" thời=" gian=" dài=" gần=" mười=" tám=" năm=" một=" lòng=" một=" dạ=" yêu=" người=" ấy ==" nhưng=" mà=" có=" ích=" gì=" đâu?=" cậ=" cứ=" tiếp=" tục=" thích=" hần,=" cũng=" không=" ích=" gì=" nữa ==" người=" ấy=" mãi=" mãi=" cũng=" không=" thể=" cho=" cậ=" ước=" vọng=" xa=" vời=" đó ==" đến=" cả=" bố=" thí=" cũng=" không=" có=" khả=" năng.= tình=" yêu=" của=" cậ,=" ngay=" cả=" chút=" hữu=" ích=" ít=" ỏi=" cũng=" không=" có ==" kẻ=" đang=" xâm=" nhập=" trong=" cơ=" thể=" cậ=" bắt=" đầu=" chuyển=" động.= đau=" đốn=" vì=" bị=" tiến=" nhập=" một=" cách=" gượng=" ép=" khiến=" tằm=" lưng=" đang=" thẳng=" đồ=" của=" cậ=" thoát=" cái=" đã=" bật=" lên=" như=" cá=" quẫy=" trên=" bờ,=" theo=" bản=" năng=" lại=" tiếp=" tục=" giãy=" giụa=" một=" cách=" vô=" ích,=" mù=" quáng=" dùng=" đôi=" tay=" yếu=" ớt=" vung=" vẩy=" kháng=" cự.= "không=" được,=" kha=" lạc ==" không=" được "= "tại=" sao=" không=" thể=" cho=" tôi=" chứ "= kha=" lạc=" ghi=" chặt=" lấy=" cậ=" như=" thể=" ôm=" bấu=" vật,=" giọng=" y=" xa=" vắng=" khác=" hần=" những=" chuyển=" động=" mạnh=" mẽ=" lẩn=" lướt,=" "tại=" sao=" tôi=" thích=" anh=" mà =" sao=" anh=" không=" thể =" "không=" được=" đầu ==" kha=" lạc "==" tiếng=" nói=" của=" cậ=" như=" bị=" nghen=" lại.= tạ=" viêm ==" tạ=" viêm=" cậ=" vẫn=" không=" ngăn=" được=" tâm=" trí=" mình=" hết=" lần=" này=" đến=" lần=" khác=" hoài=" công=" gọi=" tên=" người=" ấy.= ngoài=" những=" cơn=" quặn=" thắt=" ở=" sâu=" dưới=" hạ=" thân=" và=" trong=" đầu,=" cả=" con=" tim=" cũng=" đau=" nhói.= ">

Khi tỉnh lại, cậu nằm trên giường, mồ hôi lạnh ướt cả đầu tóc, đôi mắt hoảng hốt mở căng nửa ngày mới nhớ ra mình đang ở đâu. Ngực cậu bị một cánh tay thon dài đè nặng. Kha Lạc còn đang ngủ say, mày y nhíu nhíu lại, môi dẩu ra một cách bướng bỉnh, vẫn giữ nguyên tư thế ôm chặt lấy cậu. Thử Niệm không động dậy, nhưng khó chịu nhắm nghiền mắt trong chốc lát, cố định thân lại. Thế là xong Có gì đáng để tâm chứ. Dù sao cậu cũng là đàn ông Dù sao Cái thứ gọi là trình bạch này căn bản là không đáng cho người ta đoái hoài, người ấy căn bản là sẽ không quan tâm tới. Có bị người khác động tới hay không cũng chẳng can hệ gì. Nằm yên một lúc, cậu liếm nhẹ vành môi khô nứt, lẳng lặng đẩy cánh tay Kha Lạc đi, nhẹ nhàng đứng dậy. Đè nén lại cơn chóng mặt hoa mắt đang trở nặng, cậu chậm chạp chỉnh đốn lại mớ bừa bộn và những thương tích trên người, cố không nhìn đến gương mặt đang ngủ vẫn cau mày bất an của

cậu nhóc. Cậu vẫn đối xử với Kha Lạc như đứa con. Nay cũng chỉ có thể gắng tránh nhớ tới cái việc không nên hồi tưởng lại tới qua khi Kha Lạc lần này tiếp lần khác làm loại chuyện đó trên thân thể cậu. Run rẩy lê tấm thân lỏa lồ đến phòng khách nhặt những mẫu quần áo nằm vương vãi khắp nơi rồi mặc vào, cậu cố gắng vượt những nếp nhăn trên áo cho phẳng phiu, để bản thân thoát nhìn không quá nhếch nhác, bấy giờ mới lặng lẽ đẩy cửa ra, bỏ đi.

18. Chương 18 - Chương 18

Tần ngần đứng trước cánh cổng đã đóng kín của nhà họ Tạ gần nửa ngày, cậu vẫn rút bàn tay đang nắm chặt xâu chìa khóa ra khỏi túi, mò mẫm tìm ô khóa.

Ổ khóa kim loại vốn lạnh lẽo đã hấp thu nhiệt độ ngất ngưỡng trên người cậu, trở nên nóng hâm hâm.

Trán tựa lên cánh cổng lạnh băng, cậu thở một hơi dài, cố giữ mình đứng cho vững rồi mới đẩy cửa vào.

Suốt dọc đường, cậu bước chậm chạp trong im lặng. Trời hãy còn sớm. Vào giờ này, tất cả mọi người vẫn còn đang say ngủ, sẽ không ai trông thấy cậu trong bộ dạng nhếch nhác thảm hại này. Thư Niệm có chút an tâm.

Khi tay vừa lần tới tay nắm cửa phòng, chân cậu đã muốn quy xuống. Đúng là cậu đuối sức lắm rồi, người thì sốt cao, lại bị giày vò cả buổi tối, nơi bị toác ra vẫn đau trầm trọng. Gắng gượng chống đỡ đến hiện tại, dáng đi đã khó coi tới cực điểm, cậu chỉ mong có thể yên ổn vào tới phòng ngủ, trước sẽ tìm chỗ nào êm êm ngồi xuống nghỉ ngơi cho tử tế một lát, để thất lưng bớt tê dại chút xíu cũng tốt.

Cậu rón rén mở cửa ra, chỉ sợ gây nên tiếng động đánh thức Tạ Viêm ở phòng bên cạnh, lại bị cảnh ngồn ngang bữa bộn trong phòng ngủ dọa giật mình, không kìm nổi “A” lên một tiếng.

Người đàn ông đang ngồi thừ bên giường nghe thấy tiếng động ngẩng phắt dậy. Hai người kinh ngạc nhìn nhau. Thư Niệm đứng giữa sàn nhà đầy các thứ vật dụng và những mẫu đồ trang trí lộn vụn nhìn người trước mặt cậu, kinh ngạc tới nỗi cả buổi không nói được câu nào.

“Thiếu gia...”

Giáp mặt Tạ Viêm quá sớm ngoài dự kiến, cậu lập tức co rúm người lại như tên ăn trộm bị bắt quả tang tại trận.

Cầm Tạ Viêm đã muốn hóa xanh, trong mắt hiện ra không ít tơ máu, viền mắt cũng đo đỏ, mái tóc đen mượt rồi bù kinh khủng, có vẻ như hắn đã ngồi đây tròn một đêm. Nhìn thấy Thư Niệm, nét mặt hắn dao động một chút. Lát sau, hắn mới mở miệng nói bằng giọng khàn khàn như đã mệt nhoài: “Cậu về rồi đó ư?”

Cũng không có cơn giận dữ và châm chích như Thư Niệm ự đã đoán, giọng hắn đều đều, nhưng không biết có phải do sắc mặt xanh xao vì thức trắng cả đêm hay không, Thư Niệm cảm thấy bộ dạng hắn trông đáng sợ khác thường.

“Vâng... Thiếu gia.”

“Còn trở về làm gì chứ?” Tạ Viêm cười nhạt, chậm chậm cúi đầu, giẫm nghiền mẫu

thuốc vừa tiện tay vứt xuống thảm, Thư Niệm không thấy được vẽ mặt hân: “Không cần chạy theo thằng thiếu gia nhà họ Kha kia của cậu nữa hả? Dù sao thì Tạ gia cũng đã không giữ nổi cậu, nếu cậu định bỏ theo nó, bây giờ còn trừ về làm gì? Cảm giác trèo lên cành cao chưa đủ

tốt hả?”

” ..A.. Xin lỗi cậu... Tôi đi ngay đây.. ”

Thư Niệm hơi lúng túng, vốn đã biết không có khả năng quay trở về, nhưng cậu đi lanh quanh nửa buổi, vẫn vô thức quay về đây, còn mang theo một tia hy vọng sẽ may mắn.

Từ trước tới nay cậu vẫn luôn như vậy... Đã hạ quyết tâm thế nào, đã rõ sự thật ra sao, vẫn không cách nào rời bỏ con người này, cho dù biết hoàn toàn không có hy vọng tiếp cận, cho dù biết ở bên cạnh người này càng lâu càng thống khổ, vẫn không thể tự kiềm chế.

Cậu cũng vì bản thân không cách nào cưỡng lại mà cảm thấy xấu hổ.

“Tôi chỉ về thu dọn một số đồ đạc... Rồi sẽ đi ngay.”

“Hả?” Tạ Viêm nhướn mi, ánh mắt càng thêm lạnh đậm. “Thật xin lỗi...” Giống như để chứng minh lời mình nói, cậu đi tới vài bước, lục đại trên kệ mấy cái, tùy tiện lấy ra vài thứ kẹp lại trong tay.

Kỳ thực cậu căn bản không biết nên lấy thứ gì hết.

Nhưng cậu không thể đối mặt người này mà nói, tôi trở về chỉ vì muốn nhìn cậu một chút... Chỉ vì cậu thôi...

“Lấy xong rồi chưa?”

Giọng mỉa mai của Tạ Viêm vang lên sau lưng cậu, cậu đành rụt tay về, quay người lại: “Rồi...?”

“Đi được rồi chứ?”

“...Được...”

Tạ Viêm cũng không định tránh đường, ánh mắt hân dần trở nên hung ác, rất lâu sau mới nặn ra một nụ cười nhạt: “Không ngờ cậu cũng gấp thật đó... Sao vậy? Bởi vì Kha thiếu gia của cậu còn đang nằm trên giường chờ cậu sao?”

Thư Niệm cứng đờ, những ký ức khủng khiếp tối qua làm cho cả người cậu lạnh run, khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, miễn cưỡng nhếch miệng nở nụ cười: “Thiếu gia, cậu nói đùa...”

Cổ đột nhiên bị một bàn tay bóp chặt, cậu mở to mắt ngạc nhiên, cổ tay Tạ Viêm xiết mạnh đến nỗi cậu ngạt thở không thốt được một tiếng.

“Cậu cũng khỏi cần giả bộ hiền lành chi,” Tạ Viêm nghiêng răng, mặt mày xanh xám,

“Lần sau có thân mật với đàn ông, nhớ kiềm chế tí đi! Trên cổ đầy dấu hôn, sợ người khác nhìn không thấy có phải không? Đừng khiến tôi ghê tởm! Ít nhất cậu cũng che lại chút đi chứ!

Không biết nhục!”

“Thư Niệm y như bị kim châm, sắc mặt tái nhợt cứng đờ ra. Cậu không soi gương, thật tình không biết cổ mình đã bị Kha Lạc hôn ngẫu nghiêng, toàn một mảng xanh tím, ai nhìn vào cũng đoán ra được sự tình kịch liệt tối qua. Tạ

Chuyện này làm Tạ Viêm thấy buồn nôn ư?

“Tôi nói không sai chứ?” Giọng nói Tạ Viêm vẫn đều đều như cũ, dùng sự bình tĩnh đến cần trọng cực lực khắc chế điều gì đó, “Cậu lên giường với nó?”

Thư Niệm chỉ trầm mặc bối rối, mắt cậu nhắm nghiền.

Bàn tay đang xiết cổ cậu buông thông ra. Cậu còn chưa kịp hít thở, bỗng nhiên bị một cái tát tay thật mạnh đánh xuống trúng mặt.

Tạ Viêm dường như đã quên mất cậu vẫn còn là người bệnh, xuống tay chẳng mấy

may lưu tình, cái tát này giáng xuống khiến cho trước mắt cậu chỉ còn là một khoảng đen tối mịt, cậu lao đảo đi được hai bước mới vịn được vào kệ sách mà đứng vững. Lại bắt ngờ bị Tạ

Viêm kéo cổ áo ra phía sau, lực kéo quá mạnh làm cho cả người và kệ sách đều đổ xuống ầm ầm. Chặt vật ngã xuống đồng hồ dồn dập, tai vang lên những tiếng ong ong, mất rất lâu cậu mới nghe lại được âm thanh.

Vừa định mở miệng nói chút gì biện bạch cho bản thân, ***g ngực đã bị đè chặt xuống,

ngực cậu khó chịu một lúc, không dễ dàng gì mới thử được, cậu lại kinh ngạc vì cảm nhận được bàn tay Tạ Viêm đang sờ soạng trên eo mình, tháo dây thắt lưng, thô bạo tiến vào dò xét trong quần cậu.

“Thiếu gia...?”

“Cậu muốn đàn ông phải không? Hử?! Thiếu đàn ông dữ vậy sao?”

“Không phải đâu.. ” Cậu chẳng hiểu ra làm sao, chỉ theo bản năng ra sức giãy giụa khỏi sự áp chế của hắn, “Tôi.. ”

“Trước kia không phải cậu thích tôi sao? Còn tưởng cậu cũng trung trinh lắm... Hóa ra chỉ cần là đàn ông thì ai cũng có thể sao? Ngay cả cái loại ranh con cũng chấp nhận tuốt, hử?”

Bàn tay Tạ Viêm giống như đang tàn phá khiến cậu đau đến cả đầu rịn mồ hôi lạnh, chỉ có thể co chặt tay xiết lấy tấm thảm, thều thào đứt quãng: “Không phải đâu... Xin cậu..., thiếu gia... Tôi không có... Kha Lạc, cậu ta...”

“Sao hả? Nó thì được còn tôi thì không sao?” Tạ Viêm nghiêng răng nghiêng lợi, cố sức

dùng đầu gối đè lên bộ ngực gầy của cậu, một tay hành hạ cậu, tay kia xé rách chiếc áo đã nhàu nát trên người cậu, “Cậu muốn đàn ông, tôi giúp cậu là được rồi, tôi sẽ không kém thằng

ranh kia đâu, muốn thử cho biết không, hử?”

“Không phải...” Bị những ngón tay mạnh mẽ mà thô lỗ của Tạ Viêm làm cho đau đớn, cậu hơi cong lưng lên, liều mạng muốn bắt Tạ Viêm dừng tay, “Thiếu gia... Thiếu gia..”

Bàn tay Tạ Viêm đang thô bạo sờ soạng lung lung ở sau người cậu cảm nhận được

một mảnh nhóp nhép, nháy mắt đã hiểu ra đây là thứ gì. Phẫn nộ và ghen tức điên cuồng trời dậy khiến đầu hắn kêu ong lên, mạnh đến mức trước mắt trở nên tối đen, dồn sức giương tay tát một cú đau điếng

vào gương mặt trắng bệch kia, đồng thời hung hăng xuyên ngón tay vào, tàn bạo rút ra: “Là thế này sao? Cậu khoái người ta làm thế này với cậu phải không? Tiện nhân!”

Thư Niệm vốn còn gắng gượng giãy giụa ngay lập tức liền bất động, cậu nằm ngậy ra, ngoại trừ đôi chân đang co gập vì đau bắt đầu run rẩy, cả người đều cứng đờ như người chết.

Tạ Viêm nghiêng răng dề lên cậu, nhìn xuống mái tóc dẫm mồ hôi và làn môi tái nhợt của cậu, đôi mắt bình thường luôn ôn hòa mang theo ý cười mở căng ra, nhưng bên trong lại trống rỗng, không biểu lộ điều gì.

Cả căn phòng hoàn toàn im ắng, chỉ còn lại tiếng thở dốc run run của Tạ Viêm. Hai người nằm yên không nhúc nhích, Tạ Viêm nhìn cậu, cậu nhìn trần phòng, nhưng lại giống như chẳng nhìn thấy gì.

Người bỏ cuộc trước là Tạ Viêm. Hắn buông tay, bỏ dậy khỏi người cậu, cúi đầu thở gấp như con dã thú bị thương, cắn chặt răng nhìn Thư Niệm lom côm bò dậy, máy móc cúi đầu gài lại những chiếc cúc áo còn sót lại thừa thớt, xiết chặt vạt áo khoác, sau đó xoay người chậm rãi bỏ đi.

Hắn thật muốn điên lên được, vừa nãy tới Thư Niệm mây tiếng trước còn cùng người khác quân quít với nhau. Hắn chỉ thấy trước mắt đồ ngẫu, có thứ gì đó không thể gọi tên ra lớn dần từng chút từng chút một trong ***g ngực xé toạc tim hắn, rung lên, dội đến mọi nơi, ngay cả đầu ngón tay cũng muốn nứt ra, làm cho hắn sắp sửa phát cuồng.

Hắn thật sự không biết phải làm thế nào mới có thể xoa dịu bản thân được đôi chút, chỉ có thể giống như con thú khốn khổ bị chọc mù mắt, đau đến quay mòng mòng, đem những thứ vớ được vào tay điên cuồng đập xé từng mảnh để trút giận, nhưng vẫn cứ đau mãi. Đây là Thư Niệm của hắn...

Cho tới bây giờ đều chưa từng muốn để bất kỳ ai chạm đến, dù chút thôi cũng không được.

Đại thiếu gia quen được nuông chiều như hắn, với những thứ đã bị người khác đụng tới, hoàn toàn cảm thấy nhơ bẩn.

Kết cục chỉ có thể là vứt bỏ hay hủy diệt, chưa từng để lại tàn dư.

Nhưng Thư Niệm thì khác... Cậu ta hoàn toàn không giống với những món đồ chơi hay thú cưng từng là của hắn.

Hắn không cảm thấy bận, chỉ thấy đau. Đau đến không biết phải làm sao, đau đến muốn rơi nước mắt.

Thư Niệm của hắn, nay thật sự đã không thuộc về hắn nữa sao?

Người đàn ông như hắn, bộ dạng ôm đầu ngồi bệt trên nền đất khóc ròng nhất định rất buồn cười, nhưng hắn còn biết làm thế nào hơn.

Cảm xúc này chẳng hề giống cảm giác bị người khác cướp đi món đồ nào đó.

Bởi vì trước nay chưa từng ném trải qua nên một tí khả năng chống chọi cũng không có.

Cảm giác này... gọi là... thất tình sao?

19. Chương 19 - Chương 19

Thư Niệm ra khỏi cửa rồi liền cầm đầu cầm cổ lao một mạch về phía trước. Đường như chỉ cần thân thể cứ gấp gấp chuyển động thì đầu óc cậu có thể dừng hoạt động, thì có thể không phải nhớ đến bất kỳ điều gì nữa.

Không phải nhớ đến người kia đã không chút lưu tình tặng cậu một cái tát, mắng cậu “Tiện nhân”.

Không phải nhớ đến tối qua, trong cơn đau quặn thắt cậu vẫn không ngừng gọi tên người kia.

Không phải nhớ đến mười mấy năm cậu đã dồn hết tình cảm cho người kia.

Không phải nhớ tới một chút dịu dàng, một chút lập lờ của người kia đã an ủi cậu suốt chùng ấy năm.

Không phải nhớ đến thứ hạnh phúc hư ảo chỉ tồn tại trong khoảnh khắc ngắn ngủi vào lần đầu tiên được người kia ôm chặt trong lòng.

Không phải nhớ đến ngày đầu tiên gặp mặt, người kia véo mặt cậu bằng những ngón tay trẻ thơ ngỗ ngược.

Không phải nhớ đến buổi chiều hôm ấy, người kia đã in sâu trong đáy mắt cậu một khuôn mặt rạng rỡ xán lạn.

Dường như chỉ cần không ngừng bước tới là có thể đem những ký ức có bóng dáng người kia, từ quá khứ tới hiện tại, từ buổi ban đầu đến phút sau cùng, từng chút từng chút xóa sạch đi.

Thế thì cậu sẽ không phải ảo vọng gì nữa, cũng không phải vẩn vương gì nữa.

“Tiểu Niệm ”

Đàn ông đã bước qua tuổi này rồi còn y chang con nít, toàn tâm toàn ý khát vọng tình yêu gì nữa. Cậu cũng thật là ngốc tới lạ.

Nói ra thể nào cũng sẽ bị người ta chê cười.

“Tiểu Niệm ”

Tâm sớm đã chết, nên an phận thủ thường sống lần hồi nốt quãng thời gian còn lại.

“Tiểu Niệm!”

Một đôi tay từ phía sau ôm ghì lấy cậu, bấy giờ Thư Niệm mới choàng tỉnh, đứng khựng lại. Trong nháy mắt cũng có phần hoảng hốt, nhưng cậu lại cảm giác như người đang ôm mình là Tạ Viêm, liền không thể chế ngự được trái tim nhảy tưng lên trong ***g ngực.

“Tiểu Niệm ”

Chẳng lẽ là

Nếu như là

“Xin lỗi anh Xin lỗi anh mà, là tại tôi không tốt, anh đừng như vậy nữa ”

“ Tôi biết tôi sai rồi, nhưng tôi không còn cách nào khác ”

“Tôi thích anh mà ”

Quả thật hết như đang nằm mơ ấy.

Những lời này, nếu thật sự thốt ra từ miệng Tạ Viêm, cậu có chết cũng cam tâm.

(Chào oi, mỗi lần đọc tới đoạn này, đoạn này nà, là muốn xử đẹp ss Lâm kinh khủng

. Vì đã cho ta bay lên 9 tầng mây, chưa kịp hưởng thụ đã rút xuống cái phịch, ko kịp thắng. Nói chung vừa wê độ vì hổ hàng vừa hụt hẫng đã man TA MUỐN GIẾT NGƯỜI!!! Đọc cứ thấy số em Niệm khổ sao ấy, đã biết hy vọng rồi cũng vỡ mộng, mà lại không

ngăn được hy vọng, anh Viêm mà ko iu em thì đời em bết tắc wóa >"<) thư=" niệm=" mỉm=" cười=" tự=" giễu=" mình=" mắt=" cậu=" đã=" ươn=" ướt=" người=" phía=" sau=" vẫn=" đang=" ra=" sức=" ghi=" chặt=" giống=" như=" sợ=" cậu=" sẽ=" bỏ=" chạy=" "xin=" lỗi=" anh=" xin=" lỗi=" anh=" muốn=" trách=" tôi=" thể=" nào=" cũng=" được=" muốn=" đánh=" tôi=" mắng=" tôi=" thể=" nào=" cũng=" không=" sao=" hết=" xin=" anh=" dừng=" bỏ=" rơi=" tôi=" là=" kha=" lạc=" dĩ=" nhiên=" chỉ=" có=" thể=" là=" kha=" lạc=" làm=" gì=" có=" chuyện=" người=" kia=" lại=" đuổi=" theo=" cậu=" lo=" cho=" cậu=" "thật=" xin=" lỗi=" tôi=" thích=" anh=" thư=" niệm=" đứng=" chờ=" ra=" không=" nhần=" tâm=" vùng=" vẫy=" cũng=" không=" đáp=" lại=" "tôi=" thích=" anh=" thích=" anh=" thật=" lòng=" mà=" anh=" dừng=" như=" vậy=" nhìn=" tôi=" một=" lần=" đi=" có=" được=" không=" "tôi=" thích=" anh=" tôi=" chỉ=" cần=" anh=" thôi=" không=" thể=" không=" có=" anh=" được=" tôi=" thích=" anh=" dừng=" thờ=" ơ=" với=" tôi=" anh=" nói=" một=" câu=" đi=" được=" không=" "tôi=" thích=" anh=" mặc=" kệ=" anh=" chạy=" tới=" đâu=" tôi=" cũng=" cướp=" anh=" lại=" tôi=" thích=" anh=" lời=" tỏ=" tình=" cứ=" lặp=" đi=" lặp=" lại=" trong=" tiếng=" nức=" nở=" của=" cậu=" nhóc=" khiến=" lòng=" cậu=" đau=" xót=" đứng=" lặng=" thật=" lâu=" từ=" cổ=" họng=" cậu=" mới=" phát=" ra=" một=" tiếng=" "a=" mơ=" hồ=" như=" có=" như=" không=" ngay=" tức=" khắc=" kha=" lạc=" gần=" như=" muốn=" bế=" đôi=" cậu=" ra=" dùng=" hết=" sức=" bình=" sinh=" liều=" mạng=" ôm=" chặt=" cậu=" làm=" cậu=" không=" thể=" động=" dậy=" cảm=" nhận=" thấy=" sự=" ẩm=" ướt=" trên=" vai=" cậu=" mũi=" lòng=" muốn=" khuyên=" giải=" y=" nhưng=" ý=" thức=" mỗi=" lúc=" một=" rồi=" rạc=" cuối=" cùng=" vẫn=" nhắm=" mắt=" lại=" cam=" chịu=">

“Tiểu Niệm, hôm nay có khá hơn chút nào không?” Không biết vì lẽ gì, Kha Lạc bắt đầu gọi cậu là “Tiểu Niệm”. Lối xưng hô thân mật này làm cậu cứ có ảo giác như đang nằm mơ, dường như giống người kia đang đứng đối diện nói chuyện cùng cậu. Nhưng khi mở mắt ra, trước mặt cậu vẫn là khuôn mặt khô ngô, thanh tú của Kha Lạc. Nằm trên giường tới hôm nay cũng đã được vài ngày. Ngủ trên giường Kha Lạc, để Kha Lạc chăm sóc từng li từng tí, thật tình thì cậu không được tự tại lắm, chỉ thầm mong sớm đỡ bệnh, không phải tiếp tục nán lại đây nữa. Đáng tiếc là thân thể chẳng thềm đếm xỉa gì tới ý nguyện trong đầu, cơn sốt hằm hằm vẫn không thuyên giảm, làm cả ngày cậu hết nóng lại lạnh, mơ mơ màng màng, chỉ có thể nhờ Kha Lạc bón thuốc, ba bữa cơm bưng đến tận giường chờ cậu ăn xong, giúp cậu lau người, khi ngủ tay cũng ở bên cạnh vuốt ve khắp mặt cậu. Dục vọng rõ mồn một trong đôi mắt nóng bỏng của Kha Lạc quả thật khiến cậu thấy xấu hổ ghê gớm. Quá lắm y cũng chỉ vuốt ve tới cổ cậu, động tác lại nhẹ nhàng dè dặt, nhưng vẫn khiến cậu cho dù cố tâm giả ngủ, vẫn không chế ngự được từng cơn run rẩy trên lưng. Kha Lạc đã trang trọng cam đoan hết lần này đến lần khác là tuyệt đối sẽ không cưỡng bách cậu nữa, nhưng cũng khẳng định tỏ ý tuyệt đối sẽ không buông tha cậu. Cậu đã già thế này rồi, rốt cuộc thì thật ra có gì tốt đâu? (ek, mí 30 mừi già zì chời!!!) “Tôi mua cháo cá về rồi, anh muốn nếm thử chút không? Ngon lắm nha. Nếu anh thấy nhạt miệng, tôi còn mua nhiều thứ khác nữa nè, anh coi thích ăn món nào?” Thư Niệm đã vật lộn trong cơn ác mộng không biết bao lâu rồi, đầu đau muốn nứt ra. Cậu yếu ớt mở mắt ngồi dậy, đón lấy tô cháo trong tay y, nhìn y mỉm cười hiền hòa. Chuyện tới đó nên quên hết đi, dù sao Kha Lạc cũng còn trẻ con. Có lúc không hiểu chuyện cũng không nên trách y. Khi đó chỉ là nhất thời kích động thôi. “Vẫn không thoải mái lắm sao?” Ngón tay thon dài mát lạnh với tới vén mớ tóc dểm mồ hôi

của cậu ra, tay y áp lên trán cậu đo nhiệt, “Tôi kêu bác sĩ tới khám cho anh lần nữa nha?” “Thôi khỏi.” Thư Niệm lắc đầu, bệnh đi như tơ nhả, chẳng qua chỉ cần thời gian thôi, dăm hôm nữa sẽ khá ngay. Kha Lạc dẫn đo, rồi cũng không dùng dằng nữa, chỉ ngồi cạnh cậu, dán mắt chăm chú nhìn cậu chậm rãi húp cháo. Truy rằng đã sớm quen với ánh mắt của Kha Lạc, nhưng bất luận là ai, lúc đang ăn cứ bị nhìn chòng chọc đều cảm thấy mất tự nhiên. Ăn qua loa vài muỗng đã muốn buông thìa, nhưng lại sợ Kha Lạc lo lắng, cậu đành phải cầm đầu xuống từ tốn mức cháo. Khóe miệng đột nhiên nóng nóng, cậu chưa kịp khôi phục tinh thần, ngơ ngác để Kha Lạc dùng ngón tay lau miệng mình. “Dính đồ ăn nè.” Trên khuôn mặt xinh xắn nở ra một nụ cười dịu dàng, đôi mắt cũng ánh lên sự cuồng nhiệt không dè nén được. Thư Niệm xấu hổ đỏ người ra, giờ thì đúng thực là bất kể thế nào cũng ăn không vô. “Không ăn nữa sao?” “Uhm Ừ Tôi thấy hơi mệt ” Nhân lúc buông thìa cháo xuống, cậu nghiêng gương mặt đã hơi đỏ hồng đi. Có lẽ bản thân đã lớn tuổi thật rồi, có phần lúng túng không biết nên làm thế nào để ở chung với cậu thiếu niên tuổi mới lớn tình cảm nồng nhiệt. “Ngủ nhiều quá không tốt đâu, tôi mở cửa sổ cho anh hít thở thêm chút không khí trong lành nha.” Vì muốn cậu nghỉ ngơi thật tốt, y vén bức rèm dày kịt đang buông xuống lên, căn phòng vốn khá u tối tức thời sáng bừng lên. Thư Niệm hơi kinh ngạc: “Bây giờ mấy giờ?” “Còn sớm chán, nên anh đừng có ngủ nữa ” “Vậy sao cậu về sớm thế? Cậu lại trốn học?!” Mặt Kha Lạc lập tức đỏ gay, giống như vừa bị lật tẩy, rút bàn tay đang rút trong túi quần ra, bứt rút: “Tôi lo cho anh ở nhà có một mình ” “Lo cái gì? Tôi có chuyện gì hệ trọng đâu!” Thư Niệm thở dốc. Tâm tình cậu chẳng khác chi tất cả các bậc cha mẹ thí sinh trên đời, “Bớt kiểm soát trốn học đi! Sắp thi rồi còn không lo học bài cho tốt?! Còn không mau quay về trường cho tôi?! Cậu muốn chọc cho tôi tức chết phải không?!” “Tôi không muốn.” Kha Lạc khẽ nhún mày, mím môi ngang bướng ngồi lại bên giường. “Cậu có đi hay không?” Nếu như có khả năng bỏ chạy, Thư Niệm chắc chắn sẽ giống ông bố túm lấy thằng con trai đang cúp học, nổ đóa lên xách cổ nó lôi tới trường cho kì được. “Không đi.” Thư Niệm tức giận tối tăm cả mặt mày: “Cậu, cậu ” “Tôi không đi.” Kha Lạc khẽ dướn mày, cắn môi để lại những dấu răng mờ mờ, “Tôi rất sợ lúc trở về không thấy anh đâu nữa.” “ ” (ek, trúng tim đen) “Anh vẫn muốn bỏ đi, đúng không?” “ ” (chep chep chep, chuẩn không cần chỉnh) “Tôi biết anh không thích tôi Nhưng mà tôi cần anh.” Đầu Thư Niệm va mạnh vào tường, vang lên một tiếng “bộp” (chắc, nghĩ mãi mí ra là bị em Lạc đè zô tường, mí đầu đọc QT câu này đơ luôn). Cậu nuốt nước bọt, nhìn khuôn mặt phóng đại của Kha Lạc hiện ngay trước mắt, tay chân cũng cứng lên. “Tôi sẽ không để anh đi đâu,” mặt y trở ra, mang theo vẻ uất ức, ngữ khí cũng đầy cương quyết, “Tôi thà để anh ốm mãi, thì anh mới ở đây mỗi ngày, để cho tôi chăm sóc anh Trừ tôi, ai khác cũng không thể chạm tới anh ” Thư Niệm hết đường lui, lại không còn hơi sức đẩy ra, chỉ còn biết gồng lưng mặc cho làn môi ấm áp của y dán lên, miết lấy cậu, cọ xát lung tung một hồi lâu, dường như y phải cực lực khắc chế lại mới buông cậu ra. Bốn mắt nhìn nhau một lúc, Kha Lạc khum tay ôm lấy mặt cậu, tuyệt vọng nói: “Xin lỗi ” Tuy rằng chỉ là nụ hôn lướt nhẹ trên môi mà thôi, nhưng Thư Niệm biết khuôn mặt căng thẳng quá mức của mình nhất định đang cứng đờ rất khó coi. “Xin lỗi ” Thiếu niên ghé sát môi cậu, nhỏ giọng thì thào, “Chẳng qua là tôi không kiềm chế được Tôi sẽ không ép buộc anh đâu, thật đó ” Tối đến, nằm trên giường ngủ, Thư Niệm không tài nào chợp mắt được. Nhiều ngày cứ thế trôi qua, vào khoảng thời gian này mà cậu vẫn giữ được sự tỉnh táo thì đây là lần đầu tiên, có lẽ là bởi vì cơn khó chịu trong dạ dày. Vừa uống xong cử thuốc trước khi ngủ, cậu liền thấy buồn nôn, nhin không được nhổ ra hết. May là không bị Kha Lạc phát hiện. Bỏ bớt cử thuốc cũng không hề gì, dù sao uống nhiều ngày rồi cũng không thấy hiệu quả chi. Giờ này chắc là Kha Lạc đang trùm chăn ngủ trên ghế sofa trong phòng khách. Kha Lạc thật tâm đối tốt với cậu. Nhưng đây hẳn không phải là yêu nhỉ? Sự cố chấp của Kha Lạc với cậu chẳng qua vì từ trước tới nay y thiếu người quan tâm, muốn tìm chút hơi ấm nơi cậu mà thôi. Kha Lạc còn trẻ người non dạ, không phân được lẫn ranh mỏng manh của những cảm xúc, gây ra chuyện này với cậu, đều chỉ vì xúc động nhất thời, vả lại tính y hãy còn con nít Bất thành linh, tiếng cánh cửa khe khẽ mở ra cắt ngang chuỗi ý nghĩ miên man không có điểm dừng, cứ quẩn quanh tâm trí cậu. Không cần nghĩ cũng biết, người vừa mở cửa chính là Kha Lạc. Thư Niệm vội nhắm tịt mắt, giả ngủ để khỏi phải nghe giọng điệu lải nhải giống hệt ông cụ non của y. Tiếng bước chân rón rén dừng lại nơi góc giường, sau một thoáng lặng im, một bàn tay vuốt nhẹ lên mặt cậu. Thư Niệm không nhúc nhích, tiếp tục trò giả ngủ của mình. Bàn tay vuốt ve nắn nã thêm chốc lát rồi ngừng lại. Cậu nghe rất rõ tiếng thở dài của Kha Lạc. “Tại sao anh không chịu thích tôi vậy? Có phải tại anh thấy tôi quá nhỏ tuổi? Hay tại tôi là con trai? Nhưng mà tôi sẽ đối xử với anh thật là tốt Tốt hơn bất kì ai khác Thật đó Tôi đã trưởng thành rồi Anh muốn gì tôi cũng có thể cho anh mà Nên anh thích tôi đi, được không?” (Tội lỗi ngập đầu ừ Niệm Niệm a = =) Sự im lặng tiếp diễn thêm một lúc, cậu bỗng cảm thấy Kha Lạc nhẹ nhàng xốc chân bò vào, sau đó ôm ghệt lấy mình. ”Từ giờ đến sáng còn năm tiếng nữa, tôi có thể ôm anh thêm năm tiếng

nữa Mỗi ngày sau này đều thấy thật hạnh phúc ” Giọng y si ngốc, “Sao anh lại sợ tôi thế chứ Tôi sẽ không làm gì anh nữa đâu, lần đó là tôi không đúng Bây giờ tôi chỉ cần được ôm anh là tốt rồi Nhưng anh nhất định đâu chịu để tôi ôm, đúng không? Vì sao vậy?.. Tôi thích anh mà ” “Ngày nào từ trường về tôi cũng rất sợ, sợ đẩy cửa vào nhà không thấy anh nằm trên giường May mà bây giờ anh vẫn còn ở lại Tôi xin lỗi, không phải tôi cố ý muốn trộn thuốc ngủ vào thuốc anh uống đâu Chỉ vì tôi sợ anh sẽ thừa lúc tôi không có ở đây rồi lên đi mất Tôi không thể sống thiếu anh đâu Tôi thích anh Anh không hiểu đâu, tôi thích anh thật lòng mà ” (ek, để ta chuẩn bị cho, em méc bị cuồng Tiểu Niệm ừ, hèm sao, chúng ta đồng bệnh tương liên mừ >.<) “tôi=” cứ=” mong=” bệnh=” của=” anh=” đừng=” có=” khỏi=” như=” vậy=” thì=” ngày=” nào=” anh=” cũng=” nằm=” trong=” này,=” để=” tôi=” chăm=” sóc=” anh=” mãi=” mãi=” cũng=” không=” rời=” xa=” tôi,=” những=” người=” khác=” đều=” không=” được=” chạm=” vào=” anh=” xin=” lỗi,=” tôi=” biết=” tôi=” nghĩ=” thế=” là=” quá=” quắt=” lắm.=” mang=” bệnh=” thật=” không=” dễ=” chịu=” nhưng=” nếu=” anh=” bỏ=” tôi=” đi,=” tôi=” sẽ=” càng=” khó=” chịu=” hơn=” anh=” bây=” giờ=” cả=” vụn=” lẫn=” anh=” là=” đồ=” ngốc,=” sao=” lại=” không=” hiểu=” tôi=” yêu=” anh ”=” cậu=” nhóc=” oán=” trách=” một=” cách=” âm=” ức=” và=” trẻ=” con,=” còn=” mang=” chút=” ghen=” ngào.=” sau=” đó=” môi=” lại=” có=” cảm=” giác=” mềm=” mại=” nóng=” rực=” quen=” thuộc,=” thư=” niệm=” bắt=” ngờ=” không=” kịp=” đề=” phòng,=” đờ=” người=” ra,=” làm=” kha=” lạc=” đang=” cảm=” cú=” hôn=” cậu=” bị=” dọa=” thót=” người,=” buông=” tay=” ngay=” tấp=” lự,=” cả=” buổi=” mới=” áp=” úng;=” “anh=” anh=” còn=” chưa=” ngủ=” sao?”=” “ơ ”=” vào=” thời=” điểm=” như=” thế=” này,=” thật=” khó=” mà=” nói=” ai=” mới=” là=” người=” xấu=” hổ=” hơn.=” “xin=” lỗi ”=” tiếng=” y=” nghe=” như=” sắp=” khóc,=” “anh=” đừng=” giận=” tôi,=” tôi=” thật=” sự=” không=” kìm=” được ”=” tôi=” muốn=” ôm=” anh ”=” (thằng=” thẩn=” ghia=” nha=” tt^tt)=” may=” sao=” trong=” bóng=” tối=” không=” nhìn=” thấy=” đối=” phương,=” bằng=” không=” thư=” niệm=” thật=” không=” biết=” bản=” thân=” nên=” dùng=” vẽ=” mặt=” gì=” đối=” diện=” y.=” đôi=” cánh=” tay=” đang=” ôm=” lấy=” thật=” lưng=” cậu=” xiết=” lại=” thật=” chặt,=” cảm=” thấy=” thân=” người=” cao=” gầy=” nhưng=” lại=” đưa=” đến=” cảm=” giác=” vô=” cùng=” áp=” bách=” đè=” lên=” mình,=” thư=” niệm=” vội=” vung=” tay=” định=” đẩy=” y=” ra:=” “không=” được,=” cậu ”=” “hôn=” một=” cái=” là=” được=” rồi ”=” chỉ=” là=” một=” cái=” hôn=” thôi=” mà ”=” được=” không?”=” thư=” niệm=” giữ=” yên=” tư=” thế=” đẩy=” người,=” nhưng=” cuối=” cùng=” lại=” không=” đành=” lòng=” đẩy=” y=” ra.=” đầu=” tiên,=” môi=” y=” ghé=” lên=” trán=” cậu,=” tiếp=” đó=” từ=” từ=” dờ=” xuống.=” từng=” chút=” từng=” chút,=” hôn=” lên=” hàng=” lông=” mày,=” rồi=” đôi=” mắt=” cậu=” giống=” như=” hôn=” báu=” vật,=” tinh=” tẻ=” đến=” nỗi=” cả=” nửa=” phần=” da=” thịt=” cũng=” không=” bỏ=” qua,=” trần=” trọng=” lặp=” lại=” những=” nụ=” hôn=” từ=” tốn=” mà=” sâu=” lắng=” rớt=” cuộc=” khi=” hôn=” tới=” môi,=” cách=” y=” ngậm=” môi=” cậu=” điên=” cuồng=” mút=” mát=” khiến=” cậu=” có=” ảo=” giác=” như=” sắp=” bị=” nuốt=” gọn=” lấy.=” khớp=” hàm=” bị=” tách=” ra,=” đầu=” lưỡi=” kiên=” quyết=” tiến=” vào=” tham=” dò=” cứ=” đây=” đưa=” đảo=” quanh,=” mạnh=” mẽ=” xâm=” lược=” cậu.=” bàn=” tay=” đặt=” trên=” lưng=” cậu=” cũng=” ra=” sức=” xoa=” nắn=” vuốt=” ve,=” kiên=” quyết=” ép=” chặt=” cậu=” vào=” thân=” thể=” trẻ=” trung=” hùng=” hực=” ấy.=” (chik=” mất,=” hun=” gì=” mừ=” đặc=” tả=” thía?=” ;___;=”)=” hơi=” thở=” đậm=” mùi=” dục=” vọng=” và=” thứ=” cương=” cứng=” đè=” trên=” bụng=” khiến=” cậu=” không=” khỏi=” căng=” thẳng=” lên,=” nhưng=” chỉ=” có=” thể=” bị=” động=” khê=” nhếch=” môi=” mặc=” cho=” kha=” lạc=” hôn=” sâu.=” chờ=” đến=” khi=” nụ=” hôn=” nồng=” nhiệt=” dài=” bất=” tận=” ấy=” rớt=” cuộc=” cũng=” chấm=” dứt,=” cả=” đầu=” cậu=” đã=” ngập=” mô=” hôi=” lạnh.=” kha=” lạc=” tựa=” như=” nhấn=” nhện=” rồi=” môi=” đi,=” khê=” thở=” hào=” hển,=” vẫn=” chưa=” chịu=” buông=” tha,=” tiếp=” tục=” nhanh=” tay=” giữ=” lấy=” thắt=” lưng=” cậu:=” “đế=” tôi=” ôm=” anh=” ngủ=” được=” không?”=(zị=” ai=” dám=” ngủ=” chòi)=” tôi=” sẽ=” không=” làm=” gì=” hết ”=” cho=” tôi=” ôm=” anh=” là=” được=” rồi ”=” có=” được=” không?”=” ngủ=” khí=” dè=” đặt=” kiểu=” đây=” làm=” lòng=” cậu=” đau=” đốn=” một=” trận.=” cậu=” vẫn=” thương=” kha=” lạc=” như=” trước=” đây,=” vẫn=” không=” muốn=” kha=” lạc=” sống=”

một="” cuộc="” đời="” như="” mình="” hy="” vọng="” kha="” lạc="” có="” thể="” tìm="” được="” thứ="” hạnh="” phúc="” xa="” vời="” mà="” cậu="” không="” dám="” mơ="” tới="” nỡ="” lực="” muốn="” đem="” điều="” tốt="” đẹp="” nhất="” đến="” cho="” kha="” lạc="” biết="” đâu="” chừng="” nếu="” như="” cậu="” có="” thể="” mang="” tới="” hạnh="” phúc="” cho="” kha="” lạc="” biết="” đâu="” chừng="” chỉ="” cần="” một="” mình="” cậu="” chịu="” khổ="” là="” đủ="” rồi?="” (chời="” phó="” tay="” vs="” niệm="” niệm="” hên="” mà="” nó="” chỉ="” dừng="” ở="” mức="” ý="” tưởng="” chứ="” còn="” hiện="” thực="” em="” làm="” ứ="” nổi="” a="”=”)” thư="” niệm="” nhằm="” mắt="”>

20. Chương 20 - Chương 20

“Tôi đã bảo tôi hết bệnh rồi mà.” Thư Niệm gương cười, nằm yên trên giường, mặc tình cho Kha Lạc đẩy nhiệt kế vào miệng mình.

“ Nhưng mà sắc mặt anh nhìn có vẻ chưa khỏi hẳn đâu ” Kha Lạc cúi đầu lẩm bẩm, phụng phịu hai má, “Bất kể thế nào, nghỉ ngơi nhiều vẫn tốt hơn.”

Canh vừa đủ thời gian, lấy nhiệt kế ra nhìn chăm chăm, hai gò má căng mịn của Kha Lạc càng phính lên dữ dội.

“Thế nào? Bình thường rồi chứ?”

“Ừ Ổn rồi.” Mặt y không có mấy may dấu hiệu nào tỏ ra vui mừng vì cậu vừa khỏi cơn bệnh nặng, trái lại còn giống như đang dối.

“Vậy cậu mau đi học đi, nếu không sẽ bị muộn thật đó.”

“Ừ ” Không tình nguyện nhồm dậy khỏi giường, cầm mấy cuốn sách giáo khoa và giáo trình ở bên cạnh lên, y dùng dằng một chốc mới lè mề bước ra cửa, đi nửa chừng thì ngoái lại, nhìn Thư Niệm đang nằm trên giường mỉm cười với y, nói thật nhỏ: “Tối nay tôi đi học về anh vẫn còn ở đây chứ?”

“Tất nhiên rồi.”

Kha Lạc đứng lại nhìn rất lâu, mới đóng cửa phòng lại bỏ ra ngoài.

Kể từ sau đêm đó, y đã không lén bỏ thuốc ngủ cho Thư Niệm nữa, nào phải y không

biết cái kiểu giam lỏng hèn hạ này chẳng tốt lành cho ai cả, nhưng lại lo sợ Thư Niệm sẽ giống như buổi sáng đó, lẳng lặng bỏ đi lúc y đang ngủ, nên bí quá hóa liều, mù quáng đặt hy vọng vào mấy viên thuốc nhỏ xíu kia.

Một khi đã bị lộ, y xấu hổ đến mức nói năng lí nhí trong miệng cả vài ngày.

Y chỉ búống bình như trẻ con thôi, không ngông cuồng tới mức thủ đoạn nào cũng không từ nan.

Bởi thế, không xem chuyện đã rồi là cương bức, chỉ coi đó như lầm lỗi của một đứa

nhóc chưa hiểu chuyện mới nhất thời kích động làm bậy, Thư Niệm đối với đứa nhóc này vẫn dành nhiều tình thương hơn cả.

Từ đầu cậu đã định biến thứ tình cảm không có khả năng được Tạ Viêm chấp nhận

thành sự dịu dàng với Kha Lạc. Nếu người kia không cần, thì chi bằng cậu dành tất cả cho Kha Lạc, dù sao cũng khiến Kha Lạc vui vẻ một chút, dù sao cũng có ít nhất một người được hạnh phúc.

Còn bản thân đã không còn gì đáng nói.

Đây dứt khoát không phải là hy sinh. Bản thân cậu vốn chẳng có gì, hai tay trắng, thì lấy gì để mà hy sinh?

Thư Niệm rời giường, thay đồ, lấy lại tinh thần xắn tay lên dọn phòng, giống như

những việc ngày trước vẫn quen làm ở Tạ gia, tỉ mỉ lau dọn sạch sẽ từng góc nhà, tháo tất cả áo gối mang đến ban công, trải từng cái ra phơi nắng, rèm cửa cũng được lấy xuống giặt, tiện thể mở tất cả cửa sổ ra, cho ánh nắng rọi vào, mang đến cho căn phòng thêm chút sinh khí, rồi lại hì hụi trong gian bếp đã đóng cả lớp bụi một lúc lâu, mới rửa xong bóng loáng cả góc bếp và đồng dụng cụ nấu nướng.

Sống lâu trong căn hộ u lạnh này thật dễ khiến con người ta u ám, phải bỏ nhiều công sức lắm cậu mới có thể biến nó trở nên ấm cúng hơn đôi chút.

Từ nay trở đi, cậu sẽ toàn tâm toàn ý chăm lo cho Kha Lạc, chẳng còn thì giờ và tình

thần đâu mà nghĩ tới người kia nữa. Đối với cậu, đây cũng là một cách cứu rỗi bản thân. Có lẽ, chỉ cần thêm ít lâu nữa, cậu có thể xóa đi sự chấp mê khiến người ta phải xấu hổ mà vẫn vô phương chế ngự, thì mới hoàn toàn được giải thoát.

Xong việc, cậu ghé qua một siêu thị lớn chọn mua đồ dùng sinh hoạt và nguyên liệu

cho bữa tối. Kha Lạc đang tuổi mới lớn, cân bằng dinh dưỡng rất quan trọng. Dù sao cậu cũng có thời gian, có thể nghiên cứu mày mò cách phối hợp các món ăn. Tiện tay, cậu lấy vài hộp

sữa chua, để sau giờ cơm bắt Kha Lạc uống, rất có lợi cho dạ dày

Phải vậy chứ, cứ dành toàn bộ đầu óc nghĩ tới Kha Lạc, chẳng có chỗ đâu mà chứa người kia, thời gian lâu dần sẽ không thấy đau nữa.

Tạ Viêm là giấc mộng vượt quá tầm tay mà cậu đã ấp ủ từ nhỏ, cũng giống như lý

tưởng không thực của hầu hết mọi người. Chỉ khác ở điểm, người bình thường vừa bước khỏi thời thơ ấu sẽ hiểu ngay rằng mộng ảo chỉ là mộng ảo thôi, chỉ có cậu vẫn dại khờ cố chấp tới tận nay.

Thời trẻ còn có quyền mơ mộng thiếu suy nghĩ, nhưng đã trải nghiệm nhiều như vậy, đã tới tuổi này rồi, không nên tiếp tục bỏ lỡ, không nhìn nhận thực tế nữa.

Cậu không nên tiếp tục phung phí cả ngày nghĩ tới Tạ Viêm, hy vọng tới những thứ xa vời như tình yêu hay hạnh phúc.

Thời gian cho những giấc mơ đã cạn, khoảng trống cậu đã khoét sâu mười tám năm

nay, cũng đã tới lúc phải lấp đầy rồi. Từ bây giờ phải chấm dứt mơ mộng đi. Đừng tiếp tục làm tên ngốc nồng nhiệt yêu thiếu gia kiêu ngạo của cậu nữa, mà hãy là một “ông bố” thật tốt, nghiêm túc chăm lo cho Kha Lạc lẻ loi cô độc. (chắc, có cần phải nhắc em nó này giờ ko nghĩ

mà nhắc anh Viêm hơi bị nhieu hem?)

Buộc xong mấy túi đồ lớn, định kéo đến quầy thu ngân, đi nửa đường, vô tình chạm

mặt một người đi đối diện khiến cậu chân chừ pha lẫn xấu hổ mà khựng bước. Người kia cũng có chút do dự. Hai người tần ngần dừng lại nơi cách đối phương độ ba bước chân. (linh thiết,

mới nhắc là thấy >____<) trong=“” một=“” lúc,=“” cả=“” hai=“” cứ=“” đứng=“” ngăn=“” ra=“” đối=“” mặt=“” nhau,=“” không=“” biết=“” phải=“” nói=“” gì,=“” cũng=“” không=“” biết=“” có=“” nên=“” nhường=“” lỗi=“” cho=“” đối=“” phương=“” đi=“” không,=“” cứ=“” đứng=“” chắn=“” giữa=“” đường=“” một=“” cách=“” mất=“” tự=“” nhiên,=“” cực=“” kỳ=“” lúng=“” túng.=“” vẫn=“” do=“”

tay=" rồi=" hôn=" hở=" ra=" bàn=" ngồi=" ăn=" "thơm=" ghê=" ta=" sao=" mà=" nhiều=" món=" thế?=" tuyệt=" thật=" trông=" có=" về=" ngon=" phết=" "khuôn=" mặt=" luôn=" thanh=" tú=" lạnh=" lòng=" của=" kha=" lạc=" hơi=" ửng=" hồng=" dễ=" thấy=" được=" là=" y=" đang=" rất=" hưng=" phần=" thư=" niệm=" cười=" khê=" câu=" chỉ=" mãi=" lo=" gấp=" thức=" ăn=" cho=" đưa=" nhóc=" mình=" phải=" chăm=" sóc=" hoàn=" toàn=" quên=" chú=" ý=" tới=" việc=" kha=" lạc=" dù=" cứ=" tấm=" tác=" khen=" bữa=" cơm=" tối=" nhưng=" ánh=" mắt=" y=" chưa=" từng=" rồi=" câu=" lấy=" một=" giây=" "nào=" nếm=" canh=" thử=" đi=" hương=" vị=" thế=" nào?=" "ừ=" ừ=" ngon=" tuyệt=" cú=" mèo=" "kha=" lạc=" mở=" to=" mắt=" ra=" sức=" gât=" đầu=" bộ=" dạng=" vô=" cùng=" đáng=" yêu=" có=" về=" như=" muốn=" lấy=" lòng=" câu=" y=" cố=" ngón=" một=" miệng=" đầy=" thức=" ăn=" rồi=" lại=" găng=" nuốt=" xuống=" vừa=" ngậm=" thìa=" vừa=" áp=" úng=" "không=" biết=" ngày=" mai=" có=" còn=" được=" ăn=" nữa=" không=" "đương=" nhiên=" là=" được=" chứ=" "thiệt=" ừ=" có=" được=" lời=" hứa=" của=" câu=" kha=" lạc=" lại=" vui=" sướng=" đến=" đỏ=" bình=" cả=" khuôn=" mặt=" y=" vội=" cảm=" đầu=" xuống=" bát=" một=" hơi=" và=" thức=" ăn=" vào=" miệng=" "sau=" này=" câu=" dừng=" ra=" tiem=" mua=" đồ=" hộp=" buổi=" trưa=" cũng=" không=" cần=" giành=" cơm=" cà=" ri=" gà=" ở=" căng=" tin=" trường=" nữa=" mai=" tôi=" chuẩn=" bị=" cơm=" hộp=" cho=" câu=" câu=" cứ=" mang=" theo=" đến=" lớp=" muốn=" ăn=" món=" gì=" thì=" để=" tôi=" làm=" cho=" "ừ=" kha=" lạc=" vẫn=" cúi=" vùi=" đầu=" giống=" như=" muốn=" giấu=" điều=" gì=" khua=" đũa=" xoèn=" xoẹt=" nữa=" ngày=" mới=" ngẩng=" lên=" một=" tí=" khéo=" mắt=" hơi=" đỏ=" lên=" nét=" mặt=" thật=" bối=" rối=" thư=" niệm=" lấy=" làm=" kinh=" hãi=" " " câu=" bị=" sao=" thế?=" "tôi=" cứ=" tưởng=" anh=" sẽ=" ghét=" tôi=" "xin=" lỗi=" lần=" đó=" tôi=" cường=" bức=" anh=" tôi=" biết=" anh=" hoàn=" toàn=" không=" thích=" thế=" tôi=" xin=" lỗi=" cả=" chuyện=" bỏ=" thuốc=" cũng=" vậy=" thành=" thật=" xin=" lỗi=" "hôm=" nay=" anh=" không=" bỏ=" đi=" mất=" thật=" sự=" quá=" tốt=" tôi=" mừng=" lắm=" cảm=" ơn=" anh=" "thư=" niệm=" buông=" đũa=" xuống=" vươn=" tay=" qua=" xoa=" đầu=" dỗ=" dành=" y=" kha=" lạc=" ngưỡng=" ngừng=" kháng=" nghị=" "tôi=" đã=" là=" người=" lớn=" rồi=" dừng=" coi=" tôi=" như=" con=" nít=" mãi=" "người=" lớn=" nào=" mà=" hở=" tí=" là=" khóc=" vậy?=" "gì=" chứ=" tôi=" đâu=" có=" khóc=" y=" lập=" tức=" ưỡn=" lưng=" "anh=" đi=" mà=" hỏi=" người=" khác=" coi=" tôi=" khóc=" hỏi=" nào=" đâu!=" anh=" cũng=" đâu=" biết=" bình=" thường=" tôi=" bảnh=" biết=" chừng=" nào?=" "hở?=" nhưng=" mà=" rõ=" ràng=" không=" phải=" tôi=" mới=" thấy=" một=" lần=" thôi=" đâu=" "chẳng=" qua=" vì=" đó=" là=" anh=" thôi=" kha=" lạc=" cúi=" đầu=" nhìn=" bát=" cơm=" "bởi=" vì=" anh=" và=" người=" khác=" không=" giống=" nhau=" anh=" đối=" với=" tôi=" "rất=" quan=" trọng=" thư=" niệm=" nở=" nụ=" cười=" buồn=" vỗ=" vỗ=" vai=" y=" ***=" ngày=" lại=" qua=" ngày=" thời=" gian=" cứ=" trôi=" nhanh=" vùn=" vụt=" đến=" lúc=" kha=" lạc=" điên=" nguyện=" vọng=" rồi=" cả=" lúc=" kha=" lạc=" tham=" gia=" kỳ=" thi=" đại=" học=" cuối=" cùng=" là=" khi=" công=" bố=" kết=" quả=" trúng=" tuyển=" tựa=" hồ=" chỉ=" như=" một=" cái=" chớp=" mắt=" thoáng=" qua=" ngắn=" ngủi=" đến=" mức=" hoàn=" toàn=" không=" đủ=" cho=" câu=" quên=" ta=" viêm=" đi=" mà=" thời=" điểm=" kha=" lạc=" phải=" sang=" tận=" thành=" phố=" t=" xa=" tí=" học=" đại=" học=" đã=" gần=" kề=" câu=" cũng=" sắp=" không=" được=" gấp=" y=" nữa=" thư=" niệm=" nhất=" thời=" thấy=" lòng=" mình=" có=" chút=" trống=" trải=" để=" ăn=" mừng=" kha=" lạc=" đâu=" nguyện=" vọng=" một=" câu=" đã=" đầy=" công=" chuẩn=" bị=" một=" bữa=" tối=" thịnh=" soạn=" nhưng=" hai=" người=" đều=" ăn=" trong=" tâm=" trạng=" buồn=" bã=" không=" vui=" về=" mặt=" như=" nuốt=" không=" trôi=" "làm=" gì=" mà=" mất=" hứng=" vậy?=" rửa=" bát=" đĩa=" xong=" câu=" cố=" giữ=" tinh=" thần=" vui=" vẻ=" đùa=" với=" kha=" lạc=" đang=" ngẩn=" ngơ=" ngồi=" cạnh=" mình=" trên=" giường=" ngủ=" "cậu=" đâu=" trường=" t=" rồi=" há=" sinh=" viên=" giới=" "ừ=" "tối=" thành=" phố=" t=" rồi=" câu=" không=" còn=" bị=" đám=" người=" nhà=" họ=" kha=" quẩn=" thức=" nữa=" được=" tự=" do=" tự="

tại=" không=" phải=" tốt=" quá=" sao?=" "ừ"=" "được=" rồi=" cũng=" tới=" lúc=" phải=" chuẩn=" bị=" hành=" lý=" câu=" xem=" cần=" đem=" theo=" cái=" gì=" đến=" trường=" không?=" tôi=" mua=" hộ=" cho =" kha=" lạc=" quay=" đầu=" lại=" nhìn=" câu=" nét=" mặt=" nghiêm=" túc=" "tôi=" có=" thể=" đem=" anh=" theo=" không?=" " " "được=" không?=" "tân=" sinh=" viên=" cần=" trưởng=" bối=" đi=" cùng=" sao?=" thư=" niệm=" mĩ=" cười=" muốn=" xoa=" dịu=" bầu=" không=" khí=" "vậy=" chú=" đây =" kha=" lạc=" cần=" môi=" lập=" tức=" bắt=" lấy=" bả=" vai=" cậu=" kéo=" lại=" gần=" môi=" vừa=" chạm=" tới=" thư=" niệm=" đã=" vội=" quay=" mặt=" đi=" lúng=" túng=" đẩy=" y=" ra=" "cậu=" lại=" giỡn=" gì=" nữa?=" "tôi=" không=" có=" giỡn=" tôi=" rất=" nghiêm=" túc!=" anh=" biết=" rõ=" hơn=" ai=" hết=" mà?=" kha=" lạc=" vừa=" bắt=" mẫn=" vừa=" uất=" ức=" "tại=" sao=" anh=" cứ=" làm=" bộ=" không=" biết?=" tôi=" đã=" lớn=" rồi=" không=" phải=" đứa=" con=" nít!=" xin=" anh=" đừng=" có=" coi=" tôi=" như=" con=" anh=" hoài=" được=" không?=" anh=" biết=" tôi=" thích=" anh!=" tôi=" muốn=" ở=" cùng=" anh=" tuyệt=" đối=" không=" phải=" với=" tư=" cách=" trưởng=" bối=" hậu=" bối=" gì=" hết =" "kha=" lạc=" đừng=" nháo=" lên=" nữa =" thư=" niệm=" uể=" oải=" "tuổi=" tác=" chúng=" ta=" chênh=" lệch=" nhiều=" lắm =" cậu=" còn=" trẻ=" chưa=" hiểu=" hết=" tình=" yêu=" là=" thể=" nào=" đâu=" "cậu=" thích=" tôi=" là=" vì=" tôi=" có=" thể=" bầu=" bạn=" cùng=" cậu=" có=" thể=" lo=" lắng=" cho=" cậu=" kỳ=" thực =" "đương=" nhiên=" tôi=" biết=" thể=" nào=" là=" yêu?=" kha=" lạc=" như=" bị=" sỉ=" nhục=" mặt=" y=" đỏ=" rần=" đôi=" mắt=" mọi=" khi=" vẫn=" như=" dòng=" nước=" mát=" lập=" tức=" tối=" lại=" sôi=" sục=" "anh=" đừng=" có=" coi=" thường=" tôi=" đến=" thế!=" xin=" anh=" đừng=" xem=" nhẹ=" tôi=" được=" không?=" tôi=" thà=" bị=" anh=" cự=" tuyệt=" một=" cách=" quang=" minh=" chính=" đại=" cũng=" không=" muốn=" thế=" này!=" cả=" tư=" cách=" bị=" cự=" tuyệt=" tôi=" cũng=" không=" có=" phải=" không?=" ngay=" cả=" nghiêm=" túc=" coi=" tôi=" là=" một=" người=" đàn=" ông=" để=" mà=" đối=" xử=" anh=" cũng=" không=" muốn=" đúng=" không?=" "kha=" lạc =" "phải=" tôi=" có=" nói=" thể=" nào=" anh=" cũng=" sẽ=" nói=" tôi=" không=" biết=" phải=" trái=" nhưng=" tôi=" có=" cần=" anh=" lo=" cho=" tôi=" cũng=" có=" cần=" anh=" đối=" xử=" tốt=" với=" tôi =" kha=" lạc=" chộp=" lấy=" cánh=" tay=" cậu=" "cái=" tôi=" muốn=" là=" gì=" anh=" biết=" rất=" rõ=" xin=" anh=" đừng=" diễn=" trò=" với=" tôi=" nữa =" sự=" kích=" động=" và=" bắt=" mẫn=" của=" kha=" lạc=" đường=" như=" đã=" bị=" dồn=" nén=" rất=" lâu=" y=" kiên=" quyết=" quay=" người=" sang=" ôm=" lấy=" thư=" niệm=" càng=" ôm=" càng=" chặt=" vừa=" bước=" bình=" tìm=" kiếm=" môi=" cậu=" thư=" niệm=" né=" tránh=" cùng=" là=" thân=" con=" trai=" cậu=" cổ=" giãy=" giụa=" thì=" kha=" lạc=" không=" cách=" nào=" áp=" đảo=" được=" cuối=" cùng=" còn=" chộp=" được=" thời=" cơ=" xán=" y=" một=" cái=" tát=" không=" nhẹ=" "tiếng=" bàn=" tay=" vả=" vào=" má=" vang=" lên=" chát=" chúa=" khiến=" cả=" hai=" đều=" ngẩn=" người=" "kỳ=" thực=" cậu=" đánh=" không=" quá=" mạnh=" tay=" chỉ=" vì=" muốn=" cho=" kha=" lạc=" tỉnh=" trí=" lại=" thôi=" kha=" lạc=" bị=" một=" cái=" tát=" làm=" cho=" người=" ta=" khó=" mà=" chịu=" nổi=" không=" hề=" hé=" răng=" im=" lặng=" nghiêng=" mặt=" đi=" giãy=" lát=" rồi=" y=" buông=" cậu=" ra=" lặng=" lẽ=" ngược=" mắt=" nhìn=" cậu=" một=" lượt=" giống=" như=" một=" chú=" chó=" trung=" thành=" ngoan=" hiền=" bị=" chủ=" nó=" đánh=" một=" trận=" không=" thương=" tiếc=" nó=" không=" tức=" giận=" cũng=" không=" phản=" kích=" chỉ=" dùng=" ánh=" mắt=" nói=" cho=" người=" đó=" biết=" nổi=" đau=" của=" nó=" (chối=" lạc=" lạc=" em=" làm=" ss=" khóc=" mắt=" ">" "<)" "xin=" lỗi=" đối=" mặt=" với=" một=" đôi=" mắt=" như=" thế=" thư=" niệm=" lại=" mềm=" lòng=" đưa=" tay=" muốn=" sờ=" lên=" những=" dấu=" đỏ=" hoe=" trên=" mặt=" y=" "tôi=" chỉ =" kha=" lạc=" ngoảnh=" mặt=" đi=" không=" cho=" cậu=" chạm=" vào=" "kha=" lạc =" kha=" lạc=" lại=" lắng=" tránh=" bàn=" tay=" muốn=" dõ=" dành=" của=" cậu=" "đau=" lắm=" không?=" xin=" lỗi=" tôi=" không=" định=" thế=" đâu=" tôi=" chỉ =" "đừng=" chạm=" vào=" tôi!=" kha=" lạc=" bỗng=" đứng=" phắt=" dậy=" nhích=" ra=" xa=" khỏi=" cậu=" "anh=" không=" cần=" phải=" xin=" lỗi=" là=" tôi=" tự=" làm="

tự=" chịu=" anh=" đánh=" tôi=" cũng=" đáng=" lắm."=" bỏ=" ra=" ngoài=" được=" hai=" bước=" y=" dừng=" lại=" "xin=" lỗi=" anh."=" làn=" mi=" mỏng=" lan=" nhẹ=" một=" sắc=" đỏ=" và=" màng=" hơi=" mờ=" nhạt=" "đã=" gây=" phiền=" phức=" cho=" anh=" rồi=" vì=" anh=" luôn=" đối=" xử=" tốt=" với=" tôi=" thể=" làm=" tôi=" tưởng=" mình=" còn=" hy=" vọng=" (chep=" khúc=" này=" thấy=" em=" nó=" đờn=" ông=" đã=" man=" *blush*)=" thư=" niệm=" chưa=" kịp=" nói=" gì=" y=" đã=" bỏ=" ra=" ngoài=" khép=" cửa=" phòng=" ngủ=" lại=" những=" buổi=" tối=" trước=" đó=" kha=" lạc=" đều=" nhất=" quyết=" trải=" chán=" ra=" nằm=" ngủ=" bên=" góc=" giường=" vì=" y=" muốn=" ở=" cạnh=" thư=" niệm=" nhưng=" lại=" không=" dám=" đòi=" ngủ=" chung=" sau=" đó=" thư=" niệm=" quả=" thực=" không=" đành=" lòng=" bảo=" y=" lên=" giường=" mà=" ngủ=" lúc=" đó=" nét=" mặt=" y=" vừa=" mừng=" rộn=" vừa=" dè=" dặt=" mà=" lại=" bên=" lên=" thư=" niệm=" không=" làm=" sao=" quên=" được=" y=" và=" thư=" niệm=" kỳ=" thực=" rất=" giống=" nhau=" đều=" là=" những=" kẻ=" cố=" chấp=" đến=" mù=" quáng=" ***=" đến=" nửa=" khuya=" thư=" niệm=" vẫn=" dần=" lòng=" không=" được=" cậu=" đứng=" dậy=" lên=" mở=" cửa=" ra=" ngoài=" xem=" thử=" nhờ=" ánh=" đèn=" hắt=" vào=" qua=" khung=" cửa=" sổ=" cậu=" mới=" lờ=" mờ=" thấy=" được=" bóng=" người=" nằm=" cuộn=" tròn=" trên=" chiếc=" sofa=" pha=" cậu=" bước=" tới=" bên=" sofa=" ngồi=" xổm=" xuống=" triu=" mền=" sờ=" lên=" khuôn=" mặt=" sưng=" sưng=" đang=" vùi=" dưới=" cánh=" tay=" cậu=" nhóc=" kha=" lạc=" bỗng=" chốc=" bùng=" tỉnh=" mở=" to=" mắt=" nhìn=" cậu=" bốn=" mắt=" nhìn=" nhau=" một=" lát=" y=" lại=" vùi=" đầu=" sâu=" dưới=" cánh=" tay=" không=" nói=" câu=" nào=" "thực=" xin=" lỗi=" " thư=" niệm=" kéo=" cánh=" tay=" đang=" gác=" trên=" đầu=" y=" xuống=" xoa=" lên=" tóc=" y=" "xin=" lỗi=" cậu=" kha=" lạc=" không=" hề=" phản=" ứng=" lại=" mà=" y=" cũng=" chẳng=" buồn=" phản=" ứng=" "thứ=" gì=" tôi=" cũng=" có=" thể=" cho=" cậu=" cả=" chỉ=" trừ=" tình=" yêu=" tuy=" rằng=" ánh=" đèn=" không=" đủ=" sáng=" nhưng=" thư=" niệm=" vẫn=" có=" thể=" thấy=" rõ=" dưới=" làn=" mi=" dài=" của=" y=" có=" một=" hàng=" nước=" từ=" từ=" lăn=" xuống=" "kha=" lạc=" thư=" niệm=" thật=" sự=" đau=" lòng=" cậu=" vội=" vươn=" tay=" ôm=" lấy=" y=" kha=" lạc=" im=" lặng=" nhắm=" nghiền=" mắt=" buống=" bình=" phản=" kháng=" lại=" hỏi=" lâu=" y=" mới=" chịu=" bỏ=" cuộc=" vòng=" tay=" ra=" ôm=" chặt=" lưng=" cậu=" "thực=" xin=" lỗi=" sau=" này=" cậu=" sẽ=" gặp=" được=" một=" người=" còn=" tốt=" hơn=" tôi=" cả=" trăm=" lần=" thật=" đấy=" cậu=" nhóc=" úp=" mặt=" vào=" vai=" cậu=" cách=" một=" lần=" vãi=" cậu=" vẫn=" có=" thể=" cảm=" nhận=" rõ=" làn=" nước=" nóng=" ấm=" mỗi=" lúc=" một=" thấm=" ướt=" vai=" mình=" vì=" bản=" thân=" không=" cách=" nào=" giúp=" kha=" lạc=" hạnh=" phúc=" được=" cậu=" thấy=" mình=" thật=" có="">>

21. Chương 21 - Chương 21

Cả đêm, hai người chỉ ôm nhau như thế, lặng yên không một tiếng động. Mãi đến lúc

bàn tay không ngừng vuốt tóc vổ về Kha Lạc từ từ dừng lại, ý thức cậu dần dần mơ hồ rồi chìm hẳn trong giấc ngủ mê, Kha Lạc vẫn giữ chặt cậu không mấy may lơ tay, y áp mặt cậu vào sát ***g ngực mình.

Hắn chỉ đứng Cuối cùng, cậu đã tin tình cảm của Kha Lạc dành cho mình là nghiêm túc. Nhưng chính vì thế, lần này cậu càng không thể không vô tình với y.

Ngoài tình yêu của cậu, Kha Lạc không hề muốn thứ gì khác, nhưng hiem nổi, thứ gì cậu cũng có thể cho đi, chỉ trừ mỗi tình yêu.

Cậu làm sao dám phí hoài thời gian của y nữa.

Kha Lạc còn cả quãng đời tuổi xanh, đoạn đường phía trước nhất định còn có ai đó

thích hợp hơn đang chờ đợi y, mà y cũng còn đủ thời gian và nhiệt huyết đi tìm người đó.

Nhưng cậu thì khác. Cậu không còn cả tuổi trẻ lẫn tình cảm mãnh liệt nào nữa. Quãng

đời mười tám năm cậu từng có đều chỉ mê đắm dõi theo một người là Tạ Viêm, chỉ yêu duy nhất Tạ Viêm, chỉ chờ mỗi mình Tạ Viêm, chỉ là của riêng Tạ Viêm.

Cậu còn đâu mười tám năm khác để vun đắp một tình cảm sâu đậm chừng ấy cho ai khác?

Khoảng thời gian tiếp đó, Kha Lạc luôn ngoan ngoãn nghe lời, y không đi đâu cả, suốt

ngày cứ lèo đèo theo trông cậu như một chú cún trung thành. Hôm nào cũng vậy, trước giờ ngủ y lại lấy bút đỏ gạch chéo ngày tháng trên lịch một cách thật nghiêm cẩn, khuôn mặt luôn đầy nét u buồn luyến tiếc, rồi nhắm tới nhắm lui những ngày còn lại, nhắm đến ngày người.

Có vài lần tỉnh giấc giữa khuya, Thư Niệm cảm nhận được Kha Lạc đang hôn trộm

mình. Động tác ôm đầu cậu rất nhẹ nhàng, y hôn môi cậu hết lần này đến lần khác, nhưng chẳng hề có hành động gì vượt rào hơn thế.

Cậu biết rõ, Kha Lạc vì sắp ra đi mới muốn lưu giữ lại một ít hồi ức và kỷ niệm, muốn

quý trọng những cơ hội y còn có thể gần gũi cậu. Ngay đến bản thân cậu, cứ nghĩ đến chẳng bao lâu nữa đây mình phải tiễn chân Kha Lạc, lòng lại trống trải. Trước vội sau vội giúp Kha Lạc đóng kiện hành lý lớn, cậu vẫn cứ thấy chưa đầy đủ lắm hay còn thiếu thứ gì đó, luôn lo một mình Kha Lạc ở thành phố T xa tít không người săn sóc, liệu có gặp bất trắc không, nhờ đâu không thích nghi được thời tiết nơi đó, có khi không quen món ăn địa phương cũng nên

Tuy cậu cũng hiểu đây toàn là lo thừa, nhưng vẫn không cách nào thôi bất yên.

Cho dù chỉ yêu thương Kha Lạc như một đứa con (sao mỗi lần nghe tới chữ này vẫn

thấy đuối vá >"<), nhưng=" " đó=" " cũng=" " là=" " một=" " loại=" " yêu.=" " cậu=" " đã=" " dành=" " hết=" " thứ=" " tình=" " yêu=" " đáng=" " tội=" " nghiệp=" " cho=" " tạ=" " viêm,=" " nhưng=" " tình=" " cảm=" " khác=" " ngoài=" " tình=" " yêu=" " đều=" " là=" " cho=" " kha=" " lạc.=" " hai=" " người=" " này=" " chính=" " là=" " toàn=" " bộ=" " thể=" " giới=" " tình=" " cảm=" " của=" " cậu.=" " kha=" " lạc=" " đi=" " mất,=" " có=" " lẽ=" " sẽ=" " lấy=" " theo=" " một=" " nửa=" " con=" " người=" " cậu.=" " thể=" " nên,=" " cậu=" " không=" " mở=" " mắt,=" " tiếp=" " tục=" " giả=" " ngủ,=" " mặc=" " cho=" " kha=" " lạc=" " ôm=" " cậu=" " như=" " bảo=" " bối,=" " khuôn=" " ngực=" " ấm=" " áp=" " của=" " y=" " kê=" " sát=" " cậu,=" " nhịp=" " tim=" " và=" " sức=" " nóng=" " từ=" " thân=" " thể=" " y=" " lan=" " dần=" " sang=" " mình.=" " trước=" " giờ=" " chia=" " biệt,=" " bắt=" " kể=" " là=" " ai=" " đi=" " nữa,=" " hẳn=" " đều=" " trở=" " nên=" " yếu=" " đuối=" " thể=" " cả,=" " ***=" " "tiểu=" " niệm."=" " "ừ?"=" " thư=" " niệm=" " lại=" " gói=" " ghém=" " đóng=" " hành=" " lý=" " vốn=" " đã=" " dọn=" " tới=" " dọn=" " lui=" " vô=" " số=" " lần,=" " cả=" " đồ=" " gửi=" " đi=" " vận=" " chuyển=" " lẫn=" " đồ=" " xách=" " tay,=" " đều=" " đã=" " xếp=" " đặt=" " đầu=" " vào=" " đấy,=" " từng=" " cái=" " va=" " li=" " đã=" " dính=" " thể=" " kỹ=" " càng,=" " những=" " món=" " đồ=" " bên=" " trong=" " cũng=" " liệt=" " kê=" " đây=" " đủ=" " trên=" " cạc.=" " đóng=" " hành=" " lý=" " thật=" " sự=" " hơi=" " bị=" " đồ=" " sộ,=" " chẳng=" " hề=" " giống=" " để=" " đi=" " học=" " xa,=" " mà=" " cứ=" " như=" " toàn=" " thể=" " gia=" " đình=" " sắp=" " dọn=" " đi=" " cả,=" " đa=" " số=" " các=" " thứ=" " đều=" " do=" " cậu=" " mua=" " giúp=" " kha=" " lạc.=" " không=" " thể=" " dành=" " tình=" " yêu=" " cho=" " kha=" " lạc=" " thì=" " những=" " thứ=" " khác,=" " trong=" " khả=" " năng=" " có=" " thể=" " cho,=" " cậu=" " đều=" " tận=" " lực=" " bù=" " đắp,=" " "ngày=" " một=" " là=" " là=" " tôi=" " phải=" " đi=" " rồi."=" " thư=" " niệm=" " dừng=" " tay=" " lại,=" " "ngày=" " một=" " là=" " cái=" " từ=" " có=" " thể=" " xoáy=" " vào=" " chỗ=" " đau=" " của=" " cậu,=" " sống=" " mũi=" " bông=" " thấy=" " cay=" " cay,=" " cậu=" " "ừ=" " một=" " tiếng=" " rồi=" " quay=" " sang=" " đối=" " diện=" " kha=" " lạc,=" " chột=" " muốn=" " xoa=" " đầu=" " y=" " khi=" " trước=" " quả=" " thật=" " không="

thể=" nói=" từ=" đi=" trước=" mặt=" kha=" lạc=" mỗi=" lần=" lỗ=" miệng=" nhấc=" đến=" y=" đều=" đầu=" môi=" vánh=" mắt=" đỏ=" hoe=" (chắc=" sao=" em=" có=" về=" giống=" cún=" con=" thật=" í="=), cực=" kì=" đáng=" thương=" khiến=" thư=" niệm=" cũng=" thấy=" không=" đành=" tâm=" tựa=" như=" chuyển=" này=" chia=" xa=" rồi=" sẽ=" không=" còn=" gặp=" lại=" y=" nữa.= vươn=" tay=" chạm=" vào=" mái=" tóc=" đẹp=" mềm=" mại=" cậu=" mới=" phát=" giác=" ra=" mấy=" tháng=" qua=" kha=" lạc=" đã=" cao=" lên=" không=" ít.= tóc=" cắt=" ngắn=" hơn=" đường=" nét=" trên=" mặt=" đang=" dần=" rần=" rồi=" càng=" thêm=" sáng=" láng.= khi=" lòng=" mảy=" hơi=" nhú=" chúng=" đỏ=" bóng=" mờ=" xuống=" mi=" mắt=" thoát=" trông=" rất=" u=" ần.= dạo=" gần=" đây=" y=" đã=" ngừng=" không=" chơi=" bóng=" nữa.= da=" dễ=" đã=" chóng=" trở=" lại=" màu=" da=" trẻ=" con=" mịn=" màng=" trắng=" trẻo.= điều=" này=" càng=" khiến=" thư=" niệm=" có=" cảm=" giác=" y=" là=" một=" đứa=" trẻ=" mới=" lớn.= nhưng=" thân=" hình=" cao=" cao=" trong=" chiếc=" áo=" sơ=" mi=" tay=" cộc=" hỏ=" cổ=" và=" quần=" levis=" bờ=" vai=" đang=" rộng=" lên=" với=" những=" đường=" nét=" rỗ=" rằn=" và=" tằm=" lưng=" thẳng=" tấp=" lại=" làm=" thư=" niệm=" không=" dám=" coi=" y=" như=" con=" nít=" nữa.= cậu=" cũng=" không=" biết=" cuối=" cùng=" thì=" nên=" giải=" quyết=" chuyện=" kha=" lạc=" như=" thể=" nào=" mới=" tốt.= "tôi=" muốn=" tặng=" anh=" một=" thứ.= kha=" lạc=" bỏ=" tay=" trong=" túi=" khi=" nói=" chuyện=" môi=" y=" hơi=" chúm=" lại.= cần=" thận=" nói=" thật=" chậm=" rãi=" "chúng=" ta=" quen=" biết=" đã=" lâu.= tới=" giờ=" tôi=" vẫn=" chưa=" cho=" anh=" thứ=" gì " "ừm?"=" thư=" niệm=" nhoèn=" môi=" cười.= vừa=" nhẹ=" nhàng=" vén=" tóc=" y=" vừa=" nhìn=" mi=" mắt=" y=" cụp=" xuống.= hàng=" mi=" dài=" rung=" rung=" khi=" tay=" y=" sục=" sạo=" trong=" túi.= thời=" điểm=" này=" không=" phải=" lúc=" để=" khách=" sáo=" từ=" chối.= giữa=" họ=" không=" cần=" phải=" thế.= cậu=" cũng=" muốn=" giữ=" lại=" một=" món=" quà=" kỷ=" niệm.= mà=" ngay=" cả=" một=" tấm=" ảnh=" chụp=" chung=" họ=" cũng=" không=" có=" nốt.= "cái=" này " kha=" lạc=" lấy=" ra=" một=" mẫu=" giấy=" mỏng=" được=" gấp=" lại=" thành=" nhiều=" lớp.= hơi=" cúi=" đầu=" đưa=" tới=" trước=" mặt=" cậu.= "tôi=" chỉ=" có=" cái=" này " "ừm?"=" thư=" niệm=" nhận=" lấy.= mở=" ra=" nhìn.= bối=" rối=" một=" hồi=" mới=" ngáp=" ngừng=" nói.= "cái=" gì=" thế=" này?"=" "tôi=" muốn=" đem=" số=" cổ=" phần=" tôi=" đứng=" tên=" cấp=" cho=" anh "=" thư=" niệm=" giật=" mình.= giống=" như=" phải=" bỗng.= tức=" tức=" nhét=" trở=" lại=" tay=" y=" tờ=" đơn=" chứng=" nhận=" và=" ủy=" thác.= "đưa=" cái=" gì=" vậy.= càng=" ngày=" càng=" lố.= mau=" cắt=" lại=" cho=" tôi!=" kha=" lạc=" không=" nhận=" lại.= mặt=" y=" không=" giấu=" được=" vẻ=" thất=" vọng.= " " anh=" không=" nhận=" ư?"=" "đương=" nhiên=" là=" không=" rồi!=" thư=" niệm=" dứt=" khoát=" vạch=" túi=" y=" ra.= run=" rẩy=" muốn=" bỏ=" mảnh=" giấy=" vào.= y=" nghĩ=" hai=" mươi=" phần=" trăm=" cổ=" phần=" công=" ty=" là=" cái=" gì=" thế=" kia?"=" có=" thể=" tùy=" tiện=" đem=" nó=" tặng=" người=" ta?"=" mà=" cậu=" đã=" là=" gì=" của=" y=" đâu=" nhĩ?"=" lấy=" gì=" mà=" nhận=" số=" tài=" sản=" khổng=" lồ=" của=" kha=" lạc?"=" tại=" sao=" vậy?" kha=" lạc=" hoảng=" hốt=" nắm=" rịt=" tay=" cậu.= "anh=" không=" thích=" sao?"=" "kha=" lạc=" à.= hai=" mươi=" phần=" trăm=" cổ=" phần=" "thư=" niệm=" hơi=" đau=" đầu.= cậu=" rút=" tay=" lại.= "cậu=" có=" hiểu=" khái=" niệm=" của=" nó=" là=" thể=" nào=" không?"=" sao=" lại=" có=" thể=" bạ=" đâu=" cho=" đấy?"=" thôi=" nào.= dừng=" nháo=" lên=" nữa " "tôi=" nghiêm=" túc=" đó.= xin=" anh=" hãy=" nhận=" đi.= được=" chứ?"=" "không=" được=" tôi=" không=" thể=" nhận.= "thư=" niệm=" cười=" khổ.= liên=" tục=" bước=" lui.= "dừng=" làm=" ầu.= tôi=" và=" họ=" kha=" chẳng=" có=" tí=" quan=" hệ=" nào.= đâu=" thể=" vô=" duyên=" vô=" cớ=" nhận=" món=" quà=" lớn=" như=" vậy.= quá=" phi=" lý!=" tiểu=" lạc.= cậu=" dừng=" đùa=" tôi=" nữa.= nét=" mặt=" kha=" lạc=" ngây=" dại=" như=" kẻ=" đi=" lạc.= tay=" vẫn=" đang=" chia=" ra.= hàng=" mi=" cụp=" xuống=" đứng=" lặng=" thình.= nữa=" ngày=" không=" nói=" một=" lời.= chỉ=" biết=" thờ=" người=" ra.= "tiểu=" lạc?"=" "anh=" không=" cần=" thật=" sao?"=" giọng=" y=" thì=" thảo=" yếu=" ớt=" như=" đang=" bị=" chối=" bỏ.= "tiểu=" lạc.=

đây=" " đầu=" " phải=" " chuyện=" " đùa,=" " tôi=" " thật=" " tình=" " không=" " thể=" " nhận "=" " "tôi=" "
 chỉ=" " muốn=" " tặng=" " anh=" " một=" " món=" " quà=" " thôi,=" " không=" " cần=" " phải=" " trả=" "
 lễ=" " đầu,=" " anh=" " đừng=" " lo = " đừng=" " cảm=" " thấy=" " bị=" " áp=" " lực,=" " tôi=" " không=" "
 có=" " ý=" " gì=" " khác=" " cả = " tôi=" " chỉ=" " muốn=" " tặng=" " anh "=" " kha=" " lạc=" " rút=" "
 tay=" " vào=" " túi,=" " đầu=" " hơi=" " cúi=" " xuống,=" " cọ=" " chân=" " lên=" " thăm=" " trải=" " sàn=" "
 một=" " cách=" " vô=" " thức,=" " = " anh=" " sợ=" " nhận=" " rồi=" " thì=" " phải=" " đáp=" " lại=" "
 như=" " thế=" " nào=" " ư?=" " chuyện=" " đó=" " hoàn=" " toàn=" " không=" " cần=" " thiết,=" " anh=" "
 chịu=" " nhận=" " là=" " tôi=" " vui=" " lắm=" " rồi "=" " "không=" " phải=" " thế,=" " tiểu=" " lạc,=" "
 tim=" " thư=" " niệm=" " lại=" " bắt=" " đầu=" " nói=" " lên,=" " cậu=" " vội=" " nắm=" " tay=" " y=" "
 trán=" " an,=" " "tôi=" " không=" " nhận=" " chỉ=" " đơn=" " giản=" " là=" " vì=" " không=" " thể=" "
 nhận=" " thôi,=" " tôi=" " không=" " xứng=" " nhận=" " món=" " quà=" " lớn=" " thế=" " này "=" " cậu=" "
 muốn=" " bảo=" " tôi=" " không=" " xứng=" " để=" " cậu=" " đổi=" " xử=" " tốt=" " thế,=" " nhưng=" " lại=" "
 không=" " nói=" " ra,=" " mắt=" " kha=" " lạc=" " đỏ=" " au,=" " làn=" " môi=" " đang=" " chúm=" " lại=" "
 hơi=" " hơi=" " dẫu=" " lên:=" " "nhưng=" " mà=" " tôi=" " chỉ=" " có=" " cái=" " này "=" " "vậy=" " anh=" "
 muốn=" " thứ=" " gì=" " nào?=" " tôi=" " không=" " có=" " gì=" " khác=" " để=" " cho=" " anh "=" " "tôi=" "
 muốn=" " đem=" " tất=" " cả=" " mọi=" " thứ=" " tôi=" " có=" " cho=" " anh = " anh=" " hiểu=" " chứ?"=" "
 thư=" " niệm=" " khế=" " "ừ".=" " lẽ=" " dĩ=" " nhiên,=" " cậu=" " hiểu=" " tâm=" " tình=" " ấy=" " là=" "
 thế=" " nào.= " "trừ=" " bản=" " thân=" " ra,=" " tôi=" " chỉ=" " có=" " thế=" " này.= " tình=" " cảm=" "
 của=" " tôi=" " anh=" " đã=" " không=" " chịu=" " nhận,=" " thứ=" " này=" " cũng=" " không=" " được=" "
 sao?=" " vậy=" " tôi = " tôi=" " biết=" " cho=" " anh=" " cái=" " gì=" " đây?=" " tôi=" " có=" " thứ=" " gì=" "
 anh=" " bằng=" " lòng=" " nhận=" " cho=" " không? "=" " (câu=" " này=" " sao=" " giống=" " gài=" " wóa)= "
 thư=" " niệm=" " suýt=" " nữa=" " thì=" " buột=" " miệng:=" " "thứ=" " gì=" " tôi=" " cũng=" " không=" "
 thể=" " nhận.= " kha=" " lạc=" " ngẩn=" " người,=" " có=" " chút=" " gì=" " đó=" " lóng=" " lánh=" "
 chột=" " lóe=" " trên=" " hàng=" " mi=" " dài=" " rợp=" " của=" " y.= " thư=" " niệm=" " chưa=" " kịp=" "
 trông=" " rõ=" " thì=" " y=" " đã=" " quay=" " người=" " đi,=" " tay=" " vẫn=" " giữ=" " yên=" " trong=" "
 túi,=" " dằng=" " vờ=" " đầy=" " kiên=" " cường,=" " nói=" " thật=" " khế:=" " "tôi=" " biết=" " rồi,=" "
 không=" " cần=" " thì=" " thôi=" " vậy = " chúc=" " anh=" " ngủ=" " ngon.= " "tôi=" " đi=" " ngủ=" "
 đây,=" " anh=" " đừng=" " xếp=" " hành=" " lý=" " nữa,=" " tôi=" " không=" " xách=" " theo=" " đầu = "
 tôi=" " không=" " cần=" " anh=" " thương=" " hại.= " thư=" " niệm=" " thở=" " dài,=" " bắt=" " lấy=" "
 vai=" " y=" " kiên=" " quyết=" " kéo=" " y=" " xoay=" " lại,=" " đôi=" " mắt=" " đã=" " hoàn=" " toàn=" "
 đỏ=" " hoe=" " và=" " những=" " giọt=" " nước=" " mắt=" " cậu=" " nhóc=" " có=" " nén=" " lại=" " khiến=" "
 cậu=" " thấy=" " đau=" " như=" " có=" " vết=" " thương=" " nào=" " đó=" " đang=" " toác=" " ra.= " cậu=" "
 dùng=" " động=" " tác=" " hiền=" " hòa=" " nhất=" " của=" " người=" " lớn=" " ôm=" " đứa=" " trẻ=" "
 đang=" " thỏ=" " thức=" " vì=" " sự=" " bất=" " lực=" " buông=" " xuôi=" " của=" " chính=" " nó=" " vào=" "
 lòng,=" " xoa=" " xoa=" " tấm=" " lưng=" " đã=" " vũng=" " chãi,=" " nhưng=" " không=" " hiểu=" " sao=" "
 vẫn=" " yếu=" " ớt=" " trước=" " mặt=" " cậu:= " "ngốc=" " à,=" " không=" " phải=" " như=" " cậu=" "
 nghĩ=" " đầu = " tôi ".= " kha=" " lạc=" " đường=" " như=" " đã=" " đề=" " nén=" " rất=" " lâu,=" " nay=" "
 mới=" " bộc=" " phát=" " ra,=" " nú=" " chặt=" " lấy=" " áo=" " cậu=" " mà=" " rắm=" " rút=" " khóc.= "
 thư=" " niệm=" " và=" " y=" " cứ=" " ôm=" " miết=" " lấy=" " nhau,=" " cậu=" " chỉ=" " thấy=" " mỗi=" "
 lúc=" " một=" " mũi=" " lòng,=" " đến=" " nỗi=" " bất=" " kể=" " thế=" " nào=" " cũng=" " khó=" " mà=" "
 thốt=" " nên=" " lời=" " cái=" " từ=" " "không=" " ấy.= " không=" " chịu=" " nhận=" " nghĩa=" " là=" "
 vút=" " bỏ,=" " cậu=" " biết=" " nếu=" " mình=" " không=" " nhận,=" " suốt=" " thời=" " gian=" " dài=" "
 đi=" " xa,=" " kha=" " lạc=" " sẽ=" " cô=" " độc=" " đến=" " nỗi=" " cả=" " chút=" " hoài=" " tưởng=" "
 cho=" " y=" " nương=" " vào=" " cũng=" " không=" " có.= " "ngoan=" " nào "=" " thư=" " niệm=" " xoa=" "
 đi=" " xoa=" " lại=" " lưng=" " y=" " giống=" " như=" " đang=" " vỗ=" " về=" " con=" " thú=" " nhỏ,=" "
 "được=" " rồi,=" " để=" " tôi=" " giữ=" " hộ=" " cậu=" " nhé = " chờ=" " đến=" " lúc=" " cậu=" " cần=" "
 nhất=" " định=" " phải=" " nhớ=" " đến=" " lấy,=" " nghe=" " chưa?"=" " cậu=" " cũng=" " lo=" " ngại=" "
 kha=" " lạc=" " còn=" " quá=" " trẻ,=" " được=" " thừa=" " hưởng=" " một=" " khối=" " gia=" " tài=" "
 ngoài=" " khả=" " năng=" " y=" " có=" " thể=" " tiếp=" " nhận,=" " cũng=" " không=" " phải=" " là=" "
 một=" " chuyện=" " tốt.= " cậu=" " giữ=" " hộ=" " y=" " một,=" " hai=" " năm=" " cũng=" " không=" "
 phải=" " là=" " việc=" " không=" " thể.= " với=" " kha=" " lạc,=" " bất=" " kỳ=" " lúc=" " nào=" " lòng=" "
 cậu=" " cũng=" " tràn=" " ngập=" " sự=" " yêu=" " chiều=" " không=" " bờ=" " bến=" " của=" " người=" "
 cha.= " (niệm=" " niệm=" " thiết=" " là=" " kỳ,=" " người=" " ta=" " có=" " mún=" " đầu,=" " mà=" " cổ=" "
 ép=" " miết=" " =!!)">

Từ xa xa dõi theo dáng người mỗi lúc một gầy gò biến mất sau cổng tòa cao ốc, Tạ Viêm chẳng nói chẳng rằng mà bắt đầu bẻ lái, ngoặt đầu xe về hướng ngược lại.

Hắn cũng biết bản thân cứ tựa như những kẻ chuyên rình trộm, nhưng lại không ngăn nổi mình cứ vô thức chạy tới đây.

Vừa rồi ở siêu thị hắn lại tình cờ gặp người ấy – khả năng Thư Niệm có thể xuất hiện ở siêu thị đó rất cao, chẳng những thế còn rất đều đặn, cách khoảng đôi ngày lại đến một chuyến, ngay cả quãng cách giữa mỗi lần đều cơ bản giống nhau, chỉ trừ lần trước không hiểu sao lại không tới, hại hắn mất hai tiếng đồng hồ đợi công cốc.

Hắn chỉ đứng ngay sau cậu một gian hàng, lẳng lặng nhìn theo. Bất luận ở nơi công cộng hay chốn riêng tư, Thư Niệm đều rất nhã nhặn lịch sự, sau khi lấy món hàng nào rồi lại thấy không phù hợp cậu cũng sẽ không bỏ bữa lên gian hàng gần mình như những khách hàng khác, mà luôn kiên nhẫn vòng xe lại cất nó về chỗ cũ.

Hắn thích nhìn vẻ nghiêm túc và trách nhiệm ăn sâu trong con người cậu, thích ánh mắt cậu lướt nhìn một cách ngẫu hứng khi đi giữa hàng hàng lớp lớp những gian hàng, thích sự ngây ngô mỗi lần cậu cầm quả cam đặt trước mũi ngửi xem chúng có tươi không, thích cái dáng lúu quýu tay chân khi cậu muốn giúp nhặt những con cá trắm đen rớt xuống đất đang giấy đànhạch nặng nề ở khu thủy sản, thậm chí thích cả bộ dạng cậu khẽ đặt bàn tay bên môi ho nhẹ lúc chọn hàng. Mỗi điều con con nơi cậu hắn đều thích.

Thích đến nỗi vô phương át chế. Có những lúc nhìn rồi lại nhìn, hắn sẽ có cảm giác không thở nổi.

Hắn cũng biết kể từ ngày đó đến nay, cậu đều sống trong căn hộ của tiểu thiếu gia họ Kha, mãi đến mấy hôm trước khi Kha Lạc đi rồi, cậu vẫn tiếp tục ngụ lại đó.

Mỗi lần nhìn thấy cậu lái xe “quay về” chỗ kia như một thói quen, Tạ Viêm liền nhịn không nổi muốn mắng ầm lên. Nếu là trước kia, chẳng kịp động não hắn đã ào ào xông tới, nhưng hiện giờ chỉ có thể ngồi trong xe đối diện kính chắn gió vô tội mà nổi cơn vùn vù. Không phải hắn không dám, mà là hắn vẫn chưa nghĩ thông suốt.

Sau khi xông ra rồi thì sẽ thế nào đây? Cướp Thư Niệm về ư? Cướp về rồi thì sao? Phải làm thế nào với cậu ấy?

Nếu lần này cướp Thư Niệm trở về, thì phải giữ được cậu mãi mãi.

Nếu hắn vẫn chưa chuẩn bị tốt cho ngày sau, thì không thể đón Thư Niệm trở về.

(Nhiều chiến quá “=”, có rước thì rước đại đi, anh ở đó mà tào lao mía lao, em ức chế lắm, mún nhào zô cướp pé của anh cho rùi, để anh khỏi méc công nghĩ nhiều hói đầu)

Không thể cứ tiếp tục đeo dính kiểu ám muội nhập nhằng như lúc trước nữa.

Từ nhỏ hắn đã được dạy cho phải chịu trách nhiệm với nhất cử nhất động của bản thân (really?), nhưng chỉ mình Thư Niệm là hắn quên đặt vào ranh giới đó. Bởi thế mà hắn mới tùy hứng đến vậy, cố tình càn quấy đến vậy, sống bản năng đến vậy.

Nhưng thật ra, Thư Niệm mới chính là người hắn phải có trách nhiệm nhất.

Tạ Viêm mím môi, dùng sức nhấn ga. Hắn thích Thư Niệm, nhưng hắn căn bản không phải đồng tính luyến ái, ngoài cậu ra, những tên đồng tính khác chẳng có lấy chút tí ti sức hút với hắn. Thế nhưng... muốn hắn thừa nhận bản thân mình hiện thời đang áp ủ tình yêu mãnh liệt như vậy với một người con trai, muốn hắn bước tới bước ấy, từ nay về sau trở thành một kẻ trong cái quần thể vốn xa lạ với mình, việc đó cần rất nhiều dũng khí.

(chẹp, nói mãi hóa ra là còn đang íu tim)

Hắn chẳng thể ngăn mình thôi vụng vẫy, ngay cả lúc đang nhìn trộm Thư Niệm cũng vậy. Loại đau đốn ngọt ngào này, hay phải nói là loại ngọt ngào đốn đau này, gần như dẫn chìm cả con người hắn.

Song một khi đã quyết định thì không thể quay đầu lại. Con người khi đứng trước một sự việc chỉ được một lần chọn lựa, không có đường vãn hồi đều không thể nhắm mắt làm bừa.

Đứng giữa buổi tiệc rượu được tổ chức linh đình trong khuôn viên biệt thự nhưng hứng thú đã tiêu tán, Tạ Viêm chỉ cùng vài ba vị đối diện trò chuyện bằng quơ câu được câu chằng, xung quanh là cánh phụ nữ ăn diện lộng lẫy nâng những ly rượu lượn qua lượn lại.

Thoạt tiên, hắn còn nhất thời hứng thú ngắm nghía vài lần, cùng người bên cạnh kín kẽ bình phẩm. Hiện tại ngay cả ngược mắt lên nhìn hắn cũng chẳng buồn ngược, ngồn ngộn đủ loại nước hoa đang đầu giết lẫn nhau hoàn toàn chẳng có sức sát thương hắn, những mùi hương đắt tiền kiểu cách mà kỳ diệu ấy chỉ có thể nhắc hắn nhớ tới hương thơm thanh nhẹ mà tươi mới thoang thoảng như mùi cỏ non trên người Thư Niệm. Đó là mùi sữa tắm Thư Niệm đã dùng ngày này qua ngày khác.

Mỗi lần nhốt mình trong phòng tắm, khi hắn không nhìn được đồ ra cả vốc sữa tắm đó để an ủi khứu giác của mình đều cảm thấy bản thân đúng là thấm hết biết.

“Toàn bộ số cổ phần công ty tiểu thiếu gia họ Kha đang nắm đều lọt hết vào tay Thư Niệm rồi.”

Tay Tạ Viêm run lên, chất lỏng chứa trong ly sóng sánh, biểu cảm trên mặt thoáng đổi khác rồi vụt biến mất, trở lại vẻ điềm nhiên như không.

“Bởi vậy lần này bọn họ cứ một hai ‘mời’ Thư Niệm tới đây,” Người đang nói nở nụ cười ám muội, “E rằng sắp sửa có náo nhiệt.”

Mọi người đều biết việc Thư Niệm bị hắn đuổi khỏi Tạ gia, hắn đã không còn là “chủ nhân” của cậu, nên ai nấy cũng thoải mái cười nhạo ngay trước mặt hắn, còn có chút ý muốn lấy lòng. Tuy rằng chẳng ai có thể nói được Thư Niệm đã phạm phải sai lầm gì – cậu nhìn lúc nào cũng thật thà yên phận, biết khuôn phép quy củ thế kia mà – nhưng chính vì vậy, bọn họ mới càng có chỗ để tô vẽ vô vàn suy đoán độc địa hèn hạ.

Tạ gia dưỡng dục cậu mười mấy năm, Tạ Viêm với cậu tình như thủ túc, nay bỗng chốc trở mặt đuổi cậu. Ngoài mặt thì không có gì sai trái, song thực chất nhất định là có tội lỗi xấu xa không muốn để ai biết.

Những lời đồn đại thế này như món gia vị không thể thiếu mỗi ngày trong đời sống của xã hội thượng lưu, đương sự đương nhiên sẽ mất ngủ tai điếc, nhảy vào làm sáng tỏ là cách giải quyết ngu xuẩn nhất, chỉ tổ khiến người ta đồn thổi càng sôi nổi hơn.

Thế nên Tạ Viêm không phản bác lại, chỉ chờ nó qua đi. Nhưng dù có kiềm chế thế nào, nghe người ta trắng trợn gièm pha Thư Niệm trước mặt mình, sắc mặt hắn vẫn không thể ngừng đanh lại. “Chuyện là thế nào?”

“Về chuyện cậu ta làm thế nào đắc thủ, lời lẽ Kha gia đưa ra rất khó nghe. Tối nay gọi cậu ta tới chẳng qua muốn dẫn mặt cho cậu ta ngượng thôi. Cũng khó trách, khi không đồng cổ phần đó rơi vào tay người đứng, bọn họ không điên lên cũng lạ.”

Tạ Viêm lặng lẽ nhìn quanh quất bốn phía: “Đã tới rồi chưa?”

“Tối lâu rồi, đang ở gần bể bơi, tôi mới từ bên đó qua. Hình như vở kịch vừa mở màn thôi.”

Tạ Viêm nhanh chóng biến cố rời đi, nếu không sẽ không khống chế được thôi thúc nên một quyền thổi bay về bốn cột trên mặt đối phương.

Vừa nhìn hắn đã thấy Thư Niệm ngay, cậu vẫn gầy yếu tái nhợt như thế, đáng vẻ bình dị đơn giản, đang đứng trước mấy bà thím và chị họ chưa ngoa của Kha Lạc. Mày cậu hơi cau lại, nhưng cậu vẫn trấn định và phớt lạnh hiem thấy.

“Trừ phi là ý của Kha Lạc, nếu không tôi sẽ không đến dự hội nghị cổ đông, từ bỏ quyền biểu quyết, như vậy đã được chưa?” Giọng cậu vẫn trước sau như một, trầm lắng mà ôn hoà lễ độ, nhưng vẫn nổi rõ giữa tiếng âm ỉ quang quác của những người đó.

Tạ Viêm căn bản chẳng buồn nghe những người đó quát tháo khiêu khích, chỉ lần bắt tiếng cậu một cách bản năng.

“Tôi đã nói rồi, tôi chỉ tạm thời giữ hộ Kha Lạc mà thôi, sau này tự nhiên sẽ trả lại cậu ấy, chuyện này không cần các người quan tâm...”

...

“Kha Lạc muốn chọn ai tiếp quản cổ phần công ty là tự do của cậu ấy. Cậu ấy lớn rồi, có quyền không phải thừa báo với các người.”

...

“Kha phu nhân, xin bà nói năng chú ý chừng mực.” Thư Niệm dần dần cao giọng chút đỉnh, mặt mày trắng bệch vì bị lăng nhục, cậu uốn thẳng lưng như thể chuẩn bị phản kích, khoe miệng nhàn ra một cách nhẵn nại, “Cậu ấy chọn tôi mà không chọn các người là vì so với các người tôi giống trưởng bối của cậu ấy hơn, tôi tận chức tận trách hơn. Các người đừng đoán mò vô căn cứ thế, để rồi lăng nhục cả tôi lẫn Kha Lạc.”

...

“Chuyện cổ phần là chuyện giữa hai người chúng tôi. Xử lý thế nào, khi nào trả không dính dáng gì tới các người hết.” Dường như đã bị chọc giận, Thư Niệm càng cứng rắn hơn, “Đừng tốn hơi phí sức rầy rà nữa. Chúng tôi không có làm cái trò xấu xa như các người nói đâu. Giữa tôi và Kha Lạc hoàn toàn trong sáng, xin đừng ác ý vu khống, nếu không xin các vị chuẩn bị cho tốt đừng chịu trách nhiệm cho lời nói của mình...”

Như là thả lỏng, Tạ Viêm thở hắt ra. Mặc kệ Thư Niệm nói có thực hay không, Hần đều sẵn lòng tin tưởng, dẫu lừa mình dối người cũng được, dù có thế nào chẳng nữa Thư Niệm cũng phải là của một mình hắn. Vừa tự nhắc mình đừng quá kích động mà ra tay đánh chủ nhà, hắn vừa đi tới trước mấy bước, nhẵn nại kêu lớn: “Quấy rầy một chút.”

Thư Niệm rung mình, ngoái đầu lại vừa lúc đối diện ánh mắt hắn, cậu hoảng hốt dờ cả người. Sau một hồi bần thần, cậu lập tức quỳnh quít cả lên: “A...”

Thư Niệm cực quẫn, cậu không ngờ rằng Tạ Viêm cũng sẽ có mặt ở đây, da dẻ đã trắng nhợt trắng nhạt lại xanh thêm một chút, vành chân mày nhuộm thêm màu đỏ vì xấu hổ. Sự bình tĩnh trấn định vừa rồi tựa hồ như đã bị sự xuất hiện của Tạ Viêm đập tan tác trong tích tắc. Cả người cậu đứng thu lu lại, tay chân cũng không biết nên đặt đâu.

Tạ Viêm vốn đã khinh miệt cậu.

Cậu ngẩng cổ, dời mắt đi, nét mặt bình tĩnh mà cam chịu xem chừng rất thống khổ.

Những người kia vừa nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt căm ghét của Tạ Viêm, liền đình ninh rằng hắn đến để xem Thư Niệm hổ mặt, vẻ mặt Thư Niệm rõ ràng đã chịu thua, họ càng thấy kiêu ngạo hống hách, càng ngang ngược gấp bội, “Lẽ nào chúng tôi đổ oan cậu? Ánh mắt thẳng tắp chúng kia nhìn cậu đâu có bình thường, giống như làm chuyện sai quấy vậy, tưởng chúng tôi dui mù sao? Cậu dám nói chẳng có làm ư?”

Tạ Viêm nhất thời tím tái mặt mày, cứng người tại chỗ không thể động đậy.

Thư Niệm đã không dám nhìn hắn, cậu ngẩng cao cổ, nhìn sang bên cạnh như đang chịu phạt, lâu sao mới mở miệng, gượng gạo nói: “Tôi còn có việc, hôm nay tạm dừng tại đây vậy, thứ lỗi không thể theo tiếp.”

Sự trốn tránh lộ liễu của cậu như bơm thêm liều thuốc kích thích cho họ, họ lập tức “hừ” một tiếng, cuối cùng giống như tìm được kẻ hở mà lao ủa đến, túm chặt cậu không buông.

“Khiếp, đúng là cái đồ không biết nhục!”

“Cũng chẳng chịu coi lại coi người ngợm mình thế nào, còn không biết xấu hổ như thế!”

Màn nhục mạ đã dần dừng rất lâu cuối cùng có dịp dừng tới, họ bừa bừa phần khởi chẳng nề nang gì tranh sỉ vả trước, không lăng mạ cậu sướng miệng thì như bị thiệt thòi.

Mặt và môi Thư Niệm đều căng ra, ánh mắt né tránh người đàn ông đứng bên cạnh, dường như không phải vì chịu nhục mà đau khổ, mà vì chịu nhục trước mặt hắn nên khó chịu đến mức ngay cả gân xanh trên trán cũng nổi căng lên dưới làn da mỏng manh tái nhợt.

Tạ Viêm đang sắp nổi máu, trước mắt bỗng xoẹt qua, chẳng kịp thấy rõ là ai dùng cái gì chơi thật mạnh vào đầu Thư Niệm, cũng chưa nghe rõ tiếng va đập, mắt vừa nhìn đến chỉ thấy trán Thư Niệm đột nhiên ô ạt tràn ra một màu đỏ.

Kết quả lần này lại ngoài dự đoán của mọi người, tất cả đều kinh ngạc, ngay cả Thư Niệm cũng bất ngờ không kịp chắn, bởi vì va đập thành linh xảy ra và đau nhức mà loạng choạng một bước lớn, sẩy chân, không khống chế được thân thể ngã thẳng vào hồ nước đằng sau.

Sự tình dường như chưa qua đầy hai giây, tiếng tõm rơi xuống khiến mọi người im tiếng lại, ngơ ngác dòm sang bên này.

Tạ Viêm chỉ cảm thấy đầu căng ra, chẳng kịp nghĩ ngợi gì hết, chờ khi hần bình tĩnh hần đã ôm ghì Thư Niệm, tay che trán Thư Niệm đã đỏ tươi một mảng. Làm thế nào nhảy vào hồ nước, làm thế nào lấy tay áo sơ mi dè lên miệng vết thương của Thư Niệm hần chẳng nhớ được mấy may. “Mấy người làm cái gì vậy?” Hần trừng mắt nhìn những người đang đứng thộn ra bên hồ, giọng hung ác dữ tợn đến cả hần cũng giật mình.

Thư Niệm đứng thẳng không biểu cảm, mặc cho sắc đỏ bị nước rửa trôi bớt cứ tràn xuống, khi bọt nước từ ngọn tóc nhều vào mắt, cậu đỡ nhắm mắt lại.

“Xin lỗi! Xin lỗi ngay lập tức cho tôi!” Hần biết mặt mình bây giờ nhất định dữ dần tới mức khủng khiếp, hoàn toàn méo mó, tất cả mọi người đều rúm người lại im re, thậm chí không dám đối mặt với hần.

Lúc lên bờ, người làm đã luống cuống đem bông gòn, thuốc sát trùng và băng gạc tới từ sớm, dè dặt hỏi: “Có cần mời bác sĩ tới không?” Tạ Viêm cẩn trọng lau vết máu, hần học liếc: “Tránh ra.”

Lúc này đây, ánh mắt hần hoàn toàn chẳng phù hợp với động tác của chính mình. Hung hãn mà lại bén ngót, ánh mắt ấy đánh bật hết tất cả những tò mò từ bốn phía, thứ sẽ khiến Thư Niệm càng thêm xấu hổ và khó xử.

Lúc cầm máu, Thư Niệm hơi ngửa đầu tựa vào lòng hần, mắt cậu nhắm nghiền, chờ khi máu đã tạm tạm dừng chảy, uống xong nước thuốc, cậu lại không yên. Như đang dỗ ngọt, Tạ Viêm ghé vào tai cậu nói khẽ: “Đừng động đây... Ồ yên một lát đi, một lát là được rồi...”

Thư Niệm nghe lời dừng lại, không động đây nữa, chỉ có con mắt bên dưới mí mắt mỏng manh gần như trong suốt vẫn do dự đảo quanh. Tạ Viêm ôm cậu, chờ máu trên đầu chảy ra một vùng nhỏ dần dần không còn lan rộng, hần cảm nhận được cơ thể gầy yếu trong lòng mình đang run lên cực kỳ khê khàng.

“Cậu lạnh à?”

Thư Niệm đã nhắm mắt rồi nhưng tựa hồ như lại ra sức nhắm chặt hơn chút nữa, không trả lời. Hần đã nhìn ra được cậu đang bối rối và tự ti, liền ôm cậu chặt hơn: “Mất máu dễ bị lạnh lắm, thế này có khá hơn chút nào không? Lạnh lắm sao? Môi cũng trắng bệch rồi... Vậy không được, phải thay bộ đồ khác...”

Hần đau lòng vô kể, đây là Thư Niệm của hần, kẻ khác lại cả gan dả thương, hần thật sự có cảm giác đau đớn như chính bản thân mình bị cửa một vết thương, khiến hần chỉ có thể cố sức ôm người trong lòng chặt hơn.

“Tiểu Niệm, Tiểu Niệm...”

Giọng hần có một sự dịu dàng khác hẳn ánh mắt hần nhìn người khác. Trong ấn tượng hần cũng chưa từng dịu dàng như thế với ai khác ngoài Thư Niệm. Đây là bản năng mà thôi.

Hần bận lòng nhất trên đời là cái người thành thật, gầy gò, kiêu lời này đây. Cậu tựa như một phần thân thể của hần, một khi tách ra, sẽ gây cho hần đau đớn từng cơn. Hần chưa từng nhớ nhung ai, nhưng sẽ xót xa mà đau lòng nhớ tới cái người vẫn luôn bên hần như một sự tồn tại hiển nhiên này.

Giờ đây hần đã hết cách, dường như chỉ cần buông tay sẽ thấy đau ngay, dường như chỉ có lặng lẽ ôm người này mới thấy mình toàn vẹn.

Hần cứ thế ôm Thư Niệm lái xe về Tạ gia, Thư Niệm vẫn nhắm mắt, nửa vì đã mất máu không ít và cơn chóng mặt mà cái lạnh toàn thân mang đến, nửa kia, có lẽ là bởi nỗi sợ hãi mong manh. Cậu không dám mở mắt ra nhìn, cậu luôn thấy hoài nghi, bắt đầu từ lúc trong làn nước ướt đầm chặt vật đứng lên, được Tạ Viêm ôm lấy dường như mọi thứ đều trở nên thiếu chân thực. Cậu không dám nghĩ người đang ôm mình, ngữ khí ôn hoà nói chuyện bên tai mình là Tạ Viêm, lại càng không dám mở mắt ra xác nhận.

Có lẽ bởi vì lòng bàn chân không chạm đất khiến những việc sau đó vào phòng, thay quần áo khô ráo sạch sẽ cảm giác đều như một giấc mơ.

Vết thương trên đầu cũng băng bó lại lần nữa, có một bàn tay mát rượi dừng trên trán cậu: “Còn đau không? Đỡ hơn chút nào chưa?”

Thư Niệm ngáp ngừng “Ừ” một tiếng, giống như muốn xác định rõ đây là nơi nào, mình rốt cuộc là đang tỉnh hay mơ.

“Đau đầu lắm hả? Ngủ một lát nha.”

Thư Niệm ngờ ngàng một chốc, chưa kịp nói năng gì đã bị hắt phũ chắn lên: “Ngủ đi...”

Thư Niệm chỉ cảm thấy những chuyện này đều nằm ngoài khả năng lý giải của cậu, căng thẳng đến mê mị nửa ngày mới lúng búng: “Cảm ơn...”

Nhưng nhắm mắt lại, qua thật lâu mà người bên giường vẫn chưa bỏ đi, cậu chỉ có thể nằm cứng đờ, một chút buồn ngủ cũng không có.

22. Chương 22 - Chương 22

Trong phòng im ắng rất lâu, hai người không nói không rằng đối diện nhau, sự tĩnh lặng khó lường khiến tim Thư Niệm ngày càng đập dữ dội, chớp mũi cũng bắt đầu rịn mồ hôi li ti, mạch máu nhàn nhạt cũng nổi lên rõ nét hơn dưới lớp da tái nhợt.

“Tiểu Niệm.”

Nghe ngữ khí của hắn, cậu biết Tạ Viêm sắp sửa ra lệnh cho mình, yết hầu giật lên, cậu mở to mắt ra. Người ngồi bên cạnh đang lùa ngón tay vào mái tóc hắn vừa lau khô, mơn xuôi nếp tóc như đang vuốt ve.

“Cậu quay về đi.”

...

“Ngày mai dọn về ngay nhé.”

“Thiếu gia?”

“Không, đêm nay cứ ở đây, sáng mai cũng đừng đi. Đồ đạc để tôi sai người lấy về cho cậu.”

Thư Niệm trầm mặc một lúc, cũng chẳng lộ vẻ hưng phấn của chú cún trung thành như hắn những tưởng, trái lại còn quay đầu né khỏi tay hắn, ủ rũ nói: “Thôi đi mà, thiếu gia.”

“Cố ý bảo tôi về làm gì? Không đầy một tháng lại đuổi tôi đi.”

“Lần nào cậu cũng thế. Toàn bắt tôi loăng quăng chạy tới chạy lui, tôi cũng biết mệt mà,” Cậu tự giễu cười khổ một tiếng, “Thiếu gia, cậu cũng lớn rồi, đừng mê chơi hoài, tôi đã từng tuổi này, cũng chẳng hợp chơi đùa.”

“Từ lúc cậu lên tám luôn ném thứ nọ thứ kia đi rồi bảo tôi lượm về, còn đứng một bên bấm giờ, nếu không về kịp thời gian quy định thì phải chạy đi lượm lần nữa, cậu có nhớ cây ná cậu thường xài không? Sức cậu thì mạnh, lần nào cũng bắn đi xa tí...” Thư Niệm cười khổ hồi tưởng lại, lông mi cậu ước ướm, “Đúng là thiếu gia bốc đồng... Vậy mà lần nào tôi cũng đều ra sức chạy, aiz...” “Lúc nhỏ khờ thiệt, cậu có rút ngắn thời gian cách mấy tôi cũng cầm đầu cầm cổ chạy mãi, chạy miết. Biết rõ với tốc độ mình thì có cố chạy thực mạng cũng chẳng thể làm cậu vừa lòng được, vậy mà hễ nghe thấy tiếng là cứ lao ừ tới trước. Tuổi trẻ... đúng là giàu sức sống... Thế nhưng tôi hiện giờ đã không chạy nổi nữa rồi.”

Bất ngờ bị cậu nhắc lại vanh vách những chuyện xấu ngày xưa, Tạ Viêm có phần chật vật ho khan: “Đó, đó là chuyện xa xưa lắm rồi, bây giờ không giống vậy đâu...”

Thư Niệm dường như vẫn muốn nói gì đó, yết hầu lại giật lên giật xuống vài lần mới thở dài: “Giống nhau cả thôi, thiếu gia. Giống nhau cả.”

“Tôi là loại người đó, tôi chỉ thích đàn ông,” Cậu khó nhọc nói, nhưng giọng nói vừa chậm vừa rành mạch, chỉ có sự tuyệt vọng cùng cực mới cho cậu dũng khí nói hết những lời này từng chữ từng chữ một, “Hơn nữa lúc nào tôi cũng thể với cậu...” Dừng lại một chút, cuối cùng cậu vẫn khó mà mở miệng, “Cậu biết rồi đó, thiếu gia. Cho nên tôi dọn về là không nên đâu. Có một người như tôi ở cạnh cậu làm việc, không được đảm bữa nửa tháng cậu lại thấy bức bối, rồi vẫn phải đuổi tôi đi thôi.”

“Thế nên cũng chẳng cần tốn công dọn về chi đâu, thiếu gia.” Giống như cam chịu mà cũng như ngượng ngập, cậu cười, kéo cao cằm, “Đêm nay thật lòng cảm ơn cậu, sáng mai tôi đi.”

Mặt cậu đột nhiên bị giữ chặt, Thư Niệm chẳng kịp phản ứng lại, do dự ngơ ngàng nhìn khuôn mặt hấn dí sát lại.

“Không phải thế...”

“Không phải, lần này không giống đâu... Tôi...”

Có thứ gì đó khô ráo ấm áp chạm tới môi cậu, Thư Niệm chỉ cảm thấy thân thể mình dần dần cứng lại, trở nên máy móc.

Môi đè lên môi, động tác mím nhẹ làm cả người cậu cứng đờ, khó tin mở tròn mắt, muốn xem rõ người trước mặt và vẻ mặt của hắn, nhưng lại đang ở quá gần, có cổ cách mấy cũng chỉ thấy được một mảng mơ hồ, hơn nữa mỗi lúc càng mơ hồ, hỗn độn thành một khối.

“Tiểu Niệm...”

Trái tim sắp nhào khỏi lồng ngực, tay chân run run không nghe cậu sai khiến, yết hầu thất lại từng đợt.

“Tiểu Niệm...”

Thế này là thế nào? Cùng hắn... hôn môi?

“Anh thích em.”

Lại nằm mơ rồi sao? Đến giờ này vẫn không biết liêm sỉ mơ mộng kiểu này... Khi tỉnh lại cứ cảm thấy xấu hổ. Vọng tưởng cái gì chứ? Đừng ngốc thế nữa...

“Tiểu Niệm, dọn về đi mà, anh thích em.”

Mặt đã dịch ra sau đến khoảng cách cậu có thể nhìn rõ, Thư Niệm cố hết lần này đến lần khác xác nhận gương mặt người đàn ông trước mặt mình, là Tạ Viêm, thực sự là Tạ Viêm, nhìn sao cũng vẫn là Tạ Viêm.

Nhưng có thể nào cậu cũng chẳng thể tin được.

“Mình ở cùng nhau nha.”

Ngón tay túm chặt ngực áo sơ mi của hắn, cậu muốn đẩy hắn ra, muốn giải thoát mình khỏi giấc mộng hoang đường, nhưng dường như lại sợ chỉ một chớp mắt thôi hắn sẽ thực sự tan biến vào hư không, thành ra không dám buông tay. Một câu cũng nói không nên lời.« Được không ? »

« Thiếu gia... »

« Ừa ? »

Cậu cố gắng nói : « Đừng đùa tôi nữa, thiếu gia, đừng đùa tôi... Đừng lấy tôi ra làm trò đùa... Thiếu gia... »

Tạ Viêm chẳng nói năng gì ghé môi lại hôn cậu, đoạn dùng sức ôm cậu vào lòng, ghì mạnh đến nỗi lưng cậu đau nghiến : « Ngốc ơi, khóc gì mà khóc ? Bộ em ghét anh sao ? »

Cậu cũng không muốn khóc trước mặt hắn, thế mà nước mắt cứ bất tri bất giác trào ra, có dừng cũng chẳng được. Hạnh phúc tới quá sức đột ngột, cũng quá sức to lớn, cho dù không có cảm giác chân thực, cho dù có lẽ chỉ là mơ, cậu vẫn không ngăn nổi mình khóc.

Cho dù là ảo giác giả tạo cũng được, hãy để cậu được người kia ôm như vậy, cùng nằm bên nhau suốt đêm, cậu thấy cũng đủ rồi.

Thư Niệm theo lời hắt dạn về Tạ gia đã được một thời gian, cũng tiếp tục làm việc ở Tạ thị, lại làm trợ lý của hân, nhưng Tạ Viêm vẫn cảm thấy có chút gì đó không đúng. Rõ ràng mọi thứ đều như hân hằng mong muốn, nhưng lại chẳng giống lắm mong muốn của hân.

Thư Niệm vẫn ngoan ngoãn cung kính như xưa. Nhưng không phải kiểu ngoan ngoãn ỷ lại giữa người yêu với nhau, mà là sự phục tùng còn do dự cẩn thận hơn cả lúc ban đầu.

Ôm cậu, cậu không phản kháng, hôn nhẹ lên môi cậu, cậu cũng không cự tuyệt. Điều bộ đồ mặt, khăn trương, thở dồn dập cũng là phản ứng bình thường, nhưng mà ngay đến người chẳng biết quan tâm và thiếu dây thần kinh mẫn cảm như Tạ Viêm cũng cảm nhận rất rõ ràng, rằng cậu không phải đang ngọt ngào đáp trả, mà là đang cẩn thận phối hợp.

Tuy rằng bảo là đang quen nhau đó, nhưng cũng không hoàn toàn là yêu.

« Ôi... » Nhớ tới sáng nay khi ngồi trong xe hôn cậu, cậu cứng người không dám thở mạnh lấy một hơi, Tạ Viêm thất vọng ném bút ký tên đi, day day ấn đường.

Kỹ thuật của mình đã tụt dốc không phanh đến mức kinh khiếp vậy sao ?

Hay là tình cảm của cậu ấy dành cho mình đã không còn như lúc trước ?

Chắc, hai vụ này coi bộ gay go đây.

Tạ Viêm mím môi không cam tâm, ấn đường dây nội bộ : « Bảo quản lý Thư tới đây ngay lập tức. »

« Đây là tài liệu anh cần. » Thư Niệm hơi thở dốc, đem một tệp hồ sơ đưa hân. Cậu quả thật đã tới « ngay lập tức », bởi vì chạy gấp, trên trán có chút mồ hôi, má cũng ửng màu hồng nhàn nhạt ít thấy.

« Ủ, » Hân mỉm cười vươn tay ra, không phải để nhận hồ sơ, mà ngược lại, để ôm thắt lưng cậu thành linh kéo lại.

« Á... »

« Bộp... »

Thư Niệm ngã vào đùi hân, hồ sơ rơi xuống sàn nhà.

« A, thôi chết... »

Tạ Viêm còn chưa kịp lấy tay kia ghì cậu trong lòng mình, cậu đã nhanh chóng thoát ra, quỳ xồm xuống khăn trương thu thập những trang giấy rải rác trên đất. Tạ Viêm chưng hửng để nguyên hai tay đang vươn ra thành một tư thế xấu hổ, đối diện tầm lưng nghiêm chỉnh của cậu, trên mặt co giật mấy cái.

Cái tên này, chẳng lẽ đến nửa phân ý thức « Cơ hội hai người một chỗ » cũng chẳng có luôn sao ?

Được rồi, có nền nếp đâu ra đấy đích thực là một trong những điểm hấp dẫn của cậu (really ?), nhưng những thời điểm nhạy cảm như thế này vẫn thật thà chuyên tâm chẳng giống ai thật khiến Tạ đại thiếu gia bắt đầu nghi ngờ mị lực của bản thân.

« Tiểu Niệm... » Nhặt xong mớ hồ sơ mà hiện tại hân chẳng muốn ngó tới chút nào, hân cuối cùng đã thành công tóm gọn Thư Niệm, ấn lên đùi mình, « Tan sở, chúng ta ra ngoài chút ha. »

« À ừ, được. » Thư Niệm ngồi thẳng lưng, có vẻ cả người đều không tự tại.

Theo lẽ thường, với tư thế hân ôm cậu từ đằng sau, mờ ám cọ vào cổ cậu, thì người đang yêu nồng nhiệt chẳng phải đều nên ồm ở quay đầu lại, sau đó sẽ tới một nụ hôn sâu cuốn lấy môi lưỡi nhau sao ? Nhưng Thư Niệm cứ một hai nghiêng mặt như tránh né, khiến hân chỉ có thể cắn được vành tai phơn phớt đỏ.

Mỡ treo mèo không ăn được, Tạ Viêm uất ức nghiêng rằng, cảm thấy mình hơi bị tổn thương.

« Thế em muốn đi đâu không ? » Dán ngực vào tấm lưng gầy gò của cậu mà làm nũng.

« Tùy anh... đâu cũng được. » Thư Niệm hoàn toàn như gánh đồng chông, như ngồi đồng lửa, bất cứ lúc nào cũng bất an vụn vẹo như muốn bỏ chạy.

Bị dả kích nặng nề, Tạ Viêm ôm cậu càng chặt hơn, không cho cậu cơ hội sễnh ra trốn, một tay còn tiện thể thò vào khoảng hở giữa áo sơ mi của cậu. (Ông Viêm a, dề xồm quá ông ơi > »<>)

« A... » Vừa cảm nhận được mấy ngón tay của hắn, Thư Niệm quả nhiên bối rối hẳn lên, nhưng vì cánh tay bị ôm chặt nên không thể ngăn lại, chỉ có thể cố gắng vùng vẫy, cong lưng muốn né tránh, « Đứng, đừng như thế... »

« Sao vậy ? » Tạ Viêm chưa từng kiên nhẫn trêu ghẹo người khác thế cả, « Anh chỉ mới sờ một tí thôi mà, ngoan nào... »

« Có, có gì hay đâu mà sờ... » Vì những ngón tay đang sờ sẫm ngực mình, Thư Niệm xấu hổ đỏ rần cả cổ, liều mạng né ra.

Tạ Viêm chỉ cảm thấy điệu bộ cậu thế này đáng yêu chết được, tiếc rằng đang ở công ty, họ cũng chưa dám loạn tới mức làm loạn chốn văn phòng, mà nếu cứ tiếp tục đùa rồn kiểu này, chỉ e một lúc nữa thôi hắn sẽ tràn đầy hỏa dục không giải tỏa được, căng lều mà đi thì khó coi quá thể, đành phải miễn cưỡng rút tay lại.

« Được rồi, không ăn hiếp em nữa, sau khi tan sở mình đi dùng cơm trước, sau đó đến khách sạn ha. »

« Hả ?! » Thư Niệm lại chần động mạnh, sắc mặt thoát hồng thoát trắng, thoát trắng thoát hồng, « Đến... đến khách sạn làm chi ? »

« Em nói coi ? » Cố ý cười tà ác.

Thư Niệm dĩ nhiên nói không nên lời, làn da mỏng thoáng chốc đỏ như cháy, xấu hổ cả một buổi : « Không cần phải đến những nơi như thế đâu, ở nhà... » « Chỗ đó so ra có không khí hơn. » Hắn cũng muốn cùng người mình thích thưởng thức sự ngọt ngào của một đôi tình nhân bình thường ra ngoài ‘vui vẻ’.

« A..., thế... » Trước khi tay hắn không yên phận lần xuống sờ sẫm, Thư Niệm đẩy hắn ra đứng dậy, « Để, để sau hẵng nói, em... về làm việc trước. »

Tạ Viêm há hốc mồm nhìn cậu bỏ đi, mắt mát không thôi nằm vật ra bàn, trăm phần trăm là bộ tịch ông chồng bị bỏ rơi.

Rốt cuộc vấn đề là ở đâu nhỉ? Hôm đó Thư Niệm chẳng đã nói « Tôi vẫn thế với cậu... », nhưng đến tận giờ hắn vẫn không hề cảm nhận được Thư Niệm có tí gì với hắn cả.

Dùng bữa tối tại một nhà hàng đã đặt trước, Thư Niệm vẫn rất câu nệ, càng gần lúc sắp ăn xong cậu càng khẩn trương rõ rệt.

Thay vì nói khẩn trương, chẳng thà cứ bảo là sợ hãi. Cái vẻ lo âu này thật nhìn chẳng đặng, khiến Tạ Viêm cũng từ từ ăn mất ngon.

Hiển nhiên cậu đang sợ hãi chuyện sắp sửa diễn ra tiếp theo.

Lên giường với cậu mà nói, lẽ nào là một chuyện chẳng cam lòng đến thế sao ?

Tạ Viêm nhú mảy, tận lực cố vớt tinh thần hăng hái sắp sửa suy sụp của mình, ra vẻ thoải mái trêu cậu : « Kể tiếp chúng ta đi đâu đây ? »

Chỉ cần Thư Niệm nhắc nhớ một câu « Chẳng phải anh đã đặt chỗ sẵn rồi sao ? » (nằm mơ Niệm Niệm mới nói, ông nì đúng là đầu bò), hoặc thậm chí chỉ cần thẹn thùng giữ im lặng, hắn cũng sẽ vui vẻ dẫn cậu đến căn phòng đã đặt trước.

Nhưng Thư Niệm bối rối một lúc, lại ngập ngừng trả lời : « Không biết. »

Nét mặt Tạ Viêm không nén được thất vọng.

Đối mặt với kiểu không tình nguyện gần như kháng cự này, hắn khuất nhục cảm thấy như mình đang sắm vai kẻ nghiện sex trường kỳ đối khát thể nào ấy.

Xin lỗi chứ về phương diện sex, cho tới nay hắn cũng chưa từng miễn cưỡng ý thích của một ai.

« Bỏ đi. » Hấn tuyệt nhiên chẳng hề toan tính che giấu thái độ bỗng nhiên nguội lạnh của mình, « Về nhà thôi. »

« A ?! » Nhẹ nhàng thở ra, vẻ thả lỏng thoáng lướt qua mặt Thư Niệm.

Tạ Viêm chỉ cảm thấy tức ngực anh ách, phần nộ chen lẫn ngán ngẫm, nhất thời chẳng biết nên trút vào đâu, cơn oán khí nghẹn cứng giữa cổ họng, sắc mặt hấn khó coi hết chỗ nói, ngược mắt lên vừa thấy người quen, bèn chẳng nghĩ ngợi gì vẫy tay chào : « Hi, Lizzy. »

« Trùng hợp vậy, » Một cô gái tóc xoăn má hồng mắt to như búp bê barbie, cặp chân dài được tôn thêm bằng đôi giày gót nhọn thắt tha bước tới ngồi, « Lâu rồi mới gặp anh, dạo này bạn gì lắm thế, cũng chẳng chịu tới tìm bọn em. »

Cô là nhà thiết kế hấn quen được trong một cuộc thiết kế gian hàng triển lãm trưng cầu bản thảo vào khoảng thời gian Thư Niệm tạm dừng công tác, trùng hợp bạn trai cô cũng là bạn làm ăn của hấn, giao tình giữa đôi bên rất tốt đẹp. « A, vị này là ai thế ? Phong cách hoàn toàn khác anh nha, nhìn rất hoà nhã ~~ »

« Nhân viên công ty anh. » Tạ Viêm ác ý trả lời, cố tình liếc qua cậu.

Thư Niệm chẳng hề so đo cách gọi “nhân viên công ty” không chút khách khí như vậy, nhả nhận cười chào cô, rồi lại cúi đầu, vẻ mặt điềm nhiên mà chú tâm cắt thức ăn trong đĩa.

Hay gớm, cả dấm chua cũng không thêm ăn.

Tạ Viêm hít một hơi, tâm trạng thất vọng đè nặng cả ngày khiến hấn ngay cả sức lực để nổi giận cũng không còn.

Thằng thường gạt cái người đang toàn tâm toàn ý đối phó với phần còn lại của bữa tối qua một bên, hấn giận dữ tán chuyện thân thiết với cô gái, thường xuyên phác những động tác nhỏ ám muội, làm cô ngạc nhiên không thôi, che miệng cười phì. Thư Niệm vẫn miệt mài giải quyết bữa tối của mình, nét mặt bình thản như chẳng thể bình thản hơn được.

Chờ dùng xong thức ăn trong đĩa, cậu ngồi im lìm một bên, mặt mày chẳng chút dao động, hoàn toàn an nhiên điềm tĩnh như chuyện chẳng can chi tới mình. Tạ Viêm cảm thấy tim mình lạnh đi. Hấn quả thật như một thằng hề, thằng hề cứ cố sức muốn chứng thực vị trí của mình trong cảm nhận Thư Niệm. Tự rước nhục đến nông nổi đó ư? Hấn có cần.

“Cậu ăn no rồi thì tự mình đi xe về nhà trước đi,” Chán chường, hấn héch cằn với cậu, “Lát nữa tôi định lái xe đưa cổ ra ngoài.”

“Được.” Thư Niệm đứng lên, hơi khom người chào hấn, rồi quay lưng đi thật.

Ngay cả nửa câu cũng không hỏi, quả đúng là dứt khoát, Tạ Viêm nắm ly rượu vang cứng ngắc, suýt chút nữa đã bóp cái ly tinh tế nứt toang toác.

“Anh sao vậy?” Một bàn tay vươn tới chạm vào hấn, “Mới cãi nhau với người bạn này ư?”

Tạ Viêm cau kính lắc đầu, rồi gạt đầu, chữi khê một tiếng, thật sự “Rắc” một cái bóp vỡ ly rượu.

Khán giả đã không còn, hấn cũng không cần thiết phải vất vả diễn trò nữa. Sau một phen làm nhân viên nhà hàng tất bật chạy ngược chạy xuôi, hấn mang hai ngón tay dán băng Ok phóng xe về nhà.

Đỗ xe vào ga ra xong, hấn lại giậm ình ình mấy cái mới nén được lửa giận mà vào nhà.

Lên lầu liền nghênh ngang đẩy cánh cửa đang khép hờ ở phòng Thư Niệm ra. Gì thì gì, hấn cũng phải xách tai tên kia lên nói cho rõ ràng, bằng không với tính cách của mình, muốn hấn coi như chẳng có gì nín nhịn tới sáng, thể nào cũng ứa gan.

“Em đang làm gì đó?!”

Tiếng nước chảy ào ào trong bồn tắm át hấn tiếng chân hấn bước tới, mãi đến khi hấn đứng sau lưng đặt câu hỏi, Thư Niệm mới giật mình phát hiện, hơi ngược đầu lên khỏi bồn rửa mặt.

“A... tôi... đang rửa mặt.”

“Tôi có chuyện muốn nói với em.” Giọng cứng đanh.

“Ừm...” Thư Niệm âm ờ đáp, nhưng không quay đầu lại.

“Quay qua đây.” Tạ Viêm càng khó chịu, “Có rửa cái gì thì cũng chờ tôi nói xong hẵng rửa tiếp.” Thư Niệm vẫn không chịu quay đầu qua, lưng càng cúi gục hơn, tiếng cậu mơ hồ, “Chờ một chút...”, dùng sức vẩy nước vào mặt cậu rửa lung tung, rửa liên mấy lần mới hơi cúi đầu do dự vươn tay lấy khăn lông, Tạ Viêm dĩ nhiên đã mất kiên nhẫn, hắt túm lấy bả vai cậu kiên quyết kéo về hướng mình.

Cái vẻ mặt mày rướn rượ nước của Thư Niệm rất là thảm hại, cậu cúi đầu như lẩn tránh, không chịu đối diện hẳn. Tạ Viêm lấy tay nâng cằm cậu, buộc cậu ngẩng mặt lên, hắt chân chờ một chút rồi dùng tay trái lượn vòng quanh khoé mắt đỏ hoe của cậu, giọng hắt bất giác mềm mỏng lại rất nhiều: “Em sao thế?”

“Không sao hết... Có cái gì đó bay vào mắt, nên tôi... rửa...”

Khoé mắt hơi cụp xuống nhìn vào còng cảm thấy đáng thương, Tạ Viêm thở dài: “Em khóc à?”

23. Chương 23 - Chương 23

“Đâu có...” Thư Niệm bối rối quay mặt đi, “Mới rồi cậu bảo có việc tới tìm tôi hả?”

“Em khóc cái gì?” Tạ Viêm bức ép không tha, “Là vì anh thân thiết với người phụ nữ khác nên em giận sao?”

“Không có đâu,” Thư Niệm vội dùng tay áo lau vết nước trên mặt, trấn định lại một chút, “Sao lại giận? Thế cũng đâu có gì kì quái, hết sức bình thường...”

“Không có gì kì quái?” Tạ Viêm cảm thấy cơn giận dữ thoáng bùng dậy, “Em quảng đại biết điều quá nhỉ? Vậy cậu nói tôi nghe xem, thế nào là tiêu chuẩn bình thường?”

Thư Niệm há miệng thở dốc, mắt cụp xuống, khó xử cười khỏ: “Thì... cậu vốn dĩ chỉ thích con gái mà...”

“...” Tạ Viêm giận dữ cười gằn, “Phải, chẳng sai chút nào, tôi chỉ thích con gái. Em thông minh thật đấy. Nói muốn quen em gì đó cũng chỉ là muốn đùa giỡn em thôi, em biết chứ?”

Lưng Thư Niệm dựng phắt dậy như thể bị đâm trúng, sắc mặt cậu tái mét một lúc, miễn cưỡng phụ họa: “Đúng, thiếu gia nói chơi thôi, sao có thể là thật được. Đạo lý ấy tôi cũng hiểu mà.”

Tạ Viêm giận tới độ cổ họng muốn tắc nghẹn, hắt chỉ biết hít sâu, nhất thời nói không ra lời. Người gây gò tái nhợt đối diện cũng chẳng mở miệng nữa, cúi đầu ngây ngẩn nhìn sàn nhà, lát sau mới máy móc đi về phía trước hai bước, ngoảnh mặt nghiêng người muốn lách qua người Tạ Viêm đi.

Tạ Viêm giơ tay ra kéo tay cậu lại, lại hít sâu vài cái mới dần lại không chuyển sang vươn tay bóp cổ cái kẻ dám nghi ngờ tấm chân tình của hắn (ông Viêm ơi, mắc mửa quá > <): “đi=””đâu=””>

“Ồ...” Thư Niệm phản ứng hơi chậm chạp, “Tôi đi... ngủ.” Động tác muốn rút tay lại cũng rất quyết liệt, Tạ Viêm vừa động tới, cậu liền né ra sau.

“Nhìn tôi này.”

Thư Niệm không nói năng gì, cổ chấp nghiêng đầu.

Tạ Viêm tóm lấy cậu, một mực ép cậu quay sang, chưa khi nào cậu cố sức giãy giụa đến thế, nhưng sức đấu chằng lại Tạ Viêm, cuối cùng vẫn bị ép đối mặt với hắn, khuôn mặt hơi nhăn nhó mà nhìn thẳng vào nhau. Thư Niệm bặm môi, tận lực giữ vững bộ mặt lãnh đạm, mắt cậu lại hoàn toàn đỏ hết, ướt lem nhem thành một mảnh.

Người luôn luôn kiềm chế ẩn nhẫn nay nước mắt hoen đầy trong mắt nhoáng cái đã nhấn Tạ Viêm chìm nhun nhũn, cơn hờn giận mới rồi còn tắc lại trong ngực tức thời tiêu tan sạch sẽ, hấn cuống quít buông tay ra đổi sang ôm cậu, xót ruột nói: “Sao vậy nè, Tiểu Niệm, em đừng khóc nha...”

“Làm ơn buông tay ra cho.” Tiếng Thư Niệm lạc đi. Vì bản thân kìm nén không được, để rơi lệ, cậu xấu hổ không chịu nổi, càng quyết liệt đẩy hấn, toan vùng ra.

“Anh không buông.” Tạ Viêm mặt dày ôm lấy cậu, trơ trên tự biến mình thành Nhiều chỉ nhu

(1)

, quần chặt người cậu.

“Đủ rồi đó, thiếu gia. Cậu làm ơn... đừng đùa giỡn tôi nữa...”

“Không có! Anh không có đùa giỡn em, anh nghiêm túc mà!” Tạ Viêm cũng thấy uất ức, dùng sức kéo mặt cậu lại, “Anh nói thích em bao nhiêu lần em cũng không tin, tuy tiện nói dối một câu em lại tin?! Anh thích em... Anh không phải đang nói chơi đâu, em hiểu không? Anh nghiêm túc đó!”

Hấn vừa tức tối vừa không cam lòng lay mạnh cái người không có phản ứng gì trước mặt mình: “Chẳng nhẽ anh là loại người dễ dàng mở miệng thổ lộ vậy sao? Sao em cứ không chịu tin tưởng anh?!”

Cổ Thư Niệm căng cứng, kinh lạc

(2)

tái xanh đều nổi lên trán, tắc họng nửa ngày mới dùng hết khí lực toàn thân la lên: “Cậu nói cậu thích tôi, tôi cũng muốn tin cậu lắm chứ!... Nhưng nhờ đâu không phải như thế thì tôi biết làm sao? Tôi chỉ là người để cậu đùa giỡn thì sao?... Cậu căn bản chẳng hề thích đàn ông, với cậu mà nói người như tôi có đáng là gì đâu... Tôi...”

Song cậu lại luôn chẳng có dũng khí, cho dù để mở miệng hỏi. Cậu sợ từ chỗ không xác định được đây là thực biến thành đã xác định rõ đây không phải là thực, ngay cả lời dối trá để tự huỷ hoại mình cũng tiêu tan nốt.

“Ngốc ạ...” Tạ Viêm trù trừ chút rồi thở dài, cặp mày dài đẹp cũng nhíu lại một chỗ, vừa xoa vỗ tấm lưng đang căng lên như sắp sụp xuống của người đàn ông trong lòng mình, vừa áp mặt lại gần, tựa vào vầng trán lạnh lẽo của cậu, “Lại còn nói những lời này nữa, em cũng chẳng nghĩ cho tâm tình của anh...”

Thấy đôi môi nhạt của cậu run run vì kích động, hấn nhin không được trong lòng xao động hấn, bèn nghiêng nghiêng mặt, định tóm lấy chúng mà ngậm vào.

Thư Niệm lấy làm kinh hãi, vội cất lực ngựa đầu ra phía sau, cố sức giữ khoảng cách: “Làm gì thế?”

“Anh muốn hôn em.” Tạ Viêm không quấy không tha, tay khum lấy mặt cậu, đoạn ghé sát lại.

“Đừng đùa nữa...” Thư Niệm ra sức giãy giụa, giọng cậu khổ sở, “Cậu làm ơn buông tay ra! Thế này chẳng thú vị gì hết, cậu...”

Khi môi hấn quyết liệt phủ lên môi cậu, cậu mở toang hai mắt (có phải lần đầu tiên đầu mà Niệm Niệm ngạc nhiên dữ vậy cà), như thể chẳng tin nổi Tạ Viêm đang chủ động hôn một kẻ đồng tính, tận khi hai đầu lưỡi chạm nhau trong miệng mình, cậu mới kinh hoảng giật lùi theo bản năng. Tạ Viêm mặc kệ cậu kháng cự ra sao, hấn vẫn chẳng chút nào lơ lửng cuốn lấy đầu lưỡi đang rụt lại của cậu, làm cậu không thể thối lui để gặp người lại, đầu lưỡi đáng thương chỉ co được tí xíu, lưng cũng đụng tới cửa, mà vẫn trốn không thoát.

Xâm lược vào sâu tận trong khoang miệng, hấn kìm lòng không được, trở nên mãnh liệt và dã man, dứt khoát lờ đi sự vùng vẫy của cậu, ấn chặt lấy gáy cậu, để mình có thể hôn sâu thêm chút nào hay chút ấy. Chỉ là miệng lưỡi quện nhau thôi cũng khiến cho phần dưới eo kích động hấn, Tạ Viêm khó nhin nổi bèn ép người vào cậu, chế ngự phần kháng yếu ớt nơi cậu, cưỡng ép cậu cùng hấn mút mát vắn vít hết lần này tới lần khác, hoàn toàn là kiểu hôn muốn tước sạch đường khí của cậu.

Cont.

Quần riết chẳng biết đã bao lâu, cho đến khi chẳng thở nổi lấy một hơi, thứ cảm giác hăng say ấy mới chịu dịu đi phần nào. Hắn thở dốc sờ lên vầng trán đầm mồ hôi của Thư Niệm, từ từ lui khỏi khoang miệng cậu. Mỗi khi mỗi một lúc, hắn lại đổi sang ngoạm lấy môi dưới của cậu không buông, vừa se sẽ thở dốc vừa cọ xát liếm láp, một tay áp nhẹ lên lồng ngực phập phồng dữ dội vì nhịp thở dồn dập của cậu.

“Em hiểu chưa?... Nếu không phải thích em... Anh làm thế nào mà đi hôn một người đàn ông?”

Thư Niệm đỏ bừng cả mặt, thở gấp gấp. Mặt cậu nghiêng sang một bên như để lánh nạn, kinh mạch mỏng manh nổi trên cổ cậu rõ mồn một đến mức có thể thấy được, bờ vai hơi sụp về trước co lại khủng khiếp hơn.

Bàn tay hắn chạm đến bộ ngực phẳng lì gầy yếu kia, biết thừa nơi ấy cấu tạo hoàn toàn không khác gì mình, nhưng toàn thân vẫn cứ nóng rẫy lên, niềm thôi thúc muốn vượt ve tìm tòi mãnh liệt đến độ khiến cho Tạ Viêm run lên nhè nhẹ. Hắn chẳng buồn nghĩ ngợi đã giật luôn áo sơ mi cậu ra khỏi quần, ngón tay vội vàng sờ soạng trực tiếp vào thịt da ấm áp kia. Vừa mới đụng tới điểm nhỏ trước ngực, Thư Niệm đã giật bắn lên như trúng phải đòn hiểm, cậu cong lưng cố sống cố chết chống cự: “Không được, đừng làm thế...”

Tạ Viêm nào để ý đến cậu, hắn ghì cậu vào cửa, chen vào giữa hai chân cậu, hai tay đè ngực cậu lại khiến lưng cậu dán cứng vào tường hết đường động cựa, ngón tay bắt đầu đè ép vân vân hai điểm bé nhỏ nổi lên trước ngực.

Mặc dù bộ ngực phẳng lì tới cực điểm, hoàn toàn không thể so sánh với nữ giới, lại khiến Tạ Viêm chẳng cách nào khống chế được cái ham muốn được vượt ve trên chọc, nhất là những khi dùng răng cắn nhẹ lên, Thư Niệm vừa run rẩy vừa bật ra những âm thanh tựa tựa đang van vãn, lại khiến máu toàn thân hắn đều sôi sục lên.

“Dừng tay đi mà... Xin cậu đó...”

Một tay Tạ Viêm ngăn lại mọi kháng cự của cậu. Chỉ mơn trớn xoa nắn người cậu dường như còn xa mới đủ, tay hắn cứ tự nhiên như không, mặc tình mà tháo dây thắt lưng của cậu, dùng sức kéo ra, tiến vào tìm tòi.

“Dừng mà... Dừng, dừng...” Thư Niệm như rên rỉ, lập tức khom lưng rút về sau, ra sức muốn né khỏi bàn tay hắn.

“Ngoan,” Tạ Viêm cố kiềm chế cơn thở dốc, tiếp tục lần tay thăm dò nơi giữa đùi cậu, sờ soạng từ sau ra trước, “Anh sẽ không làm đau em đâu... Để anh sờ chút thôi...” (Nghe dè xòm quá ông ơi, tui edit nổi da gà hết ráo >o<>)

“Không được, không được... Xin cậu đấy... Không được thật mà...”

Mặc dù đang trạng thái kích động như tên đã lên dây, muốn dừng cũng chẳng dừng được, nhưng sự cự tuyệt kiểu van lơn ấy của Thư Niệm vẫn hắt một chậu nước lạnh vào đầu hắn.

“Sao thế?” Nổi thất vọng còn to lớn hơn cả bình thường, “... Em không muốn sao?”

Trên mặt Thư Niệm lộ ra vẻ lúng túng, cậu liều mạng kéo vạt áo bị mở tung lại, cố gắng che lại những chỗ bị lộ lồ.

“Tôi là đàn ông...”

“Cái gì kia chứ?” Tạ Viêm ngỡ mình nghe không rõ, bèn hỏi lại lần nữa.

“... Tôi là đàn ông.” Vừa mâu thuẫn vừa e dè, giọng cậu gần như đang đấu tranh.

“Anh biết chứ.” Tạ Viêm hơi đỏ khốc đỏ cười, “Anh luôn biết em là đàn ông mà.”

Thư Niệm hé miệng, tìm lời một cách khó khăn: “Thân thể đàn ông... cậu sẽ không muốn ôm đâu...”

“Anh muốn ôm.” Giọng Tạ Viêm đã ôn hoà lại nhiều, “Anh đương nhiên là muốn rồi, em không cảm nhận được sao?”

“Không phải... Bây giờ có thể cậu chưa thấy gì... Cởi đồ ra rồi... Cậu trông thấy sẽ không muốn nữa đâu...” Thư Niệm vẫn đang run run cái cúc lại, “... Thân thể đàn ông... khác hẳn phụ nữ... Không có những thứ kia... Lại còn...”

Cậu khom lưng kéo quần áo sửa sang lại lần nữa, không để phần thân thể đàn ông đang che dấu bên dưới, khiến cậu tự ti lộ ra ngoài: “Cậu không có hứng thú đâu... Căn bản không giống với... những cô gái cậu từng ôm ấp đâu. Không có ngực... Lại có thứ kia... Thô cứng lắm, ôm vào cảm giác sẽ thua xa con gái... Cậu vẫn chẳng nên thử thì hơn...” Cậu đứng thẳng một chút, cười khó xử, “Cậu sẽ thấy... ghê tởm...”

Đây là giới hạn cuối cùng cậu đang cố giữ cho mình.

Chờ sau khi cởi sạch, có thể tác động thị giác trực tiếp từ cơ thể trần trụi của người cùng giới sẽ lại khiến Tạ Viêm sắc mặt đại biến, bỏ chạy chỉ chết.

Đến lúc cậu trần truồng, cam tâm tình nguyện hoàn toàn trao mình cho hắn, mới chán ghét bảo không cần. Cậu chịu không nổi giày đạp kiểu ấy.

Chú thích:

(1)

Nhiều chỉ nhu: là tên một loại kiếm vô cùng mềm dẻo, dẻo tới nỗi có thể quấn quanh ngón tay nha

~ Nhiều: Quấn

Chỉ: Ngón tay

Nhu: Mềm dẻo

(2)

Kinh là đường dẫn khí huyết đi đến mọi chỗ trong cơ thể.

Lạc là những nhánh phân ra từ kinh, nối kết các kinh mạch với nhau.

Kinh Lạc là những đường ngang dọc làm thành 1 mạng lưới nối tiếp chằng chịt, phân bố khắp toàn thân. Kinh Lạc nối kết các tổ chức cơ quan tạng phủ lại với nhau như 1 chỉnh thể thống nhất.

24. Chương 24 - Chương 24

Một thoáng im lặng, rồi đôi tay đang tóm chặt cậu buông ra. Có lẽ vì cửa sổ chưa kéo lại, gió ùa vào nên nhiệt độ cao bất bình thường trên người cậu cũng chậm rãi hạ xuống, máu nóng dâng lên mặt cậu vì sự giãy giụa và cảm xúc mê mê cũng bị đẩy lùi từng chút một. Cảm thấy hơi lạnh lạnh, Thư Niệm kéo quần áo lại thật chặt: “Thiếu gia...”

Nửa người dưới bỗng man mát, đến khi ý thức được thì quần cậu đã bị kéo tuột xuống đầu gối, cậu gần như thất kinh hồn vía giơ tay ra bảo vệ nơi loà lờ giữa hai chân mình, nhưng lại bị giằng lại. Bằng hoàng vì bị Tạ Viêm nhìn thẳng vào nơi chẳng che đậy một mảy may đó khiến cậu lắp ba lắp bắp: “Thiếu, thiếu gia...”

Bị phơi bày trong không khí se lạnh, bộ phận nam tính yếu ớt đó run lên lẩy bẩy, vừa đáng thương vừa đáng yêu như ai kia. Tạ Viêm thấy hơi muốn cười, bụng dưới hắn tự nhiên bỗng dâng lên một cảm giác đau đớn ngọt ngào, làm cho hắn cứ có ham muốn một hơi nuốt chửng người trước mặt.

Hắn buộc cặp chân đang cố sức muốn khép lại một chỗ kia mở rộng hơn, đoạn hắn ghé mặt vào.

Nơi mẫn cảm nhất rơi vào sự vây bọc của một cảm giác ấm áp ả ỉm ướt làm Thư Niệm thấy như sau gáy mình bị một cú trời giáng, đầu óc trống rỗng mà thừ ra mất hai giây mới hoảng sợ vùng ra, cố sức đẩy mái đầu màu đen đang vùi giữa hai chân mình đi: “Thiếu gia, thiếu gia, không... bắn lắm, thiếu gia...”

Tạ Viêm không để ý tới lời phản đối như van lơn của cậu, dốc hết tâm trí ngậm lấy cậu, miệng hắn chậm rãi động, dùng đầu lưỡi và chỗ sâu trong yết hầu âu yếm cậu. Tuy đây là lần đầu tiên, nhưng hắn lại làm tuyệt khéo đến mức chẳng thể hơn được, ngay cả lực mút mạnh yếu đều canh đo vừa chuẩn, làm cho đầu

gối Thư Niệm run lên từng chập, đến cả giọng nói cũng đứt quãng không liền mạch. Chẳng biết chừng trong tiềm thức hẳn đã muốn làm như thế với người đàn ông trước mặt, và đã muốn hằng bao lâu rồi.

“Thiếu...” Âm thanh phát ra từ cổ họng Thư Niệm trở nên mỏng manh và nhạt nhòa. Tạ Viêm nghe thấy tiếng cậu thở dốc đầy khó khăn, tiếng rên rỉ muốn cất lực đè ép mà chẳng biết làm sao, bụng dưới của hẳn càng lúc càng rạo rức dữ dội. Hẳn hẳn nhện vừa trêu ghẹo âu yếm cậu, vừa lần tới cặp mông đẹp của cậu, vừa xoa nắn vừa duỗi ngón tay tới, cẩn thận tìm tòi ở lõi vào.

“Thiếu gia, thiếu gia... Đừng mà...” Sự chống cự vốn yếu ớt như không có đột nhiên lại mãnh liệt hẳn. Tạ Viêm hết đợt này tới đợt khác ác ý âu yếm vật thể nóng rực sắp đạt tới điểm cực hạn trong cổ họng hẳn. Bất kể Thư Niệm có đẩy ra thế nào, muốn cố sống cố chết thoát khỏi miệng hẳn thế nào chẳng nữa, hẳn cũng không lơi ra, còn cố ý dùng kỹ xảo mút mát. Đến khi Thư Niệm bật ra tiếng kêu thảm ngán ngủi, thứ chất lỏng ấm áp tuôn trào, hẳn mới mỉm cười buông người đàn ông đang không ngừng run rẩy trong tay mình ra, đứng lên, làm một động tác nuốt vào đầy khêu gợi.

“Thiếu, thiếu gia...” Thư Niệm đã bị hẳn làm khiếp vía đến nỗi chỉ có thể lặc đi lặc lại mỗi từ ấy.

“Của em đặc quá, lâu lắm rồi chưa tự mình giải quyết ư?” Không biết sao hẳn cứ muốn cười mãi thôi, hai mép cứ nhếch lên một cách mất kiểm soát, lại còn ngượng ngà ngượng nghịu sắp đỏ cả mặt. Gì thế này? Thứ cảm giác ngượng ngùng mà ngọt ngào chết đi được này căn bản là cảm xúc về mối tình đầu của bọn thiếu niên ngây ngô mười bảy, mười tám tuổi mà?!

“Xin, xin lỗi, làm cậu dơ rồi...” Thư Niệm kinh hoảng tới nỗi nói năng lúng búng. Phóng thích trong miệng Tạ Viêm, chuyện kiểu như vậy có thể nào đi nữa cũng chẳng dám hiện lên trong si tâm vọng tưởng của mình khiến cậu hoàn toàn bán loạn. Cậu vội vàng vàng muốn lau đi dấu vết màu trắng còn sót lại trên khoé miệng Tạ Viêm. Đang lóng cồng tay chân thì cổ tay cậu lại bị chụp lấy, mắt cậu hoa đi, sự ấm áp bất ngờ ập lên môi cậu. Cậu sững sờ mất vài giây, đầu lưỡi mềm mại mạnh mẽ của Tạ Viêm đã trượt vào.

Tuy chỉ là một cái hôn chóng vánh, nhưng cũng đủ cho cậu cứng đờ khó thở, không biết làm sao.

“Thấy mùi vị của mình thế nào?” Miệng thì táo tợn trêu chọc, nhưng mặt Tạ Viêm lại hơi ửng hồng.

Chẳng thể nói được một câu hoàn chỉnh, Thư Niệm đương nhiên rất căng thẳng. Nhưng hẳn lại càng căng thẳng hơn. Những lúc ở trước mặt người mình thích, hoá có quỷ mới có khả năng làm bộ trấn định như thường được, trừ phi hẳn có chương ngại về mặt giác quan.

Cả người đều rộn rực nhiệt tình, nhưng lại không biết nên làm sao phát tiết. Kinh nghiệm tồi tệ chỉ lo phát tiết một mình mình có một lần là đủ rồi. Giờ đây hẳn chỉ hy vọng có thể khiêu khích được Thư Niệm, để hẳn được ngắm nhìn bộ dạng người đàn ông kín đáo hướng nội này cuồng loạn mất tự chủ dưới thân mình.

Tâm tình nôn nao chờ không được mà phải cẩn trọng từng li từng tí kiểu như thế trước nay hẳn chưa từng có với ai khác. Tuy rằng nói ra rất mất mặt, nhưng hẳn thực tình... thấy ngưỡng ngưỡng sao ấy.

“Muốn thử vị của anh xem sao không?”

Ngay trước khi Thư Niệm kịp trả lời, hẳn lại chống không lại cảm dỗ, áp sát vào hôn người đàn ông đang lùi ra sau đến độ cả tấm lưng dính hẳn vào cửa. Một nụ hôn thuần túy, không có bất kỳ động tác nào khác, chỉ có sự đụng chạm của môi lưỡi ướt át

(bà Lâm ơi, miêu tả kinh dị mỹ quá đi hà, bà biết tôi biết nữ hôn bà >”<)

. Lần này tiếp lần khác, nụ hôn cứ lặc đi lặc lại đến chừng môi đều sắp sưng vù như phải bỏng. Tuy rằng Thư Niệm vẫn đang rụt lại, nhưng hẳn biết đây tuyệt đối không phải vì chán ghét.

Bởi vì bị hẳn dùng cơ thể kéo căng ra, hai chân cậu đã xịu xuống đứng không vững. Tuy Thư Niệm luôn kiệt lực muốn làm mình đứng thẳng, nhưng lưng vẫn không ngừng trượt xuống vì đuối sức.

“Lên giường nhé.”

Vì không thể để mình được bế lên giường như con gái, Thư Niệm đến bên giường, tự mình nằm xuống.

Phối hợp đến mức này đưa đến một cảm giác xấu hổ khiến cậu lúng túng đỏ ran tận cổ, nửa bên mặt vùi vào gối nằm, như thể hận mình không thể rơi vào chỗ nào đó thật sâu giữa giường lớn và biến mất cho rồi, tay cậu níu chặt khăn trải giường.

Tạ Viêm cởi quần áo, đem tấm thân mảnh khảnh mà mạnh mẽ của hắn phủ lên cậu. Da thịt loã lồ tiếp xúc nhau, Thư Niệm run bắn lên, bộ dạng mắt khép hờ không dám lên tiếng, cổ họng giật nhẹ làm Tạ Viêm nhin hết nổi, dùng phần eo cọ xát vào cậu.

“A...” Thư Niệm chỉ thốt ra một tiếng liền lấy tay bưng miệng lại tức khắc.

Muốn nghe nhiều hơn chút nữa tiếng cậu rên rỉ, Tạ Viêm được đằng chân lân đằng đầu, nắm lấy đầu gối cậu, giật hai chân đang gập cong của cậu tách ra, len người vào giữa hai chân cậu, hạ bộ trần trụi dán chặt cậu, tiếp đó chẳng hề có động tác tiến-thêm-một-bước, nhưng môi hắn lại trở tới mút mát đùa nghịch đầu vú nhạt màu trước ngực cậu không chút lơ là, hề mỗi lần hắn dùng răng cạ nhẹ là có thể cảm nhận được phần eo cậu run lên dữ dội.

Được môi lưỡi chăm chăm âu yếm ngực mình, vùng nhạy cảm nhất dưới thắt lưng cậu tuy chỉ bị đụng chạm rất nhẹ, nhưng cũng đã nhanh chóng ngứa ngáy.

Giờ đây Thư Niệm phải dùng cả hai tay cố gắng che kín miệng mới có thể ngăn mình không thở dốc, thế mà dường như Tạ Viêm lại một lòng muốn bắt cậu kêu lên, vồn vập âu yếm thêm một bậc, ngón tay hắn lượn vòng quanh phần gốc lõi đàn ông của cậu, thỏa thích trên người, nhưng chẳng chịu chạm tới nơi đã dừng thẳng một cách đáng thương đó. Rồi sau khi đùa nghịch làm phía trước của cậu ướt hẳn, ngón tay kia càng xấu xa lần ra sau tìm kiếm, đè ấn ở lõi vào, xoa bóp như muốn để cậu thả lỏng.

“A... Không được...” Sự bi thảm trong tiếng kêu của Thư Niệm chỉ khiến người ta càng có thêm thôi thúc hung hăng giày vò cậu =0=. Nhờ có sự trợ giúp của dầu bôi trơn đã chuẩn bị sẵn (thì là chai sữa tắm vừa rồi tiện tay đem ra khỏi phòng tắm ấy mà), ngón tay hắn thuận lợi đi vào, khuếch rộng phạm vi chuyển động. Cảm giác bị mút vào và nét mặt đáng yêu khi Thư Niệm run rẩy khiến hắn nhin hết nổi lại cho thêm một ngón tay đẩy vào tìm tòi sâu hơn. Vốn dĩ Tạ Viêm vẫn chưa tin tưởng mấy phương thức đi ngược với bản năng nam giới này có thể khiến người ta đạt tới khoái cảm, nhưng bây giờ nhìn Thư Niệm cật lực đè nén tiếng rên rỉ và thở dốc lại làm hắn cảm thấy phương thức làm tình này mới đúng với bản năng đàn ông.

Chỉ âm thanh nước nở như sắp bật khóc và vẻ hốt hoảng trên mặt Thư Niệm thôi đã khiến dục vọng nơi hắn dễ dàng bột phát tới đỉnh điểm.

“Anh muốn vào.”

“Không được, không... Á a...”

(Thôi, thế là xong, á nhầm, thế là bắt đầu rồi >”<>

Nơi đã mềm đi đó căn bản chẳng chống cự được sự xâm nhập mạnh mẽ của hắn. Bị xuyên thẳng vào sâu trong cơ thể, Thư Niệm đột nhiên đổ phịch xuống giường như thoát lực, ngoài thắt lưng và đầu gối đang không ngừng run rẩy, dường như chỗ nào cũng chẳng động cựa.

Khoái cảm được bao bọc như một luồng điện từ lưng chạy vọt tới đỉnh đầu hắn. Tạ Viêm cảm thấy lúc này mà bắt hắn làm ra vẻ quân tử thật sự quá khó khăn, hắn chỉ có thể nghe theo dục vọng đẩy thắt lưng thẳng tiến phía trước.

Chỉ một cú đẩy nhẹ đã khiến Thư Niệm co quắp lại: “Không được, không được...”

“Đau ư?”

Thư Niệm ngẹn ngào thở dốc, tuy đang không ngừng lắc đầu, thốt ra những âm tiết “Không, không” rồi rạc, nét mặt lại hoàn toàn không phải đang đau đớn.

“Anh muốn động...”

“Không, đừng...” Trong cơn thổn thức dồn dập, mọi kháng cự của Thư Niệm đều yếu ớt vô lực. Cảm giác được nơi kết hợp đã hoàn toàn mềm lại và thuận theo mình, Tạ Viêm kìm không được áp chặt lên cậu, thúc mạnh như đang bùng nổ.

“Đừng động mà, không được...” Thư Niệm bấn loạn cầu xin làm đã tỉnh trong người hắn bị kích thích tới mức cao nhất, thắt lưng đang đưa đẩy ở biên độ rộng càng ra sức va chạm vào cái kẻ tứ chi vô lực nằm bên dưới, động tác đầy nhục cảm làm chiếc giường đang lún sâu cũng hơi rung rung.

“Thoải mái không?”

“A... A...” Bị ghim vào giường, người lắc lư theo mỗi động tác kịch liệt của Tạ Viêm, Thư Niệm chỉ có thể dồn dập thở dốc một cách đáng thương, nhắm nghiền mắt quờ quạng nín khản trải giường, hạ bộ phần chân đã húc lên bụng Tạ Viêm. Những cơn xát đằm trước khi thân thể hai người đụng chạm nhau dường như càng khiến cậu bất lực. Trong cơn mê, khoé mắt cậu bắt đầu hoen đỏ, rơm rớm chút nước mắt, thân trên phát run lên bần bật, đáng vẽ cậu cuồng loạn vì tình dục thật ngây ngô.

Tạ Viêm đã hoàn toàn hết phương tự kiềm chế, bị khoái cảm giam giữ, hắn rút cuộc chẳng buồn thương tiếc, kệ cho tiếng thở dốc kinh sợ đầy bối rối kia có bao nhiêu đáng thương, hắn vẫn gần như hung bạo thúc vào chốn ẩm ướt mềm mại kia, đồng thời ghì chặt lấy tấm lưng gầy đang run rẩy kia, dùng môi mình in dấu ở bất cứ nơi nào có thể chạm tới được.

Cho dù sau một trận ruối rong thoả thuê dài dằng dặc, rần rật tuôn trào trong cơ thể Thư Niệm, hắn vẫn không cách nào thoả mãn, lại giữ tư thế kết hợp, đem Thư Niệm bị giày vò đến mức chẳng động được một ngón tay lật người lại, vừa vuốt ve ngực cậu, vừa đâm vào phía sau cậu không chút lưu tình, tra tấn tới nỗi cậu nức nở không ngừng vì cao trào dồn dập. Chỉ có sự quẫn riết không ngơi nghỉ mới có thể trút ra hết nhiệt tình hằng bao năm chất chứa sâu trong thân thể hắn.

Nhiệt tình chỉ dành cho mỗi Thư Niệm.

24B

Khi tỉnh lại, hắn cảm nhận thấy vật thể đang co lại một khối trong lòng mình còn ấm áp hơn cả ánh mặt trời. Con người ấy hắn đã ôm không rời tay suốt cả buổi tối. Tấm lưng trắng bột gầy gò của Thư Niệm vì bị dán vào ngực hắn cả quãng thời gian dài, đã in lại một mảng hồng hồng, nhìn vào càng đáng thương và đáng yêu hơn nữa

(tui sợ câu đáng yêu đáng thương của bà thiệt đó, bà Lâm a~)

. Hắn nhịn không được cúi đầu hôn lên tấm lưng gầy yếu kia. Thư Niệm lập tức giật mình cục cựa, đồng thời vì cựa mình động tới chỗ đau mà hít một hơi, nhưng vẫn chưa tỉnh hẳn, chỉ khó chịu một lúc rồi lại thêm thiếp.

Tạ Viêm bỗng muốn trêu cậu, hắn bèn ghé sát lại cắn vành tai cậu, tiếp đó lại chậm rãi hôn lên chiếc cổ đã sớm ngập dấu hôn, mãi đến khi hắn xoay người cậu lại mà hôn ngực, cậu cuối cùng mới khó nhọc rung rung mí mắt, gượng mở mắt ra.

“Chào buổi sáng.”

Nhưng nét mặt Thư Niệm lại hốt hoảng, dường như chưa tỉnh ngủ cố gắng nhận diện người trước mặt, chùng lâu sau mới minh mẫn lại, “A” lên một tiếng, ngơ ngác hé miệng.

“Làm sao vậy?”

Ánh mắt ấy hoàn toàn không giống như nhìn thấy người yêu, mà ngược lại cứ hoảng sợ như trông phải quái vật, làm Tạ Viêm khó chịu.

“Thiếu, thiếu gia...”

“Ừm?”

Thư Niệm ầm ừ nói: “Bây, bây giờ mấy giờ rồi?”

Khoé miệng Tạ Viêm giật giật: “Chín rưỡi, sao thế?”

“Thôi rồi! Muộn...” Những âm tiết phía sau còn chưa kịp thốt ra đã mau chóng biến thành tiếng rên rĩ. Đây là chuyện đương nhiên, một buổi tối qua đi, từ phần eo cậu trở xuống chẳng khác gì đã liệt.

“Muộn hẳn cái khỉ gù, sắp còn chưa tới công ty nữa là.” Tạ Viêm lấy tay ôm cậu kéo trở về, “Hôm nay nghỉ một bữa thì có hề gì đâu.”

“Nhưng mà...”

Thư Niệm vẫn quay lưng về phía hắn, lo đầu đau.

Tạ Viêm vừa bực mình vừa buồn cười, bèn vòng tay qua thắt lưng cậu nghịch ác, chộp ngay cái ả đã mềm oặt giữa hai chân cậu.

“Ồi...” Thư Niệm hít xuống một hơi khí lạnh, cổ sức vắn vẹo toan vùng khỏi tay hắn, “Làm gì vậy... Làm ơn...”

“Đáng yêu ghê chưa...” Cố ý dùng giọng thật xấu xa, “Chỗ này của em cũng đáng yêu như em vậy...”
=_____ =

tui đàn mọt ra luôn

Thư Niệm đỏ xuống tận cổ, xấu hổ không ngẩng đầu lên nổi, chỉ cố ngăn những ngón tay lộn xộn của hắn lại: “Thiếu gia, đừng có quậy...”

“Gọi anh Tạ Viêm nào.”

“... Tạ Viêm.”

“Không đúng, phải kêu là ‘Viêm’ hay ‘Viêm yêu dấu’ ” (thấy trình sến ổng chưa?)

Thư Niệm sụp mắt xuống, miệng ngậm tịt như vỏ trai.

“Sao? Không ngoan à...”

Màn xoa nắn vuốt ve trên tay hắn càng khiêu khích hơn chút nữa, Thư Niệm ưỡn cong cả lưng, hoảng loạn nói: “Đừng phá nữa, làm ơn đừng tay lại đi...”

“Vậy, nói em thích anh đi.”

“...” Qua một lúc sau, mới có giọng thì thảo truyền tới, “Chuyện đấy, chẳng phải anh đã biết từ lâu rồi sao...”

“Nhưng anh muốn nghe em nói ra cơ.”

“...”

“Nói đi chứ!”

Thư Niệm hồ như muốn vùi mặt vào gối, nửa ngày mới nói bằng âm lượng không lớn lắm: “... Em thích anh.”

Giọng điệu lúng túng vì bị bắt phải thú nhận làm Tạ Viêm bỗng chốc thấy nao nao.

“Tiểu Niệm...”

“...”

“Tiểu Niệm,” Hắn xoay mặt Thư Niệm lại, chớp mũi đối diện chớp mũi, cùng nhìn nhau ở cự ly thật gần, đôi mắt đối phương chỉ còn là ánh đen mơ hồ, “Sau này anh sẽ không làm em khổ sở nữa đâu.”

“Thật đấy, anh chỉ thích một mình em thôi, cả đời này đều muốn sống cùng em.”

Ánh đen dợn lên một chút, nước mắt chậm chậm lăn xuống.

“Xin lỗi em, Tiểu Niệm... Có phải anh hư lắm không?”

Thư Niệm lặng thinh lắc đầu.

“Mai một anh sẽ không bao giờ...”

Thư Niệm chỉ nhắm mắt rúc mặt vào cổ hắn, cảm nhận mạch đập mạnh mẽ mà ấm áp ở nơi đang dần dần thấm ướt ả.

Lời hứa của hắn, cho dù cậu không dám tin tưởng cũng sẽ luôn nhớ kỹ, xem như bảo bối giấu sâu trong lòng, khi cảm thấy đau lại lấy ra ngắm một chút, có vẻ như sẽ không còn đau thế nữa.

Bắt đầu từ thừa bé, đã là như vậy rồi.

25. Chương 25 - Chương 25

Những ngày tiếp theo, Thư Niệm đi đứng đều là bước thấp bước cao.

Cũng chẳng biết Tạ Viêm ăn quen bén mùi, hay cảm thấy thứ kinh nghiệm mới này quá ư mới mẻ thú vị mà kể từ hôm đó chưa đêm nào hắn buông tha cho cậu.

Mặc dù là tình cảm thương mến từ hai phía, nhưng đối với một kẻ xưa nay ham muốn nghèo nàn như cậu mà nói, đêm đêm triển miên hàng giờ liền thật sự là quá sức kịch liệt. Nơi đó vốn dĩ không có sẵn chức năng này, ngoài trừ âm ỉ đau, còn lưu lại rành rành cảm giác của dị vật. Thế là hồi ức gợi dậy làm cậu hề nhắc thấy mặt Tạ Viêm là toàn thân cứ bứt ra bứt rút.

Vậy mà kẻ đầu tiêu mặt mày cứ tỉnh bơ như không.

Đúng là trái khoáy! Chiều lý mà nói, đang ở trạng thái tỉnh táo mà phát sinh quan hệ thể xác kiểu này, cú sốc đối với cái bên vốn không phải đồng tính luyện ái chẳng phải nên to lớn lắm mới đúng sao? May mà bản thân cậu vốn biết mình thích người đồng tính, lại áp ủ tình cảm sâu đậm với Tạ Viêm, rồi chân chính có tiếp xúc thân mật, vốn phải mừng rơn giữ chắc lấy Tạ Viêm không buông mới đúng, ấy thế mà bây giờ lại càng thêm câu thúc không thôi.

Vừa nghĩ tới lúc mình thần trí cuồng loạn, bao nhiêu vẻ si dại đều lộ cho Tạ Viêm thấy hết không sót cái chi, cậu đã thấy xấu hổ không góc đầu lên nổi.

“Tiểu Niệm.”

Vốn đang cúi cúi thất lưng vì đau mỗi ê ẩm, tìm kiếm mấy thứ trong kệ chất đầy tập tài liệu, bỗng nghe thấy tiếng Tạ Viêm, cậu bất giác khản trương hẳn, vội vã đứng thẳng lưng.

“Thân thể ổn hơn tí nào chưa?”

“Cũng ổn...”

“Trông em có vẻ mệt mỏi lắm, chỗ đó có đau không?”

“...” Bị đặt vấn đề thẳng tuột như vậy, Thư Niệm lúng túng né tránh ánh mắt hắn: “Không, không đau...”

“Chà, lạnh nhạt ghê ta, có phải đang trách anh mấy hôm nay làm dữ dội quá không?”

Tay Thư Niệm đơ ra giữa khoảng không, gật đầu cũng không phải mà lắc đầu cũng chẳng đặng, nét mặt cậu xấu hổ vô ngần.

Còn cái tên mặt dày như thớt kia thì một tay nâng cằm cậu lên xoay mặt cậu lại, mi lên bên môi cậu một cái thật kêu, “Đương nhiên rồi, đây là lần đầu tiên trong suốt hai mấy năm qua anh gặp được một tình yêu chân chính thoả lòng mình mà, sao có thể không mất kiểm chế được chứ.” =_____ =

Chuyện mình vẫn luôn giữ ý chẳng ngờ lại bị hắn nói tổng tộc như chẳng là gì thế, Thư Niệm chồm đỏ lừng lừng, chặt vật khôn xiết bặm môi lại, xoay người toan tháo chạy.

Mới chạy được hai bước đã bị hắn ôm eo quắp lại.

“Tiểu Niệm, em cứ cả ngượng thế hoài.” (‘Rét’ lắm rồi đó nha =0=)

“Đâu, đâu có.”

Cảm giác ướm cái từ hình dung con gái đáng ngưỡng đó lên người cậu thật là quái dị. Cậu thấy bản thân mình chỉ là quá căng thẳng đầy thôi.

Bản tính cậu vốn là người bảo thủ câu nệ, thiếu hẳn kinh nghiệm cùng người ta tiến triển tới bước cặp bồ cặp bịch, ngay cả chủ động nắm tay cũng chưa từng thử, muốn cậu thoải mái cởi lòng cởi dạ cùng Tạ Viêm thân mật, cậu thật sự vẫn còn cần ít thời gian để tích lũy dũng khí, rèn cho da mặt dày thêm chút đỉnh.

Quen nhau một thời gian, trạng huống của cậu đã khá hơn lúc đầu rất nhiều, không còn bị cứng người mỗi khi Tạ Viêm vừa chạm vào, cũng không vì nghe thấy giọng Tạ Viêm mà phát run nữa, nhưng muốn y như Tạ Viêm, giữa ban ngày ban mặt ôm cậu giở trò giữa nơi đầy ánh sáng, cậu vẫn không cách nào phớt tỉnh được.

“Thiệt hết cách mà, em đừng cứ lóng ngóng vậy hoài, phải luyện tập nhiều nhiều vào mới được nha.”

“Tay... Anh đừng sờ tay vào chỗ đó...” Thư Niệm ấp úng, đỏ cả tai.

“Nhưng anh cứ muốn sờ đấy.” (Nham nhở, thô bỉ *dài hòng ra*)

“Cái, cái đấy...” Không may là cậu chẳng nghĩ ra được lời chi phản bác, Thư Niệm chỉ có thể cứng lưỡi mặc tình hấn sờ soạng ngực mình qua lần vải mỏng manh. “Aiz, Tiểu Niệm, về mặt em cứ thế này sẽ làm anh rất muốn ăn em đó nha.”

Người đàn ông này làm cách nào có thể học được cách tán tỉnh đồng tính mau như vậy chứ?!

“Tạ tiên sinh.”

Tiếng gõ cửa chẳng khác nào thần chú giải ma pháp, người ngoài kia vừa đẩy cửa vào, Thư Niệm liền đẩy Tạ Viêm ra tấp lự, nhặt đồ lên rồi ra rồi rít lao ra ngoài như đang tháo thân.

Đương nhiên tới đó cậu lại bị Tạ Viêm vin có “Dám chạy trốn bỏ lại một mình anh” ra trừng phạt, hành cậu đến kêu cũng không ra lời.

Cậu càng sợ để Tạ Viêm nhìn thấy bộ dạng thảm hại không khống chế được của mình, Tạ Viêm lại càng muốn chọc cho cậu hoàn toàn hết phương kiểm chế. Chuyện buộc chặt ngay trước lúc gần phóng thích để bắt cậu xin tha đã làm qua không biết bao nhiêu lần, các loại thủ đoạn nhỏ ác liệt hơn về sau thì khỏi phải nói.

Chẳng hạn như đương làm đến giữa chừng lại ồm ờ dừng lại, ngoan cố buộc cậu hổ thẹn đỏ hoe khoé mắt cầu xin “Vào đi” mới ưng bụng cho cậu lên đỉnh; cố ý làm vẻ mặt lãnh đạm đùa giỡn điểm mẫn cảm của cậu, nhìn bộ dạng cậu cuồng loạn đáng thương nằm trên ghế sofa; hoặc chọn riêng cái phòng tắm có tấm gương lớn làm nơi lâm trận, để cho cậu nhìn rõ mồn một bộ dạng mình lúc bị tiến vào rồi xấu hổ đỏ ran cả cổ mà co ro lại.

Nói tóm lại, hẳn toàn là muốn khi dễ đến chừng nào cậu ứa nước mắt mới chịu thôi.

Cảm giác ngưỡng ngừng ngọt ngào ngày một mãnh liệt này khiến Thư Niệm càng cảm thấy bất lực với bản thân hơn.

Bị đùa bỡn xấu xa là vậy, nhưng trái lại cậu rất dễ nóng ran cả người. Căn bản là cậu không thể chống lại nhất cử nhất động của Tạ Viêm, đối với kẻ chóng thuần thực kỹ thuật tán tỉnh như Tạ Viêm, cậu hoàn toàn chỉ có nước ngoan ngoãn chịu thuần phục.

Có lẽ là vì Tạ Viêm toát ra sự dục dăng của mình trong lặng lẽ. Đằng sau thái độ xấu xa cố ra vẻ lãnh đạm là ăm ắp dục dăng, khiến cậu hồ như sắp chìm đắm vào đó, một chút phản kháng tự cứu mình cũng chẳng làm được.

Quãng thời gian này, cuộc sống với cậu mà nói chẳng khác chi cõi mơ.

Tạ Viêm nồng nhiệt, suốt ngày không ngừng lặp lại lời thổ lộ bên tai cậu, rồi ngay chính chuyện dưới sự dạy dỗ của hẳn cậu cũng bắt đầu buông thả thân thể sa đoạ theo, đều không chân thật cho lắm.

“Tiểu Niệm... Em thật tuyệt...”

Sau đợt sóng mạnh mẽ cuối cùng, nước ấm trong bồn tắm rồi cuộc đã dần dần lặn tắt rồi lắng nhẹ lại.

Lòng mỹ mãn, Tạ Viêm bèn nương theo tư thế kết hợp áp lên ngực cậu, đoạn thả lỏng se sẽ thở dốc, cánh tay giống như ôm bảo vật ghì chặt cậu trước ngực.

Hai chân bị tách ra, vắt trên mép bồn tắm bắt đầu thấy phát run, Thư Niệm mệt mỏi thở phì phò, nhọc nhằn co chân về. Tư thế mở bung cơ thể ra tiếp nhận sự xâm nhập thật đã làm cậu xấu hổ muốn chết ngất. Tuy bản năng cậu cố sống cố chết muốn lấy tay che đậy khuôn mặt trở nên vẩn vơ vì bị xâm phạm kích liệt, nhưng Tạ Viêm lại kiên quyết giạt tay cậu ra giữ cố định trên đầu, một tay nâng eo cậu, làm cho thân thể và cảm xúc của cậu đều phơi bày không tí ti úp mở. Gần đây cậu luôn bị Tạ Viêm đòi hỏi như khai phá vậy đấy. Mỗi một lần như thế, cậu đều tưởng bản thân sắp bị vét cạn, nhưng hẳn luôn có thể khai quật ra những điều mới mẻ ở lần kế tiếp. Bất luận là tiềm năng thân thể, hay là tình cảm cậu đối với Tạ Viêm.

Lòng ái mộ quyến luyến Tạ Viêm sâu sắc tới nồng nổi khiến cho chính cậu cũng cảm thấy không thể chịu được. Trước kia cậu vẫn trong trạng thái khá nở lỏng, bị dùng dao chém, kiếm đâm có lẽ cũng còn có thể chịu đựng không vỡ nát. Còn bây giờ, cả người đều như dây mảnh bị căng cứng hoàn toàn, chỉ cần nhẹ nhàng lấy kim khóa nhẹ là bực toác ra.

Sau khi được đối đãi ngọt ngào như kẹo, cậu đứng là chẳng thể bị tổn thương tiếp nữa.

Mỗi lần Tạ Viêm nói với cậu “Anh yêu em”, cậu chỉ toàn gật đầu ra bộ đã hiểu, chứ không nói gì thêm.

Tạ Viêm căn bản không biết cậu yêu hẳn biết bao, nếu mà biết, nhất định sẽ kinh hồn mất thôi.

Người trầm mặc gần như tầm thường rụt rè như cậu, tuy tình cảm đã mãnh liệt hồ như tuyệt vọng, lại giấu bày không ra, chỉ có thể đau dần đau mòn.

“Tiểu Niệm.” Dường như chú ý đến vẻ xịu mặt của cậu, Tạ Viêm khum tay ôm mặt cậu mi nhẹ lên, “Sao thế? Em vẫn không yên lòng ư?”

“...”

“Vẫn không tin anh sao? Là tại anh làm chưa tốt ư?”

“Không phải!” Thư Niệm vội lắc đầu rồi rít, cậu thật lòng cảm thấy Tạ Viêm đã làm tốt lắm rồi.

Cưng yêu và che chở tới mức ấy, từ trước tới giờ cậu chưa từng dám ảo tưởng tới, từ khoảnh khắc Tạ Viêm bằng lòng dùng miệng giúp cậu (là cái lần khẩu giao ý mà =[]=, bên Tàu nói ‘dùng miệng’ thôi thì cứ tự hiểu là khẩu giao nha các đồng chí), cậu đã khuất phục vô điều kiện.

Cậu sẵn lòng tin tưởng Tạ Viêm, sẵn lòng từ bỏ mọi thứ để tin tưởng Tạ Viêm. Nhưng mà hạnh phúc tới quá mãnh liệt, quá đột ngột khiến cậu thấy như mình đang lơ lửng giữa mây, chân không chạm tới mặt đất.

“Em đó...” Động tác Tạ Viêm đặt môi lên hôn trán cậu dịu dàng đến mức lạ lùng, “Này, thổ lộ với anh đi.”

“Hử?”

“Mới làm xong không phải nên nói những lời ngọt ngào một chút cho có không khí sao? Nói đi mà.”

Thư Niệm đành cười khổ với tính khí trẻ con của hẳn: “... Em thích anh.”

“Chỉ thích thôi chưa đủ, anh muốn ngọt ngào hơn cơ.”

“... Em yêu anh.”

“Thế mới đúng chứ.” Tạ Viêm cao hứng toét miệng lên cười.

Lần đầu tiên Thư Niệm biết Tạ Viêm cũng có lúc cười khoe răng, trong vẻ tinh nghịch còn ẩn chứa sự ranh mãnh, khiến vị đại thiếu gia luôn cao xa với vợ của cậu lập tức trở nên sinh động đáng yêu hẳn.

Mắt cậu cay cay. Đối với Tạ Viêm, đúng là càng ngày cậu càng không thể thoát ra được. Cảm giác yêu một người, yêu đến cả tim cũng thốn đau... quả khiến người ta muốn rơi nước mắt.

“Tiểu Niệm!”

Hôm nay Tạ Viêm dường như đặc biệt hưng phấn, gương mặt ửng hồng không nửa phần trầm tĩnh mà tuổi tác và thân phận hẳn nên có, bộ tịch đẩy cửa phòng xông vào căn bản là in hệt cậu học sinh trung học.

“Đội đã nào... Em đang quét dọn, anh ra ngoài trước đi, đừng làm dơ sàn!”

Lúc Thư Niệm làm việc nhà sẽ rơi vào trạng thái vong ngã*. Bị hất hủi, Tạ đại thiếu gia hơi tủi thân dẫu môi, “Gì chứ, anh có chuyện quan trọng chứ bộ...”

Có điều vẫn ngoan ngoãn ngậm miệng lại, chờ Thư Niệm tập trung dọn dẹp phòng xong.

“Chuyện gì thế anh?”

Tay cầm máy hút bụi, bận quần áo ở nhà rộng thùng thình, Thư Niệm nhìn qua quả thật y chang bà chủ nhà. Tạ Viêm cho tay vào túi quần tây mò mẫm, hẩn nhẹn không được nheo cười: “Tiểu Niệm, bầu không khí như thế này không phù hợp cho lắm...”

“Ừm?”

“Anh có thứ này tặng em nè.”

“Đã bảo anh đừng có phung phí tiền...” Lời nói ra được nửa chừng thì nghẹn lại. Một cái hộp nhung nhỏ nằm gọn trong lòng bàn tay đang xoè ra trước mặt cậu.

Không hề chuẩn bị tâm lý, cậu ngẩn người, căn bản không có dũng khí đoán bên trong chứa cái gì.

“Tuy là khoản tình cảm rất kém cỏi, nhưng anh vẫn muốn chính miệng nói ra, Tiểu Niệm...” Đoạn dừng lại, nhìn bộ dạng hồi hộp khó thở của Thư Niệm, Tạ Viêm lại mỉm cười trìu mến, kéo cậu lại, bỏ máy hút bụi cậu đang nắm cứng ngắc trong tay ra, sau đó ôm cậu, chóp mũi chạm đến chóp mũi cậu mà nói, “Chúng ta mãi mãi ở bên nhau nha.”

“...” Thư Niệm giống như người mộng du, dờ dẫm chẳng phản ứng gì.

“Anh muốn kết hôn với em.”

“Tạ-Tạ Viêm,” Thư Niệm lắp bắp, vẻ phát run cũng làm người ta thấy thương cảm, “Anh... không cần phải...”

“Ừa?”

“Không nhất thiết phải làm vậy đâu, em không có lòng tham tới vậy...”

“Ừm?”

“Em không cần được cả đời... như bây giờ là tốt rồi... Em không ép anh phải làm vậy... Như giờ là quá tốt, em...”

“Em nói ngớ ngẩn gì vậy? Anh đang cầu hôn em cơ mà, em cho anh câu trả lời khẳng định tí đi chứ.”

Yết hầu Thư Niệm nhộn nhạo lên xuống, căng thẳng đến mức mặt mày nhăn nhú, dường như đang cố gắng kháng cự điều gì đấy, nhưng căn bản nói không ra từ “Không”.

“Ngoan, chìa tay ra nào.”

Thư Niệm dường như sợ hãi chần chừ, rồi lại giống như không cưỡng được cảm dỗ, chậm chạp giơ tay ra. Thế rồi lại sức tỉnh rụt tay lại, cố sức chà tới chà lui vào quần mình.

“Tay hơi bẩn... Chờ em chút.” Cậu lẩm bẩm gấp gáp, nhưng dường như chẳng cách nào chà sạch bụi bẩn dính trên tay khi quét dọn, “Em, em đi rửa...”

“Không cần đâu!”

“Rửa tí thôi, không lại làm dơ...”

“Anh đã nói không cần là không cần mà.”

Thư Niệm tròn mắt nhìn Tạ Viêm cầm tay mình lên, lồng chiếc nhẫn bạch kim kích cỡ vừa như in vào ngón tay mình, cả người cậu run bần bật.

“Em làm sao thế?”

Thư Niệm vẫn cứ run rẩy, căn bản nói chẳng nên lời.

“Không thích sao?”

Thư Niệm đỏ hoe khoé mắt, lắc đầu quày quạy.

Không phải đâu...

Cậu chẳng qua quá sợ thôi.

Mà ngộ nhờ không phải là thật thì làm thế nào đây?

Ngộ nhờ chỉ là giỡn chơi với cậu thôi, thì biết làm sao đây?

Song... lời hứa lớn lao như vậy, lời hứa có sức hấp dẫn như vậy, cậu sẽ tin thật mất.

Cả đời cậu, chưa từng bao giờ như hôm nay, đứng trên cao như vậy.

Được Tạ Viêm dùng hai tay nâng lên cao.

Thật rất đáng sợ.

Một độ cao cậu chưa từng ảo tưởng tới, quả thật chẳng thể đứng cho vững.

Chỉ cần Tạ Viêm vừa buông tay, cậu liền chẳng còn gì nữa cả.

*Vong ngã là 1 trạng thái quên mình, khi ta tập trung vào 1 việc vì đó quá mức, có thể tiến tới cảnh giới vượt ra ngoài ý thức của bản thân. Từ này thường thấy trong truyện và phim chương nê, vì các vị học võ cho rằng ở cảnh giới thân thể thoát khỏi sự kiểm soát của ý thức mới có thể khai phá tiềm lực ở mức lớn nhất. Giữ nguyên Hán Việt vì không phải từ này bên mình không biết đâu nhé.

26. Chương 26 - Chương 26

Thường thì Tạ Viêm hiếm tươi cười ở công ty, nhưng gần đây hầu như ngày nào đôi mắt ‘có điện’ cũng ban phát ánh cười vô điều kiện, làm cho cánh nhân viên nữ từ trên xuống dưới đều đỏ mặt, tim đập bắn loạn, cả tên hần ký ra cũng đẹp đến mức có thể lấy làm chữ ký mẫu. Đâu đâu cũng cho thấy rõ tâm trạng phơi phới của hần, thế là mọi người chẳng để lỡ thời cơ rỗng rần kéo vào, đem toàn bộ những văn kiện chứng từ bị ứ đọng thời gian trước vì đợt ‘siêu áp suất thấp’ ra cho hần ký.

Nguyên nhân khiến cho Tạ đại thiếu gia vui vẻ rộng rãi rất ư đơn giản. Đây là vì từ chỗ là kẻ luôn một dạ hai vàng, Thư Niệm đối với hần đã nhiệt tình hơn trước không ít, mà có lẽ phải nói là, bạo dạn không ít.

Tuy là ở nơi công cộng một cái khoác vai cũng sẽ bị giã ra ngay từ khắc đầu tiên, nhưng khi hai người một mình một chỗ, Thư Niệm chẳng có bất kì phản kháng nào, ngoan ngoãn để mặc hần bày trò, thậm chí một đôi lần còn dốc can đảm tự mình hôn hần.

Dường như là bởi vì cả lo mình ngù ngờ rụt rè sẽ khiến Tạ Viêm thấy chán ngấy, nên cậu mới nỗ lực muốn biểu hiện tích cực chút nào hay chút đó. Bộ dạng quỳ trước mặt hần run run rẩy rẩy chủ động cởi cúc áo sơ mi của hần thực tình quá đáng yêu, bộ dạng bị hần ác ý ức hiếp đỏ hoe rơm rớm mắt không ngừng van xin càng hấp dẫn cực độ, hại Tạ thiếu gia thường không màng nơi chốn ngồi mơ màng nhớ lại, rồi tâm hồn treo ngược cành cây, để cuối cùng phì ra một nụ cười khiến các vị đồng sự sờn hết gai ốc.

Mà chưa đâu, lại còn mơ cả những việc như muốn Thư Niệm cười trên eo hần mời gọi nóng bỏng nữa, tuy rằng hần rất mong đợi, nhưng tạm thời vẫn không nên ham hố quá.

Hần biết Thư Niệm chỉ đang nghe lời, chứ chưa tin tưởng hần. Có lẽ đây đích xác là vì hần làm chưa tốt, nhưng thỉnh thoảng hần cũng thấy bực ghê lắm. Đến cả hần đính ước cũng tặng rồi, còn chuyện gì có thể chứng minh tâm ý của mình mà hần chưa làm đâu?

Đã vò đầu bóp trán bóí ra đủ cách bày tỏ với Thư Niệm mà vẫn chẳng tới đâu, như thể bất luận hấn nỗ lực thế nào cũng chỉ có thể chứng minh được hiện tại, chứ không cách nào bảo đảm được tương lai cho Thư Niệm.

Hấn cũng chẳng nhẹ nhõm gì. Hấn là cao thủ tán tỉnh, nhưng nào có phải bậc thầy yêu đương, tâm tư sâu kín của con người hấn cũng không cách nào lần được.

Khiến hấn không lường được đâu chỉ mỗi Thư Niệm thôi, còn có cả ông bố bà mẹ đã nhiều năm rong ruổi bên ngoài của hấn nữa. Rõ ràng bảo muốn ở Paris hết Fashion Week mùa này, lại chẳng nói chẳng rằng bay về nhà, còn rầm rộ khí thế.

Khi ấy hấn đang duỗi thẳng chân trên sofa, ôm Thư Niệm xem bản tin trên tivi mà lòng để đâu đâu, toàn bộ sức chú ý đều tập trung vào nghiên cứu cổ người yêu nơi hấn vừa hôn lên, dấu vết phải mất chừng vài phút nữa mới có thể biến mất, đang hí hửng tự đắc, chẳng hề đề phòng gì thì cửa phòng khách bị mở toang, hại hấn đứng hình ngay tức khắc. Vẫn là Thư Niệm phản ứng nhanh hơn, chỉ mất chóng vánh một giây đã vùng khỏi lòng hấn, thế mới tránh được nỗi xấu hổ bị lộ chuyện ngay tại trận.

Sự đến đột ngột, tuy rằng bố mẹ hấn không phát hiện ra điều chi, Thư Niệm cũng bị doạ xanh xám mặt mày, càng trầm lặng ít nói, lên bàn ăn thì ngồi cách hấn thật xa, đầu cúi gằm xuống lẳng lặng mà ăn như đang chịu phạt, không dám gây ra tí tiếng động nào, mãi đến giờ đi ngủ ai nấy lên lầu nghỉ cả rồi, cậu cũng chẳng dám nhắc thẳng lưng.

Đêm đó, phòng Thư Niệm cũng chẳng rộng cửa với hấn giống mọi khi, mà đóng lại bịt bùng. Hành động chạy nạn như thể đại hoạ lâm đầu của người yêu làm Tạ Viêm vừa tức mình vừa buồn cười, vừa thấy khó chịu ập ứ nghẹn lòng như bị vứt bỏ, thế là hấn cố tình gân sức không cần thiết đập cửa ầm ầm: “Tiểu Niệm, anh đây.”

Có vẻ như Thư Niệm vốn định trốn sau cánh cửa cả đêm, bị hấn kêu cửa đến mức bó tay, lại càng sợ để cho bố mẹ Tạ Viêm nghe thấy, đành phải mở cánh cửa như vỏ ốc cho cậu trốn ra.

Cửa vừa được mở ra đã bị Tạ Viêm ôm chầm lấy, Thư Niệm giật bắn, né tránh nụ hôn mãnh liệt đang ào xuống: “Thế, thế này không hay đâu, đêm nay anh về phòng mình đi.”

“Tại sao?” Tạ Viêm hôn môi không trúng, bèn bỏ một chon hai, nghiêng đầu ngậm tai cậu mút, nghe thấy cậu hít một hơi lạnh vì kích thích nhỏ bé ấy, hấn liền mỉm cười tuyên bố, “Rõ ràng em cũng muốn anh mà.”

“Không được,” Thư Niệm nghiêm túc phản kháng, “Lão gia phụ nhân về cả rồi...”

“Có can hệ gì đâu.” Tạ Viêm thản nhiên trả lời. “Em lo gì họ.”

“Sao không lo cho được!” Bị chặn lại tất cả mọi chống cự, rồi sau đó bị mạnh bạo xô lên giường, Thư Niệm chật vật cố sức túm lại quần áo sắp bị cởi phanh, “Nếu lỡ họ phát hiện... A, anh đừng có sờ... Đừng làm loạn...”

“Phát hiện cũng chả hề gì, chẳng phải sớm muộn gì cũng phải để cho họ biết đó sao?”

Thư Niệm kinh ngạc hé miệng: “Để cho họ...”

“Lẽ nào có khả năng chúng ta chung sống cả đời mà họ chẳng biết gì sất?”

“Cũng phải...” Thư Niệm cười khổ, “Nhưng, bây giờ... vẫn chưa phải lúc a...”

“Em đừng lo lắng nhiều vậy, cứ giao cả cho anh là được rồi.”

Cho dù người trong lòng có giãy giụa không thôi, Tạ Viêm vẫn thành công đè cậu xuống, thuận lợi tuốt hết quần áo cậu tiến vào từ phía sau.

Thư Niệm tuy không tình nguyện, nhưng cũng đã quen chiều theo sự tùy hứng của đại thiếu gia hấn, thân thể đã quen chịu đựng căn bản chẳng chống đỡ được bao lâu, đành để Tạ Viêm tiến nhanh đánh thẳng.

Dù là một cuộc tình ái có nửa phần khiên cưỡng, cậu cũng chỉ có thể gây ra những kháng cự vật vãn, rồi sau đó chỉ còn biết dón dập thờ dốc theo mỗi động tác nóng bỏng, vui mật vào gối, mặc cho người phía sau dùng nhiều khí lực hơn mức cần thiết xâm nhập mình. Tầm lưng trần nhấp nhô dữ dội trong cơn kích

tình đã chuyển sang hồng nhạt, phải quần riết nhau dữ dội hơn bình thường rất nhiều mới khiến cho chiếc giường to nặng phát ra những tiếng ken két. Bị va chạm mãnh liệt khiến mình liên tục run rẩy, nhưng Thư Niệm lại cố nín lại, trừ những tiếng thở và tiếng rên se sẽ, tiếng động nào cũng bị cậu nuốt lại trong miệng.

“Đừng có nhin... Kêu lên đi...” Tạ Viêm vừa muốn ép cậu kêu ra tiếng mà gia tăng động tác, vừa bị biểu cảm vì nhẫn chịu mà toát ra trợn vện ý vị khêu gợi kích động mất hết kiềm chế, tách hai đầu gối đã mềm oặt của cậu rộng ra, xâm phạm đến nỗi cậu chỉ có thể cố sức cắn gỏi.

“Em không cần nhin, họ chẳng nghe thấy gì cả đâu,” Thấy cậu khổ sở, trán đầm mồ hôi, thở cũng không ra hơi như thế, hấn lại thấy đau lòng, “Cho dù có nghe được cũng có anh đây mà, em đừng lo lắng...”

Thư Niệm vẫn gồng mình không dám thả lỏng, mãi đến sau khi cảm thấy bên trong cơ thể căng lên tới cực điểm rồi thành linh nóng ướt, mới hào hển thở đứt quãng, đuối sức nằm rũ ra.

“Em đó...” Sau cùng cũng không thể bức cậu kêu rên thành công, Tạ Viêm nằm phủ lên lưng cậu, hôn đôi má lạnh lẽo của cậu, cũng chẳng biết nên khâm phục nghị lực của cậu hay coi thường cậu yếu đuối nhất gan, “Rốt cuộc thì sợ cái gì?”

Thư Niệm thở chậm lại, mặt rã rời, đôi mắt đang khem khép hé ra một cái cười ngượng.

Thư Niệm cũng hiểu tính e dè của cậu không làm người ta thấy thích thú, cậu luôn biết thừa chỗ khiếm khuyết của mình.

“Sợ họ gây khó dễ cho em ư?” Tạ Viêm đổi tư thế, ngả sang bên cạnh ôm cậu, không để cậu chịu quá nhiều sức nặng, “Hay sợ anh chịu không nổi khuyên răn, rồi có lỗi với em?”

Thư Niệm ngọ ngoáy bất an: “... Đâu có.”

“Em yên tâm, anh không thế đâu.” Tạ Viêm dán lên trán cậu, mơn man tấm lưng cậu mà ôm ghì lấy, “Anh sẽ không để em phải khổ đâu... Em chỉ cần tin tưởng anh là được rồi.”

“Ừm...”

Âm thanh mong manh đến nỗi suýt nghe không ra.

Cậu thực tình chẳng tin tưởng gì cả.

Lạc quan mà cho rằng sẽ không bị phản đối quá mạnh, bố mẹ quen nuông cậu con trai bốc đồng lần này vẫn sẽ tiếp tục dung túng như thế, hai người thật sự ở cùng một chỗ hạnh phúc lâu dài – đây không phải là ảo tưởng cậu có thể dựng ra được.

Khi không mà được Tạ Viêm yêu cầu cậu ở lại, được Tạ Viêm tỏ tình, đây đã là kỳ tích vượt ngoài phạm vi tưởng tượng của cậu rồi.

Người con trai cậu thầm mến rông rã nhiều năm ấy, rõ ràng đã cự tuyệt cậu, sau này chạm vào cậu cũng tỏ vẻ ghét bỏ không mấy may che đậy, luôn luôn chẳng chấp nhận chuyện đồng tính luyến ái mắng chửi cậu ghê tởm, đột nhiên có một ngày lại đổi giọng nói thích cậu.

Những thứ như tình yêu, chẳng lẽ cũng có thể như trúng xổ số từ trên trời rơi xuống sao?

Cậu luôn rất muốn hỏi Tạ Viêm lý do không ưng hấn thích cậu là gì. Cậu vẫn y hệt trước đây, chẳng có chút tiến bộ nào, mọi thứ đều rập khuôn mẫu cứng nhắc cả, thật ra có chỗ nào có thể hấp dẫn Tạ Viêm đây? Liệu chẳng Tạ Viêm chỉ nhất thời mê muội?

Nói thế này chẳng hạn, có thể hấn đã quen có cậu bên cạnh, tách đi quá lâu liền không thích ứng, giống như thứ công cụ dùng thuận tay không cầm nắm trong tay mình, làm nhiều chuyện đều bất tiện, tự dưng sẽ muốn tìm về.

Những thứ như tiếp xúc thân thể, làm tình cũng được, hôn hít cũng được, miễn là quen, cho dù cùng giới có thể cũng chẳng nên nổi gì to tát lắm.

Còn như chuyện cầu hôn... Cậu luôn mang chiếc nhẫn bạch kim trên tay, mỗi ngày tỉnh giấc đều phải xác nhận xem nó vẫn còn đó hay không. Nhưng làm thế cũng chỉ có thể cho cậu biết đó là hiện thực không phải ảo giác, chứ không thể đảm bảo đó là sự thật.

Cậu không nghĩ Tạ Viêm đang cố tình đùa bỡn mình, cậu chỉ sợ Tạ Viêm đã mắc sai lầm.

Có lẽ đây không phải tình yêu, mà chẳng qua chỉ là một cái gì đó rất khác, cái gì đó phần nào sâu sắc hơn tình bạn, cộng thêm một ít tình thân và tình cảm ấp áp nảy sinh sau nhiều năm bè bạn.

Đương nhiên không phải tình yêu cũng không sao, dù là giả hiệu cậu cũng không ngại. Cậu chỉ hy vọng kéo giữ được lâu chừng nào hay chừng ấy.

Nhưng nếu bị người ta phát hiện quan hệ giữa họ, chút tình hờ này có lẽ cũng phải vỡ tan tác.

Bậc làm cha mẹ sẽ cố hết sức cảnh tỉnh con mình, bắt cậu tránh chỗ, rồi chuẩn bị một cô gái ưu tú nhất giúp con trai mình trở về đường ngay lối phải. Đây toàn là chuyện tất yếu.

Cậu đoán được, cậu cũng biết cứ thế này về sau, tất cả đều sẽ kết thúc.

Thế nên bây giờ cậu chỉ đang cố gồng mình duy trì hiện trạng, kéo dài đến khi không thể kéo được nữa, cậu mới buông tay.

Có lẽ Tạ Viêm đúng, ngày hôm sau Tạ Phong chính mắt thấy con trai đi ra từ phòng Thư Niệm, cũng không nói gì nhiều, chẳng qua chỉ hơi nhú mày, nói: “Con già cái đầu rồi, còn muốn chen vô ngủ chung với người ta nữa sao?”

Nhưng may mắn ấy chỉ kéo dài vài tiếng đồng hồ ngắn ngủi mà thôi.

“Thư Niệm, đến thư phòng của ta đi.”

Đang một mình loay hoay trong bếp chuẩn bị điểm tâm dùng riêng cho buổi trà chiều của Tạ Viêm, đột nhiên bị gọi đích danh, Thư Niệm khẽ giật mình, vội rửa tay sạch, cởi tạp dề nhìn rất buồn cười ra, đoạn bước theo ông.

Sắc mặt Tạ Phong chẳng hề nghiêm khắc hơn mọi thường, cho nên cậu không đến nỗi run rẩy quá dữ dội.

“Con ngồi xuống trước đi.” Tạ Phong chỉ vào một chiếc ghế, nhìn cậu lóng cóng kéo nó ra, dè dặt ngồi xuống, tư thế ngồi tuy rằng nghiêm ngặt, nhưng cách ngồi thì căng thẳng không tự nhiên, căng lưng nhấp nhồm nửa thân trên, không dám dựa hẳn bằng toàn bộ trọng lượng trên người xuống.

“Ta nhớ có dặn con chăm sóc tốt cho Tiểu Viêm,” Trên mặt Tạ Phong lúc nào cũng thiếu biểu cảm, chẳng thể nhìn ra ý đồ thực sự, “Có điều con chăm sóc nó hơi bị chu toàn quá đó.”

Thư Niệm ngồi thẳng lưng, vẻ mặt xấu hổ vì việc làm sai trái bị phanh phui, hai bàn tay ướt nhem cứng đờ lại, nói chẳng nên lời. “Con không cần phải sợ, đã gọi con đến nói chuyện thì ta chẳng làm gì con đâu. Dù sao đi nữa con cũng lớn lên ở Tạ gia, ta không xem con là người ngoài.”

“Dạ...” Thư Niệm cúi đầu thâm thấp dòm sàn nhà. Là một người đã hơn ba mươi, nhưng tôn nghiêm và quyền lợi của cậu vẫn chỉ tương đương của một đứa trẻ.

“Các con như thế, đã bao lâu rồi?”

“Cũng không, không lâu lắm.”

Tạ Phong nhìn gương mặt tái mét của người trước mặt đầy nhần nhục chịu đựng, gương mặt như vậy thật sự khác quá xa kẻ đầu têu dụ người ta phạm tội, dẫn người ta lầm đường lạc lối, căn bản không cách nào làm ông bùng lên cơn giận muốn chém tận giết tuyệt.

Nhất thời ông cũng chẳng biết liệu có phải may mắn không. May mắn vì là Thư Niệm, từ nhỏ ông đã trông cậu đến lớn, người thái độ thật thà an phận như Thư Niệm dễ dàng giải quyết hơn bất kì ai. Mà cũng có khi lại ngại vì đó là Thư Niệm, từ nhỏ ông đã trông đến lớn, đứa thật thà an phận như Thư Niệm, ông không đành lòng giải quyết hơn bất kì ai.

Trong thời gian im lặng, trán Thư Niệm đã rịn mồ hôi, vẻ mặt ần ần như cừ non chờ làm thịt. Tạ Phong thâm thở dài trong bụng, nhưng giọng ông vẫn rắn đanh: “Con đã đi theo nó từ nhỏ, mọi việc trong lòng đều phải có chừng có mực, đừng để nó buông tuồng quá trớn mới phải. Tuy Tiểu Viêm nó quấy, nhưng coi như con cũng quản được nó, bọn ta mới yên lòng vắng nhà quanh năm, nào có ngờ bây giờ cả đàn ông nó cũng rở vào, thiệt hết sức nói!”

“Ra thành thế này, cũng con chiều hư nó quá. Càng già đầu càng chẳng nên thân nên hình, đàn ông con trai đến tuổi này đều phải đầm tính lại, biết chăm lo cho gia đình, mấy đứa ngược lại còn giở ba cái trò này? Con trông nó kiểu gì vậy?”

“Thiếu gia cậu ấy... cậu ấy còn trẻ người, cũng còn... ham vui chút...” Nói ra thật khó mở miệng. Cậu chẳng đời nào dám đồng ý tuyên bố, Tạ Viêm đối với tôi rất thật lòng, anh ấy nói sẽ ở bên tôi cả đời, đã trao nhẫn cho tôi, còn...

Những lời nói tràn đầy tự tin như thế ấy, đừng nói là Tạ Phong, ngay bản thân cậu cũng thấy như đang nói mê.

“Nó nhất thời nổi hứng, con liền chiều ý nó? Những chuyện như thế này đâu phải trò đùa! Để người ta biết được, Tạ gia còn biết chường mặt đi đâu đây? Không thể làm nghĩa là không thể làm, con đừng cứ mỗi cái mỗi chiều nó! Còn nữa, ta hỏi con, tuy là Tiểu Viêm nó làm bậy, cũng chẳng đến mức cường ép, nó không ép con, đúng không?”

Thư Niệm nửa ngày mới cay đắng “Dạ” một tiếng như cam chịu.

“Đối với Tiểu Viêm, con không có nghiêm túc đấy chứ?”

“...”

Phản ứng đúng như ông dự liệu, Tạ Phong không buồn truy vấn tới nữa, ông vốn đâu định gọi cậu vào thương lượng.

“Thư Niệm, con hiểu chuyện hơn Tiểu Viêm, can hệ lợi hại không cần ta nói con cũng biết. Tiểu Viêm phải cưới vợ sinh con, bước này không thể thiếu, nó cũng sắp hăm sáu rồi, không thể cứ để nó mặc tình quậy phá nữa.” “Con cũng vậy, đừng coi lời nó hứa hẹn là thật, đàn ông nào lúc chơi đùa chẳng nói vài ba câu dỗ ngọt người ta? Chưa được mấy ngày là nó chán ngay, con ở bên nó bao nhiêu năm rồi, điều này con cũng hiểu chứ nhỉ?”

“Trước đây nó cũng vì một đứa con gái đánh Nghiêm thiếu gia gãy giò, um sùm tới mức người làm cha mẹ như bọn ta cũng thấy mất mặt, to chuyện thế ai cũng tưởng nó định nghiêm túc, rồi chẳng phải chưa đầy vài hôm đã chia tay cái một đó sao? Sau đó chính con mỗi ngày đều giúp nó chặn điện của cô gái kia chứ ai, con cũng đâu tới mức chẳng hiểu ắt giáp gì.”

“Con cứ theo ý nó, ta cũng sẽ không nói gì, chỉ có điều trong lòng con phải rõ, chớ u mê quá. Cứ theo ý Tiểu Viêm, lúc cần buông tay thì buông tay, đừng bám riết nó, bằng không chuyện âm ỉ lên, phải chờ ta đứng ra dẹp loạn, ta sẽ không lưu tình đâu.”

“Dạ...”

“Con đừng trách ta ăn nói khó nghe. Coi con là người một nhà, mới nói rõ ràng ra thế. Những lời cảnh cáo ta nói lúc đầu đều là để tốt cho các con.”

“Còn nữa, Tiểu Viêm cũng nên ổn định lại rồi, con gái nhà nào bọn ta thì đã sớm chọn ra, cha mẹ đôi bên cũng đã sắp xếp đầu đầy rồi. Tự con phải nghĩ kỹ xem liệu bây giờ muốn cắt đứt hẳn với nó, hay chiều tính nó chơi cùng nó. Dứt hẳn đương nhiên là hay nhất. Nhưng nếu con thấy chưa nỡ, muốn ở cùng nó, vậy cũng tốt, ta không ép con. Thời gian này giám sát nó chặt chẽ cho ta, đừng để nó ra ngoài gây chuyện. Dính đến người ngoài lai lịch bất minh, chuyện lại rầy rà ra nữa. Bây giờ mấy đứa yêu kiểu gì ta không cần, chỉ cần đến lúc đó đừng làm rùm beng coi không được, nên tan thì tan.”

“Dạ...”

“Thôi, con có thể đi được rồi.”

Tạ Phong cảm thấy bản thân ông lần này thật sự quá rộng lượng, ông vốn định nghiêm khắc hơn thường ngày, nhưng chẳng hiểu sao vào cuộc rồi lại mềm mỏng hẳn. Nói không ra cái gì khiến ông mềm lòng, tốt cùng là do Thư Niệm ngoan ngoãn tận tâm tận lực ở bên con trai ông, hay tại biểu cảm lộ ra trên mặt con trai ông khi ở cạnh Thư Niệm.

Nhưng ông cũng có thứ ông phải gìn giữ, không thể chỉ vì cảm xúc nhất thời của con trai mà khiến cho Tạ gia ô uế thanh danh. Bọn trẻ luôn cảm thấy bậc cha mẹ quá nhiều đời sống tình cảm của chúng không biết nói lý, nhưng lại chẳng hiểu cho họ đã từng tuổi này còn phải mệt nhọc và bất lực trăm bề lo toan cho thế hệ sau.

“Dạ...”

Thư Niệm đứng dậy, mở cửa ra. Cậu vô phương mở miệng hỏi: “Nhờ đâu thiếu gia không chịu buông tay.”

Loại khả năng này, ngay cả cậu cũng chẳng tin là có.

Cậu giống như chên chao cạnh vách núi, toàn nương theo một tay Tạ Viêm kéo đi. Nếu Tạ Viêm nguyện ý, có lẽ vẫn có thể kéo cậu đi tiếp. Tạ Viêm phủ tay, cậu luyến tiếc thế nào được, ngay cả đường đấu tranh cũng không có.

Kỳ thật, cho dù Tạ Viêm buông tay, cậu cũng không trách hấn. Hấn cảm thấy vậy là bởi vì cậu quá nặng, chỉ khiến Tạ Viêm thấy lao nhọc mà lại vô vị thôi.

Cậu cũng hy vọng mình có thể thay đổi cho người ta thích một chút, nhưng chỗ thiếu hụt này cũng không thể thay đổi. Yếu đuối, nhạt nhẽo, mà lại còn là đàn ông. Cậu xấu hổ lo lắng thay cho sự vụng về bất lay bất động của chính mình.

Qua một thời gian, Thư Niệm làm Tạ Viêm cảm thấy bản thân hấn cũng sắp biến thân thành đại ác ma. Hấn luôn nhìn không được hung hăng giày vò cậu, làm cậu run rẩy suýt ngất đi cũng không chịu buông tay, mỗi ngày chỉ được ôm ấp cậu căn bản không đủ, quả thực hận không thể xé nát cậu ra nuốt sạch mới thoải lòng.

Chỉ cần đơn độc ở cùng một chỗ là sẽ muốn làm chuyện đó, lúc cậu không may mắn phòng bị đề cậu vào vách tường, không buồn phân bua mà liên tục xâm phạm, lắng nghe tiếng kêu khóc khê khàng ần ần của cậu, cho đến khi đầu gối cậu mềm oặt khuỵu xuống cũng không định ngừng nghỉ.

Bởi vì Thư Niệm đã thôi không phản kháng, bất luận tư thế đáng hổ thẹn nhường nào cũng đều chấp nhận, chủ động lắc eo đón nhận cũng khả dĩ, thậm chí còn vụng về dẫn dụ hấn.

Cậu không biết còn gì mình có thể cố gắng làm được nữa không, chỉ nhớ lúc Tạ Viêm khích lệ cậu đường như đã từng nói hấn với cậu là “tình yêu chân chính” —————

Trai già qua ngưỡng ba mươi, cả trong lẫn ngoài đều chẳng có ưu điểm gì đáng để khoe ra, cho dù sức hấp dẫn thể xác đi nữa cũng có chừng hạn thôi. Cậu đâu còn trẻ nữa.

Tuy rằng Tạ Viêm có lẽ sẽ kết hôn với con gái, có thể sẽ chán cậu, nhưng suy cho cùng ngày đó vẫn chưa tới, thời gian ở bên nhau vẫn có hy vọng kéo dài.

Cậu gần như tuyệt vọng tranh thủ.

27. Chương 27 - Chương 27

Biểu hiện của vợ chồng Tạ Phong đối với chuyện con trai quen người đồng tính luyến ái xem ra rất bình tĩnh, lơ lửng. Bậc cha mẹ hồ như đã quen đối phó sự tùy hứng làm càn của Tạ Viêm, chỉ cần không làm cho to chuyện, họ cũng chẳng buồn truy cứu sâu xa.

Song cái gì nên tới thì kiêu nào cũng tới, vả lại một khi đã tới thì ừn ừn kéo tới cả núi chuyện. Trước những bức ảnh được đưa tới tận mặt đều đều mỗi ngày, Tạ Viêm đều làm bộ mặt đau răng. Tuy là hấn đã thanh minh thân nga khản cổ việc mình quen Thư Niệm, nhưng dường như chẳng có hiệu quả nào hết. Ngoài chính bản thân hấn ra, căn bản chẳng một ai coi lời hấn là thật, không chừng đây là hậu di chứng của việc sớm nắng chiều mưa.

Cha mẹ cũng như Thư Niệm đều dùng phương thức ôn hoà mà cố chấp khiến hấn ứng phó lao đao nhất.

Họ sẽ bảo: “Ba mẹ đâu ép con kết hôn liền bây giờ, nhưng tốt xấu gì cũng đi thử xem, thế nào chẳng có một hai cô lọt mắt xanh? Mà nhờ đâu vừa gặp là thích ngay thì sao? Con cứ coi buổi xem mắt này như đi trà nước đi, cũng chẳng phải chuyện gì to tát.”

Giả thử như thử đoạn của họ quyết liệt, hẳn muốn phản kháng sẽ hữu hiệu hơn rất nhiều. Xui xẻo là nói năng mềm mỏng, không hờn không giận như thế lại khiến mỗi một đòn hắt tung ra đều như rơi thỏm vào đám bông vải.

Tạ Viêm đáng thương bắt đầu rơi vào trận khổ chiến xem mắt, năm lần bảy lượt bị kéo đi gặp đủ loại danh môn khuê tú, song hẳn chẳng vui tẹo nào, cứ nhấp nhồm uống đầy một bụng trà, lòng ngập oán khí. Như cha mẹ hẳn dự đoán, cô gái tốt đương nhiên là có, nhưng tốt mấy cũng chẳng xi nhê gì tới hắn, tình cảm của các cô không đến được với hắn. Một gã đàn ông đã bị chiếm trọn lòng dạ còn đâu nhàn hạ mà tâm tía người lạ.

Tiếc là Thư Niệm dường như chẳng hiểu được điều đó. Tuy rằng cậu chẳng để hờ điều gì, nụ cười cũng luôn làm người ta an lòng, nhưng Tạ Viêm lại nhìn ra sự gầy mòn và khủng hoảng rõ nét ở cậu. Có hỏi “Em đang lo lắng ư?”, cậu cũng mau chóng lắc đầu kiên định, nói “Em tin anh” chắc nịch như tuyên thệ vậy.

Đến ghen cậu cũng không dám.

Song sau mỗi bận hắn “trà nước” về, tối đó Thư Niệm sẽ chủ động đến mức đáng thương, điệu bộ bất luận đau bao nhiêu đều dốc sức nhẫn nại lấy lòng của cậu làm cho hắn cũng đau theo.

Tuy rằng ngày ngày hắn đều ôm Thư Niệm kể tai rủ rỉ lời thương, Thư Niệm cũng luôn đáp lại hắn, thâm tâm hẳn vẫn biết Thư Niệm đang lo sợ.

Hắn mê đắm sự im lặng ẩn nhẫn của Thư Niệm, nhưng những lúc như thế hắn lại cảm thấy giá như Thư Niệm có thể ngang tàng một chút ngạo ngược một chút, cho dù cố tình gây sự đi nữa hắn cũng thấy vui.

Lời bất mãn nào Thư Niệm cũng sẽ không nói, một biểu cảm không vui cũng không thể hiện ra mặt, giống như đã cam phận rằng sự tồn tại của cậu chỉ là để làm đẹp lòng Tạ Viêm mà thôi, ngoan ngoãn không kêu ca lấy một tiếng.

Trước một bộ mặt bình tĩnh như vậy, Tạ Viêm đoán không ra được cậu rốt cuộc đau bao nhiêu, cũng nhìn không thấu cậu có thể chống chọi đến cùng không, thế nên hắn loáng thoáng cảm thấy bất an, sợ trong lúc rầm rập chịu đựng mọi thứ như thế, Thư Niệm sẽ đột nhiên gục đổ không báo trước, mà ngay cả hắn có vươn tay ra đỡ cũng không kịp mắt.

“Tiểu Niệm, em đang làm gì đó?” Lúc vào phòng nhìn thấy Thư Niệm đang khom lưng dọn dẹp đồ đạc, cảm nhận làn vải gai căng ra trên tấm lưng gầy làm bụng dạ không mấy chính nhân quân tử của Tạ Viêm rục rịch.

Nếu cứ thế này mà đẩy cậu nằm xuống giường không biết sẽ thế nào...

“Phu nhân bảo em chọn đồ để ngày mai anh mặc.” Thư Niệm đang quay lưng phía hắn vuốt phẳng cái áo sơ mi, “Lúc đi không cần thận làm nhăn cổ áo, em vừa là lại xong.”

Tạ Viêm đỏ khốc đỏ cười ôm lấy cậu từ phía sau, dùng má cọ cọ vào cổ cậu: “Em không cần phải miễn cưỡng mình, những việc thế này, không muốn làm cứ giao cho người làm. Anh có mặc gì đi gặp mấy cô gái lạ hoặc lạ huơ, chẳng nhớ nổi mặt cũng có hề gì đâu.”

“Phải luôn chỉnh tề chứ...”

Tạ Viêm tăng khí lực trên tay xoay người cậu lại, ôm lấy khuôn mặt cậu: “Tiểu Niệm, anh muốn em yên tâm chứ không phải muốn em rộng lượng.”

“Nếu em muốn thấy bộ quần áo này xuống đất giẫm thì cứ thẳng tay làm đi, trong lòng không vui muốn anh làm bao cát cho em trút giận cũng được mà, em hoàn toàn không cần nhẫn nhịn.”

Cảm nhận được sự sạch sẽ và lành lạnh của da thịt cậu trong lòng bàn tay mình, Tạ Viêm nhin không được mi một phát lên làn môi đang bật ra những tiếng phản đối nhỏ nhoi, rồi sau đó áp lên trán cậu. “Tiểu Niệm,

em không cần phải khổ sở vậy đâu. Em chỉ cần nhớ anh chẳng qua đang chiều lệ với ba mẹ thôi, anh chỉ thích một mình em, là được rồi. Anh đã nói bao nhiêu lần như thế, rốt cuộc em có hiểu không?”

Thư Niệm rói rít gật đầu, giống như muốn để hấn an tâm, cậu mỉm môi cười.

Tạ Viêm lặng lẽ thở dài, ghì người dần ông cao gầy vào lòng mình, ngồi trên giường vuốt ve tấm lưng khom khom, gầy gò: “Tiểu Niệm, bất kể anh làm thế nào em cũng không yên lòng... Em muốn anh làm gì bây giờ?”

Thư Niệm toan chống chế bảo “Không có”, nhưng lời vừa thoát ra, môi đã bị hôn lên.

“Cả anh mà cũng định nói dối luôn?”

“Không...”

Lại một cái hôn nữa. Mỗi tiếng phản bác sẽ chịu một cái hôn, lặp lại vài lần như thế, Thư Niệm đã bị hôn tới lóng cồng cả tay chân.

“Tạ, Tạ Viêm...” Cái vẻ xấu hổ trốn tránh thật đáng yêu.

“Tiểu Niệm, nếu như chúng ta không ở đây nữa thì sao?”

“Hử?”

“Nếu chúng ta sống ở hoang đảo, chỉ có em và anh thôi, thì em không cần lo âu nữa, bất kể thế nào chẳng nữa chúng ta cũng sẽ không bị chia lìa, khỏi phải bị người khác cản trở...”

“...” Bàn tay Thư Niệm đang bị hấn nắm bồng giật giật.

“Em thấy sao? Nếu có một nơi như thế, em có muốn theo anh đến đó không?”

Thư Niệm giật mình nhìn hấn.

“Em muốn đi đến đó không? Hay đi thật xa khỏi nơi này, đến một nơi họ không thể tìm thấy, em có dám không?”

Cảm thấy bàn tay cứng ngắc được bọc trong tay mình sắp từ từ tuột ra, Tạ Viêm lấy tay chộp vội cậu lại: “Không nghiêm trọng như em nghĩ đâu, nếu em cảm thấy có lỗi với họ, chúng ta có thể quay về bất cứ lúc nào. Anh chỉ muốn làm họ tin anh thật lòng, anh cũng muốn em tin anh.”

“Nhưng nếu như vậy, lão gia và phu nhân sẽ...”

“Em không cần thay họ nghĩ lắm thế. Em chỉ cần nói với anh em muốn hay không là đủ.”

Thư Niệm mím môi, sầm mặt lại như đang cố sức muốn cưỡng lại cảm dỗ, nỗ lực không nhìn tới Tạ Viêm.

“Không sao đâu, thỉnh thoảng em cứ ích kỷ tí đi, cũng phải thế chứ.”

“...”

Cái tên này đúng là giữ bốn phận tới chân tơ kẽ tóc. Tạ Viêm vừa thâm oán giận, vừa nhanh nhẹn dứt khoát mở cúc áo cậu, định bụng tiếp tục cái việc ban đầu hấn đã muốn làm: “Ngoan, anh cho em thời gian, nội trong ngày mai, bất kể là lúc nào, chỉ cần em đã quyết định xong, cứ đến trạm phía nam chờ anh. Nếu anh vẫn chưa tới thì gọi điện hay làm cách nào đó báo với anh cũng được. Hiểu chưa? Chỉ có mỗi ngày mai thôi đấy, để lỡ rồi sẽ không có lại đâu. Cho nên em phải mau chóng quyết định...”

Cảm dỗ này thực sự quá lớn. Đột nhiên bị hấn đè xuống âu yếm, Thư Niệm không ngừng dao động, vặn vẹo kháng cự. Tuy cậu muốn bình tĩnh, nhưng hô hấp đã nặng nề hấn đi. Hai người trốn đến một nơi khác, sống một cuộc đời mới đây tự do.

Nghe cứ như cổ tích vậy.

Cậu không cách nào tin được, nhưng lại vô cùng khát vọng đây có thể là thực.

Hôm nay Tạ Viêm có chút thất vọng, ngày đã qua, sắc trời đã từ từ nhá nhem, hấn vẫn không đợi được Thư Niệm.

Cái tên ấy, quả nhiên là không dám ư?

Biết sớm thì chẳng cần hỏi han ý kiến chi, cứ theo ý thích của hần, muốn chạy trốn thì cứ trối gô Thư Niệm lại vác theo mình cho xong, bây giờ cũng đỡ phải mang dáng bộ du hồn dật dờ bên ngoài, khảo nghiệm lòng kiên nhẫn của bản thân.

Nhưng hần vẫn hết sức tự tin rằng mình đúng. Thư Niệm vì hần, gì cũng đều làm, điều này hần khỏi cần hoài nghi.

Chỉ có điều mùi vị phải ngóng chờ người khác chẳng phải dễ chịu gì, cuối cùng hần cũng được nếm trải.

Cho nên tương lai hần tuyệt đối sẽ không để Tiểu Niệm của hần phải đợi chờ nữa.

Lòng dạ không yên lượn xe loăng quăng dốt xăng giết thời gian, nhìn đồng hồ trên cổ tay, thời gian xem mắt đã tới. Tiểu Niệm gốc của hần, hần không cần làm hần tận chức tận trách hoàn thành nhiệm vụ xem mắt lần này mới có thể giảm nhẹ cảm giác tội lỗi chứ?

Bất quá thể lại rất giống phong cách hành sự của Thư Niệm.

Hần cười khề một tiếng, rồi quay đầu xe nhấn ga chạy.

Được thôi, nhưng anh sẽ tốc chiến tốc thắng mười phút thôi, cho nên Tiểu Niệm, em phải mau mau xuất hiện đi.

“Anh chính là Tạ Viêm?”

Tạ Viêm buông ly nước trên tay xuống, cơ mặt hơi co giật.

Lạ hồn... Cái người hôm nay, tóc ngắn bảnh bao, tướng mạo chỉ có thể gọi là anh tuấn, hoàn toàn lệch pha khỏi cái loại kiều mỹ động lòng người, ghi lê trung tính, tay áo cuộn lên phóng khoáng vạm vỡ, tư thế hào khí ngút trời, ngay cả giọng nói cũng khó phân nam nữ...

Trừ giới tính có khả năng là nữ ra, có chỗ nào giống con gái hơn Thư Niệm đâu ?!

Ba mẹ có nôn nóng tới mù mẫm đầu óc cũng không cần như vậy chứ ? Chẳng trách ánh mắt họ hôm nay không mấy nhiệt tình, cũng không có hứng thú đi cùng hần.

« Phải, cô là Hạ Quân... tiểu thư ? »

Nhìn kỹ cũng không tệ, chẳng qua gọi một người có tố chất mỹ nam là tiểu thư, đầu lưỡi hần vẫn hơi rú lại.

Rủi đâu là em trai nhà người ta, nhằm nhột giới tính há không phải muốn bị ăn đập ?

« Không sai, tôi là Hạ Quân. » Động tác ngồi vắt chân thật uyển chuyển, dáng ngồi cũng rất thanh lịch, độ ưu nhã và thuần thực khi rút thuốc ra châm càng khiến người ta mắt tròn mắt dẹt, khi nhân viên phục vụ nhẹ nhàng nhắc nhở có khu vực hút thuốc khác, thái độ phóng khoáng dụi tắt điếu thuốc của cô ta cũng rất tự nhiên chuẩn mực, đến tiếng hắng giọng cũng rất ư quyến rũ. Nếu là đàn ông thì hoàn hảo hết chỗ chê. (Làm nhớ cái phim Yes or No mới bị dụ coi gần đây ghê, ai rảnh thì coi thử, ‘thằng bé’ vai chính khá manly, nhỏ vai chính thì khỏi nói, phim trong sáng thoải, tố nhai ko nổi phim bách hợp)

Tạ Viêm nhịn không được muốn nhìn cho rõ chiếc cổ sau lớp áo sơ mi kiểu dáng không mấy khác cái mình đang mặc trên người rồi cuộc có yết hầu không.

« Vừa ăn vừa nói chuyện đi, tôi không muốn lãng phí nhiều thời gian. » Cô bắt đầu phóng khoáng tự nhiên thưởng thức món bít tết vừa gọi, tay lên dao xuống, động tác hung mãnh, nhìn Tạ Viêm loè loè.

« Nói tới tình huống của tôi, chắc anh chưa biết là mấy. Nói thẳng nhé, đây là lần thứ mười ba tôi xem mắt. » Cô gờ nĩa lên, ngược mắt nhìn Tạ Viêm, « Anh nên khôn hồn chút nhỉ ? »

Ngụ ý chính là, nếu thức thời thì mau xéo cho tôi.

« Tôi tới lần thứ mười bốn rồi. » Tuy rằng những chuyện như thế này chẳng có gì hay để so sánh, nhưng đầu mồm với người ta, khoản này Tạ đại thiếu gia cũng không tuý tiện nhận thua.

Hạ Quân « À » một tiếng, xoay nĩa giữa các ngón tay nghịch: « Nói thật, đàn ông bây giờ thẳng cha nào tôi cũng thấy chướng mắt, cho nên anh cũng khỏi cần tốn hơi. Bữa này tôi mời, muốn dùng gì cứ gọi. »

« Thật là ngại, tôi cũng không có hứng thú với phụ nữ. » Tạ Viêm cười càng đẹp trai, càng ngang tàng hơn cô. « Nói thực luôn, tôi thích đàn ông, nên cũng xin cô bỏ qua cho. »

Sợ rồi chứ ? Muốn giương oai trước mặt tôi, đừng chọc người ta chết cười. Cũng không nhìn coi tôi là ai, tôi...

Còn chưa đắc ý xong, cổ áo hần đột nhiên bị một bàn tay tóm lấy, gương mặt Hạ Quân phóng đại chớp nhoáng trước mặt hắn : « Anh nói cái gì ? »

Này, chỗ công cộng đây, trở mặt cũng không cần phải thế chứ !

« Anh là đồng tính luyến ái ?! »

Khó ai như Tạ đại thiếu gia bị xiết cổ vẫn có thể anh tuấn phong độ trấn định như thường : « Đúng rồi đấy. »

Chết khiếp ư ? Phẫn nộ ư ? Muốn choảng nhau ? Dù thế nào cũng chẳng hề gì, chốc nữa thôi mình sẽ cùng Tiểu Niệm...

« Tốt quá rồi. »

« Hả ? »

Được thả cổ áo ra, Tạ Viêm ngược lại ngậy ra như phồng, nhìn Hạ Quân lấy di động ra cấp tốc gọi: « A lô, ba, được lắm, người này con vừa ý... Đúng, thiếu gia họ Tạ. Vừa lòng rồi chứ ? Được, sau này ba mẹ bớt đem mấy chuyện này uy hiếp con đi. Mẹ cũng không cần giả bệnh tim nữa. »

« ... Cô ở đây nói lắm nhằm gì thế ? »

Hạ Quân cầm di động nhét vào túi áo khoác, trên mặt cuối cùng đã lộ ra thứ gì đó hao hao như nụ cười : « Phối hợp chút đi, anh bạn. Đính hôn với tôi anh cũng không tổn thất, tôi cam đoan sẽ không can thiệp vào toàn bộ tự do của anh, ok? »

« Đùa cái gì vậy ? »

« No no no, tôi nghiêm túc đấy.» Hạ Quân đứng dậy, bình tĩnh xoải tay chống mặt bàn, nhìn xuống bộ mặt nhần nhịu của Tạ Viêm như để gây áp lực, “Chuyện này đối với anh cũng không có hại. Những thứ như hôn nhân, làm homo thì anh cần cóc khô gì? Đem ra đối lấy ngày sau hai tai thanh tĩnh, không phải quá hời? Anh chỉ cần cố ra dáng đức ông chồng là được, những thứ khác miễn hết, ra ngoài yêu đương mèo mả thế nào cũng được, tôi có thể giúp anh giữ bí mật. Thế nào hả?” Tạ Viêm ngửa ra sau, mày nhăn tít lại: “Thật xin lỗi, tôi thấy mình không cần thiết phải làm vậy.”

Cười một cô gái về để nguy trang, thế Thư Niệm thì làm thế nào?

Hắn chỉ muốn kết hôn với Thư Niệm, nơi chấp nhận hôn nhân đồng tính tuy không nhiều lắm nhưng vẫn có, giữa hai người họ không nên có bất kì thứ gì chen vào nữa. Thư Niệm có lẽ còn có thể ngoan ngoãn chấp nhận, ngược lại người không cho phép để lọt vào một hạt cát nhỏ là hắn đây này.

“Ha... vậy lý do anh cự tuyệt là gì nào?”

“Đùa à? đương nhiên tôi chỉ kết hôn với người mình thích.”

“Đó là quyền những người bình thường yêu nhau mới có mà?”

“Có quyền hay không tôi nghĩ cũng chưa tới lượt cô phán quyết.”

“... Cố chấp thiệt... Nếu tôi nói tôi rất cần anh giúp thì sao?”

“Xin lỗi, tôi có người quan trọng hơn cần tôi lo tới.”

“Vậy ý anh là?”

“Rất tiếc tôi không có cách nào làm như cô mong muốn, người khác có lẽ thích hợp hơn.”

Đối phương im lặng một lúc, mày hơi nhướn lên: “Tạ Viêm, anh có biết tôi là loại người thế nào không?”

“Không có hứng thú muốn biết, cảm ơn.”

Cảm giác được rung động nhỏ truyền qua lớp quần áo, cùng lúc tiếng chuông vang lên hấn đã đứng dậy, vừa cho tay vào túi vừa xoay người toan rời đi: “Thứ lỗi không tiếp cô được.”

Đầu ngón tay vừa chạm tới di động, sau gáy đã đau buốt, làm trước mắt hấn bỗng nhiên biến thành một màu đen, hai chân mềm nhũn ngã sầm xuống.

Một khắc trước khi lịm đi, hấn cũng chẳng tin nổi mình đây lại bị một đứa con gái lấy dao đập hôn mê ngay giữa nơi công cộng.

Cái quái gì thế này? Đây rốt cuộc là thế giới gì đây?

Khi tỉnh lại, quan sát rõ hoàn cảnh mình đang lâm vào, Tạ Viêm suýt nữa hộc ra một búng máu.

Hấn bị cởi tuốt tuốt, gần như trần trụi nằm trên chiếc giường kingsize trong phòng khách sạn, trên người chỉ trơ một mảnh chăn, nếu hấn là con gái chỉ sợ phải la to hiếp dâm tại chỗ rồi khóc thương cho trinh tiết mình.

Tình huống trời đánh này tuy rất buồn cười, nhưng hấn không cười nổi chút xíu nào.

Bị xâm phạm đương nhiên là chuyện không có khả năng, nhưng mới nghĩ tới cảnh mình trong tình huống mất đi ý thức bị một đứa con gái cưỡng ép cởi sạch, cảm giác không khỏi thấy rất tồi tệ.

Sau gáy còn đau râm ran, cái cô Hạ Quân động thủ đánh hấn ý, kết cấu sinh lý đúng là của con gái sao?

“Anh tỉnh rồi?”

Vừa nghe tới cái giọng này, hấn đã muốn chửi ầm lên, khó khăn lắm mới nén xuống được, ngược mắt lừ tên côn đồ đã làm hấn ngất lâu tới vậy.

“Đầu đau lắm nhỉ? Tôi sợ anh tỉnh sớm quá mới gõ thêm vài phát nữa cho chắc ăn, thật ngại quá.” Hạ Quân nằm bên cạnh vươn vai, từ trên giường ngồi dậy, nhưng cô ta y phục đâu ra đó cực kỳ, bận chỉnh tề cái áo ngủ nam vốn phải dành cho hấn, “Nhẽ ra anh có thể ngủ một giấc ngon lành, ai biểu bắt hợp tác chi.” Sau câu mào đầu nghe rất chi đúng lý hợp tình, một mớ quần áo bay tới tấp lại: “Bây giờ trời gần sáng rồi, anh thay quần áo xong là có thể về. Đừng quên tốt xấu gì chúng ta cũng coi như đã có với nhau một đêm, lo chuẩn bị chuyện đính hôn cho tử tế vào nhé.”

Tạ Viêm phải viện rất nhiều khí lực mới khiến khoé miệng mình không run rẩy quá dữ dội: “Này, cái gì tôi cũng chưa làm hết mà?”

“Trọng điểm không phải việc anh có mần ăn được gì hay không, mà là tôi nói thế nào kìa. Ồn rồi, Hạ gia chúng tôi rất truyền thống, anh phải chuẩn bị tốt tâm lý chịu trách nhiệm đi.”

“Đầu óc cô không có vấn đề gì chứ?” Tạ Viêm cười nhạt.

“Anh này ngộ thật, ngoan cố cái gì nào? Làm ơn đừng có nhỏ mọn thế, làm ông chồng trên giấy tờ không vất vả anh đâu. Hơn nữa cô vợ có thể cứu anh thoát khỏi bể khổ đi xem mắt, vừa cổ vũ vừa bao che cho anh tha hồ ra ngoài quen bạn trai như tôi có mò kim đáy biển cũng không ra. Chuyện lợi cả đôi đảng thế kia, lý gì anh không làm?”

“Cô bớt tự cho mình đúng đi,” Tạ Viêm không muốn phí vô mồm thêm nữa, đứng lên sắc mặt không tốt mặc quần áo, “Chuyện tôi tự tôi biết tính toán, không hoan nghênh người lạ nhúng mũi vào...”

Tiếng nói giữa chừng đột nhiên nghẽn lại, hấn sợ hãi thất sắc ngạc nhiên mất vài giây, đoạn quỳnh tay quỳnh chân xỏ quần áo vào, xô cửa lao ra như điên, căn bản không có thời gian để ý đến Hạ Quân đang “Này, này” ồm tỏi sau lưng.

Có vất giơ lên cổ đi nữa cũng đã muộn.

Đã sang sáng hôm sau, thời gian hiệu lực của ước định gì cũng đã qua cả rồi.

Nơi đã hẹn quả nhiên vắng hoe vắng hoác, không một bóng người. Không biết tối hôm qua, từ lúc nào tuyết bắt đầu rơi, đóng lại trên mặt đất một mảng trắng xoá lấm tấm lỗ nhỏ.

Không biết Thư Niệm căn bản chưa từng tới, hay đã tới, rồi lại đi.

Ngay đến nhàn hạ mắng chửi người ta Tạ Viêm cũng chẳng có, hấn hung hăng đập ga, tăng tốc vù vù, đâm ngang phóng dọc suốt đoạn đường.

Về đến nhà hấn lao ngay lên lầu, gần như dùng sức tông cửa phòng Thư Niệm ra, thấy người đàn ông trong đấy đang khom lưng thu dọn gì đó, mới hơi nhẹ nhõm thở phào, rồi nghe thấy giọng mình đang đầy niềm vui mừng của kẻ sống sót qua đại nạn: “Tiểu Niệm.”

Bị tiếng mở cửa kinh động, Thư Niệm vội nhòe lưng thẳng dậy, nhưng vẫn không xoay người lại, chỉ băng quơ lên tiếng đáp lại. Bên chân cậu là một vali không lớn đang để mở, đồ đạc bên trong không nhiều lắm, xếp rất ngăn nắp, Thư Niệm đang lấy chúng ra một lần nữa, đặt lại chỗ cũ.

“Tiểu Niệm, ann xin lỗi thật đấy, anh... vướng chút việc, nên... xin lỗi em mà, Tiểu Niệm...”

“Không sao,” Thư Niệm vẫn đưa lưng về phía hấn, xấu hổ cựa cựa như muốn che giấu chiếc vali. Giọng cậu không lớn, nói vắn tắt một câu xong bèn im lặng, hồi lâu mới tiếp tục, “Em cũng không đợi lâu mấy, mới đứng một chút, rồi... về ngay.”

Tạ Viêm vẫn có thể nhìn rõ chỗ nước đọng sau khi tuyết rơi trên quần áo cậu tan đi.

Có lẽ nguyên do vì chịu rét cả đêm mà thấy lạnh, nhìn vai cậu co rúm dữ dội hơn hấn lúc thường. “Xin lỗi mà, Tiểu Niệm. Anh thật sự muốn đi với em, nhưng mà...” Tạ Viêm trước nay chưa từng thấy mình vụng nói thế này (ông lúc nào chả vậy), không biết phải làm thế nào giấu biến vụ nhặng nhít tối qua, “Đột nhiên phát sinh một việc...”

“Không sao mà...” Thư Niệm cúi đầu lên tiếng tỏ vẻ đáp lại, rồi không thềm nhắc lại, lần thần đứng dậy, thấy Tạ Viêm không có ý định rời đi thì bối rối cọ chân, mấy móng mở ra xếp lại cái khăn quàng cổ vừa lấy ra, dường như hơi bức bối, nhưng một mực cúi gằm.

Tạ Viêm đành phải bước tới ôm cậu, kéo cậu vào lòng mới cảm thấy tấm lưng thẳng đơ của cậu hơi run lên, hồ như cả hít thở cũng đang kiệt lực dè nén lại.

“Xin lỗi mà Tiểu Niệm...”

Muốn xoay người cậu lại, lại bị kiên trì ngấm ngấm phản kháng, hấn liền chộp lấy cảm cậu, buộc cậu nhìn thẳng vào mình, cậu lại một mực không chịu ngước mắt lên.

“Tiểu Niệm...??”

Thư Niệm chẳng hề có ý oán trách, nhưng chậm rãi, dưới làn mi đang rủ xuống bắt đầu rơi ra những giọt nước mắt không kiềm chế được. Rơi lệ làm cậu cảm thấy ngượng ngùng và xấu hổ, nhưng lại không cách nào không chế được thứ đang dâng tràn đó. Cậu luôn có thể nhân nhượng, nhưng lần này dường như hơi quá rồi, cho dù muốn chịu đựng hoàn toàn như trước đây, cuối cùng vẫn trào ra.

Tạ Viêm dường như xin lỗi rất chân thành, nhưng cậu nghe thấy rỗng tuếch, chẳng khác gì những hứa hẹn kia.

Đôi môi và những ngón tay từng chút một lau khô nước mắt cậu đều thật ấm áp, thế nhưng cậu chờ một mình trong tuyết đã lâu lắm rồi, toàn thân đều rét lạnh, cho dù được ôm chặt hơn nữa, cũng không cảm thấy ấm áp lại được.

“Là anh không tốt, em đừng giận...”

Khi đem hành lý đã gói ghém kỹ còn y nguyên chưa động tới về, cậu kỳ thực chẳng có lấy một chút nào tâm trạng phần nộ, chỉ cảm thấy mệt mỏi, cổ họng khô khốc.

Năm lần bảy lượt làm những chuyện ngốc nghếch, cuối cùng tới nông nổi bản thân mình cũng cảm thấy nhục nhã chán chường. Sớm đã biết mình không có khả năng chờ được, sao còn muốn coi là thực, còn rét run cầm cập muốn chờ tới phút chót.

Cậu không nhúc nhích, mặc Tạ Viêm ôm ấp, áy náy hôn trán an mình.

Có đèn bù, đèn bù thế này, có lẽ cậu phải thấy đủ đi thôi.

Muốn nhiều hơn nữa, đây căn bản chỉ là vọng tưởng.

“Em xếp đồ đạc lại trước.” Khi sắp chạm môi, Thư Niệm khẽ nép mặt tránh đi.

“Hành lý cứ để đây, một hai ngày tới lúc nào cũng được, chỉ cần em muốn, mình sẽ đi.”

Thư Niệm im lặng chốc lát, đoạn cười khổ nhìn hắn bằng đôi mắt đỏ hoe: “Thiếu gia, những chuyện thế này đừng lấy ra đùa nữa.”

28. Chương 28 - Chương 28

Tạ Viêm vừa định phản bác, lại nghe cậu tạm dừng một chút, đoạn dùng giọng chùng mịch hỏi: “Tối qua anh đi đâu thế?”

“...”

Cái loại chuyện nhăng nhít này rốt cuộc thì phải làm thế nào mới khỏi khiến Thư Niệm hiểu lầm đây?!

“Anh có chút việc...” Thấy Thư Niệm đang chăm chú chờ câu mình sắp nói, Tạ Viêm chỉ cảm thấy đầu muốn căng ra, “Thật ra cũng chẳng phải việc gì ghê gớm lắm, thôi bỏ đi, em không cần lo tới nó, chùng nào có thời gian anh từ từ kể em nghe.”

Phải rất lâu Thư Niệm mới “Ừ” một tiếng, bởi ồm ồm và mệt mỏi nếp nhăn hiện sâu hơn trên mi mắt cậu, cung mày rợp tối hàng mi.

Thấy mình có lỗi, Tạ Viêm ôm chặt hơn chút nữa thân thể đang kìm nén cơn run rẩy nhỏ của cậu. Thấy môi cậu vẫn còn tím tái vì chịu phải cái lạnh quá độ, hắn vén ngay áo khoác bọc cậu vào, áp gò má lạnh lẽo của cậu vào cổ mình, muốn cho cậu ấm áp trở lại.

“Tay em lạnh quá.”

Được nắm trong lòng bàn tay hắn xoa xoa đảo đảo, các ngón tay cậu vẫn thiếu độ ấm co rút lại như cũ.

“Để vậy đi...”

Cầm tay cậu kéo vào vạt áo sơ mi sát người mình, lưng nhói lạnh, Tạ Viêm cũng không nhịn được rung mình cười, hít một hơi rồi tiện thể ôm cậu vào sát ngực: “Đúng là em lạnh ghê đó.”

Thư Niệm kinh ngạc một chút, sợ hãi định rút tay lại: “Vầy không được, làm anh lạnh mất...”

“Phải thế em mới mau ấm lên được chứ.”

Khi giọng nói dịu dàng trầm lắng rung lên trong màng nhĩ cũng là lúc vành tai cậu bị ngậm vào hôn tới tấp.

Trực tiếp dán bàn tay vào hắn cảm nhận da thịt nóng hổi dưới lớp quần áo, được hắn ghì chặt trong đôi tay thon dài mạnh mẽ, cảm nhận được nhiệt độ chân thực từ môi hắn kiểu này, cậu sẽ tưởng bỏ rằng mình được hân yêu thật mất.

Trong ảo giác ấy, cậu hạnh phúc tới mức mũi cũng bắt đầu cay cay.

Nghe theo lời hứa của hắn, thu xếp hành lý xong đứng ngẩn ngơ giữa trời tuyết đợi hắn suốt buổi tối, nhưng chỉ có thể một mình trở về thăm hại khôn xiết tả, nỗi đau cảm nhận khi ấy, trong chớp mắt này, hồ như cũng có thể tan biến không thấy đâu nữa.

Chỉ cần có thể làm cậu thấy như mình được ở bên hắn, có lẽ là đủ rồi.

Chẳng qua định nghỉ ngơi tí thôi, chẳng biết sao lại ngủ mê man. Lúc cậu tỉnh lại đã là giữa trưa, may là cuối tuần không phải đi làm, vẫn có thể nằm ườn thêm chốc nữa. Tạ Viêm nằm nghiêng bên cạnh nhìn cậu, mỉm cười vén mớ tóc đen tán loạn trên trán cậu ra, vẻ yêu thương đọng đầy khuôn mặt hắn: “Tiểu Niệm, em thật là ngoan.”

Trai già hơn ba mươi tuổi, bị người ta trêu mến vô hạn khen “Ng ngoan”, Thư Niệm chỉ còn biết cười khổ.

Cậu biết nguyên nhân Tạ Viêm cảm khái như thế, cậu không léo nhéo ằm ỉ, không nổi cơn, xin lỗi quấy quá là có thể tha thứ tất cả, không cho truy vấn thì cậu im miệng. Bất kể khi nào, trong mắt Tạ Viêm cậu cũng chỉ là một sinh vật trung thành nhất hạng, vừa tiện lợi vừa biết vâng lời.

“Làm sao anh không thích em cho được...”

Cậu vừa nghe Tạ Viêm rừ rừ không nhéo, đồng thời lại bị hắn dùng cách ôm chặt quen thuộc ghì lấy.

“Anh muốn sau này ngày nào mở mắt dậy cũng được nhìn thấy em.”

“Ừm...”

“Thiếu gia, lão gia cho gọi cậu xuống.”

Lời có cánh bị cắt ngang, Tạ Viêm phẫn nộ nhìn ra cửa: “Chuyện gì?”

“Có một vị khách quan trọng...”

Tạ Viêm bấy giờ mới bắt cam bắt nguyện đứng dậy, Thư Niệm cũng vội vàng đứng dậy mặc quần áo, hai người cùng ngủ đến tận giờ này, không biết bọn họ sẽ nghĩ thế nào.

Kỳ thật hai người chẳng làm gì cả, cậu chỉ để cho Tạ Viêm ôm mình, nếu tiến bước nữa sẽ cứng người bài xích theo bản năng – tuy cậu đã cố gắng muốn làm như chưa từng có gì phát sinh, nhưng lòng vẫn âm ỉ thấy đau.

Cậu xấu hổ thay cho sự thiếu độ lượng của bản thân mình.

Chưa xuống hết cầu thang, Tạ Viêm đang đi phía trước bỗng thụt chân đứng lại, tức tốc quay ra đằng sau nắm lấy tay cậu: “Quay lại!”

Vô duyên vô cớ bị nghiêm giọng thúc giục, Thư Niệm căn bản không phản ứng kịp, ngơ ngác mãi mới hỏi: “Cái gì?”

“Trở lên lầu mau, đừng xuống dưới.”

Thấy sắc mặt hắn khó coi, Thư Niệm không dám rề rà nữa, vội xoay người quay lại, tiếng gọi của Tạ phu nhân đã vang tới tai: “Tiểu Viêm, con thiệt tình, để Hạ tiểu thư người ta chờ lâu thế.”

Thư Niệm chỉ lưỡng lự một thoáng, chân liền không bước, quay đầu lại nhìn đám khách trong đại sảnh, rồi nhìn lại khuôn mặt cứng nhắc thiếu tự nhiên Tạ Viêm, cổ họng cậu khô lại.

Người đang ngồi giữa sô pha ở phòng khách, mặc dù tóc ngắn khí khái, y phục trung tính, nhưng thực sự là một cô gái trông rất được.

“Tiểu Niệm, con cũng qua đây ngồi chút đi.”

“Mặc kệ mẹ đi, bảo em lên lầu thì lên đi!”

Thư Niệm không hề động đậy, chỉ dùng ánh mắt có phần bi ai nhìn hắn.

“Tiểu Viêm, con thế là không đứng đâu, nếu đã quyết định rồi, nên để mọi người biết, có gì đâu mà giấu bay giấu biến.”

Thư Niệm chẳng nhìn tới ai, chỉ ngơ ngác nhìn Tạ Viêm, mắt không chớp lấy một cái, nhìn đến nổi máu hắn ùng ục xông lên đỉnh đầu: “Mẹ, mẹ nói bậy bạ cái gì vậy! Đừng có nghe con nhỏ điên đó nói linh tinh!”

“Hỗn xược!” Đang có người nhà họ Hạ, Tạ Phong không thể để mất thể diện, đành phải làm mặt lạnh, “Ai dạy con không quy củ như thế hả?! Hôm qua đi xem mắt Hạ tiểu thư không phải con thì còn ai? Người qua đêm ở ngoài không phải con sao? Muốn đính hôn thì đính hôn, ba mẹ có khi nào không thuận theo con?”

Giấu cái gì giấu cái gì? Thư Niệm, con lên lầu trước đi, mắc công có mặt con nó ngại, nói năng hàm hồ ba lằng nhằng, để người ta cười cho.”“Làm gì có chuyện đó! Tiểu Niệm, em đừng nghe họ nói lung tung, hoàn toàn không phải thế đâu! Anh và Hạ Quân không có quan hệ chi hết!”

“Cái thằng này! Lằng nhằng thế ra cái chi?! Qua đây xin lỗi Hạ tiểu thư mau! Mặt mũi Tạ gia bị mày làm mất sạch hết rồi!” Tạ Phong chẳng độ lượng đến mức có thể bỏ qua tình trạng con trai mình mập mờ ám muội với thằng con trai khác trước mặt người ngoài, “Thư Niệm, bảo con lên lầu, có nghe không?”

Tạ Viêm thấy rõ mặt cậu xanh mét không còn hột máu, cậu đã không còn nhìn tới hấn nữa, chỉ mịt mờ nhìn xuống sàn, chậm chạp rút tay lại, rồi mới xoay người đi lên lầu.

Vừa vào tới phòng cậu liền đóng cửa lại, đứng nhìn dấu vết hai người nằm còn lưu lại trên giường một hồi, thấy chân mỗi mới nhớ ra có thể ngồi xuống nghỉ ngơi, rà rầm một lúc mới ngồi xuống mép giường.

Đầu óc cậu trống rỗng, cái gì cũng chẳng muốn nghĩ, may mà cũng chẳng cần nghĩ gì, lý do đến lúc đi Tạ Viêm đổi ý bỏ cậu một mình đợi nơi đó, kỳ thực rất đơn giản, cậu chẳng cần bận khoản tiếp nữa.

Đột nhiên gặp một cô gái vừa thấy đã yêu dường như cũng là một chuyện rất đổi tự nhiên.

Thiếu gia của cậu, trước nay đều tùy hứng như thế.

Giấu giấu cậu, không chịu giải thích với cậu. Kỳ thực cần gì phải thế, dù sao sớm muộn gì cậu cũng phải biết thôi. Thiếu gia sợ gì cơ? Cậu không làm ầm lên, cũng không gây chuyện mà.

Không biết bao lâu sau, Tạ Viêm đẩy cửa bước vào, cậu quên xem giờ giấc, bị tiếng mở cửa thô bạo làm giật mình mới phát hiện ra mình đã quên lau sạch dấu tích nhếch nhác trên mặt, vội che đậy bằng cách xoay người sang chỗ khác chỉnh chỉnh lại.

“Tiểu Niệm.”

Thư Niệm không lên tiếng. Cậu gắng gượng cỡ nào cũng vẫn thấy đau không chịu nổi.

Tạ Viêm vừa bước tới ngồi xuống bên cậu, cậu đã dịch ra toan đứng dậy, lại bị ấn mạnh xuống, lực ấn mạnh đến nỗi khiến cậu suýt nữa chúi mặt xuống giường.

“Tiểu Niệm, có phải ngay đến em cũng không tin anh không?” Giọng Tạ Viêm nghe vừa cuồng vừa mệt mỏi, “Không sai, tối qua đúng là anh bị cô ta giữ lại, qua đêm bên ngoài cũng là thật. Đều là cô nàng ấy tình nguyện một chiều thôi, anh chẳng hề làm cái chi hết. Nếu em muốn nghe, anh có thể giải thích tường tận hơn. Nhưng em phải hiểu cho anh, anh chỉ thích em thôi, anh sẽ không làm chuyện có lỗi với em.”

Thư Niệm chưa kịp đáp đã bị tóm bả vai xoay giật lại, sở sàng hôn môi, lực bóp cầm cậu mạnh đến nỗi làm cậu vùng vẫy khê kêu đau. Nhưng Tạ Viêm bất chấp cậu chống cự, cố cạy hàm cậu ra, tiến vào bên trong đã man khuỷu đảo, đầu lưỡi kiên quyết với tới lưỡi cậu, cố dùng sức cuốn lấy cậu như sợ cậu chạy thoát.

Cậu chỉ gắng gượng thốt ra được vài tiếng, rồi lập tức môi cậu lại lần nữa bị lấp kín, khoang miệng bị xâm chiếm hoàn toàn chẳng nói được gì nữa, bị hôn đến ngồi không vững, mất thăng bằng ngã mặt ra phía sau. Cậu biết Tạ Viêm không cho mình cơ hội được mở miệng, không muốn nghe cậu nói ra những lời nghi ngờ hay cự tuyệt. Tạ Viêm ghét cậu hoài nghi hấn. Nhưng lý do để cậu tín nhiệm hấn vô điều kiện là gì đây?

Miệng bị che kín như thế, chẳng thể nói gì được, điều gì cũng ứ đọng, Thư Niệm chỉ cảm thấy tim muốn nhảy ra khỏi cổ họng, máu truyền đi nhanh chóng mặt, hồ như chẳng chút nghĩ ngợi, cậu dùng sức khép quai hàm lại.

Tạ Viêm thốt kinh hãi, phản xạ có điều kiện đẩy cậu ra, đầu lưỡi bị thương hơi cảm thấy vị ngọt ngào, dường như đã chảy chút máu. Chuyện sỉ nhục như bị người ta cắn thế này là lần đầu tiên hấn bị phải, ánh mắt đang trừng Thư Niệm lập tức lạnh đi.

Thư Niệm cũng bị chính mình dọa mất hồn, môi cậu mấp má, sợ hãi định xin lỗi, ngập ngừng kêu “Thiếu gia”.

Nếu đổi lại là người khác, Tạ Viêm đã sớm cho một bạt tai. Khổ nỗi đây lại là Thư Niệm. Hấn rầu rĩ một lúc, vẫn nhịn không được mềm lòng đưa tay nâng gáy cậu lên, kéo lại đối diện mình: “Em muốn anh làm thế nào đây?”

Thư Niệm không trả lời, yết hầu giật giật, thấp giọng hỏi: “Anh muốn kết hôn với cô ấy sao?”

“Em nói xem?!” Tạ Viêm có chút oán hận.

“Vậy sau này họ sẽ không đến nữa chứ?” Ánh mắt Thư Niệm tràn đầy tha thiết như một đứa trẻ.

Tạ Viêm thoáng xấu hổ, dậm cẩu kính: “Em cho anh chút thời gian đi, đám già cả đàn độn nhà họ Hạ kia vừa nghe nói anh động tới trinh tiết của con gái rượu của họ là tóm chặt anh không tha, làm gì có chuyện dễ dàng bỏ qua.”

Thư Niệm im lặng một lát mới cụp mắt xuống, như tự nói với mình: “Trinh tiết đàn ông thì chẳng là gì cả.”

Tạ Viêm ngẩn người.

“Bởi vì tôi là đàn ông, nên chẳng tính là gì...”

“Anh không có nói như vậy!”

“Không phải thế sao?” Giọng Thư Niệm không cao, nhưng có phần gay gắt hiếm thấy, “Chạm đến tôi thì có thể bảo tôi coi như chưa có gì phát sinh, tại sao cô ta thì không được... Tôi quả nhiên không thể so được với đại tiểu thư mà. Là đàn ông thì tiện quá nhỉ, không phải chịu trách nhiệm gì. Lúc cần dùng thì dùng, lúc không cần thì cho dù bị đá, tôi cũng không thể quang minh chính đại đòi chịu trách nhiệm như con gái. Đúng là dễ chơi hơn mà...”

Tạ Viêm thấy nóng đầu, thuận tay cho cậu một cái tát, hồi lâu mới nghiêng răng nhìn vào khuôn mặt thoáng chốc hiện vẻ mờ mịt của cậu, ném cho một câu: “Đầu óc em làm sao vậy?!” Vẫn chưa hả giận, lồng ngực cứ ầm ịch, hấn lại mắng cái người đang bàng hoàng kia: “Nghĩ thần nghĩ quỷ y hết đàn bà, em có thấy phiền quá không vậy?”

Thư Niệm dờ dẩn hồi lâu, khuôn mặt ngây dại mới hơi hơi giãn ra, nhưng chẳng hề tỉnh táo lại như Tạ Viêm hy vọng, mà ngược lại càng trống rỗng hơn. Thấy Tạ Viêm vẫn đang nhìn thẳng vào mình, môi cậu run lên, cúi đầu nói “Xin lỗi”, rồi thì nín khe không nói năng gì nữa, cả cử động cũng không.

Cơn giận phùng phùng qua đi, Tạ Viêm biết ngay mình đã làm sai.

Người như Thư Niệm mà nổi giận, có lẽ cả đời chỉ có duy nhất một lần này thôi. Con người có ấn nhả mấy cũng có lúc muốn bộc lộ mình, dù bình thường cậu ta có lẽ chẳng nói gì, nhưng đến thời khắc bằng lòng mở lời, chỉ cần được cho một cơ hội, cậu ta sẽ đem mọi điều ấp ủ trong lòng mình ra cho người ta xem.

Cuối cùng cậu đã chịu mở cánh cửa muốn cho Tạ Viêm nhìn rõ mình, nhưng chỉ vừa kịp hé một khe nhỏ đã bị một bạt tai hung hăng đóng lại.

“Tiểu Niệm?”

Như tiếp nhận mệnh lệnh, Thư Niệm ngẩng đầu nhìn hấn, nhưng đôi mắt cậu đã không còn như trước, hoàn toàn là ủ rũ vắng lời.

Tạ Viêm biết, cậu sẽ không bao giờ mở cánh cửa đó ra cho hấn nữa.

29. Chương 29 - Chương 29

Có một đêm, Thư Niệm nằm mơ thấy chuyện hồi bé.

Về cô nhi viện cũ kỹ xập xệ, về tập truyện tranh duy nhất cậu có, quần cả mép rồi mà cậu vẫn yêu quý vô cùng, mặt trên có những hình vẽ đường nét đơn giản thô sơ, về hoàng tử cười tuấn mã giường cao bảo kiếm, về thiếu niên đẹp đẽ quý phái đứng trước mặt, cách biệt vời vợi với tất cả những gì đòi hỏi tâm thường yếu kém, ngạo nghễ nói: “Anh sẽ đối xử tốt với em mà...”

Không phải nói với cậu, cậu không phải công chúa.

Cậu chỉ là tên người hầu.

Khi ngựa của hoàng tử chở theo nàng công chúa phi vút qua cậu, cát bụi tung mù trời khiến cậu ho sặc sụa.

Ho mãi ho mãi, rồi cậu choàng tỉnh, nhưng tỉnh dậy rồi ngay cả chuyện ho cũng trở nên chân thực hẳn, chẳng làm thế nào dứt được, cứ ho đến nỗi cả lồng ngực đều đau thắt, vai run rẩy co thành một đường rúm rỏ.

Khó khăn lắm mới dịu lại, trời cũng sắp sáng, căn phòng so với cảnh trong mơ càng ảm đạm hơn nhiều, cậu chẳng thường hay đa cảm, lặng lẽ nép mặt vào khăn trải giường thở dốc, mà không hiểu sao lại cảm thấy bị ai, như thể cơn mộng kia đang nhắc nhở cậu điều gì đó.

Có lẽ cậu đã già thật rồi, mới chẳng chịu đựng nổi như thế nữa.

Trước kia, khi còn trẻ hơn đôi chút, không phải hết hy vọng giống như bây giờ, nhưng cũng không cảm thấy quá khó chịu.

Quả nhiên là già rồi, nên dễ thấy mệt mỏi.

Hít vào một hơi thật sâu, cậu nghĩ thầm có lẽ mình nhiễm lạnh, ngày hôm đó do đứng dưới tuyết quá lâu, hình như cậu đã phát sốt, nhưng cũng không muốn chuyện bé xé to, luôn nghĩ lần hồi rồi tự nhiên sẽ khoẻ lại thôi, kết quả vẫn còn nóng dai dẳng đến bây giờ, cả cậu cũng thấy phiền chán. Có thời gian vẫn nên đi đâu đó tìm chút thuốc uống, thân thể cậu chẳng cường tráng, nhưng khoẻ mạnh, chẳng qua chỉ hơi gầy tí thôi, dù sao thể trạng cũng bình thường.

Cậu mặc thêm ít quần áo rồi mới vào phòng vệ sinh, tiếp đó để dòng nước ấm áp gột rửa khuôn mặt, rồi mới nhìn vào gương. Trong gương là người đàn ông nhả nhặn gầy gò đang nhìn cậu, kỳ thực trông cũng không già, trán, tóc, gò má, cổ đều trẻ trung, không khác biệt gì lúc hăm ba hăm bốn, chỉ có đôi mắt là già, hơi trũng sâu, màu sạm xuống, giống như một quãng thâm nào đấy. Ngẩng ngơ nhìn người trong gương một lúc lâu, cậu nghĩ mình nhìn chưa kỹ, chưa nhận rõ chính mình, nên muốn nhìn cẩn thận chút nữa.

Đương nhiên, ngoài sự tầm thường kém cỏi không thu hút quen thuộc ra, cậu cũng không thể nhìn ra thứ gì khác, cũng nhìn không ra ngày hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì.

Vào bàn ăn sáng đương nhiên chạm mặt Tạ Viêm. Mấy ngày nay họ chưa từng ở bên nhau đêm nào, vì Thư Niệm trở nên rất thính ngủ, người bên cạnh hơi có chút động tĩnh sẽ làm cậu mở mắt chong chong đến rạng sáng không sao ngủ lại được. Trước đây Tạ Viêm ôm cậu hai người đều ngủ rất yên tâm, song bây giờ lại đảo ngược hoàn toàn.

Đích xác là tách ra sẽ tốt hơn.

« Tối qua ngủ có ngon không ? » Tạ Viêm lên tiếng, cậu vội ngừng nhai, ngẩng đầu lên đáp « Ngon », sau khi hoàn tất câu trả lời lại tiếp tục bữa sáng, không thừa lời.

Cậu dần dà đã không nói chuyện nhiều nữa, sợ mở miệng lại không khống chế được nói ra gì sai quấy, cũng không thường nhìn đến Tạ Viêm nữa, như thể số lần nhìn ít đi thì có thể quên hẳn khuôn mặt kia.

Thiếu gia cậu và Hạ Quân vẫn dây dưa cò cưa, đeo bám kéo dài ngày qua ngày cuối cùng khiến cậu thấy nản lòng.

Nhắn cậu đã thôi không còn đeo từ lâu rồi. Cậu cất nó chung chỗ với cuốn truyện quý báu cậu mang theo từ cô nhi viện, với những thứ linh tinh trước đây Tạ Viêm cho cậu, đủ loại nào mô hình nào đồ chơi lỗi thời, rồi cả đồng hồ, điện thoại di động cũng vậy. Lời hứa của Tạ Viêm và ảo tưởng thời tuổi thơ của cậu đều trống rỗng như nhau, những thứ trống rỗng mang bên mình đều không khỏi buồn cười, nhưng lại không nỡ vứt hẳn.

« Em ốm à ? »

« Đâu có. » Câu trả lời của cậu rất cung kính, rất nghiêm túc, nhưng cũng ngắn gọn.

« Nhưng sắc mặt em không được tốt lắm, nếu thực sự có chỗ nào không thoải mái, cứ kêu bác sĩ đến, dù sao hôm nay cũng nghỉ đi, biết không ? »

« Ừ, biết. »

Tạ Viêm lại chăm chú nhìn cậu nửa ngày, mới ngoảnh đi dùng điểm tâm. Cậu biết Tạ Viêm cụt hứng vì mình dè dặt, nhưng không phải cậu cố ý không nói năng. Chính cậu cũng không rõ nguyên nhân nào mình trở nên trầm mặc, có lẽ là kiểm chế quá lâu, những thứ ra tới cửa miệng dần dần bị nghẽn lại, không nói ra được đã chặn cậu.

Tuy nói không sao, nhưng đến trưa cậu càng ho dữ hơn, cậu nghĩ dù sao chẳng nữa nghỉ một lúc rồi đi ra ngoài mua thuốc là được, uống vào hẳn sẽ khỏi, cũng chẳng cần phí sức tìm bác sĩ.

Chẳng qua món chính ở bữa ăn trưa – cua tươi đặc biệt sai người đóng hộp mang tới, tuy rất thích ăn, nhưng cậu không cách nào dùng được, ăn hải sản chỉ càng làm cậu ho trầm trọng hơn. Không ai biết cậu sinh bệnh, cậu cũng không muốn để người ta biết.

Tạ Viêm nhìn người ngồi cạnh lẳng lặng ăn quấy quá mấy món thanh đạm, rồi lẩm lũi rồi bàn ăn lên lầu, thực sự thấy hơi mất mát.

Hắn vì muốn Thư Niệm vui mới đi đặt thứ đáng ghét lắm chân cày này, nhưng ngay cả việc làm cho Thư Niệm mở miệng nói thêm vài lời hay ăn nhiều thêm tí cơm cũng không tới đâu. « Đàn ông con trai, cả bữa ăn mà động có vài dĩa, Tiểu Niệm gần đây kì quái thật. »

« Cũng may, nó chịu im, không quậy âm lên. »

« Không quậy tung lên mới làm người ta thấp thỏm, chỉ sợ nó nghĩ quẩn, làm việc gì đại dột... »

« Tính tình kiểu như nó, có thể làm được gì ? Giết người hay tự sát ? Bà đừng có dư hơi lo tào lao. »

« Vẫn phải đề phòng tí chứ, tấm ngấm tấm ngấm như nó để có chuyện nhất đó, ai biết thâm tâm nó nghĩ gì, chuyện Tiểu Viêm nhất định nó ôm hận trong lòng, lỡ đâu nóng tiết làm ra những chuyện... »

« Vậy bà cứ để mắt nó chút, kêu thêm người coi chừng nó là được rồi. »

« Ba ! Mẹ ! Ba mẹ nói cái gì vậy ! » Tạ Viêm hết kiên nhẫn, « Chẳng qua chỉ là cậu ấy ăn không được thôi, ba mẹ đừng nói tùm lum thế. Chiều nay ra ngoài đừng gọi cậu ấy theo, để cậu ấy nghỉ ngơi nhiều chút. Nếu cậu ấy vẫn không ăn thì đổi đầu bếp. »

Nói là nói vậy, nhưng khi hắn gõ cửa phòng Thư Niệm, lại chẳng hề phong độ gì hơn ba mẹ hắn.

Thư Niệm phờ phạc hồ hững khiến hắn cảm thấy sự nhản nại của mình sắp đến cực hạn.

Cậu ta muốn lằm lằm lì lì đến chừng nào ? Với tính khí thiếu gia trước giờ được chiều hư như hắn, tự nhiên sẽ không mềm dẻo nhún mình theo nếp ấy, xưa nay chỉ có người khác lấy lòng hắn, không tới phiên hắn cúi đầu. Cái tát ấy không nên đánh, nhưng hắn cũng đã năm lần bảy lượt xin lỗi an ủi đủ điều, để cậu ta đánh lại hắn cũng không ý kiến, nhưng Thư Niệm chỉ uể oải cười trừ nói « Không sao », rồi mỗi ngày lại cố ý làm mặt chán nản, tinh thần ngẩn ngơ, chán ăn chán uống, là đang cố tình làm mình làm mẩy cho hắn xem ư ?!

Đủ thật rồi đấy.

Khi hắn dùng sức đập cửa, Thư Niệm mới vừa thoát khỏi cơn ho kịch liệt không dứt.

Ban này không nói năng một tiếng vội vàng ăn cho xong là bởi vì quá chật vật nhịn ho, cậu chẳng muốn ho sù sụ trên bàn ăn làm mọi người mất ngon. Tuy không đến nỗi bệnh đau gì, nhưng sốt nhẹ liên tục kéo dài cũng đã lâu làm tinh thần cậu không khá lên được. Gì thì gì, hôm nay cũng nên đi mua thuốc.

« Thiếu gia ? »

Sau khi mở cửa, sắc mặt kém vui của Tạ Viêm làm cậu hơi ngỡ ngàng.

« Chiều nay em khỏi cần đi theo bọn anh. »

« ... À ừ. » Không rõ nguyên do, nhưng cậu cũng gạt đầu qua chuyện.

« Còn nữa, em bớt giận dỗi đi, có gì mà em không thể nói ra chứ ? Muốn làm giặc làm già với anh hay sao ? Chuyện Hạ Quân, em muốn anh nói bao nhiêu lần mới chịu hiểu ? »

Thư Niệm thỉnh linh bị hấn quở trách thì sốc đến nỗi rụt lui lại một bước, nhìn hấn chẳng hiểu ắt giáp gì.

« Lại cái bộ tịch này ! Anh không cần em chơi trò đánh đố anh, làm ơn đi, em tra tấn anh như vậy là đủ rồi ! Anh muốn em mở miệng nói thẳng ra kia ! » « Nói-nói gì cơ ? »

Tạ Viêm trừng mắt nhìn cậu, dường như bị vẻ lơ ngơ láo ngáo chọc giận đến cực cùng, nửa ngày mới cúi đầu nguyên rủa một tiếng, xô cửa bỏ đi.

Thư Niệm một mình đứng đấy phí công suy nghĩ một lúc lâu, đoạn mỉm cười chua xót, cậu bây giờ ngay cả Tạ Viêm đang cáu giận điều gì cũng đã không biết.

Bắt đầu từ bao giờ đã trở nên xa không thể với được như vậy ?

Uống một ít thuốc mua từ hiệu thuốc về, cơn ho dường như không còn gắt nữa, cậu hài lòng dựa vào sofa trong phòng khách, dùng một tấm chăn nhỏ đắp chân như người già, chọn một tiết mục chỉ hiểu lơ mơ trên kênh tiếng Anh để xem, bởi vì cậu thấy mình nên học hỏi thêm một ít. Tuy tivi chán ngắt, nhưng cậu chẳng tìm được biện pháp nào khác để giết thời gian.

Chuông cửa vang lên, thế mà đám người hầu trốn lì trong phòng họ cũng không ra mở cửa. Bất luận tính tình hay địa vị của Thư Niệm cũng không đủ khiến họ sợ, khi chỉ có Thư Niệm ở nhà họ thường rất nhãng việc.

Vừa mở cửa ra Thư Niệm liền tỏ vẻ do dự thấy rõ, thậm chí còn ảo não nữa. Vị khách vừa tới nhìn thấu tâm trạng cậu bèn cười sang sảng nói to : « Sao vậy ? Không hoan nghênh tôi ? »

« Thiếu gia đã ra ngoài. »

« Thế ư ? Tiếc thật... Có thể mời tôi vào ngồi chút không ? »

« À, được... » Cậu không có quyền nhốt khách, lại còn là vị khách rất có khả năng được chọn làm thiếu phu nhân tương lai ngoài cửa.

« Xin cứ tự nhiên. » Để Hạ Quân tự mình chọn một chỗ yên vị, cậu trở về chỗ cũ tiếp tục lặng lẽ nhìn màn hình tivi, một lúc sau mới cảm thấy như vậy không khỏi quá thất lễ, bèn hỏi, « Có muốn uống gì không ? »

« Uống thì miễn đi, tôi mới ở quán cà phê về, đuối gần chết, anh không biết đi uống với mấy người đáng ghét để sợ cỡ nào đâu... »

Thư Niệm lơ đãng đáp bừa « Ờ, vậy à », hoàn toàn xuất phát từ sự lễ độ.

« Cơ mà tôi đói bụng thiệt đấy. » Hạ Quân chẳng hề khách khí nhìn cậu cười.

Thành thực mà nói, cô có hứng thú với anh chàng hiền lành nhã nhặn trầm lặng này hơn với Tạ Viêm. Người gì gây thương tổn, nhưng luôn ra bộ trầm tĩnh ẩn nhẫn của người lớn tuổi, bất nạt thế nào cũng không nổi nóng, quá lắm cũng chỉ cười trừ tỏ vẻ cự tuyệt.

Dễ dàng kích thích ham muốn ngược đãi của người khác, nhất là người có thói xấu tận xương tuỷ như cô... À, kỳ thực hấn nên nói cô trai không bỏ gái không tha thì chính xác hơn, bất quá cũng chỉ ‘cảm’ được đối tượng thích hợp trối lại hành hạ như Thư Niệm thôi (bà này cũng thú tính gúm)... E hèm, này giờ suy nghĩ lan man quá...

« Để tôi nhờ người chuẩn bị trà bánh. » Thư Niệm khom người chuẩn bị đứng dậy, lại nghe thấy cô nói : « Tôi không muốn ăn đồ ngọt, có món gì nóng sốt không ? »

Thư Niệm bối rối nhún mày nghĩ, cũng chỉ nhớ ra còn dư lại không ít cua, mới độ hai ba tiếng, hấn vẫn còn tươi ngon, làm lại chút đỉnh miễn cưỡng có thể đãi khách : « Không biết cua thì thế nào ? » « Woah ? Cái đó tôi thích ! Hết ý luôn, » Hạ Quân cười, ngả người dựa phía sau, « Vậy cảm phiền anh rồi. »

Thư Niệm thấy đám người hầu không có ý định ra làm việc, đành phải tự mình vào bếp hâm đồ, nêm lại lần nữa, rồi mới bưng lên chiêu đãi Hạ Quân.

Cậu làm những việc này không mang theo bất kỳ sắc thái tình cảm nào, tuy rằng cô nàng trợ trợ như không có việc gì kia gây cho cậu rất nhiều thống khổ.

Không thấy oán hận, đây là đang nói dối. Nhưng cậu chẳng làm được những chuyện khiến đối phương khó mà chịu nổi. Có điều trên mặt cậu tự nhiên thiếu hẳn nụ cười, chỉ có lãnh đạm.

« Woa, tuyệt cú mèo, tôi thích ăn cái loại đại binh giáp xác này lắm, nhưng chúng ta không hấp thì cũng nấu hành, chẳng thú gì cả, anh có bao giờ ăn cua nướng qua chưa ? Hương vị rất đặc biệt. »

Hạ Quân dạo dào hứng thú chuyện phiếm, cậu cũng không tiện ngoảnh mặt lơ cô, chỉ có thể ngồi im tiếp cô, nhưng hoàn toàn không có hứng trò chuyện.

« Ngon thật, anh cũng dùng một miếng chứ ? » Ấy vậy mà Hạ Quân lại đảo khách thành chủ, rất chỉ nhiệt tình.

Thư Niệm lắc đầu : « Không cần đâu, cảm ơn cô. »

« Không sao, còn nhiều thể này mà, ăn chung với tôi đi. »

Vì thái độ nữ chủ nhân tự nhiên là thể của cô, Thư Niệm thấy mũi mình cay cay.

« Không cần, cảm ơn. »

« Đây, anh cứ như vậy, tôi sẽ lo anh muốn hạ độc tình địch mất. » Nói vậy nhưng động tác bóc thịt của trên tay cô không hề chậm lại mảy may.

Lời nói đùa như vậy, Thư Niệm chỉ có thể bất đắc dĩ cười trừ.

Chờ cô vừa cười nói vừa xơi xong cả đồng lớn, vẫn chưa có ý bỏ đi, Thư Niệm đã hơi oải. Cậu không sao phóng khoáng tới mức có thể trò chuyện tự nhiên với cô gái có khả năng đánh hôn với Tạ Viêm.

Song sắc mặt Hạ Quân từ từ khó coi hẳn, cô hơi nhăn mặt, bóp bụng không được thoải mái lắm, nhưng vẫn không quên trêu cậu : « Nè, không phải anh lấy cua sinh cả tuần ra đổi phó tôi đây chứ, làm thế thất đức lắm nha... »

« Đây có, của đó người ta mới đem tới hồi trưa mà... Hạ tiểu thư, cô không sao chứ ? » Thư Niệm thấy mặt mày cô rõ ràng đã tái nhợt, cậu rồi rít hết lên, luống cuống huơ tay, « Hạ tiểu thư ? Cô khó chịu lắm ư ? Có cần tôi gọi bác sĩ đến không, hay là tôi đưa cô đi bệnh viện nha, Hạ... »

Khi Hạ Quân ngã xuống đất, hoàn toàn không có phản ứng cậu chỉ thấy toàn thân đều đông cứng lại, kinh ngạc nửa ngày mới quỳ xuống lay cô, định dìu dậy : « Hạ-Hạ tiểu thư, cô sao vậy, cô... »

Màu môi cô khác thường làm cậu suýt nhảy dựng lên, toan chụp vội điện thoại, nhưng vì quá kinh hoảng mà giật cả máy điện thoại rơi xuống vỡ banh. Đám người hầu không biết gì chạy tới cũng chỉ lúng túng kêu la âm trời, chộn rộn cũng không giúp được gì, làm lòng dạ cậu càng rối bời, ngay cả nơi nào có thể gọi điện cũng nghĩ không ra. Cậu ôm Hạ Quân hoảng sợ mò tìm xung quanh, khó khăn lắm mới nhớ ra di động để trong túi, vừa lấy bấy móc ra đã nghe tiếng cửa kêu. Gia đình Tạ Viêm đã trở về.

Không đợi cậu mở miệng, đám người hầu đã ngoác mồm như so giọng tranh nhau thảng thốt kêu toáng lên : « Lão gia (thiếu gia), xảy ra chuyện rồi, không xong rồi... »

Cuộc hỗn loạn kế tiếp không có chỗ cho cậu xen vào. Xe cấp cứu được tức tốc gọi tới, Hạ Quân được khiêng đi, mấy người nhà họ Tạ lo lắng bồn chồn đi theo, vừa về lại đi, cậu thậm chí còn không kịp phản ứng.

Căn phòng lại an tĩnh, cậu có cảm giác như trận bát nháo vừa rồi chẳng qua là một cơn ác mộng, chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Chỉ còn trở lại một mình, cậu vẫn đang thở dốc khá dồn dập, trái tim ở trong ngực rung lên với tốc độ không bình thường, ngón tay cũng vì thần kinh căng thẳng mà chưa thoát khỏi cơn run rẩy nhẹ. Đúng là thứ cậu cho Hạ Quân ăn có vấn đề gì sao ?

Nghĩ tới nghĩ lui, lúc những con cua đó còn có thể lăn lộn chung quanh thì đã bị dây lạt buộc chặt, làm sạch rồi mới tiếp tục hấp chín, đầu bếp cũng có thâm niên, không có khả năng làm ẩu, lúc cậu hâm lại càng không bỏ thêm gì vào, hẳn là không liên quan tới Tạ gia mới đúng.

Chờ buổi tối họ trở về, trả lời cậu Hạ Quân tạm thời không gặp nguy hiểm, cậu mới hoàn toàn yên lòng, hiềm hoi lắm mới nói nhiều thêm mấy câu : « Thật tốt quá, không việc gì là tốt rồi, nhờ có gì thì nguy mất... »

Cậu đáp lại cậu nhận được cũng rất chiếu lệ. Cậu nhớ dùng bữa tối xong phải về phòng uống thuốc đúng giờ, cũng không nghĩ ngợi gì, cơn nước xong bèn một mình lên lầu.

Cậu đi khỏi, không khí bàn ăn vốn đang ảm đạm mới miễn cưỡng xuôi dịu, nhưng vẫn không ai nói lời nào.

« Không biết là ai làm. »

« Hạ gia sẽ không để yên đâu, đang điều tra thì phải. »

« Đầu độc đâu phải cách giết người thông minh gì, đại dốt quá thì có, muốn điều tra ra được căn bản chẳng cần tốn miếng sức. »

Lại một cơn trầm mặc.

Tạ Viêm chỉ cắt miếng sườn nhỏ trong đĩa, từ đầu đến giờ vẫn không lên tiếng.

« Buổi chiều các người ở nhà cả, còn gây ra tai vạ kiểu đấy, làm việc thế nào thế hả ? » Tạ Phong quay sang nổi giận với người hầu đang phục vụ bên cạnh, « Dặn dò những gì đều quên biến, các người ăn không ngồi rồi lãnh tiền thôi à ?! »

« Không liên quan tới chúng tôi đâu ạ, Hạ tiểu thư nói dối bụng muốn ăn đồ nóng, đích thân Thư thiếu gia xuống bếp làm cho cổ, chúng tôi cũng không động tay vào, nên không biết gì cả ạ... » Vào những lúc thế này, để đùn đẩy trách nhiệm nói dối chút cũng không đáng là gì.

« Thư Niệm làm đồ ăn cho cổ ? » Mày Tạ Phong nhú sít lại.

« Dạ phải... »

Chờ một người thêm mắm thêm muối kể lại xong, kẻ khác để thêm một câu ton hót : « Tôi thấy Thư thiếu gia đi ra ngoài mua thuốc... »

Tạ phu nhân không để ý nói hết câu đã lớn tiếng quát ngang : « Nói bậy gì đấy ! Cái thứ ấy có thể mua bừa ở hiệu thuốc nào được ? Trong nhà nói năng bữa bãi thì chớ, ra ngoài còn dám nói quàng xiên, xem tôi trừng trị mấy người thế nào ! Bận thì vội lên chứ, ở đây đâm thọt làm gì. » Túc thì không còn người nào dám ho he nữa, tất cả đều im thít bỏ đi. Ba người vẫn yên lặng ngồi bên bàn ăn, nhưng chẳng ai buồn động tới bữa tối đã nguội ngắt.

Nửa ngày Tạ phu nhân mới cất giọng than thở : « Tôi thì sợ nó nghĩ quẩn... Biết vậy đừng làm căng với nó quá... »

« Aiz, thôi đi, cho dù đến lúc đó thực sự có gì, chúng ta cũng ứng phó được, không phải chuyện lớn. Chuyện qua rồi cứ để qua đi, đừng nhắc lại nữa. »

Lần này đối diện vẻ đau lòng mà ghét bỏ trên mặt ba mẹ, Tạ Viêm không lên tiếng nữa.

Thuốc thang xong lại uống thêm nước ấm, thoải mái hơn tí, Thư Niệm đang thả lỏng định giở sách đọc, nhưng thấy Tạ Viêm đến, vội ngồi thẳng dậy : « Thiếu gia. »

« Tiểu Niệm, anh hỏi em, em phải thành thật nói cho anh biết đấy. » Tạ Viêm lại ngồi bên cậu, biểu cảm vừa nghiêm nghị lại xen chút cẩn thận làm cậu theo bản năng khẩn trương hẳn.

« Em cho Hạ Quân ăn gì ? »

« Cua ạ. » Lúc trả lời, Thư Niệm vẫn chưa ý thức được ý đồ của câu hỏi này.

Tạ Viêm nhìn cậu, như kìm nén sự kiên nhẫn : « Cổ bị trúng độc, hẳn em biết chứ ? »

« ... » Thư Niệm ngớ ra một lúc mới thực sự hiểu được ý hẳn muốn chất vấn, nhưng nửa ngày cậu không nói gì, giống như nghẹn phải thứ gì, khó khăn lắm mới ấp úng : « Trúng-trúng độc ư ? »

Tạ Viêm chỉ im lặng chờ câu kế tiếp của cậu.

« Có lẽ là... À, » Giống như nhớ ra điều gì đó, Thư Niệm bình tĩnh, dồn dập giải thích, « Ăn cua chung với quả hồng sẽ bị tiêu chảy, có lẽ trước khi tới đây cô ấy đã ăn hồng, hay-hay nếu như cô ấy ăn nhiều trái cây quá nhiều vitamin rồi mới ăn cua, cũng có thể ngộ độc nhẹ... Anh có thể hỏi cổ... »

Tạ Viêm nhú mày, vẻ mặt hần như cho là cậu đang nói hươu nói vượn làm cậu càng mờ mịt, lăm lăm một hồi lại quay sang kệ tìm sách: « Cái này có căn cứ đấy, trong sách có nói qua mà, em tìm cho anh xem... »

« Đủ rồi Tiểu Niệm. »

« ... »

« Em không cần nói nhiều như vậy, chỉ cần nói thật với anh là được. »

« ... Em nói thật mà... »

« Tiểu Niệm. » Tạ Viêm sắp mất kiên nhẫn, « Trước mặt anh em không cần phủ nhận, bất kể em làm gì anh cũng không trách em, anh sẽ hiểu cho em, tuyệt đối sẽ bảo vệ em. Anh chỉ muốn biết sự thật, em nói thật đi, chuyện rốt cuộc là thế nào ? »

Thư Niệm lặng thinh nhìn hần, mắt cậu hơi mờ dần, một khoảnh khắc Tạ Viêm có cảm giác mình thấy nước mắt trong mắt cậu.

Nhưng khi nhìn lại, mắt cậu hồ như ráo hoảnh, không chỉ khô, mà còn rỗng, ngay cả sinh khí vốn không nhiều nhận gì cũng đều tan biến khỏi đấy.

Hần chờ, nhưng Thư Niệm không nói thêm gì, hai người chỉ như hai pho tượng ngồi nhìn nhau, cho đến khi Thư Niệm bắt đầu động, dùng động tác không rõ ràng nhích lui, chậm chậm lui khỏi trước mặt hần, khỏi tầm mắt hần, lui ra ngoài.

Không đợi được đáp án, tâm tình Tạ Viêm nặng nề u ám suốt, cảm giác khó chịu vì bị giấu giếm bị bài xích nhồi chặt mọi khoảng trống trong cơ thể hần, làm hần không còn chỗ tự suy xét.

Cả đêm ngủ không yên, toàn mơ những giấc mơ rối nhằng lộn xộn, dường như còn thấy cả Thư Niệm. Cậu im lặng nhìn hần, trông như có nước mắt chảy xuống. Tỉnh lại tâm tình hần càng sa sút cực điểm, u uất cả lồng ngực.

Lặng lẽ ăn sáng cùng ba mẹ, xảy ra chuyện như vậy, chẳng ai còn hứng thú bàn tới đề tài nào.

Ăn cũng sắp xong, vẫn chưa thấy bóng dáng Thư Niệm, mặt mày Tạ Phong rõ ràng thiếu kiên nhẫn : « Nó làm sao vậy ? Còn cù nhầy ? Thái độ gì đấy, đúng tội nợ mà. »

« Con lên kêu cậu ấy. » Tuy không thoải mái, nhưng hần vẫn lo cậu không ăn điểm tâm thân thể sẽ càng tiêu tụy.

« Tiểu Niệm, em dậy rồi chưa ? »

Người bên trong dường như đổi, không đếm xỉa tới hần.

Tạ Viêm nhần nại, tiếp tục gõ cửa, giọng hần thêm phần ôn hoà : « Tiểu Niệm, phải ăn sáng rồi đó, em không đói ư ? »

Chẳng có hồi đáp.

« Tiểu Niệm, thôi nào, ra ăn đi mà, những chuyện ấy không cần nghĩ nữa, em ra đây đi. »

« Nó không ra thì thôi, con ạ. » Ngay cả cha mẹ ngồi trong phòng khách dưới lầu cũng có thể nghe thấy tiếng hần, bèn nói một câu như để trấn an hần.

Về phòng khách hần bực bội xì mặt lạnh đánh với mọi người, vừa muốn thôi không để ý tới anh chàng dễ hờn dỗi kia, vừa chẳng nhận được nghiêng răng nghiêng lợi.

Gần đến giờ cơm trưa, quả thực đỉnh đầu hần cũng tê lên vì cuồng nộ, xông lên lầu chẳng còn hình tượng gì nện cửa kêu Thư Niệm ra, nện liên tục vài phút, khi sắp mất kiểm chế, hần đột nhiên phát hiện cánh cửa không hề được khoá từ bên trong.

Cơn giận thoát cái trôi tuột khỏi người, tay run lên, hấn gần như thất thố hoảng loạn đẩy cửa ra.

30. Chương 30 - Chương 30

Căn phòng thật yên tĩnh, cái gì cũng còn đấy cả. Chỉ trừ mỗi mình cậu, và cả cái vali nhỏ lồi thời trước đây vẫn được đặt ở góc phòng.

Có tới vài phút Tạ Viêm như bị rụng rời không thể động đậy, không thốt được tiếng nào. Tạ Viêm gần như phát rõ, suốt mấy ngày nay hấn ngược xuôi khắp mọi nơi tìm Thư Niệm. Rõ ràng mới đi được hơn nửa ngày, hấn chưa đi xa lắm, nhưng hấn tìm không thấy.

Cuối cùng hấn đã hiểu, khi một người đã tuyệt vọng không muốn gặp bạn, cho dù bạn có quyền có thể, cho dù bạn có bỏ ra bao nhiêu sức lực, cho dù bạn có lùng sục mọi góc ngách, cũng không tìm được người đó. Hấn xối tung tất cả mọi thứ Thư Niệm để lại, chỉ mong có thể tìm ra một dấu vết của người kia. Biết cậu mang gì theo thì không chừng có thể đoán được cậu đi đâu, hoặc muốn đến nơi nào hoặc có thể đến nơi nào.

Nhưng đồ đạc Thư Niệm gói ghém theo trong cái vali ấy thực sự ít phẩm thương, chỉ có hai bộ quần áo đơn giản, một cuốn truyện tranh, một dùm tiền để dành ít ỏi. Mọi thứ khác đều còn đấy, kể cả chiếc nhẫn của hấn.

Hấn chẳng còn thiết tha gì nữa. Ba mẹ, Hạ Quân, công ty, tất cả mọi thứ khác không liên quan tới Thư Niệm hấn đều bỏ lơ, suốt ngày hấn bận tới mất, không tìm Thư Niệm thì vẫn là tìm Thư Niệm. Người khác hoài nghi liệu hấn điên rồi chẳng. Hấn cũng biết mình không bình thường, nhưng hấn cũng hết cách, bởi vì Thư Niệm đã đi mất rồi. Không phải đến lúc mất đi hấn mới biết quý trọng, hấn vẫn luôn quý trọng, bất kể lúc nào hấn cũng không bỏ được Thư Niệm.

Khi có cậu bên mình, hấn mới nguyên vẹn là hấn, hấn cũng chỉ cần mỗi cậu là đủ rồi. Hấn rất ngốc, hấn chưa học được cách làm thế nào để làm người yêu tốt. Hấn ngang ngạnh tuy húng, hấn đã thử học cách mềm mỏng lại để yêu quý một người, nhưng cũng vẫn làm rối bung rồi bết. Tới tuổi này rồi hấn mới lần đầu biết yêu, tự tôn không cho phép hấn xuống nước xin chỉ dạy, hấn chỉ biết dùng cách của mình tỉnh tỉnh mê mê lần trước. Người đón nhận thứ tình yêu khờ dại của hấn cũng sẽ không thành thực nói không tốt, chỉ ôn hoà khoan dung, rồi lại ản ản, chưa bao giờ nói cho hấn biết hấn đã sai. Phải, bây giờ hấn đã vào ngõ cụt, đương nhiên biết mình đã lạc hướng, tuy nhiên hấn không rõ đã mình đã làm lạc từ đâu. Phải đi lại từ đầu hấn cũng không chùn chân, chỉ cần nói rõ cho hấn biết, hấn sẽ sửa lại. Nhưng còn cơ hội? Cơ hội để hấn đi lại lần nữa thì sao? Ngoài đầu đón, hấn cũng thấy le lói ý hận. Người kia, khi hấn đi trật bước đầu tiên sao lại không nói cho hấn biết? Người kia không dám yêu quý bản thân mà huỷ hoại cả hai người bọn họ.

Không lâu sau, Hạ Quân lại suýt bị người ta đâm bị thương. Phạm nhân vì theo đuổi không thành lại bị lăng mạ nên rấp tâm giết người, thú nhận trước đó nhân có cơ hội mời đối phương uống cà phê đã hạ độc, nhưng bởi vì có bác sĩ đưa lịch sử bệnh tâm thần ra chứng minh khiến người nhà họ Hạ không thể làm được gì.

Tin tức đăng đầy báo lá cải, họ đều tình cờ đọc thấy. Lúc giờ báo xem, điệu bộ Tạ Phong đặt tách trà trên tay xuống có phần mất tự nhiên: “Ra là vậy.”, những người khác đáp lại ông bằng một sự trầm mặc. Tạ Viêm cảm thấy trong nỗi im lặng xấu hổ của họ ẩn chứa sự áy náy nhỏ nhoi, nhưng chỉ nhỏ nhoi thôi, chẳng mấy chốc thì tiêu tán. Nếu có ở đây, hấn Thư Niệm cũng chỉ mỉm cười, tỏ vẻ thông cảm và không để bụng chuyện hiểu lầm vu vơ này. Cậu đã quen rồi, trước nay cậu chưa hề so đo, cũng thực sự không để bụng. Nếu cậu thực sự sợ ai đó khinh thị, thì đây là Tạ Viêm. Tạ Phong thấy con mình cúi đầu không nói tiếng nào, vai run run, nghĩ hấn đang ân hận, bèn ho nhẹ một tiếng bảo: “Con cũng đừng lo, không phải Thư Niệm nó bỏ đi luôn đâu, hết phần nửa là hờn dỗi bỏ nhà đi cho khuây thôi, độ một thời gian tự nhiên sẽ về mà...”

“Đủ rồi,” Tiếng Tạ Viêm không lớn, nhưng lại khiến ông bố kinh ngạc ngậm tịt, “Cậu ấy không trở về nữa, ba không biết đâu.... Ba mẹ cũng sẽ không hiểu được đâu.... Cậu ấy sẽ không trở về.... Ba mẹ không hiểu

đầu...” Làm bố bao nhiêu năm rồi, lần đầu tiên ông thấy thằng con mình rơi nước mắt, ông hoảng tới độ quên cả can ngăn. “Ba mẹ cũng không biết cậu ấy quan trọng với con thế nào đâu...”

Ngay cả người kia cũng không biết. Không phải sự hối hận rẻ mạt, mà hẳn đang khóc cho cái mình đã lỡ đánh mất, cho lời mình chưa kịp thổ lộ, cho sự ngu ngốc của chính mình, cho người sẽ không bao giờ trở về nữa.

Tối đến, bà Tạ ca cẩm con trai không hiểu chuyện, vì chạy vạy tìm một thằng đàn ông mà bỏ phế cả công ty không coi sóc, còn trở mặt không chịu đi gặp gỡ đám khuê tú bà đã an bài, liên tục thất hẹn, khiến bà mất hết mặt mũi với hội bạn thân.

Lần đầu tiên ông chống cắt ngang lời cảm ràm của bà, lên tiếng nói: “Bỏ đi bà ạ, sau này con nó muốn yêu thế nào thì cứ để kệ nó.” Khi bà vợ còn đang sững sờ, ông rào thêm một câu: “Tiểu Viêm nó trưởng thành rồi, chuyện lớp trẻ, chúng ta không xen vào được đâu.” Đứa con quật cường kiêu ngạo không nhú mày lấy một lần cả khi khâu vết thương không gây tê, vậy mà lại khóc nức nghẹn ngào trước mặt mọi người, nhớ tới bộ dạng nó làm ông không khỏi cười đắng ngắt: “Ai bảo chúng ta không hiểu nó làm gì.”

Cuộc tìm kiếm có vẻ dài dặc không hồi kết như cuộc sống vậy. Chúng khiến người ta mệt mỏi khôn kham như nhau cả, nhưng dù có thể đi nữa cũng không cách nào dễ dàng buông bỏ. Tạ Viêm đã thấy sợ. Vốn không nên khó thế, chẳng phải sao? Nhưng hẳn không muốn nghĩ đến cái kết quả có thể xảy ra. Hẳn một lòng muốn tin Thư Niệm vì đau lòng nên mới trốn, trốn đâu đó quanh hẩn, nhưng vẫn có thể thấy được hẩn. Sở dĩ Thư Niệm không chịu ra, là bởi vì cậu không biết hẩn đã cố gắng bao nhiêu, không tin hẩn thực lòng yêu cậu. Vậy nên chỉ cần hẩn tiếp tục khổ công tìm kiếm, ra giá cao mua tất cả manh mối có thể hữu dụng, đăng tin tìm cậu trên báo đài, không ngừng cho người dân áp-phích trên đường, là có thể. Chỉ cần Thư Niệm có thể nhìn thấy được, nghe thấy được, một ngày nào đó cậu sẽ mỉm lòng quay về.

Tiểu Niệm của hẩn, chẳng phải là một người lương thiện như vậy sao? Tiểu Niệm của hẩn, bất luận có giận hẩn đến đâu, chẳng phải vẫn sẽ dành lại cho hẩn một chút tình yêu sao?

Có lẽ nỗ lực của hẩn cuối cùng đã xứng đáng được hồi báo, hoặc có lẽ ông trời cảm thấy cuối cùng nên thôi tra tấn hẩn, tin tức chính xác về Thư Niệm rốt cuộc đã tới.

Mãi rất lâu về sau, khi kể lại chuyện này lại cho những người khác, chị giúp việc nhà họ Tạ vẫn nhớ như in khi ấy thiếu gia đã nhảy cẫng lên nhận điện thoại ra sao, mở từ vụng của chị không sao miêu tả chuẩn xác hết nét mặt hẩn, chị chỉ thấy đó như thể hẩn đột nhiên sống lại. Trước đó thiếu gia đương nhiên vẫn sống đấy, nhưng không giống con người hẩn vào khoảnh khắc cầm ống nghe, chỉ dùng hai chữ “vui sướng” để hình dung thì còn lâu, lâu lắm mới tả đủ. Song, sở dĩ bảo là “khoảnh khắc”, ấy là vì ngay từ lúc thiếu gia bắt đầu chăm chú lắng nghe, bầu không khí liền khác hẩn. Từ đầu chí cuối hẩn chỉ nói ba chữ “Xin cứ nói”, sau đó là một chuỗi dài im lặng. Các chị đều không dám qua đó, chỉ có thể thấy phía sau đầu hẩn, và dáng vẻ hẩn ngồi nghe điện. Biết bao lâu như vậy, ngay cả một lần thôi hẩn cũng chẳng động đậy, các chị đều đoán chừng điện thoại đã dừng kết nối từ sớm, nhưng không ai dám tới xác nhận, chỉ biết qua hồi lâu mới thấy hẩn hơi khê nghiêng đầu, có thứ gì đó từ bên mặt hẩn rơi xuống. Thiếu gia một mình cầm điện thoại ngồi thờ ở đó suốt một buổi chiều, nửa tiếng động cũng không có. Mọi người đều sợ, thế mà chị lại nổi máu liều len lén lại gần một tí. Chị chẳng thể trông rõ mặt hẩn, chỉ thấy đuôi hẩn ướt một mảng to.

Thư Niệm đã qua đời từ lâu rồi, trong một tai nạn xe cộ. Thật ra cũng không nghiêm trọng đến thế, thời điểm được đưa đến bệnh viện vẫn kịp cứu chữa, phải tội cậu không có tiền.

Tạ Viêm lùng tìm cậu như vậy, cậu chẳng thể quang minh chính đại đi làm, lại phải liên tục đổi chỗ ở để tránh hàng xóm nhận ra mình, cũng không dám giao du với ai, tiền để dành ít ỏi, xoay xở chẳng được bao lâu, về sau chỉ có thể sống qua ngày nhờ bánh mì giá đặc biệt ở cửa hàng tiện lợi. Kỳ thực cũng chẳng đến nỗi nào, cậu nghĩ chờ qua thời gian này là ổn, chờ cơn hứng thú nhất thời của Tạ Viêm qua đi, là ổn rồi. Tai nạn xe cộ là chuyện khôn lường, cũng vì đau đớn và mất máu cậu không cách gì hồi tưởng lại quá trình vụ việc, mà liệu nhớ ra được thì có ích gì? Bệnh nhân chẳng đóng nổi chi phí nào chỉ có thể nằm yên đó chờ chết, người đến người đi bên cạnh mình, nhưng chẳng ai dừng bước vì cậu. Nhưng cũng chẳng sao cả, cậu đã sớm quen chờ đợi. Từ thừa nhỏ đã chờ bữa ăn tối đêm Noel, chờ người tới nhận nuôi cậu, chờ hoàng tử đến mang cậu đi, chờ thiếu gia chịu yêu cậu, cho đến giờ lại chờ bác sĩ y tá ban phát lòng nhân từ, đưa cậu vào phòng phẫu thuật. Đợi không được, cũng chẳng sao.

Cậu, đã quen rồi. Trong nỗi chờ đợi buồn tẻ mà đau đớn, cậu chỉ lặng lẽ nghĩ về người kia, nghĩ về những lúc hân từng dịu dàng với cậu; nghĩ về Kha Lạc có lẽ phải trưởng thành rồi, không còn dựa dẫm vào cậu cũng có thể sống hạnh phúc; nghĩ về chính cậu, gã đàn ông vô dụng, cả đời đều chờ, đến chết cũng không đổi, bởi vậy mà chẳng chờ được gì cả. Những người đi qua cậu, thấy cậu đáng thương nhưng lại không sẵn lòng bỏ không một món tiền lớn cho người la xạ, đều có cảm giác bệnh nhân này đặc biệt trầm lặng, từ đầu chí cuối đều không rên rỉ khóc lóc như những người khác, như thể đã biết bất kể có kêu đau thế nào cũng vô dụng. Về mặt cậu không tránh được méo mó vì cơn đau, nhưng lại như được giải thoát, bình tĩnh lạ thường.

Đám người hầu Tạ gia từ đây về sau chẳng còn thấy thiếu gia họ cười nữa. Thiếu gia nhà họ tiếp tục điều hành công ty, làm tốt công việc, nhưng trở nên lạnh trơ, hình như chẳng còn thứ gì trên đời có thể làm hân vui sướng, hoặc nên nói là, hạnh phúc. Thiếu gia nghèo biểu cảm, khó dăm dăm làm họ bắt đầu nhớ Thư Niệm. Khi Thư thiếu gia còn ở đây, tuy đó là một “Thiếu gia” không có uy phong gì cho cam, không được họ coi ra gì, nhưng họ cũng hiểu Thư thiếu gia đã ra đi đích thực là một người tốt, khi thiếu gia nổi giận đều do cậu hầu hạ. Chỉ có điều người đi rồi sẽ không trở về nữa.

Cuộc sống Tạ Viêm trở nên rất có quy luật, chuẩn xác không lệch một li hết như chiếc đồng hồ cơ giới. Song mỗi tháng luôn có lúc bầu bạn với rượu vài ngày. Khi uống rượu, hân sẽ tự giam mình trong căn phòng Thư Niệm đã từng ở. Người ở ngoài thỉnh thoảng nghe được tiếng hân nói chuyện, như thì thầm điều đó gì với ai, có khi lại khóc. Như thể chỉ cần hân chịu chờ, chịu nói, người kia sẽ sống lại, trong đôi mắt say cuồng của hân. Cứ thế dai dẳng rất nhiều năm. Hân ở vậy tới già không kết hôn. Những người thân quen đều biết, danh phận người hân yêu, cũng giống như ghế phụ lái trong xe hân, bất kì ai cũng không thể chạm tới, mãi mãi đều để trống. Hoặc có lẽ, đã sớm được lấp đầy. Vậy mà gần hai năm rồi, một chút tin tức về Thư Niệm cũng chẳng có.

Chỉ cần cậu còn đọc báo, còn xem tiết mục tivi, chắc hân cậu đã biết Tạ Viêm đang không ngừng vất vả nghiêm túc tìm mình.

Nhưng cả một cú điện thoại chứng tỏ mình vẫn bình an vô sự cậu cũng không gọi về.

Rõ ràng trước giờ cậu luôn là một người biết quan tâm mọi người, sẽ không nhẫn tâm im hơi lặng tiếng nhìn người khác khổ sở vì mình.

Nghĩ đến bản thân mình giờ đây không ngờ đã bị cậu ghét bỏ đến thế kia, ngực hân liền nặng trĩu cảm giác u ám.

Kha Lạc tìm tới tận cửa nhà hân làm hân thực sự bất ngờ. Y gần như hết sức kích động đòi hân kêu Thư Niệm ra, y muốn gặp mặt Thư Niệm hỏi cho rõ, rốt cuộc cậu có ý gì mà chỉ viết lại một lá thư rồi trốn biệt luôn không chịu lộ diện.

Hình như là về việc trao trả cổ phần công ty, Tạ Viêm không có hứng nghe tường tận, hân chỉ lật qua lật lại lá thư kia nhìn. Là thư gửi đi mấy tháng trước, ngoài thư không có địa chỉ người gửi, từ dấu bưu điện nhạt nhoè không rõ có thể miễn cưỡng nhìn ra thành phố sở tại, nhưng cũng chẳng thấy có ích gì. Người gửi thư có ở đây thực chẳng, hay có còn ở đây chẳng, căn bản không xác định được, huống chi thời gian trước đây hân tìm kiếm cũng không để sót chỗ này, chẳng phải cũng không thu hoạch được gì?

Tuy không ôm ấp hy vọng, hân cũng vẫn thu xếp lại công việc đang dở dang, đặt vé máy bay.

Đúng như dự đoán, đã qua vài ngày, một chút phát hiện có thể làm hân phấn khởi cũng chẳng có, Tạ Viêm đã hơi chán nản.

Vừa máy móc tìm kiếm, hân vừa tự chế nhạo mình, cứ mù quáng tìm một người lẩn tránh không muốn gặp hân như mò kim đáy biển thế này, có phải vô nghĩa quá chẳng.

Cứ cho sẽ tìm được thì thế nào?

Khỏi cần mơ hao cái gì mà bắt đầu lại từ đầu. Thư Niệm bây giờ chẳng thiết gặp hân một lần, bỏ rơi hân đến mức ấy rồi đấy thôi.

Quả thực có thể lường được cái cảnh buồn cười kẻ trốn người đuổi sau khi hai người gặp nhau, cuối cùng cũng là hân trốn Thư Niệm về, cưỡng ép từ đầu tới đuôi.

Ích gì chẳng?

Hắn luôn cố chấp tin Thư Niệm là của riêng mỗi hắn, bất luận thế nào cũng sẽ không đành lòng ngoảnh mặt với hắn thật đâu, rồi có một ngày cậu sẽ hiểu cho hắn, cho hắn thời gian và cơ hội, để hắn chậm rãi mà y mò, tìm ra cách trở thành người yêu tốt.

Hiện tại đã hết cách chối không thừa nhận, Thư Niệm đã thôi không cần hắn.

“Ngày mai thiếu gia sẽ trở về chứ ạ?”

Người hỏi thần thái tất nhiên là cung kính, nhưng sao Tạ Viêm luôn có cảm giác dưới đôi mắt kia có sự nôn nóng muốn tống tiễn ôn thần.

Hắn dùng dùng sai người đi tra từng công ty một, tìm không để sót một chức vị có liên quan tới chuyên môn của Thư Niệm. Người phụ trách đón tiếp hắn ở đây phải chạy xắt bất xang bang, suýt rụng cả cặp giò. Mà vẫn chẳng có tin tức gì của Thư Niệm. Tuy nằm trong dự đoán, nằm trong tình lý, nhưng vẫn không cách nào khỏi thất vọng.

“Phải.” Hắn lơ đãng dùng buổi tối, vờ như không phát hiện mấy người đối diện lén lút thở phào.

Nếu Thư Niệm có ở đây, biết hắn cuối cùng cũng phải đầu hàng ra đi, có thể vẻ mặt cũng sẽ mừng rỡ như vậy (ông Viêm bắt đầu tự kỷ). Nghĩ thế, hắn liền bực bội tự ghét mình.

Bỏ dao nĩa xuống, hắn ủ dột trông ra ngoài cửa sổ.

Tuyết đang rơi, khí trời âm lạnh, nhưng có lác đác khách bộ hành dừng lại giữa đường, chỉ tỏ như đang xem gì đó, vẻ mặt tươi cười.

Tạ Viêm cũng chú ý đến cái họ đang nhìn, hình như là một tiệm ăn dành cho trẻ em dưới căn lầu đối diện, bên trong có thể khá ấm, hơi nước giăng một lớp khá dày trên kiếng thủy tinh, trong tiệm có người dùng ngón tay vẽ hình lên cửa sổ.

Tuy đơn giản nhưng rất thú vị, cây cối xiêu xiêu vẹo vẹo, các con vật hơi ngộ nghĩnh, có lẽ là người lớn nào đó muốn bày trò cho bọn con nít vui nên vui tay vẽ. Động tác dừng, hình vẽ từ từ nhòa đi, rồi mờ lung thành một mảng, sau đó liền có hình vẽ mới thay vào. Người kia say sưa vẽ không dừng. Người đi đường hiếm khi có tâm tình hưởng thụ nhàn nhã bên nán chân lại, chờ một con gấu trúc Mỹ hay một con thỏ xuất hiện.

Tạ Viêm nhìn vài phút, lúc con thỏ mọc ra cái đuôi gấu trúc hắn bắt giác mỉm cười, nhưng lại thấy bức bối, có lẽ do thời tiết, lòng hắn nặng nề, vừa ấm vừa lạnh.

Dường như đã từng có mùa đông hắn ngồi trước máy sưởi, chờ cậu thiếu niên ngoan ngoãn kia tíu tít vẽ nguyệt ngọc lên cửa sổ, chỉ có điều đã là chuyện của mười mấy năm về trước.

Người vẽ hình như đã dừng vẽ, cửa sổ đối diện dần dần trở lại thành một mảng mờ đục. Tạ Viêm vẫn tiếp tục chờ thêm một lúc, cũng thấy hết thú vị, đang định rời mắt thì vô tình thấy có người trong tiệm đi ra, tới cửa thì dừng trước một chiếc xe giao bánh nhỏ.

Tạ Viêm đứng bật dậy, động tác hấp tấp tới độ suýt làm đổ cả ly rượu trước mặt.

Thật ra thì chẳng có gì, chẳng qua hắn chỉ nhìn phớt qua không trông rõ lắm, thấy một bóng người gầy gò mà thôi, chẳng phát hiện được gì khác. Hắn không cách nào giải thích được nỗi khẩn trương trong cái khoảnh khắc đó, cũng không cho rằng đây nhất định là Thư Niệm, nhưng trước khi đầu óc kịp suy nghĩ kỹ càng, người đã lao nhanh xuống lầu đuổi theo.

Xe đã sớm chạy đi khuất, Tạ Viêm đứng ở nơi trống trơn ấy, hơi mất phương hướng nhìn quanh quất, trừ trừ một lúc cuối cùng bước vào căn tiệm.

“Cho hỏi người đàn ông vừa mới đi ra là ai vậy?”

Dù câu hỏi được đưa ra không đầu không đuôi, chủ tiệm vẫn nhanh chóng hiểu được ý hắn: “À, anh nói cái người vừa giao hàng đây hả? Nhân viên hiệu bánh tây Mỹ Vị ấy mà, làm cũng lâu rồi, người ở đây đều biết anh ta, sao thế?”

“... Tôi thấy hơi giống người bạn cũ, hỏi chơi thôi.”

“VẬY Ờ,” Chủ tiệm đánh giá người đàn ông trước mặt vừa nhìn đã biết không phú thì quý, nhiệt tình nói, “Chắc là anh nhìn lầm thôi.” “Mà hiệu bánh tây đó ở đâu?”

“Ồ, chuyện này khó nói quá,” Chủ tiệm ngẫm nghĩ, “Hiệu đó nằm vị trí quanh co lắm, nói ra anh cũng không nhớ nổi đâu.”

“Phiền anh đây.”

“Aiz, tôi sợ cả tôi cũng không rõ nữa,” Chủ tiệm gãi đầu, “Hay vậy nhé, chút nữa anh ta còn phải ghé đây một chuyến, giao thêm vài món tiện thể thu tiền luôn, nếu anh có thời gian thì chờ lúc đấy nhìn thử xem sao.”

Không biết đang nghĩ gì, y lại mỉm cười mập mờ: “Tôi thấy hết phân nửa là anh nhìn lầm rồi. Bộ dạng anh ta thế... Aiz, anh cứ nhìn anh ta thử thì biết.”

Tạ Viêm cho người đi chung với mình về trước, một mình hẩn ngồi lại trong tiệm, gọi vài món tượng trưng. Hẩn lớn xác thế kia, giữa một đám con nít rất dễ gây chú ý, làm cho người người khác đều tò mò ngược lên nhìn, đành chọn một góc khuất tầm mắt.

Không biết đã lần thứ mấy cánh cửa tiệm bị đẩy vào, lần này vào không phải là đám học trò nhỏ đeo cặp sách mặc đồng phục ồn ào bắng nhắng, mà là một người đàn ông trung niên cao gầy. (bực, mới 32 trung niên cái gì >o<)

Dáng vẻ y thoát nhìn không lấy gì làm đặc sắc, nón len kéo sụp xuống, khẩu trang che kín hơn nửa khuôn mặt, mặt mũi hoàn toàn mờ mờ, vóc người và cử chỉ bình thường, chỉ có điều dáng đi rõ không bình thường, giống như có một chân không được linh hoạt, nói đơn giản là què quặt.

Chủ tiệm tới bắt chuyện với y, mở hoá đơn y lấy trong túi ra để lên quầy, hạch toán, sau đó trả tiền. Một tay để rìa mép bàn đồng phục tương tự y vừa vác hai giỏ bánh ngọt trên vai bước vào, vừa lớn tiếng phàn nàn: “Thiệt tình, không xách nổi thì thôi, đừng có mà khoe mẽ! Suýt nữa cậu làm đổ hết trơn nè!”

Người đàn ông có tật ở chân cất tiếng cười xin lỗi, lát sau Tạ Viêm mới nghe được tiếng y nói chuyện, giọng không lớn, cách lớp khẩu trang, nghe ồ ồ, có chút quái dị: “Cái này phiền anh mang về bàn giao sổ sách nhé, tôi không về tiệm đâu, từ đây về nhà gần hơn một chút.”

“Đi đi.” Tay rìa mép dao to búa lớn vốn to giọng trời sinh, “Tôi nói cậu đấy, đón xe buýt mà đi ấy, có mắc mớ gì cho cam! Đi đứng nhọc cái thân vậy, không nên kiếm thì chớ kiếm.”

Y lại cười, không nói gì. Một chiếc bánh cuộn đã gói kỹ được ném tới, y vụng về chụp lấy.

“Mang về cho Tiểu Gia đi, nói chú nó nhớ nó lắm đấy, hà hà.”

Tạm biệt tay rìa mép xong, y từ từ kéo cửa đi ra.

Tạ Viêm bấy giờ mới như người rã đông, cứng nhắc đứng dậy, lúc tới chỗ máy thu ngân trả tiền tay vẫn chưa hết đơ.

Chủ tiệm lại mỉm cười với hắn: “Thấy rồi chưa? Không phải bạn anh đâu nhỉ? Có điều đeo khẩu trang nên chắc anh cũng không thấy rõ lắm, chứ lần trước anh ta tới đây không cẩn thận kéo khẩu trang xuống, dọa lũ nhỏ sợ chết khiếp, bởi vậy bây giờ phải đeo bắt kể ngày nào. Ờ mà nói thì nói vậy thôi, chứ con người anh ta được lắm, không ít bánh đều do anh ta làm, mùi vị rất tuyệt.” Người đàn ông đó đi rất chậm, Tạ Viêm dễ dàng đuổi kịp y, nhưng không gọi y lại, bởi vì cổ họng hắn đang thắt lại dữ dội. Trước khi nhিপ tim đập nhanh khác thường trong ngực lắng xuống, Tạ Viêm không muốn mở miệng gọi y.

Y đi vào chợ, Tạ Viêm ở chỗ cách đấy vài bước nhìn y vụng về ngồi xổm xuống, lựa một mớ rau cải đã hết tươi màu, tiếp đó trả tiền, mua thêm miếng thịt, nắm quả táo xách trong tay chậm chạp đi tiếp.

Đi thêm một quãng, tới một khu dân cư không mấy ồn ào, y dường như ý thức được có người đang bám đuôi mình, hoang mang quay đầu lại nhìn một lượt.

Tạ Viêm vẫn không thấy rõ khuôn mặt bị che kín bưng của y, chứ kể gì đến nét mặt. Nhưng không biết vì lẽ gì, y cũng đứng tại chỗ không nhúc nhích, như đang nhìn đối mặt với hắn, sau một lúc lâu mới gấp gấp quay mặt đi, vội vàng đi tiếp phía trước, bởi vì đi quá mau, chỗ què quặt bước thấp bước cao càng lộ rõ.

Tạ Viêm bất chấp những giọt nước mắt không biết mình đã để rơi khi nào, ở sau lưng y nghẹn giọng kêu: “Tiểu Niệm, Tiểu Niệm.”

Tiếng hắn không to, nhưng người đàn ông nghe như có sét đánh bên tai, cả người sững lại, tim đập loạn một lúc, lao gấp hai bước một, kinh hoàng chạy loạn choạng.

Không chạy được bao xa đã bị túm được sau lưng kéo giật lại. Y lão đảo một chút, bàn tay bám vào tay Tạ Viêm lạnh lẽo, hoàn toàn không có nhiệt độ.

“Tiểu Niệm.”

“Xin lỗi, ngài nhận nhầm người rồi...” Giọng nói bị che dưới lớp khẩu trang nghe ồ ồ, dưới chiếc nón len què mùa và cái khẩu trang lớn, khuôn mặt y chỉ lộ ra đôi mắt đã che đi một nửa và phần nhỏ làn da dưới mí mắt, cũng mơ hồ không rõ như giọng nói. Tay Tạ Viêm cầm cánh tay y mạnh quá mức, làm y co lại vì đau: “Nhầm người rồi, tiên sinh.”

Tạ Viêm buông tay ra, y lập tức lui một bước, toan bỏ chạy, nhưng lần này cái bắt thần bị chộp lại không phải gì khác mà là cái khẩu trang che trên mặt ngăn khí lạnh, y lấy làm kinh hãi, vội lấy tay giữ nó lại: “Tiên-tiên sinh, xin ngài hãy dừng tay...”

Tạ Viêm không ngờ y khoẻ như vậy, quả giống như liều mạng dốc toàn lực ghì chặt thứ đang che mặt mình, người co lại như con tôm.

Lúc giằng co đứng không vững, người đàn ông lão đảo ngã xuống đằng sau, những thứ trong túi lấn lồng lốc ra đất, y căn bản cũng chẳng buồn đi nhặt lại hay tự chống người dậy, hai tay chỉ hoảng sợ che chắn cho khuôn mặt đã bị giật mất khẩu trang.

“Tiểu Niệm...” Tạ Viêm mặc cho y giãy giụa, ngồi xổm xuống ôm lưng y, cương quyết xoay đầu y lại, “Em nhìn anh này, em để anh nhìn em với...”

Người đàn ông không ngừng phản kháng, cố sức giấu mình: “Không phải tôi... Ngài nhầm người rồi, không phải tôi...”

Tạ Viêm gần như tàn nhẫn tóm lấy cánh tay đang che mặt của y, quặt ra sau lưng, cổ họng người đàn ông phát ra âm thanh như vụn vỡ rất khẽ, y không động cựa nữa.

Bắt đầu từ thái dương bên trái kéo xiên xuống, cắt xẹt qua hơn nửa khuôn mặt, đến tận khoé miệng bên phải còn chưa dứt là một vết sẹo vừa lớn vừa sâu, đích xác sẽ dọa bọn trẻ sợ. Cả Tạ Viêm cũng ngỡ ngàng bản thân nửa ngày.

Do dự hồi lâu hắn mới giơ ngón tay ra mơn lên vết tích đó, làm người đàn ông giật lui lại như phải bỏng, mặt cũng trắng bệch, nhưng không lên tiếng, chỉ im lặng tuyệt vọng, môi hơi run run.

“... Tại sao lại... Làm sao có thể như vậy?”

Người đàn ông được thả ra, mới ngo ngoe chống người dậy, cúi đầu lượm những thứ vương vãi trên mặt đất.

“Xảy ra tai nạn giao thông, rồi thì thế này.” Đáp gọn băng, sau đó chẳng còn âm thanh gì khác. Trong cảnh yên tĩnh đó, cả tiếng tuyết rơi nhẹ bỗng cũng đập vào tai Tạ Viêm.

Người đàn ông đứng dậy, hơi có phần khó nhọc, thấy Tạ Viêm nhìn chân mình, cậu bèn nói: “Gắn máy trợ giúp ấy mà.”

Sự kinh ngạc và nghi hoặc của Tạ Viêm cậu đều có thể dự đoán được, động tác đeo khẩu trang và kéo khăn quàng cổ lại cũng dần thôi phát run. Chỉnh trang lại mọi thứ xong, cậu nhìn Tạ Viêm còn đang đứng ngẩn ra, hỏi: “Thiếu gia... Cậu tới tìm tôi à?”

“Bây giờ... đã gặp rồi, chừng nào về, nhờ cậu... nói giùm với lão gia và phu nhân là tôi rất ổn.”

Giọng ngâm ngừng, cậu gật đầu chào Tạ Viêm rồi quay người bỏ đi. Như thói quen, cậu đưa một bàn tay ra ép cái nón lên trước trán lại, mu bàn tay gầy nổi gân vòng lên.

Trước kia cậu chỉ gầy thôi, còn bây giờ queo quắt khác hẳn hoàn toàn. Thế nên cậu nói “Không phải tôi” cũng không hoàn toàn là nói dối.

Thư Niệm mà Tạ Viêm đang ân hận đi tìm không phải là người thế này, không thảm hại thế này, cũng không xấu xí và què quặt.

Quá khứ cậu chỉ có thể hèn mọn ngược nhìn theo hắt, hiện tại càng vội xa.

Cửa gian nhà trọ mở ra, một giọng trẻ con trong trẻo vang tới: “Ba ba về rồi!”

Đang nằm dài trên chiếc bàn viết vờ, cậu bé quăng bút xuống, leo khỏi ghế chạy tới: “Hôm nay về muộn thế.... Ồ?”

Đứng đằng sau người đàn ông hiền lành cao gầy quen thuộc là một gã lạ hoắc trẻ măng, đôi mắt mặc dù đỏ, nhưng vẫn rất sắc bén.

Cậu nhóc bảy tuổi bèn lui lại: “Ba ba, mình có khách ạ?”

“... Ủ, Tiểu Gia bữa nay có ngoan không?”

“Dạ có chứ ạ, thầy giáo bữa nay cũng khen con nữa đó. Mấy bạn khác đều phải có ba mẹ tới đón, chỉ mình con tự đi về nhà một mình được thôi.”

“Vây à...” Cậu hơi áy náy mỉm cười xoa đầu nó, “Nếu đói bụng rồi thì hôm nay có bánh ngọt này, chỉ được ăn phân nửa thôi nhé, ba nấu cơm xong ngay thôi.”

Đứa bé ngoan ngoãn trở về ngồi trước bàn tiếp tục làm bài, Thư Niệm xách đồ vào bếp, Tạ Viêm lẳng lặng đi theo cậu.

“Con của em ư??”

“... Nhặt về đấy, là cô nhi,” Thư Niệm thoáng ngập ngừng, “Nó ngoan lắm.” Tạ Viêm vẫn nhìn cậu, cậu cúi đầu thái rau một lúc, mới nói tiếp: “Gặp tai nạn xe cộ vì cứu nó... nên nó đi theo tôi.” Tạ Viêm lộ vẻ nghiến răng: “Tại sao lại vì một đứa không quen mà... để mình thành ra thế này?”

Thư Niệm kinh ngạc ngẩng đầu: “Cậu nói gì thế... Nó còn bé thế mà!” Rồi lại gục đầu xuống chuyên tâm thái rau: “Nếu nó sống, nó có thể làm được rất nhiều chuyện, cuộc đời nó còn dài thế cơ mà. Tôi-tôi thì... không sao cả.”

“...”

“Cậu ở lại ăn cơm ư? Để tôi trưng thêm miếng mì.”

Đôi mắt vẫn đỏ hoe từ ban nãy tới giờ của Tạ Viêm làm cậu cũng thấy khó chịu hẳn.

Tiếp tục đứng cùng một chỗ với hắt, đối diện với ánh mắt thương hại ấy, cậu mới ý thức được sự thê thảm của mình.

Trong lúc vô tình, hoá ra cậu đã để mất rất nhiều thứ.

Bởi vì phải ăn cơm, chỉ có cách tháo khẩu trang ra, mà trong phòng ẩm áp cũng không tiện quần khăn đội mũ. Gương mặt bị tàn phá của cậu không còn chỗ che giấu dưới ánh đèn.

Thoạt đầu còn định cúi gầm mặt xuống che đi, dần dần ý thức được sự bình tĩnh và ngơ đi của Tạ Viêm, cậu mới giật mình tỉnh ngộ.

Tạ Viêm nhất định chỉ muốn nhìn rõ cậu rốt cuộc đã thay hình đổi dạng ra sao, như tất cả những kẻ hiếu kỳ thích săn tìm cái lạ thôi. Tạ Viêm đang tội nghiệp cho cậu, nhưng cũng chỉ có thể thôi. Cậu có cuồng cuồng giấu quanh những chỗ khiếm khuyết thế nào nữa, cũng vô dụng. Vết sẹo cũng không vì cậu cúi đầu mà biến mất, chân cũng không vì cậu cố hết sức đi cho vững mà hết què.

Tạ Viêm cũng sẽ không vì cuộc gặp tình cờ này mà có ý định gì khác với cậu.

Kết quả đều như nhau.

Dưới cái nhìn chăm chú của người đàn ông trẻ ngồi đối diện, cậu ăn hết từng thìa mì trong bát, vẻ mặt sợ sệt né tránh cũng trở đi thần nhiên. Ăn xong miếng cuối cùng liền ngẩng đầu nhìn người đối diện, cậu biết mắt Tạ Viêm đang nghiên cứu vết sẹo trên mặt mình, cũng im lặng mặc cho hắn nghiên cứu.

“Tiểu Gia đi ngủ trước đi con.”

“Dạ.” Đứa nhỏ sợ sệt nhảy xuống ghế, thu dọn sách giáo khoa và giấy bút, vâng lời về phòng ngủ.

Sau khi kết thúc bữa ăn tối, rửa xong bát đĩa, tiết mục tivi đã giảm âm lượng vì sợ làm ồn tới đứa nhỏ cũng chiếu chán chê hết một buổi, cái tay mặt mày râu rí ầy vẫn chưa có ý muốn cáo từ.

“Thiếu gia... Nếu không có việc gì...”

Nhà vốn chỉ cho một người thuê ở, chẳng thừa ra một phòng cho khách khứa nghỉ lại.

Luôn đan ngón tay trước bụng ngồi im bất động, Tạ Viêm đột nhiên nghiêng người trở tới, Thư Niệm ngơ ngàng nhìn mặt hắn áp sát lại, mãi đến khi môi cậu cảm nhận được cảm giác mềm mại ấm áp, cậu mới ý thức được đó là một nụ hôn.

Cậu chỉ kịp giật mình giương mắt nhìn, đã bị cặp eo ôm tới đùi hắn, sau đó nửa người trên ngã về phía sau, bị đè xuống sofa. Động tác rất dịu dàng, nhưng mạnh mẽ lạ thường. Đầu cậu bị hai tay hắn giữ chặt không động đậy được, nụ hôn trên môi vừa sâu vừa dứt khoát. “Thiếu-thiếu gia!” Thư Niệm hoảng loạn vùng vẫy ngăn lại. Tạ Viêm chẳng hề để ý, cũng không nói năng, tiếp tục hôn sâu, đoạn hơi sót ruột lột áo khoác và áo len của cậu, bắt đầu tháo cúc áo sơ mi bên dưới.

“Không được! Đừng làm vậy! Cậu...”

Chân bị kẹp chặt, bàn tay nóng rẫy đã trực tiếp dán vào da ngực cậu, các ngón tay vân vê điểm nhỏ trước ngực cậu như khao khát đã rất lâu, xoa nắn cho đến khi sưng đỏ. Thư Niệm một mực giãy giụa, nhưng lại không dám kêu lên thành tiếng, chỉ còn lại tiếng thở dốc như hụt hơi. Khi quần dài bị cởi ra, ngón tay thuần thục lần vào, lưng cậu giật bắn lên rồi nặng nề đổ xuống, cậu cố sống cố chết muốn ngăn những ngón tay thon dài đang nhẹ nhàng mà cố chấp đùa bỡn hạ bộ mình, nhưng căn bản không phản kháng lại được.

“Đừng, đừng mà!”

Cậu cảm thấy Tạ Viêm chẳng phải đang lấy lòng hay gì khác, mà chỉ đang tự nhiên như ruồi làm cái việc hắn muốn đã từ lâu. Bị áp chế để mặc sức trêu ghẹo mà không chống cự được, mắt Thư Niệm từ từ ướt, cậu hơi hối hận đã đưa người này về nhà.

“Tiểu Niệm.”

Những cơn trốn kịch liệt không ngớt dường như đã tạm dừng, hạ bộ ở tình huống nguy hiểm cùng kề sát một chỗ cũng không tiến thêm động tác nào, bên tai cậu là giọng nói nghe như thôi miên của hắn, không biết lẽ vì sao, lại mang theo cả nỗi đau thương.

“Sao em không trở về... Nếu xảy ra chuyện... sống khổ sở vậy, tại sao không trở về? Em biết anh đang tìm em mà... Em biết rất rõ... Tại sao không chịu tới gặp anh... Đã ghét anh tới mức ấy sao?”

“Ngay cả điện thoại cũng không chịu gọi... Tên, rồi tư liệu cũng đổi... Em sợ bị anh tìm ra đến thế à? Anh đã tệ đến mức... không thể tha thứ vậy sao?”

“Sao đột nhiên phải hận anh như vậy? Dù anh có kém cỏi... nhưng lúc trước chẳng phải anh còn kém cỏi hơn, em cũng thích anh đó sao? Nếu muốn trở thành người đàn ông tốt... anh luôn... cần có chút thời gian, em không thể chờ thêm chút nữa sao? Chỉ cần chờ thêm chút xíu nữa là được...”

Cậu bị ôm rất chặt, hai cánh tay mạnh mẽ siết lấy lưng cậu, mặt hắn vùi vào hõm vai cậu, rõ ràng người mạnh là thế, song lúc này chẳng những có vẻ mệt mỏi mà còn uất ức. Thư Niệm hoảng hốt, thấy như mình đang mơ.

“Thiếu gia,” Cậu chậm rãi nói bằng giọng xuôi xị, “Cậu biết... trước giờ tôi chưa bao giờ ghét cậu mà.”

Khi Tạ Viêm ngẩng đầu lên, đối diện hắn là một nụ cười có phần bi thương.

“Bất kể cậu đối với tôi ra sao, tôi cũng sẽ không thôi thích cậu. Cậu biết rõ mà. Đến lúc chết... trong lòng tôi cũng chỉ có mình cậu.” Thư Niệm thừa biết mình dùng khuôn mặt này nói ra những lời ấy, sẽ có hiệu quả buồn cười và đáng sợ thế nào, nhưng vẫn tiếp tục lời thổ lộ chân thành đáng thương của mình: “Cho nên cậu đừng để tâm chuyện này... Đừng vì tôi im hơi lặng tiếng bỏ đi mà canh cánh trong lòng. Tôi chưa từng bỏ rơi cậu, cũng không bao giờ bỏ được cậu.”

Tạ Viêm kinh ngạc nhìn cậu đắm đắm, nhưng không mở miệng nói, hẳn biết tuy cậu dừng lại, nhưng lời vẫn chưa nói ra hết. “Bộ dạng tôi bây giờ cậu cũng thấy rồi đấy. Tôi biết cậu sẽ thương hại tôi, sẽ bảo tôi về. Nhưng mà... trở về để làm gì? Thiếu gia... cậu không biết đâu. Bây giờ không giống lúc trước. Trước đây, tôi chỉ cần được ở bên cạnh cậu là tốt rồi, mặc kệ cậu làm gì, đối với tôi ra sao, được nhìn thấy cậu thì đã đủ... còn hơn cả đủ nữa kìa... Nhưng bây giờ không được nữa rồi, tôi đã trở nên tham lam...”

“Tôi muốn cậu cũng phải thích tôi...” Trong nụ cười gượng gạo của Thư Niệm có lẫn cả sự thê lương tự châm biếm, “Tốt nhất... chỉ thích mình tôi. Nhưng làm sao mà được cơ chứ? Tôi... Không phải tôi không hiểu, nhưng thấy cậu bên người khác, lòng tôi liền khó chịu... có tự khuyên nhủ mình thế nào cũng vô dụng. Tôi bây giờ đã thành ra thế đấy... Hay là thôi đi... Thiếu gia, cậu để tôi bỏ cuộc đi. »

« Tôi mà về, đối với cậu không có lợi... Tôi cũng không dễ chịu. Cậu không biết tôi trở nên quái thế nào đâu, tôi đã ra bộ dạng dọa người thế này, nhưng hề nhìn thấy cậu thì vẫn muốn cậu chỉ ở bên mình tôi thôi. Cậu thấy đó, tôi tình lý bất thông như vậy... Sau này còn ở chung, e rằng sẽ bám riết cậu như thằng điên... »

Ngón tay hắn vươn tới, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt rưng rưng chưa rơi khỏi khoé mắt cậu. Thư Niệm không nói thêm gì nữa, kìm không được nghẹn ngào khóc.

« Tiểu Niệm... »

Hắn ghé lại hôn đôi môi lạnh lẽo thiếu hồng hào của cậu, không rõ vì sao nhưng hắn chỉ muốn hôn cậu, một nụ hôn không liên quan tới dục vọng, nhưng khao khát tới cồn cào lòng ngực.

« Tiểu Niệm, em chỉ có một chỗ chưa tốt... Em chỉ cần sửa chỗ đó đi là đủ rồi. »

Hắn dùng sức ôm người đàn ông có mái đầu tóc đen mềm mại, người đàn ông nức nở vì đau lòng, khuôn mặt ngay cả sự thanh tú cũng không còn tồn tại, cơ thể không thể coi là kiện toàn, nhưng ôm vào lòng lại như một phần tách ra từ thân thể mình, như phải có con người này mình mới hoàn chỉnh là mình: « Đó chính là... em cứ lì lợm không chịu tin anh, có nói thích em, yêu em bao nhiêu lần, em đều nghi anh nói dối. »

« Tại sao nhất quyết không chịu tin anh ? Em như bây giờ anh cũng thích em mà. Anh vẫn chỉ muốn kết hôn với em thôi... Mà có hôn lễ hay không cũng không quan trọng, chỉ cần chịu giao cuộc đời em cho anh là được rồi, cả đời anh đều ở bên em, không được sao ? Cho dù em hoàn toàn không thể đi được nữa, anh cũng không thôi thích em. Anh cam đoan như vậy, em vẫn không chịu yên lòng ư ? »

Thư Niệm nhìn hắn khó tin, toàn thân cậu phát run vì căng cứng, vẻ mặt cậu thể làm hắn cũng thấy đau.

« Em tin anh không ? »

Mắt Thư Niệm đỏ lên, cậu cố hết sức kiềm chế, không gạt đầu. Cậu không dám.

“Tin anh không?” Tạ Viêm cúi xuống, áp trán lên trán cậu, chóp mũi chạm nhau, không biết vì sao, thấy ấm lòng đấy, mà vẫn buồn thênh: “Tin không?... Tiểu Niệm?”

Thư Niệm chỉ nhìn hắn, ra sức ra sức nhìn hắn, đột nhiên dồn dập nói: “Cậu vẫn chưa thấy chân tôi đâu, dù không gầy, nhưng... vận không nổi chút sức, bây giờ hai bên không giống nhau, nhìn quái quái sao ấy... Trên người còn một vết sẹo không chịu biến mất, cậu chưa thấy đó thôi, nếu thấy rồi không chừng sẽ...”

Từ “đổi ý” còn chưa kịp thoát ra, cậu lại bị ôm ghì, Tạ Viêm dường như đang cười, thì thào nói: “Đồ ngốc...” Nhưng trên bờ vai trần, cậu lại cảm nhận rõ rệt một cơn ớn lạnh.

“Đồ ngốc... Cái tên chết tiệt này...” Tạ Viêm nhai đi nhai lại những lời trách mắng phi logic, “Đồ ngốc, nói toàn những lời ngớ ngẩn gì đâu không...”

“Anh thực sự... thích em mà.”

Thư Niệm sưng sốt vội giơ tay ôm bờ vai run run của hắn, không biết hắn nói ra lời thổ lộ này xong, vì sao lại khóc.

Làm tình trên sofa nhỏ hẹp, mặc dù có hơi vất vả, nhưng chẳng ai có ý muốn dừng.

Hoàn toàn không che đậy, trần truồng quần quýt hiển nhiên cậu thấy lạnh, sợ đánh thức Tiểu Gia đang ngủ say trong phòng nên cố ý kìm giọng, nơi không quen bị tiến vào cũng thấy đau, nhưng cảm giác ấm áp được ấp iu lại đánh bại tất cả.

Rên rỉ kết hợp dưới cơ thể mình hằng ái mộ nhớ mong, được những ngón tay và đầu lưỡi phong phú kỹ xảo làm cho co rút từng đợt, rõ ràng cậu hạnh phúc như vậy, vậy mà khoảnh khắc cuối cùng lại không nhìn được bật khóc.

“Sao thế em?” Sau khi thỏa mãn cũng không định đứng dậy mặc quần áo, hắn chỉ dùng sức khoá cậu vào lòng mình, xoa xoa đầu cậu, lo lắng hỏi: “Đau lắm hả?”

Cậu khóc, nói với hắn: “Nếu anh chán ghét em, nhất định phải nói ra, nếu không em sợ em sẽ không biết...”

Hắn ôm đầu Thư Niệm, nghiêm túc hôn lên gò má hao hao gầy, mang vết sẹo kia: “Anh sẽ không chán ghét em...”

“Xin anh nhận lời đi mà...”

Tạ Viêm cũng đành thở dài, nói: “Nếu thật sự có ngày đó, anh sẽ thẳng thắn nói cho em biết”, dùng phương thức lạ lùng đó xoa dịu cậu.

Người đàn ông trong lòng hắn thút thít rơi nước mắt, vì nhận được lời hứa ấy mà dần dần bình tĩnh lại, hắn cũng an tâm xiết chặt cánh tay hơn nữa, biết rằng Thư Niệm sẽ không né tránh nữa. Hắn muốn cứ ôm nhau thế này thôi, có cảm lạnh cũng chẳng hề gì.

Hắn chẳng hề biết quyết tâm “Một khi bị chán ghét, sẽ một mình tìm một nơi nào đó lặng lẽ chết đi” của Thư Niệm.

Hắn chẳng hề biết cả đời này Thư Niệm chỉ có mình hắn mà thôi.

Bất kể có tương tượng xa xăm thế nào, hắn cũng sẽ không chân chính hiểu được, rốt cuộc người đàn ông gầy gò mình đang ôm ấp trong lòng yêu mình đến nhường nào.

“Chờng nào mình trở về, anh sẽ liên hệ bác sĩ giỏi nhất giúp em chỉnh hình.”

Như giật mình, Thư Niệm khẽ ngo nguẩy, nghi hoặc và bất an nói: “... Mặt... quả nhiên rất ghê tởm.”

Tạ Viêm bật cười khổ: “Làm gì có. Anh chẳng để ý chút nào. Nhưng mà...” Hắn khum tay ôm mặt cậu, mi lên chớp mũi lạnh toát ấy, “Nếu trở lại đáng vẻ ban đầu, không phải em sẽ vui thêm chút nữa sao?”

Từ giờ trở đi, anh chỉ muốn em an tâm, vui vẻ là được rồi.

31. Chương 31 - Chương 31

“Bà tám chết tiệt, cô tính ở lì đây tới chừng nào?”

“Ồi dào, đừng nhỏ nhen thế, tôi mới ở có một tuần thôi mà, anh làm gì mà dữ vậy?”

Vị khách được gọi là “bà tám”, bất luận nhìn góc độ nào, đều là một mỹ thanh niên sáng sủa anh tuấn, còn kênh kiệu đeo sợi dây chuyền vàng to bằng đầu ngón tay bên ngoài bộ vét kiêu dáng lưu manh, mặt mày tươi hơn hớn, vênh vang khỏi ai bì.

“Bố khi!” Được giáo dục đảng hoàng tử tể, thế nhưng Tạ gia thiếu gia từ sáng tới giờ đã xỏ nho không biết bao nhiêu câu, “Ăn dầm nằm dề nhà tôi làm gì? Ở đây chả có bọn con gái cô thích đâu!”

“Không có con gái, nhưng có Thư Niệm mà.” Hạ Quân cười hình hích.

Tạ Viêm lập tức nổi hắc tuyến khắp cả đầu, quát tướng lên: “Cô muốn thế nào? Hả?! Con gái con đứa như cô có thể làm gì cậu ấy?!”

“Đã như thế anh còn khấn trương nổi gì?” Hạ Quân cười hình hích như cũ, nhắc thấy nhân vật chính trong đề tài vừa nói đến bưng trà bánh vào phòng khách, mặt mày càng hớn hở, “Thư Niệm”

”

Tạ Viêm xụ mặt ngồi xuống chỗ bên cạnh, phô sẵn tư thế bảo vệ thành trì.

“Không có nguyên liệu gì, chỉ có cà phê bánh nướng, không biết cô có thích không nữa.” Người đàn ông đang nói chuyện rất nhã nhặn, có vẻ thanh tú, vết sẹo trên mặt chỉ còn lại một vết cực kì nhạt, nếu không soi kỹ thì không thể nhìn ra được. Đi đứng vẫn chưa tự nhiên lắm, nhưng chẳng làm tổn hại đến sự bình tĩnh điềm đạm của cậu.

“Thích chứ thích chứ, đương nhiên thích, món anh làm mà.” Dê xồm Hạ Quân tươi cười làm trán anh chàng đẹp trai bên cạnh nổi gân xanh bần bật, “A, đúng rồi, hôm qua bạn tôi vừa dạy tôi cách làm món điểm tâm mới, anh có hứng thú học thử không? Qua đây ngồi tí đi...”

“Ê ề! Tay cô để đi đâu vậy! Ai cho cô sờ mó người ta!”

“Mu bàn tay thôi mà, anh làm như cháy nhà tới nơi!”

“Thôi mà cái đầu cô! Con nhỏ biến thái chết tiệt, rõ ràng thích con gái còn đi trêu Tiểu Niệm! Tiết chế lại xú đi được không!”

“Nói gì chứ! Nữ đồng chí mới theo đuổi tình yêu Plato* thuần khiết đấy nhé, đâu có ba lăm như anh!” Hạ Quân cười mũi, “Cũng chẳng biết là ai tối qua vật lộn hơn nửa đêm, còn chẳng biết kiềm chế một chút đi. Người ta gọi anh là nhà doanh nghiệp, chứ tôi thấy anh là nhà ‘ấy ấy’ chiến đấy, vừa chiến vừa trâu bò...”

Mặt Thư Niệm lập tức biến thành đỏ bừng, thẹn tới nỗi không ngẩng đầu lên được, tay đang cầm tách cũng phát run.

Thẹn quá hoá giận, Tạ đại thiếu gia lập tức phản pháo: “Cái loại ghiền nghe trộm như cô có tư cách gì nói tôi?! Còn nữa, cô cũng chẳng nhìn lại coi chỗ này là địa bàn của ai?! Nhìn cho rõ tình huống giùm tôi đi, coi chừng tôi đá cô một phát văng ra đường liền bây giờ...”

“Xí, không muốn người khác nghe, mai mốt nhớ đóng cửa giùm tôi đi. Thật chả hiểu nổi anh gấp gì mà chụp giật thế...”

Thư Niệm như ngồi đồng lửa, lúng túng định đứng dậy chuẩn khỏi phòng khách, cậu bé trông đã cao lớn một chút chẳng biết từ đâu chạy đến, leo lên đùi cậu: “Ba ba...”

“À... Tiểu Gia, ngoan, không chơi game sao con?”

“Con muốn ba ba chơi với con.”

“Ừ, được.” Cậu đang lo không có cái cớ chính đáng để có thể biến khỏi nơi thị phi ngàn ngạt khói thuốc súng này ấy chứ, “Vậy chúng ta đi thôi.”

“Ba ba thực tốt.”

Đôi môi hồng mềm mại của cậu bé bắt ngờ áp sát lại, thơm lên môi cậu một phát thật kêu.

Phòng khách đột nhiên lặng ngắt như tờ.

“... Tiểu-Tiểu Gia, con vừa làm cái gì vậy?”

“Hôn ba ba đó.”

Thần nhiên hết chỗ nói.

“Áhhhhhh, thằng ôn con! Ai cho phép mày hôn ba ba! Cái đồ vong ân phụ nghĩa, cái đồ...” Tạ thiếu gia lên cơn cuồng loạn muốn nhào tới, bị Hạ Quân lấy hai tay giữ lại.

“À ừ... Ba ba hiểu ý con rồi, này nhé, mai một nếu muốn hôn, con hôn chỗ khác ấy, hôn môi không được đâu, Tiểu Gia đã lớn rồi...”

“Nhưng mà bố nói phải làm thế với người mình thích nhất cơ mà.” Cậu nhóc trông ắt hẳn tương lai sẽ lớn lên thành thiếu niên khôi ngô rành mạch nói: “Con thích ba ba nhất.”

“Ồ, vậy á...”

Hạ Quân mang ánh mắt thương hại tiếp tục giữ Tạ Viêm đang tru tréo sắp phát điên: “Đây là tự anh dạy dỗ thất bại đó nha.”

Ngoài cửa đúng lúc lại vang lên tiếng gõ cửa.

Thân là chủ nhân của ngôi nhà mới tậu để làm sào huyệt tình ái tạm thời này, Tạ Viêm dùng dùng giậm chân ra mở cửa, nhưng ngay tại giây đầu tiên sau khi cửa mở hẳn toan ra sức đóng sập lại.

“Này này, anh làm gì vậy! Tôi khó khăn lắm mới tìm được nơi này đó! Tiểu Niệm, Tiểu Niệm, anh có trong đây không?”

“Kha Lạc! Mi tới đây làm gì, không được lấy chân chặn cửa, mau rút ra ngoài cho ta!”

Coi bộ, cuộc sống “hai mình” yêu đương bình yên ngọt ngào trong mơ ý, dường như hãy còn xa tít tít mù.

*Plato là nhà triết học Hy Lạp cổ đại, người ca ngợi tình yêu đồng tính là loại quan hệ lý tưởng và hoàn hảo hơn tình yêu dị tính. Tình yêu đồng tính theo Plato ít liên hệ tới tính dục vì ông tin rằng tình yêu và lý trí nên hòa vào với nhau. Ngày nay, yêu theo kiểu “platonic” hay “hồn bướm mơ tiên” mang nghĩa tình yêu không có tính dục giữa hai thanh niên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-kha-khang-luc-uncontrolled-love>